LUCRURI PESTE CARE NU PUTEM TRECE

Și-a jurat că nu se va îndrăgosti de ea niciodată...

LUCY SCORE

TREI


LUCRURI PESTE CARE NU PUTEM TRECE
Și-a jurat că nu se va îndrăgosti de ea niciodată...
LUCY SCORE
TREI


LUCRURI PESTE CARE NU PUTEM TRECE
Și-a jurat că nu se va îndrăgosti de ea niciodată...
LUCY SCORE
TREI

LUCY SCORE

Lucruri peste care nu putem trece

Lucy Score

Lucruri peste care nu putem trece

Traducere din limba engleză de
Alexandra Fusoi

TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Irina Tudor Dumitrescu

Design copertă © Kari March Designs

Imagine copertă: virtustudios/Adobe Stock

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Răzvan Nasea

Corectură:

Dana Anghelescu

Irina Mușătoiu

Titlul original: Things We Never Got Over

Autor: Lucy Score

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1930-1

ISBN (epub): 978-606-40-2042-0

Pentru Josie, Jen și Claire,
cele mai neînfricate suflete

1. Cea. Mai. Proastă. Zi

Naomi

Nu eram sigură la ce să mă aștept când am intrat la Café Rev, dar eram cât se poate de convinsă că nu la poza mea în spatele barului, sub îndemnul vioi „Nu o serviți“. Fotografia era prinsă pe perete cu un magnet galben cu o mutră încruntată pe el.

În primul rând, nu mai pusesem în viața mea piciorul în Knockemout din Virginia, cu atât mai puțin să fi făcut ceva care să merite o pedeapsă așa de înfiorătoare ca interzicerea accesului la cofeină. În al doilea rând, ce-ar fi trebuit să faci în orășelul ăsta prăfuit ca să ți se spânzure portretul de stâlpul cafenelei locale?

Ha. Stâlp de cafenea. Pentru că eram într-o cafenea. Doamne, amuzantă mai sunt când sunt prea obosită să mă țin pe picioare!

Și oricum, în al treilea rând, era o poză incredibil de nefericită. Arătam de parcă aș fi avut o relație de durată în trei cu patul de la salonul de bronzat și un rimel ieftin.

Chiar atunci, realitatea a pătruns în capul meu extenuat, năucit și plin până la refuz de agrafe.

Tina reușise din nou să-mi facă viața un picuț mai grea. Ceea ce era ceva, ținând cont de ce se petrecuse în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Pot să…

Bărbatul din spatele barului, cel care era în măsură să-mi dea neprețuitul meu *latte*, a făcut un pas în spate și a ridicat palmele cât niște farfurii.

— Nu vreau probleme.

Era un bărbat zdravăn, cu piele închisă la culoare și netedă și cu un cap cu formă frumoasă, ras complet. Barba îngrijit tunsă era albă ca zăpada și am zărit câteva tatuaje ițindu-se de sub gulerul și mânecile costumului de lucru. Pe uniforma ciudată era brodat numele Justice.

Am încercat cel mai cuceritor zâmbet al meu, dar din cauza unui drum cu mașina care durase toată noaptea, pe care-l făcusem plângând printre genele false, a părut mai mult o strâmbătură.

— Nu-s eu, am zis și am arătat spre poză cu un deget cu manichiură franțuzească ciobită. Eu sunt Naomi. Naomi Witt.

Bărbatul m-a privit bănuitor înainte să scoată din buzunarul de la piept o pereche de ochelari și să și-i pună pe nas.

A clipit, apoi m-a măsurat din cap până-n picioare. Am văzut cum începe să priceapă.

— Gemene, i-am explicat.

— Ei, na, a șoptit el și și-a trecut prin barbă una dintre mâinile alea mari.

Justice încă părea un pic sceptic. Nu-l prea puteam acuza. La urma urmelor, câți oameni chiar au un geamăn diabolic?

— Aia-i Tina. Sora mea. Trebuia să ne întâlnim aici.

Deși de ce voia sora mea geamănă cu care nu mai aveam niciun fel de relație să ne întâlnim într-un local unde era clar că nu e binevenită era altă întrebare pe care eram prea obosită s-o pun.

Justice încă se uita la mine și mi-am dat seama că privirea îi zăbovea pe părul meu. Fără să mă gândesc, mi-am dus mâna la cap și pe podea a căzut plutind o margaretă ofilită. *Hopa!* Probabil că ar fi trebuit să mă uit în oglindă, la motel, înainte să scot nasul în public, arătând ca o ciudată despletită, cu mințile vraiște, care se întoarce de la un festival cu costume.

— Uite, îi spun și-mi vâr mâna în buzunarul șortului de yoga, de unde scot permisul de conducere. Vezi? Sunt Naomi și mi-aș dori foarte, foarte tare un *latte* uriaș.

Justice a luat permisul și l-a cercetat, apoi s-a uitat iar la fața mea. În cele din urmă, expresia lui indiferentă s-a transformat și a zâmbit cu gura până la urechi.

— Fir-aș al naibii! Mă bucur de cunoștință, Naomi.

— Și eu mă bucur să te cunosc, Justice. Mai ales dacă o să-mi faci băutura cu cofeină mai sus pomenită.

— O să-ți fac un *latte* de o să ți se ridice părul în cap, mi-a promis el.

Un bărbat care știe cum să-mi satisfacă nevoile urgente și mai și zâmbește? N-am putut să nu mă îndrăgostesc un pic de el pe loc.

Cât s-a pus Justice de treabă, am admirat cafeneaua. Era decorată într-un stil care aducea a garaj masculin. Tablă ondulată pe pereți, rafturi roșii lucioase, podea de beton pătat. Toate băuturile aveau nume de genul Red Line Latte și Checkered Flag Cappuccino. Era de-a dreptul fermecător.

La măsuțele rotunde împrăștiate peste tot erau câțiva băutori de cafea matinali. Absolut toți se uitau la mine de parcă nu erau *deloc* încântați să mă vadă.

— Ce zici de niște arome de arțar și bacon, scumpo? mi-a strigat Justice de la espresorul strălucitor.

— Sunt absolut încântată. Mai ales dacă vin într-o cană cât o găleată.

Râsul lui a răsunat prin toată încăperea și a părut să aibă efect calmant asupra celorlalți, care s-au întors la ale lor și nu m-au mai băgat în seamă.

Ușa de la intrare s-a deschis, iar eu m-am întors, așteptându-mă s-o văd pe Tina.

Dar bărbatul care a dat năvală categoric *nu* era soră-mea. Părea să aibă și mai multă nevoie de cofeină decât mine.

Sexy ar fi o descriere corespunzătoare. Al naibii de sexy ar fi și mai exact. Era suficient de înalt ca să trebuiască să-mi dau capul pe spate ca să mă giugiulesc cu el, chiar dacă aș fi purtat cele mai înalte tocuri pe care le aveam — sistemul meu oficial de clasificare a înălțimii bărbaților. Avea părul în gama blond-murdar, tuns scurt în părți și dat pe spate în creștet, ceea ce sugera că are gusturi bune și abilități rezonabile de îngrijire.

Ambele criterii se aflau sus pe lista-mea-de-motive-ca-să-fii-atrasă-de-un-bărbat. Barba era o adăugire proaspătă la listă. Nu sărutasem niciodată un bărbos și în momentul ăsta căpătasem un interes neașteptat și irațional să fac așa ceva.

Apoi i-am văzut ochii. Erau de un albastru-cenușiu rece care m-a dus cu gândul la puști metalice și ghețari.

A venit glonț la mine și mi-a pătruns în spațiul personal de parcă ar fi avut o invitație permanentă. Când și-a încrucișat brațele tatuate la pieptul lat, am scos un chițăit din fundul gâtului.

Uau.

— Credeam că m-am exprimat foarte clar, a mârâit el.

— Ăăă… Poftim?

Eram nedumerită. Omul se încrunta la mine de parcă eram cel mai detestat personaj dintr-un reality-show, dar eu tot voiam să văd cum arată dezbrăcat. Nu mai evaluasem așa de prost potențialul sexual al cuiva din facultate.

Am dat vina pe extenuare și traumele emoționale.

În spatele barului, Justice s-a oprit în mijlocul procesului de creație a cafelei mele cu lapte și a ridicat ambele mâini.

— Stai așa, a început el.

— E-n regulă, Justice, l-am asigurat. Tu vezi mai departe de cafeaua aia și mă ocup eu de… *domnul* ăsta.

În jur s-au auzit scaunele trase în spate la mese și am văzut cum absolut toți clienții au tulit-o spre ușă, unii dintre ei ținându-și cana încă în mână. Niciunul nu m-a privit în ochi în drum către ieșire.

— Knox, nu-i ce crezi tu, a încercat Justice din nou.

— N-am chef de prostii azi. Ieși naibii afară, a poruncit vikingul.

Zeul blond al furiei sexy cobora cu pași mari în lista mea cu chestii sexy.

Am arătat cu degetul spre mine.

— Eu?

— M-am săturat de jocurile tale. Ai cinci secunde să ieși pe ușa asta și să nu te mai întorci niciodată, a zis el apropiindu-se până vârfurile bocancilor lui mi-au atins degetele neapărate de șlapi.

Fir-ar să fie. De-aproape arăta de parcă tocmai plecase în trombă de pe o corabie de pradă vikingă… sau de pe platoul de filmare al unei reclame la parfum. Unul dintr-alea ciudate, cu pretenții artistice, care n-au nicio noimă și poartă nume de genul Bestia ignorantă.

— Uite ce-i, *domnule*. Sunt în toiul unei crize personale și nu încerc decât să capăt o ceașcă de cafea.
— Ți-am zis o dată, Tina. Dacă mai vii aici și-i mai hărțuiești pe Justice sau pe clienții lui, te escortez personal afară din oraș.
— Knox...
Bestia sexy prost dispusă a ridicat degetul în direcția lui Justice.
— O clipă, amice. Se pare că trebuie să scot gunoiul.
— *Gunoiul*?
Am icnit. Credeam că localnicii din Virginia ar fi trebuit să fie mai prietenoși. Dar abia dacă ajunsesem de jumătate de oră în oraș și eram deja acostată de un viking cu maniere de om al peșterilor.
— Scumpo, e gata cafeaua, a anunțat Justice, împingând un pahar de carton foarte mare pe barul de lemn.
Ochii mi-au fugit spre comoara cu cofeină care aburea.
— Dacă-ți trece măcar prin cap să iei paharul ăla, avem o problemă, a zis vikingul, cu glasul coborât și periculos.
Dar Leif Erikson nu știa cu cine se pune azi.
Orice femeie are o limită. A mea, care e drept că era cam prea retrasă, tocmai fusese depășită.
— Dacă mai faci un pas spre cafeaua aia minunată pe care mi-a făcut-o special prietenul meu Justice, te fac să regreți momentul când ai dat peste mine.
Eram o persoană drăguță. Părinții mei erau de părere că eram o fată bună. Și, conform testului ăluia online pe care-l făcusem acum două săptămâni, voiam să le fac pe plac celorlalți. Nu mă prea pricepeam să arunc în stânga și-n dreapta cu amenințări.
Bărbatul a mijit ochii, iar eu am refuzat să bag de seamă încrețiturile sexy de la coada ochilor.
— Regret deja, așa cum regretă și tot amărâtul ăsta de oraș. Doar pentru că te-ai coafat altfel, nu înseamnă că o să uit ce necazuri ai făcut pe-aici. Și acum, ieși odată pe ușă și nu te mai întoarce!
— Crede că ești Tina, a intervenit Justice.
Nu-mi păsa nici dacă nemernicul credea că sunt un ucigaș în serie canibal. Stătea între mine și cofeina mea.
Fiara blondă a întors capul spre Justice.

— Ce naiba tot spui?

Înainte să apuce să vorbească prietenul meu amabil cu cafeaua, mi-am înfipt degetul în pieptul vikingului. N-a intrat foarte adânc, datorită stratului indecent de mușchi de sub piele. Dar m-am asigurat că apăs cu unghia.

— *Tu* să mă asculți *pe mine*. Nu-mi pasă dacă tu crezi că sunt sora mea sau escrocul ăla care a scumpit medicamentele împotriva malariei. Sunt *o ființă umană*, am o zi foarte proastă, care vine după cea mai proastă zi din viața mea. *Nu* am putere să țin în mine sentimentele astea azi. Așa că mai bine te dai din calea mea și mă lași în pace, vikingule!

O clipă, a părut de-a dreptul năucit.

Am dedus că asta înseamnă că e momentul pentru cafea. Am trecut pe lângă el, am luat paharul, am adulmecat delicat și după aia mi-am aruncat toată fața în forța vitală fierbinte și plină de aburi.

Am sorbit cu nesaț, încercând să conving cofeina să-și înfăptuiască miracolele în timp ce aromele îmi explodau pe limbă. Eram destul de sigură că geamătul nepotrivit pe care l-am auzit ieșise din gura mea, dar eram prea obosită să-mi pese. Când am lăsat până la urmă paharul și m-am șters cu dosul mâinii la gură, vikingul încă stătea acolo și se holba la mine.

I-am întors spatele și i-am aruncat un zâmbet eroului meu Justice, apoi am împins peste bar bancnota mea pentru cafea de urgență.

— Domnule, ești un artist. Ce-ți datorez pentru cel mai bun *latte* de care-am avut parte în viața mea?

— Ținând cont de dimineața grea pe care-o ai, scumpo, e din partea casei, a răspuns el și mi-a întins permisul și banii.

— Prietene, ești un adevărat gentleman. *Spre deosebire de alții*.

M-am uitat urât peste umăr spre locul unde stătea vikingul, cu picioarele depărtate și brațele încrucișate. Am mai plonjat o dată în cafea și am îndesat bancnota în borcanul pentru bacșișuri.

— Mulțumesc că ai fost drăguț cu mine în cea mai proastă zi din viața mea.

— Parcă ziceai că aia a fost ieri, s-a băgat namila încruntată.

Am oftat obosită în timp ce m-am întors încet spre el.

— Asta era înainte să dau peste tine. Așa că pot să declar oficial că, oricât de proastă a fost ziua de ieri, ziua de azi o întrece cu puțin.

M-am întors din nou spre Justice.

— Îmi pare rău că nemernicul ăsta ți-a alungat toți clienții. Dar o să mă întorc foarte repede după încă una de-asta.

— Abia aștept, Naomi, a spus el și mi-a făcut cu ochiul.

M-am întors să plec și am dat drept peste un kilometru de piept de bărbat ursuz.

— Naomi? a întrebat el.

— Pleacă de-aici!

Aproape că-mi făcea bine să fiu nepoliticoasă măcar o dată în viață. Să iau atitudine.

— Te cheamă Naomi, a declarat vikingul.

Eram prea ocupată să încerc să-l incinerez cu o încruntătură de furie îndreptățită ca să-i răspund.

— Nu Tina? a insistat el.

— Sunt gemene, omule, a zis Justice, iar în glas i s-a simțit zâmbetul.

— Măi, să fie!

Vikingul și-a vârât mâna în păr.

— Sunt îngrijorată de cum stă cu vederea prietenul tău, i-am zis lui Justice, arătând spre poza Tinei.

Tina se făcuse blondă platinată la un moment dat în ultimii mai mult de zece ani, iar diferențele altfel subtile dintre noi deveniseră evidente.

— Mi-am lăsat acasă lentilele de contact, a zis el.

— Împreună cu bunele maniere? am întrebat sarcastic.

Cofeina îmi ajungea în sânge și mă făcea neobișnuit de arțăgoasă.

Mi-a răspuns doar cu o uitătură încruntată, iar eu am oftat.

— Dă-te din calea mea, Leif Erikson.

— Mă cheamă Knox. Și ce cauți aici?

Ce fel de nume mai e și ăsta? A avut o viață grea? A spus o mulțime de bancuri cu Fort Knox? O fi prescurtare de la ceva? Knoxwell?

Knoxathan?

— Nu-i treaba ta, *Knox*. Nici ce fac, nici ce nu fac nu-i treaba ta. De fapt, existența mea nu-i treaba ta. Acuma, te rog frumos să te dai la o parte.

Îmi venea să urlu cât de tare puteam, cât de mult puteam. Dar încercasem de câteva ori în mașină pe drumul lung încoace și nu fusese de niciun ajutor.

Din fericire, frumosul bădăran a scos un oftat sâcâit și a făcut singurul lucru decent, care-i asigura supraviețuirea: s-a dat din calea mea. Am ieșit din cafenea în zăduful verii cu câtă demnitate mai eram în stare.

Dacă Tina voia să ne întâlnim, putea să mă găsească la motel. Nu era cazul să aștept pe-aici și să fiu acostată de străini cu personalitatea unui cactus.

O să mă întorc în camera mea prăpădită, o să-mi scot toate agrafele din păr și o să fac duș până rămân fără apă caldă. După aia o să mă gândesc ce aveam de făcut.

Era un plan foarte bun. Lipsea un singur lucru.

Mașina.

A, nu. Mașina și geanta.

Suportul de biciclete din fața cafenelei era tot acolo. Spălătoria cu postere țipătoare în geamuri era tot peste drum, lângă atelierul auto.

Dar mașina mea nu mai era unde o lăsasem.

Locul de parcare în care o înghesuisem, în fața magazinului cu mâncare pentru animale, era pustiu.

M-am uitat în susul și-n josul străzii. Dar nu se vedea nici urmă din Volvo-ul meu de încredere plin de praf.

— Te-ai rătăcit?

Am închis ochii și mi-am încleștat fălcile.

— Pleacă. De-aici.

— Care-i problema ta?

M-am întors și l-am văzut pe Knox privindu-mă atent, cu un pahar de cafea în mână

— Care-i problema mea?

Îmi venea să-i trag un șut în gambă și să-i fur cafeaua.

— N-am probleme cu auzul, scumpete. Nu-i cazul să țipi.
— *Problema* mea e că în timp ce-mi pierdeam cinci minute din viață făcând cunoștință cu tine, mașina mea a fost ridicată.
— Ești sigură?
— Nu. Niciodată nu știu unde-mi las mașina. O las pe unde apuc și cumpăr una nouă dacă n-o mai găsesc.
Mi-a aruncat o privire, iar eu mi-am dat ochii peste cap.
— Evident, eram sarcastică.
Am întins mâna după telefon, doar ca să-mi aduc aminte că nu mai aveam telefon.
— Cine te-a călcat pe bătături?
— Cine te-a învățat să-ți exprimi îngrijorarea pentru cineva n-a nimerit-o.
Fără niciun alt cuvânt, am luat-o în direcția în care speram că se află secția de poliție.
N-am ajuns nici până la următoarea vitrină când o mână mare, puternică, m-a prins de braț.
Mi-am zis că o fi fost lipsa somnului sau sensibilitatea emoțională. Erau singurele motive să simt un tremur când mi-am dat seama că mă strângea de braț.
— Oprește-te, mi-a poruncit amenințător.
— Ia. Mâna.
Am fluturat stângaci din brațe, dar strânsoarea a devenit mai puternică.
— Atunci oprește-te.
M-am potolit.
— O să mă opresc dacă încetezi să mai fii măgar.
Nările i-au fremătat și a ridicat privirea spre cer, iar mie mi s-a părut că-l aud numărând.
— Chiar numeri până la zece?
Eu eram cea care fusese nedreptățită. *Eu* eram aia care avea un motiv să se roage Cerului să-i dea răbdare.
A ajuns până la zece și tot părea iritat.
— Dacă nu mai sunt măgar, te oprești să stăm de vorbă o clipă?
Am mai luat o înghițitură de cafea și m-am gândit.
— Poate.

— Îți dau drumul, m-a avertizat.
— Minunat.
Am privit amândoi în jos spre mâna lui de pe brațul meu. A slăbit încet strânsoarea și mi-a dat drumul, dar nu înainte să-și treacă degetele pe zona sensibilă de pe interiorul brațului.
Mi s-a făcut pielea de găină și speram să nu observe și el. Mai ales pentru că, în organismul meu, pielea de găină și reacțiile sfârcurilor erau strâns legate.
— Ți-e frig?
Privirea lui categoric nu era îndreptată spre brațul sau umerii mei, ci spre sâni.
Fir-ar să fie.
— Da, am mințit.
— Sunt aproape 29 de grade și bei cafea fierbinte.
— Dacă ai terminat cu explicațiile masculine despre temperatura internă, aș vrea să mă duc să-mi caut mașina, am zis și mi-am strâns brațul liber peste sânii trădători. Poate ai putea să-mi spui în ce direcție se află cel mai apropiat parc de mașini confiscate sau secția de poliție.
S-a uitat la mine o clipă lungă, apoi a clătinat din cap.
— Haide.
— Poftim?
— Te duc eu.
— Ha!
Mi-am înăbușit râsul. Își făcea iluzii dacă-și imagina că m-aș urca de bunăvoie într-o mașină cu el.
Încă mai clătinam din cap când a vorbit din nou.
— Hai să mergem, Daisy. N-am toată ziua la dispoziție.

2. Un erou fără tragere de inimă

Knox

Tipa se holba la mine de parcă i-aș fi propus să sărute un șarpe-cu-clopoței.

Nici măcar n-ar fi trebuit să-mi încep încă ziua și deja o luaseră toate razna. Pe ea dădeam vina. Și pe nemernica de soră-sa, Tina.

Dădeam o parte din vină și pe Agatha, de ce nu, pentru că ea fusese aia care-mi dăduse SMS că Tina tocmai și-a arătat „mutra de scandalagioaică" la cafenea.

Și acum eram aici, cam pe când se crăpa de ziuă, făcând ca un idiot pe bodyguardul orașului și ciorovăindu-mă cu o femeie pe care n-o mai văzusem niciodată.

Naomi a clipit de parcă tocmai se destrăma ceața.

— Faci mișto, nu?

Agatha trebuia să-și facă un control la ochii ăia nenorociți, dacă a confundat-o pe bruneta ofticată cu pacostea de soră-sa, platinată, prăjită la solar și tatuată.

Diferențele dintre ele erau al naibii de clare, chiar și fără să-ți pui lentilele de contact. Fața Tinei avea culoarea și textura unei canapele de piele, veche de când lumea. Avea gura aspră, înconjurată de riduri adânci de la fumat două pachete de țigări pe zi și părea că întreaga lume îi datorează ceva.

Naomi, pe de altă parte, era croită din alt material. Mai elegant. Era înaltă ca și soră-sa. Dar în loc să arate ca un cartof prăjit, mergea în direcția prințeselor Disney, cu păr des de culoarea castanelor coapte. Și părul, și florile din el încercau să evadeze dintr-un fel de coafură complicată. Avea fața mai blândă, tenul mai deschis. Buze pline, rozalii. Ochi care mă duceau cu gândul la frunze căzute în pădure și câmpii întinse.

Dacă Tina era îmbrăcată ca o motociclistă care trecuse printr-un tocător de lemne, Naomi purta un șort de sport de lux și un

tricou asortat, pe un corp tonifiat care promitea nu puține surprize.

Părea genul de femeie care mi-ar arunca o privire, după care și-ar pune coada pe spinare și ar tuli-o spre siguranța oferită de primul membru al unui consiliu de conducere, purtând un tricou de golf, care-i ieșea în cale.

Din fericire pentru ea, nu-mi plăcea dramatismul. Sau lucrurile care necesită multă atenție și efort. Nu mă ocupam de domnițe la ananghie. Nu-mi pierdeam vremea cu femei cărora nu le ajungeau un pic de distracție și câteva orgasme.

Dar cum îmi băgasem deja nasul în treaba asta, o făcusem gunoi și țipasem la ea, puteam măcar să îndrept situația spre o rezolvare rapidă. După aia, puteam să mă întorc în pat.

— Nu. Nu fac mișto, la naiba.

— Nu merg nicăieri cu tine.

— N-ai mașină, i-am atras atenția.

— Mulțumesc, se vede cu ochiul liber. Sunt conștientă că n-am mașină.

— Stai să ne lămurim. Ești nou-venită într-un oraș străin. Mașina ta dispare. Și refuzi când îți propun să te duc cu mașina pentru că…

— Pentru că ai năvălit într-o cafenea și ai țipat la mine! După aia m-ai urmărit și *încă* țipi. Mă urc în mașină cu tine și e mai probabil să ajung tăiată bucăți-bucățele și împrăștiată prin deșert decât unde am treabă.

— N-avem niciun deșert pe-aici. Totuși, ar fi niște munți.

Expresia ei sugera că i se părea că n-aș fi nici de ajutor, nici amuzant.

Am șuierat printre dinți.

— Uite ce e. Sunt obosit. Am primit o alertă că Tina făcea iar necazuri la cafenea și cu asta am crezut că o să am de-a face.

A sorbit lung din cafea, privind în susul și-n josul străzii, de parcă s-ar fi gândit dacă să evadeze sau nu.

— Nici prin cap să nu-ți treacă, i-am zis. O să-ți verși cafeaua.

Când a căscat ochii ăia căprui frumoși, am știut că am nimerit la fix.

— Bine. Dar doar pentru că e cel mai bun *latte* din viața mea. Și așa înțelegi tu să-mi ceri scuze? Pentru că nici asta nu s-a prins de tine, cum nu s-a prins nici aia cu cum să întrebi pe cineva dacă a pățit ceva.

— Era o explicație. Faci ce vrei.

N-am pierdut vremea cu lucruri care n-aveau importanță. Ca statul la palavre sau scuzele.

Pe stradă a trecut o motocicletă, cu Rob Zombie urlând din boxe, deși era abia ora 7 dimineața. Omul s-a uitat la noi și a ambalat motorul. Wraith bătea spre șaptezeci de ani, dar tot reușea să aibă parte de o cantitate astronomică de sex, cu aerul lui de vulpoi cărunt tatuat.

Intrigată, Naomi l-a privit cu gura deschisă.

Era clar că domnișoara cu margarete în păr nu era azi în dispoziția potrivită să-și exploreze natura sălbatică.

I-am făcut semn din cap lui Wraith să se ducă naibii, i-am smuls lui Naomi cafeaua din mână și am pornit pe trotuar.

— Hei!

A venit după mine, așa cum știam că o să facă. Aș fi putut s-o iau de mână, dar nu eram tocmai fanul reacției pe care-o avusese când am atins-o. Părea complicat.

— Ar fi trebuit să rămân naibii în pat, am mormăit.

— Care-i problema ta? a întrebat Naomi, alergând ca să mă prindă din urmă.

S-a întins după pahar, dar n-am lăsat-o să-l ia și mi-am văzut de drum.

— Dacă nu vrei să ajungi legată fedeleș în șaua motocicletei lui Wraith, atunci îți sugerez să urci în mașina mea.

Hipiota ciufulită a mormăit niște chestii care păreau nerespectuoase despre personalitatea și anatomia mea.

— Uite ce e. Dacă poți să încetezi să mai fii o belea măcar cinci minute, te duc la secție. Poți să-ți iei nenorocita aia de mașină și după aia să dispari din viața mea.

— Ți-a zis cineva vreodată că te porți ca un arici țâfnos?

N-am băgat-o în seamă și mi-am văzut de drum.

— De unde știu că n-o să încerci și tu să mă legi fedeleș?

M-am oprit și am cercetat-o pe îndelete din priviri.

— Iubito, nu ești genul meu.

Și-a dat ochii peste cap așa de tare, că-i de mirare că n-au ieșit din orbite și n-au căzut pe trotuar.

— Scuze, mă duc să plâng până nu mai pot.

Am coborât de pe bordură și am deschis portiera din dreapta a camionetei.

— Urcă!

— Ce cavalerism de doi bani, s-a plâns ea.

— Cavalerism?

— Înseamnă...

— Dumnezeule! Știu ce înseamnă.

Și știam ce însemna că-l adusese în discuție. Avea nenorocitele alea de flori în păr. Femeia era o romantică. Alt minus pentru ea în mintea mea. De romantice era cel mai greu să scapi. Erau lipicioase. Alea care se prefăceau că n-au probleme cu relațiile „fără obligații“. Între timp, puneau la cale să devină „singura“, încercând să-i fraierească pe bărbați să le cunoască părinții și căutând în taină rochii de mireasă.

Când am văzut că nu urcă de bunăvoie, m-am întins pe lângă ea și am pus cafeaua în suport.

— Chiar nu-s mulțumită de tine în clipa asta.

Distanța dintre noi era încărcată cu genul ăla de energie pe care-l simțeam de obicei chiar înaintea unei încăierări zdravene într-un bar. Periculoasă, generatoare de adrenalină. Nu-mi prea place.

— Urcă odată!

Când s-a urcat, am zis că e un mic miracol și am trântit ușa peste încruntătura ei.

— Toate bune, Knox? mi-a strigat Bud Nickelbee din ușa magazinului lui de bricolaj.

Era îmbrăcat în uniforma lui obișnuită, cu salopetă și un tricou cu Led Zeppelin. Coada de cal pe care-o avea de treizeci de ani atârna pe spate, subțire și cenușie, făcându-l să semene cu un George Carlin mai greoi și mai puțin amuzant.

— Toate bune, l-am asigurat.

Privirea i-a alunecat prin parbriz, spre Naomi.
— Sună-mă, dacă ai nevoie de ajutor cu cadavrul.
Am urcat la volan și am pornit motorul.
— M-a văzut un martor urcând în mașină, așa că în locul tău m-aș gândi bine de tot dacă să mă omori, a zis ea arătând spre Bud, care încă se uita la noi.
Era evident că nu-i auzise comentariul.
— Nu te omor, m-am răstit.
Încă.
Își pusese deja centura și stătea picior peste picior. Un șlap i se legăna pe degete când dădea din picior. Avea vânătăi pe ambii genunchi și am observat o zgârietură pe antebrațul drept. Mi-am zis că nu vreau să știu și am băgat în marșarier. O s-o las la secție — să sperăm că era destul de devreme ca să pot să evit pe cine voiam să evit — și o să mă asigur că-și recuperează nenorocita aia de mașină. Dacă aveam noroc, puteam să mai prind o oră de somn înainte să trebuiască să-mi încep oficial ziua.
— Știi, dacă unul dintre noi ar trebui să fie furios pe celălalt, eu ar trebui să fiu aia, a început ea. Nici măcar nu te cunosc, și tu îmi urli în față, te bagi între mine și cafeaua mea și după aia practic mă răpești. Tu n-ai niciun motiv să fii supărat.
— Habar n-ai tu, scumpo. Am o grămadă de motive să fiu ofticat, și multe dintre ele au legătură cu sora aia de doi bani a ta.
— Poate că Tina nu-i cea mai drăguță persoană, dar asta nu-ți dă dreptul să fii așa de măgar. Tot e din familia mea, a pufnit Naomi.
— Eu nu i-aș zice soră-tii „persoană".
Tina era un monstru de primă mână. Fura. Mințea. Sărea la bătaie. Bea prea mult. Nu se spăla suficient. Și nu-i păsa de nimeni altcineva. Și toate astea, pentru că era convinsă că lumea îi era datoare.
— Ascultă, oricine oi fi tu. Singurii oameni care pot să vorbească așa despre ea suntem eu, părinții mei și promoția 2003 de la liceul Andersontown. Și poate și pompierii din Andersontown. Dar doar pentru că și-au câștigat dreptul. Tu, nu, și nici n-am nevoie să-mi arunci în cap problemele tale cu soră-mea.
— Mă rog, am zis scrâșnind din dinți.

Am mers în tăcere restul drumului. Departamentul de poliție din Knockemout era la câteva străzi de drumul principal și se afla în aceeași clădire cu biblioteca publică din oraș. Doar când îl vedeam îmi zvâcnea ochiul.

În parcare erau o camionetă, o mașină de patrulă și un Harley Fat Boy. Nici urmă de SUV-ul șefului de departament. Slavă Domnului pentru micile minuni!

— Haide. Hai să terminăm cu asta.

— Nu-i nevoie să intri și tu, a pufnit Naomi.

Se uita cu ochi triști la paharul gol de cafea.

I-am întins mârâind cafeaua mea aproape neatinsă.

— Te duc la recepție, mă asigur că e la ei mașina și după aia nu te mai văd niciodată.

— Bine. Dar n-o să zic mulțumesc.

Nu mi-am bătut capul să răspund, pentru că eram prea ocupat să dau năvală pe ușa din față și să nu bag în seamă literele aurite de deasupra.

— Clădirea municipală Knox Morgan.

M-am prefăcut că n-o aud și am lăsat ușa de sticlă să se închidă în urma mea.

— Sunt mai mulți Knox în oraș? a întrebat ea deschizând ușa și venind după mine.

— Nu, am răspuns și am sperat că pun capăt întrebărilor la care nu voiam nici de-al naibii să răspund.

Clădirea era destul de nouă și avea tone de sticlă, holuri largi și mirosul ăla de vopsea proaspătă.

— Deci numele tău e pe clădire? a insistat ea, alergând ca să țină pasul cu mine.

— Așa cred.

Am smucit o ușă pe dreapta și i-am făcut semn să intre.

Secția din Knockemout semăna mai mult cu un spațiu de lucru comun pe placul hipsterilor de la oraș decât cu o secție de poliție. Îi enervase pe băieții și fetele în albastru, care fuseseră foarte mândri de buncărul lor mucegăit care stătea să cadă peste ei, cu lămpile de neon care clipeau și covoare pătate de zeci de ani de criminalitate.

Iritarea lor în fața zugrăvelii deschise la culoare și a mobilierului lucios de birou era singurul lucru pe care nu-l detestam la toată secția.

Departamentul de poliție Knockemout făcea tot ce putea să-și regăsească rădăcinile — polițiștii îngrămădeau turnuri de dosare de caz pe birourile din bambus cu înălțime reglabilă și făceau zi și noapte cafea prea ieftină și prea tare. Pe blat era o cutie deschisă cu gogoși vechi și amprente cu zahăr pudră peste tot. Dar până acum nimic nu reușise să șteargă luciul de nou din nenorocita de clădire Knox Morgan.

Sergentul Grave Hopper stătea în spatele biroului și amesteca vreo 200 de grame de zahăr în cafea. Fost membru reabilitat al unui club de motocicliști, își petrecea acum serile din cursul săptămânii antrenând echipa de softball a fiică-sii și weekendurile tunzând peluze. A lui și a soacră-sii. Însă o dată pe an își împacheta nevasta în șaua motocicletei și dispăreau să-și retrăiască zilele de glorie pe drum.

Ne-a văzut pe mine și pe musafirul meu și aproape că și-a turnat toată cafeaua pe el.

— Care-i treaba, Knox? a întrebat Grave, holbându-se de-acum fără rețineri la Naomi.

Nu era niciun secret prin oraș că aveam cât mai puțin posibil de-a face cu Departamentul de poliție. Și nu era chiar o noutate nici că Tina era genul de belea pe care n-o suportam.

— Ea e Naomi. Sora geamănă a Tinei, i-am explicat. Abia a ajuns în oraș și zice că i-a fost ridicată mașina. E în spate?

În general, poliția din Knockemout avea griji mai mari decât parcarea și îi lăsa pe localnici să oprească unde și când aveau chef, câtă vreme nu lăsau mașinile direct pe trotuar.

— O să reluăm povestea aia cu gemenele, a avertizat Grave, ridicând lingurița de cafea spre noi. Dar în primul rând, azi nu-s decât io până acum, și io n-am ridicat nici pe naiba.

Fir-ar să fie. Mi-am trecut mâna prin păr.

— Dacă nu voi, ai vreo idee cine altcineva ar fi putut fi? a întrebat Naomi plină de speranță.

Sigur. Eu mă năpustesc să salvez situația și-o aduc până aici și moșulică ăsta de Grave e ăla care se alege cu zâmbetul și vorbele dulci.

Nemernicul îi sorbea fiecare cuvânt și-i zâmbea de parcă ar fi fost un tort cu șapte straturi de ciocolată.

— Păi, Tin… adică Naomi, a început el. Cum văd io treaba, se puteau întâmpla două lucruri. A: Ai uitat unde ai parcat. Da' o fătucă așa ca tine, într-un orășel așa de mic, nu prea are cum.

— Nu, n-are cum, a fost ea de acord prietenoasă, fără să-i spună că se vede cu ochiul liber.

— Sau B: ți-a furat cineva mașina.

Mi-am luat adio de la ora mea de somn.

— Am parcat chiar în fața magazinului pentru animale, pentru că era aproape de cafeneaua unde trebuia să mă văd cu sora mea.

Grave mi-a aruncat o privire și eu am încuviințat. Mai bine să terminăm cu partea asta, ca atunci când smulgi un afurisit de plasture.

— Deci Tina știa că vii în oraș și știa unde o să fii?

Naomi nu se prindea unde bate. A încuviințat, cu ochii mari și plini de speranță.

— Da. M-a sunat aseară. A zis că avea niște probleme și că are nevoie să ne vedem la Café Rev, la 7 dimineața.

— Păi, scumpete, sigur că nu vreau să arunc cu calomnii, a zis Grave șovăitor. Dar s-ar putea…

— Să-ți fi furat mașina chiar javra de soră-ta, am intervenit eu.

Naomi m-a săgetat cu ochii ei căprui. Acum nu mai părea nici dulce, nici plină de speranță. Nu. Părea că-i vine să comită un delict. Poate chiar o crimă.

— Mă tem că are dreptate, a spus Grave. Sora ta a făcut probleme de când a venit în oraș, acum un an. Probabil că nu e prima mașină cu care se servește.

Nările lui Naomi s-au dilatat delicat. A dus la gură cafeaua mea, a dat-o gata din câteva înghițituri hotărâte, apoi a aruncat paharul gol în coșul de gunoi de lângă birou.

— Mulțumesc pentru ajutor. Anunță-mă dacă vezi un Volvo albastru cu un abțibild pe care scrie „E important să fii amabil".

Dumnezeule.

— Presupun că n-ai vreo aplicație de-aia pe telefon care-ți spune unde e mașina, nu? a întrebat Grave.

Naomi a dus mâna la buzunar, după care s-a oprit și a strâns din pleoape o clipă.

— Aveam.

— Și n-o mai ai?

— Nu mai am telefon. Al meu, hm, s-a stricat aseară.

— E în regulă. O să dau un anunț și polițiștii o să fie atenți, dacă-mi dai numărul de înmatriculare, a zis Grave împingând îndatoritor spre ea o foaie de hârtie și un pix.

Le-a luat și a început să noteze, cu un scris de mână ordonat, rotunjit.

— Poți să lași și datele tale de contact, unde stai și așa mai departe și Nash și cu mine o să te putem ține la curent.

Doar când am auzit numele mi s-au încleștat dinții.

— Cu plăcere, a răspuns Naomi, fără nicio urmă de plăcere.

— Ăă. Poate ai vreun soț sau vreun iubit, să-i adaug datele de contact?

M-am uitat urât la el, dar Naomi a clătinat din cap.

— Nu.

— Poate o iubită sau o soție? a mai încercat el o dată.

— Sunt singură, a zis Naomi, părând suficient de nesigură ca să simt cum mi se stârnește curiozitatea.

— Ca să vezi. Ca și comandantul nostru, a comentat Grave, nevinovat cum numai un motociclist de 1,80 m cu cazier poate să pară.

— Putem să ne întoarcem la partea unde tu-i spui lui Naomi că o să iei legătura cu ea dacă-i găsești mașina, ceea ce știm cu toții că n-o să fie cazul, m-am răstit eu.

— Păi, cu atitudinea asta, sigur nu, m-a dojenit ea.

Era ultima dată când mai săream să ajut pe cineva, fir-ar să fie. Nu era treaba mea. Nu era responsabilitatea mea. Și acum nu mai aveam nici timp să mă duc la culcare.

— Cât stai în oraș? a întrebat Grave în timp ce Naomi își scria datele de contact.

— Doar cât durează s-o găsesc și s-o ucid pe soră-mea, a răspuns ea, a închis pixul și i-a împins foaia înapoi. Mulțumesc pentru ajutor, sergent!
— Cu plăcere!
S-a întors să se uite la mine. Privirile ni s-au întâlnit o clipă.
— Knox.
— Naomi.
După care a plecat ca din pușcă din secția de poliție.
— Cum or putea două surori să semene așa de mult și să n-aibă nimic altceva în comun? s-a minunat Grave.
— Nu vreau să știu, i-am răspuns sincer și am ieșit după ea.
Am găsit-o plimbându-se de colo-colo și mormăind în fața rampei pentru cărucioare.
— Care-i planul? am întrebat resemnat.
S-a uitat la mine și a țuguiat din buze.
— Plan? a repetat, dar vocea i s-a frânt.
Am simțit cum intră în acțiune instinctele mele de „luptă sau fugi". Detestam lacrimile. Mai ales lacrimile de gen feminin. O femeie care plânge mă face să mă simt parcă sfâșiat pe dinăuntru, era o armă pe care n-aș face-o niciodată cunoscută în public.
— Nu plânge, am ordonat.
Avea ochii umezi.
— Să plâng? N-o să plâng.
Era o mincinoasă de doi bani.
— Să nu dea dracu' să plângi. E doar o mașină, iar ea nu-i decât o nenorocită. Niciuna nu merită să plângi după ea.
A clipit rapid și nu mi-am dat seama dacă urma să plângă sau să țipe iar la mine. Dar m-a surprins, pentru că n-a făcut nici una, nici alta. Și-a îndreptat umerii și a dat din cap.
— Ai dreptate. E doar o mașină. Pot să-mi înlocuiesc cardurile de credit, pot să-mi iau o poșetă nouă și să-mi refac rezerva de pliculețe cu sos de muștar și miere.
— Zi-mi unde trebuie să ajungi și te duc eu. Poți să închiriezi o mașină și să-ți vezi de drum.
Am arătat spre camionetă.

Iar s-a uitat în susul și-n josul străzii, probabil în speranța că o s-apară vreun erou la costum și cravată. Cum n-a fost cazul, a oftat:

— Am o cameră la motel.

Era un singur motel în oraș. O hazna cu un singur nivel, de o stea, care nici măcar nu merita să se cheme motel. Eram impresionat că reușise să se cazeze.

Ne-am întors la camionetă în tăcere. M-a atins cu umărul pe braț și am simțit cum mi se încinge pielea. I-am deschis iar ușa. Nu pentru că eram un gentleman, ci pentru că părții mele perverse îi plăcea să fie aproape de ea.

Am așteptat până și-a pus centura înainte să închid ușa și să ocolesc mașina.

— Sosuri de muștar și miere?

Mi-a aruncat o privire în timp ce mă urcam la volan.

— Ai auzit de ăla care a trecut iarna cu mașina prin parapet acum câțiva ani?

Mi se părea vag cunoscut subiectul.

— Nu mâncase decât pliculețe cu ketchup timp de trei zile.

— Ai de gând să treci prin vreun parapet?

— Nu. Dar vreau să fiu pregătită. Și nu-mi place ketchupul.

3. O infractoare de-o șchioapă

Naomi

— La ce cameră stai? a întrebat Knox.

Mi-am dat seama că ajunseserăm deja la motel.

— De ce? am întrebat bănuitoare.

A oftat încet, de parcă ar fi fost la capătul răbdării.

— Ca să pot să te las la ușă.

Aha.

— Camera 9.

— Lași ușa deschisă? a întrebat după o clipă, cu buzele strânse.

— Mda. Așa se face în Long Island, am răspuns sec. Așa le arătăm vecinilor că avem încredere în ei.

Mi-a aruncat iar o privire de-aia lungă și încruntată.

— Nu. Sigur că nu lăsăm ușile deschise. Am închis-o și am încuiat-o.

A făcut un semn spre numărul 9.

Ușa mea era întredeschisă.

— Ah.

A oprit camioneta în mijlocul parcării, ceva mai brusc decât era cazul.

— Stai aici.

Am clipit când a coborât. În timp ce se îndrepta spre ușa camerei, privirile mele obosite au fost atrase de priveliștea blugilor ălora uzați, mulați pe un fund spectaculos. Hipnotizată preț de câțiva pași lungi de-ai lui, mi-a trebuit un minut întreg ca să-mi aduc aminte exact cum lăsasem camera aia și cât de foarte tare nu-mi doream să vadă tocmai Knox ce era acolo.

— Stai!

Am sărit din camionetă și am luat-o la fugă, dar nu s-a oprit; nici măcar n-a slăbit ritmul.

Am mărit pasul și cu un ultim efort am sărit în fața lui. A intrat direct în mâna pe care-o ridicasem ca să-l opresc.

— Dă-te din calea mea, Naomi, mi-a ordonat.

Cum nu m-am conformat, mi-a pus o mână pe abdomen și m-a împins până am ajuns în fața camerei 8.

Nu știam ce spune despre mine faptul că-mi plăcea foarte tare mâna lui acolo.

— Nu-i nevoie să intri, am insistat. Sunt convinsă că e doar menajera.

— Ți se pare că ar exista vreo menajeră?

Cam avea dreptate. Motelul arăta de parcă ar fi trebuit să ofere vaccinuri antitetanos, nu sticluțe cu șampon.

— Stai, mi-a zis, apoi s-a îndreptat iar spre camera mea.

— Fir-ar să fie, am șoptit când a deschis de tot ușa.

Am rezistat două secunde întregi înainte să intru după el.

Camera fusese cel puțin neatrăgătoare când mă cazasem, cu mai puțin de o oră în urmă.

Tapetul cu portocaliu și maro se jupuia în fâșii lungi. Covorul era un verde-închis și părea făcut din partea aspră a unui burete de vase. Robinetele din baie erau un roz Pepto Bismol, iar din duș lipseau câteva plăci de faianță.

Dar era singura variantă pe o rază de peste 30 de kilometri și îmi imaginasem că pot să rezist o noapte, două. În plus, mă întrebasem atunci cât de rău poate să fie.

Se pare că destul de-al naibii de rău. De când mă cazasem, îmi adusesem valiza, îmi pusesem laptopul la încărcat și plecasem să mă văd cu Tina, cineva spărsese ușa și întorsese camera cu susu-n jos.

Valiza era răsturnată pe podea și o parte din conținut era împrăștiat pe covor.

Sertarele comodei fuseseră trase, ușile dulapului erau deschise.

Laptopul meu lipsea. Ca și punga cu bani pe care o ascunsesem în valiză.

Pe oglinda dulăpiorului din baie era scris, cu rujul meu preferat, cuvântul „Fraieră“. Ironia e că lucrul pe care nu voiam

să-l vadă vikingul meu țâfnos, lucrul care valora mai mult decât tot ce fusese furat, era încă acolo, mototolit în colț.

Mai rău, făptașa stătea pe pat, cu adidașii încurcați într-un morman de cearșafuri. Se uita la un film cu dezastre naturale. Nu mă prea pricepeam să ghicesc vârsta oamenilor, dar o încadram în categoria copii/preadolescenți.

— Bună, Way, i s-a adresat Knox înverșunat.

Ochii albaștri ai fetei s-au dezlipit de ecran și s-au oprit asupra bărbatului, înainte să se întoarcă iar spre televizor.

— Bună, Knox.

Era un orășel. Sigur că morocănosul orașului și infractoarea minoră se cunoșteau.

— Bine, uite, am zis trecând pe lângă Knox și așezându-mă în fața lucrului din colț pe care chiar n-aveam chef să-l explic. Nu știu dacă în Virginia legislația privind exploatarea prin muncă a minorilor e diferită. Dar am cerut o pernă în plus, nu să fiu jefuită de o infractoare de-o șchioapă.

Fata m-a învrednicit cu o privire.

— Unde-i maică-ta? a întrebat Knox, fără să mă bage în seamă.

Way a ridicat din umeri.

— Plecată. Cine-i prietena ta?

— E mătușa ta, Naomi.

N-a părut impresionată. Pe de altă parte, eu probabil că arătam de parcă tocmai fusesem lansată dintr-un tun spre un zid de cărămidă.

— Mătușă? am repetat clătinând din cap în speranța că o să-mi revină auzul.

Ocazie cu care a mai căzut o petală ofilită din ce mai rămăsese din coafură și a plutit spre podea.

— Credeam că ai murit, a zis fata, cercetându-mă cu un oarecare interes. Frumos păr.

— Mătușă? am repetat.

Knox s-a întors spre mine.

— Waylay e fata Tinei, mi-a explicat el rar.

— Tina? am repetat eu ca un papagal răgușit.

— Se pare că sora ta s-a mai servit din lucrurile tale, a remarcat el.
— A zis că majoritatea erau de doi bani, a intervenit fata.

Am clipit rapid. Nu numai că sor-mea îmi furase mașina, îmi spărsese și camera de motel, o întorsese cu susu-n jos și îmi lăsase o nepoată despre care nici nu știam că există.

— Gagica asta se simte bine? a întrebat Waylay, fără să-și ia ochii de la tornada care revenise pe ecran.

Probabil că „asta“ eram eu. Și categoric nu eram bine.

Am luat o pernă de pe pat.

— Vreți să mă scuzați un pic? am scâncit.

Fără să aștept răspuns, am ieșit pe ușă în soarele fierbinte al Virginiei. Păsărelele ciripeau. Au trecut două motociclete, cu motoarele făcând un zgomot asurzitor. Peste drum, un cuplu mai în vârstă a coborât dintr-o camionetă și a intrat în bistro pentru micul-dejun.

Cum de îndrăzneau lucrurile să pară așa de normale, când toată viața mea tocmai se prăbușise?

Mi-am ținut perna pe față și am eliberat urletul pe care-l tot ținusem în mine.

Gândurile mi se rostogoleau prin cap ca într-un uscător de rufe la viteză maximă. Warner avea dreptate. Oamenii nu se schimbă. Sora mea era tot o ființă îngrozitoare, iar eu eram tot destul de naivă ca să mă ducă de nas cu minciunile ei. Mașina mea era dispărută, cu geantă și cu laptop cu tot. Ca să nu mai vorbim de banii pe care i-i adusesem ei. Iar începând de aseară, nu mai aveam nici job. Nu eram în drum spre Paris, așa cum era planul acum doar 24 de ore. Familia și prietenii mei credeau că mi-am pierdut mințile cu totul. Rujul meu preferat fusese distrus pe o oglindă de dulăpior de baie. Și aveam o nepoată a cărei copilărie o ratasem cu totul.

Am tras aer în piept și am mai scos un ultim urlet, ca să fie, înainte să dau deoparte perna.

— OK. Poți să rezolvi situația. Poți s-o scoți la capăt.
— Gata cu discursul de încurajare?

M-am întors și am dat peste Knox sprijinit de tocul ușii, cu brațele tatuate încrucișate peste pieptul lat.
— Da, am răspuns și mi-am îndreptat umerii. Câți ani are?
— Unșpe.
Am dat din cap, am aruncat cu perna în el și am intrat cu pași mari în cameră.
— Așa, Waylay, am început.
Nasul cârn și gropița din bărbie erau din familie. Avea același neastâmpăr pe care-l avuseserăm și mama ei și cu mine la vârsta ei.
— Așa, mătușă Naomi.
— Ți-a zis maică-ta când se întoarce?
— Nu.
— Unde stați voi, scumpete? am întrebat.
Poate că Tina era acasă acum și-și tria prada, văzând ce merita păstrat și ce voia să distrugă doar ca să se distreze.
— În Hillside Acres, a răspuns ea, uitându-se pe după mine ca să vadă mai bine tornada de pe ecran, care lua pe sus niște vaci.
— Trebuie să stăm de vorbă o clipă, a anunțat Knox și mi-a făcut semn cu capul spre ușă.
Se pare că aveam la dispoziție tot timpul din lume. Tot timpul din lume și nicio idee ce să fac. Nicio etapă următoare. Nicio listă de activități care să-mi cuantifice și să-mi organizeze lumea într-un șir ordonat și frumos de elemente simple. Doar o criză, peste un haos, deasupra unui dezastru.
— Sigur, am răspuns părând doar ușor isterică.
A așteptat să trec de el înainte să iasă după mine. Când m-am oprit, a mers mai departe spre automatul de sucuri decolorat din fața recepției.
— Chiar vrei să-ți cumpăr un suc în clipa asta? am întrebat buimăcită.
— Nu. Încerc să ajung suficient de departe ca să nu ne audă copilul care nu-și dă seama că a fost abandonat, s-a răstit el.
Am mers în urma lui.
— Poate că Tina se întoarce.
S-a oprit și s-a întors spre mine.

— Way zice că Tina nu i-a spus nimic. Doar că are ceva de care trebuie să se ocupe și că o să fie plecată mai multă vreme.

Mai multă vreme? Ce naiba însemna mai multă vreme după criteriile Tinei? Un weekend? O săptămână? O lună?

— Of, Doamne. Părinții mei.

Chestia asta avea să-i dea gata. Ca și cum ce făcusem eu ieri nu era deja destul de supărător. Aseară, pe o autostradă din Pennsylvania, reușisem să-i conving că eram în regulă și categoric nu treceam prin vreo criză a vârstei mijlocii. Și îi făcusem să-mi promită că nu-și schimbă planurile din cauza mea. Plecaseră azi-dimineață în croaziera lor de trei săptămâni pe Mediterana. Prima vacanță serioasă, internațională, în care mergeau împreună.

Nu voiam să le-o distrugă problemele mele sau dezastrul Tinei.

— Ce ai de gând să faci cu copilul de-acolo? m-a întrebat Knox, arătând spre ușa deschisă.

— Cum adică?

— Naomi, când polițaii o să descopere că Tina a dispărut și a lăsat-o aici pe Waylay, fata ajunge direct în plasament.

Am clătinat din cap.

— Sunt cea mai apropiată rudă în viață care nu e infractor. Sunt responsabilă pentru ea.

Ca și pentru toate încurcăturile Tinei de dinainte de 18 ani.

M-a privit îndelung, cu ochi duri.

— Pur și simplu?

— E familia mea.

În plus. Doar n-aveam o mulțime de lucruri de făcut în clipa aia. Eram practic în derivă. Pentru prima dată în viață, n-aveam niciun plan.

Ceea ce mă speria ca naiba.

— Familie, a pufnit el, ca și cum raționamentul meu nu stătea-n picioare.

— Ascultă aici. Mulțumesc, Knox, pentru toate țipetele, și plimbatul cu mașina, și cafea. Dar după cum vezi, am o situație de care trebuie să mă ocup. Așa că probabil ar fi cel mai bine să te întorci în peștera din care te-ai târât afară azi-dimineață.

— Nu plec nicăieri.

Iar ne uitam urât unul la altul, într-o tăcere apăsătoare.

De data asta, el a cedat primul.

— Nu mai trage de timp, Daisy. Ce-ai de gând să faci?

— Daisy?

A întins mâna și mi-a luat cu două degete o petală de margaretă din păr.

L-am plesnit peste mână și am făcut un pas în spate, ca să mă pot gândi.

— OK, întâi trebuie să…

Categoric nu să-i sun pe ai mei. Și nu prea voiam nici să se implice poliția — din nou — dacă nu era neapărată nevoie. Și dacă Tina se arăta într-o oră? Poate că primul lucru pe care trebuia să-l fac era să-mi mai iau niște cafea.

— Să-i suni pe blestemații de polițai și să reclami spargerea și abandonarea copilului, a zis Knox.

— E *sora* mea. În plus, dacă vine într-o oră?

— Ți-a furat mașina și și-a abandonat copilul. N-are nicio scuză, la dracu'!

Ursul ăla tatuat și țâfnos avea dreptate. Ceea ce chiar nu-mi plăcea la el.

— Aaah! Bine. OK. Lasă-mă să mă gândesc. Poți să-mi dai telefonul tău?

A rămas uitându-se la mine, fără să se miște.

— Pentru numele lui Dumnezeu. Nu ți-l fur. Trebuie doar să dau un telefon scurt.

Cu un oftat plin de durere, a băgat mâna în buzunar și a scos telefonul.

— Mulțumesc, am zis tăios, după care am intrat în cameră.

Waylay se uita în continuare la film, cu mâinile la ceafă.

Am scotocit prin valiză să găsesc un carnețel și m-am întors afară.

— Ai la tine o agendă cu numere de telefon?!

Knox se uita peste umărul meu, dar i-am făcut semn să tacă și am format un număr.

— Ce naiba vrei?

Vocea soră-mii reușea întotdeauna să mă crispeze.

— În primul rând, o explicație, m-am răstit eu. Unde ești?

— Unde ești? m-a îngânat ea cu o voce de păpușă Muppet pițigăiată pe care n-o putusem suferi niciodată.

Am auzit o expirație prelungită.

— *Fumezi* în mașina mea?

— Acum pare să fie mașina mea.

— Știi ce? Dă-o-ncolo de mașină. Avem lucruri mai importante de discutat. Ai o *fiică*! Pe care-ai abandonat-o într-o cameră de motel.

— Am chestii de făcut. Nu pot să târăsc după mine un copil în perioada următoare. Am ceva mare pe țeavă. Tu de ce crezi c-am botezat-o Waylay? Am zis că poate să stea cu mironosița de mătușă-sa până mă întorc.

Eram așa de înfuriată, că nu mai puteam decât să bâigui.

Knox mi-a smuls telefonul de la ureche.

— Ascultă la mine și ascultă-mă bine, Tina. Ai fix jumătate de oră să te întorci; altfel îi chem pe blestemații de polițai.

Am văzut cum chipul îi devine mai dur și i se încleștează maxilarul, dând la iveală mici adâncituri sub pomeți. Avea o privire așa de rece, că m-am înfiorat.

— Ca de obicei, ești tâmpită cât încape, a zis el. Ține doar minte, data viitoare când te ridică poliția, o să ai niște mandate pe numele tău. Asta înseamnă că o să ajungi la pușcărie și nu prea văd cine o să dea fuga să te scoată pe cauțiune.

A tăcut o clipă, apoi a spus:

— Mda. Du-te dracului și tu!

A înjurat din nou și a coborât telefonul de la ureche.

— Cum ai cunoscut-o tu pe soră-mea? m-am întrebat eu cu voce tare.

— Tina a fost o pacoste pentru toată lumea de când a dat năvală în oraș acum un an. Căuta tot timpul să scoată bani fără să pună mâna să muncească. A încercat de vreo două ori, inclusiv cu amicul tău Justice, să ia bani susținând că a alunecat și a căzut în magazine. De câte ori capătă ceva mărunțiș, face scandal, se îmbată și face prăpăd prin oraș. Chestii minore. Vandalism.

Mda, părea tipic pentru soră-mea.

— Ce-a zis? am întrebat, fără să vreau de fapt să știu răspunsul.

— Că nu mai poate ea dacă sunăm la poliție. Nu se mai întoarce.

— Așa a zis?

Îmi dorisem dintotdeauna copii. Dar nu așa. Nu la un pas de pubertate, când anii de formare se încheiaseră deja.

— A zis că se întoarce când o să aibă ea chef, a continuat Knox, căutând ceva prin telefon.

Unele lucruri nu se schimbau niciodată. Sor-mea își făcuse dintotdeauna singură regulile. Când era bebeluș, dormea toată ziua și stătea trează toată noaptea. Când era mică, a fost dată afară de la trei creșe pentru că mușca. Și când am ajuns la liceu, în fine, a fost toată povestea cu rebeliunea.

— Ce faci? l-am întrebat pe Knox când a pus iar telefonul la ureche.

— Ultimul lucru pe care-mi doresc să-l fac.

— Cumperi bilete la balet?

N-a răspuns, dar s-a dus în parcare cu umerii încordați. N-am auzit ce spunea, dar au fost o mulțime de *du-te naibii* și *să crezi tu*.

Am adăugat „manierele la telefon" pe lista tot mai lungă de lucruri la care nu se pricepea Knox Morgan.

S-a întors părând și mai furios. Fără să mă bage în seamă, a scos un portofel, a luat câteva bancnote și le-a introdus în automatul de sucuri.

— Ce vrei? a mormăit el.

— Ah. Apă, te rog.

A apăsat butoanele mai tare decât mi se părea mie necesar. Au căzut o sticlă de apă și două de Yellow Lightning.

— Poftim.

Mi-a împins apa și a plecat înapoi spre cameră.

— Ăă. Mersi? am strigat după el.

Am dezbătut cu mine însămi, timp de vreo 30 de secunde, dacă s-o iau și eu după el, până m-a lovit o nouă realitate care era mai puțin îngrozitoare. Dar era doar un exercițiu teoretic. N-aveam cum să plec. Aveam o nouă responsabilitate. Și responsabilitatea asta venea și cu un scop în viață. Probabil.

M-am întors în cameră și l-am găsit pe Knox cercetând încuietoarea.

— Nici urmă de rafinament, s-a plâns el.

— I-am zis că trebuia să folosească un șperaclu, a spus Waylay deschizându-și sucul.

— Nu-i nici 8 dimineața și tu-i dai suc, am șuierat la Knox și mi-am reluat postul de santinelă în fața grămezii din colțul camerei.

S-a uitat la mine, apoi dincolo de mine. Mi-am desfăcut agitată brațele și am încercat să-i blochez vederea.

— Aia-i o față de masă? a întrebat uitându-se pe după mine.

— Rochie de mireasă, a anunțat Waylay. Mama a zis că-i urâtă ca dracu'.

— Mda, mă rog, Tina n-ar recunoaște ceva de bun-gust nici dacă i-ar cădea în cap o geantă Birkin, am ripostat, simțind nevoia să mă apăr.

— Rochia aia înseamnă că am și un unchi pe undeva? a întrebat Waylay, făcând semn cu capul spre grămada de dantelă și jupon care mă făcuse cândva să mă simt ca o prințesă și care acum mă făcea să mă simt doar proastă.

— Nu, am răspuns ferm.

Sprâncenele lui Knox s-au ridicat aproape imperceptibil.

— Și ai hotărât așa, pur și simplu, să iei cu tine o rochie de mireasă într-o excursie cu mașina?

— Nu prea văd cum ar putea să fie treaba ta.

— E coafată ca și cum se duce într-un loc de fițe, a zis Waylay gânditoare, măsurându-mă din cap până în picioare.

— Clar așa arată, Way, a fost de acord Knox, încrucișându-și brațele la piept și părând amuzat.

Nu-mi plăcea cum se aliau împotriva mea.

— Hai să ne facem mai puțin griji pentru părul meu și o rochie decât pentru ce-o să facem mai departe, le-am propus. Waylay, mama ta a zis unde se duce?

Fata și-a îndreptat privirea înapoi spre ecran și a ridicat din umerii slăbuți.

— Nu știu. A zis doar că de-acum sunt problema ta.

Nu știam cum să reacționez. Din fericire, n-a trebuit să răspund, pentru că am întors toți trei privirea când am auzit o bătaie energică în ușa deschisă.

Bărbatul din prag m-a cam lăsat fără suflare. Ăștia clar arătau de milioane în Knockemout! Era îmbrăcat într-o uniformă albastru-închis impecabilă, cu o insignă foarte lucioasă. Maxilarul puternic era accentuat de barba scurtă țepoasă. Umerii și pieptul erau largi, șoldurile și talia, înguste. Părul era aproape blond. Și avea niște ochi oarecum familiari.

— Knox, a început el.

— Nash.

Tonul lui Knox era la fel de rece ca și privirile.

— Bună, Way, a spus nou-venitul.

Waylay a dat din cap.

— Căpitane…

Apoi privirea i s-a îndreptat spre mine.

— Ai chemat poliția? l-am întrebat chițăind pe Knox.

Sora mea era un om îngrozitor și categoric aveam să-i transmit și ei asta. Dar să chemi poliția mi se părea ceva foarte *definitiv*.

4. „Nu rămâi aici”

Naomi

— Tu trebuie să fii Naomi, a zis polițistul.

Oi fi fost eu în toiul unui atac de panică, dar mi-a cam plăcut cum mi-a rostit numele, cu glas tărăgănat și prietenos.

Se pare că lui Knox *nu* i-a plăcut, pentru că și-a adus brusc corpul masiv și musculos chiar în fața mea, cu picioarele depărtate și brațele încrucișate.

— Da, am răspuns, uitându-mă pe după Knox.

Împiedicatul nu s-a clintit când l-am împuns în spinare.

Polițistul s-a uitat la el și ce-a văzut i-a adus un rânjet pe față.

— Sunt șeful poliției de pe-aici, dar poți să-mi spui Nash. Mă bucur de cunoștință, Naomi. Scuze că se întâmplă în situația asta. Te deranjează dacă-ți pun câteva întrebări?

— Ăă, bine, am răspuns, dorindu-mi brusc să mă fi spălat pe față și să mă fi pieptănat.

Probabil că arătam ca o domnișoară de onoare zombi, dusă cu capul.

— Ce-ar fi să stăm puțin de vorbă în parcare? a propus Nash și a făcut semn cu capul.

Waylay era din nou atentă la film și mânca bombonele cu limetă.

— Sigur.

Am ieșit după el și am fost surprinsă când a venit și Knox cu noi. S-a dus direct la SUV-ul lui Nash, pe aripa căruia scria Poliția Knockemout, și s-a sprijinit bătăios de capotă.

— Nu-i nevoie de tine la partea asta, i-a spus Nash.

Knox și-a dezgolit dinții.

— Vrei să plec, trebuie să mă faci să plec.

— Îmi pare rău. Așa a fost toată dimineața, i-am explicat polițistului.

— Scumpo, așa a fost toată viața, a replicat el.

Nu-mi trecuse prin cap până nu și-au aruncat priviri încruntate identice.

— Sunteți frați, nu?

— Nu mai spune, a mârâit Knox.

— Sigur, a răspuns Nash și mi-a aruncat în față tot zâmbetul lui larg. Eu sunt ăla bun.

— Vezi-ți naibii de treaba ta, a intervenit Knox.

— A, acum vrei să-mi fac treaba. Vezi, de-aia sunt nedumerit, pentru că…

— Domnilor!

N-avea sub nicio formă cum să meargă repede. N-aveam energie să risipesc tensiunea dintre frați și aveam probleme mai importante.

— Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, dar n-am putea trece la partea cu sora mea?

— Cred că e o idee foarte bună, Naomi, a comentat Nash și și-a scos un carnețel.

Knox a mârâit.

— Hai să-ți luăm declarația și după aia mai vedem ce trebuie făcut în continuare.

Un bărbat cu un plan și un zâmbet. Clar era mai plăcut decât frate-su.

— Și zici că pot pur și simplu să intru în posesia unei ființe umane? am încercat să mă lămuresc câteva minute mai târziu.

Chiar aveam nevoie de cafea. Abilitățile mele cognitive se mistuiau rapid.

— Păi, nu te-aș sfătui să-i spui „intrare în posesie“. Dar în Virginia luarea în grijă de către rude e o modalitate prin care copiii rămân cu un membru al familiei ca tutore când nu mai pot sta cu părinții.

Probabil că mi se năzărea, dar mi s-a părut că-i văd pe frați schimbând o privire prudentă.

— Deci aș putea deveni tutorele lui Waylay?

Lucrurile se mișcau prea repede. Acum eram cât pe ce să pornesc spre altar. În clipa următoare, aveam brusc responsabilitatea să hotărăsc viitorul unei străine de unsprezece ani.

Nash și-a trecut o mână prin părul des.

— Temporar. E evident că ești un adult stabil emoțional și sănătos.

— Și ce se întâmplă dacă nu mă bag? am întrebat evaziv.

— Departamentul pentru minori și relații domestice o s-o trimită pe Waylay în plasament. Dacă n-ai probleme să rămâi câteva săptămâni în oraș, până ne lămurim ce și cum, legea nu se opune să rămână cu tine. Dacă merge totul bine, situația poate să devină și permanentă.

— OK.

Mi-am șters nervoasă mâinile pe spatele șortului.

— Ce și cum trebuie să lămurim?

— În principal, ce pune la cale sora ta și ce înseamnă asta pentru calitatea de tutore.

Am dat de belea. Am nevoie de bani, Naomi.

Mi-am mușcat buza.

— M-a sunat aseară. A zis că are nevoie de ajutor și voia să-i aduc bani. Crezi că e în pericol pe bune?

— Ce-ar fi să te ocupi tu de Waylay și mă lași pe mine să-mi bat capul cu sora ta? a propus Nash.

În teorie, suna bine, dar știam din experiență că singura cale să mă asigur că o problemă era rezolvată mulțumitor era să mă ocup chiar eu de ea.

— Ai adus bani? a întrebat Knox uitându-se fix la mine.

Am coborât privirea; eram jenată și mă simțeam ca proasta. Doar știam ce-i poate pielea.

— Da.

— I-a luat?

M-am uitat la fața lui Nash, pentru că părea mai prietenos.

— Credeam că sunt deșteaptă. Aveam jumătate în mașină și cealaltă jumătate am lăsat-o în valiză.

Nash părea să mă compătimească. În schimb, Knox a mârâit ceva în barbă.

— Păi, cred că mai bine mă întorc în cameră și mă prezint cum se cuvine nepoatei mele, am zis. Te rog să mă ții la curent.

— Nu rămâi aici!

Knox fusese cel care făcuse declarația.

Mi-am aruncat mâinile în sus.

— Dacă prezența mea te deranjează așa de tare, de ce nu-ți iei tu un concediu prelungit?

Dacă privirile ar putea să facă sângele să clocotească, atunci al meu devenise deja magmă.

— *Nu* rămâi aici, a repetat el.

De data asta, a arătat spre ușa șubredă cu încuietoarea spartă.

A. Despre asta-i vorba.

— Sunt convinsă că găsesc eu o soluție, am zis eu vioaie. Căpitane…

— Spune-mi Nash, a insistat el.

Knox arăta de parcă-i venea să-l dea cu capul de ușa deja stricată.

— Nash, am spus activând farmecul personal. Știi unde aș putea sta câteva nopți cu Waylay?

Knox și-a scos telefonul și s-a încruntat la el în timp ce degetele i se mișcau agresiv pe ecran.

— Aș putea să vă duc acasă la Tina. Nu-i chiar primitor, dar e mult mai puțin probabil să spargă ușa și să-și fure singură lucrurile, a propus Nash.

Knox și-a îndesat telefonul înapoi în buzunar. M-a țintuit cu privirea, iar expresia lui avea ceva încrezut care m-a iritat fără nicio logică.

— Foarte drăguț din partea ta. Nici nu pot să-ți spun cât de tare apreciez ajutorul, i-am spus lui Nash. Iar Knox sigur are lucruri mai bune de făcut decât să mai stea prin preajma mea.

— Plăcerea e de partea mea, a insistat Nash.

— Strâng ce mi-a mai rămas din lucruri și-i spun lui Waylay unde mergem, am hotărât eu și am dat să mă întorc în cameră.

Ușurarea mea că în sfârșit scap de Knox cel prost dispus și tatuat a fost tulburată de un vuiet asurzitor.

Pe stradă s-a năpustit o motocicletă cu un bărbat de dimensiunile unui urs înainte de intrarea în hibernare. Categoric, viteza n-avea cum să fie legală.

— Nemernicul ăla de Harvey! a mormăit Nash.

— Cred că mai bine te duci după el, a comentat Knox, tot cu expresia aia încrezută.

Nash a arătat cu degetul spre frate-său.

— Discutăm noi mai încolo.

Nu părea deloc încântat.

— Mai bine dai fuga să aplici legea, l-a îndemnat Knox.

Nash s-a întors spre mine.

— Naomi, îmi pare rău că te las baltă așa. Te țin la curent.

Knox a fluturat din degete neprietenos în timp ce frate-său s-a grăbit să se urce în SUV și a pornit în urmărire cu semnalele luminoase pornite.

Și am rămas iar singură cu Knox.

— N-ai avut nimic de-a face cu dispariția șoferului meu drăguț și politicos, nu?

— Ei, de ce să fac așa ceva?

— Păi, clar că nu fiindcă-ți face plăcere să stai cu mine.

— Ei, hai, Daisy. Hai să strângem boarfele. Vă duc eu până la Tina.

— Aș prefera să nu-ți bagi mâinile în boarfele mele, am replicat cu aroganță.

Efectul a fost distrus de căscatul deloc demn de o doamnă. Nu mai aveam combustibil și nu puteam decât să sper că o să mai rezist suficient cât să scap de viking înainte să mă prăbușesc.

5. O vadră de lichid de brichetă și un pui de somn

Naomi

Hillside Acres semăna mai mult a camping vesel decât a parc de rulote.

Copiii se jucau pe un teren nu prea mare, dar bine întreținut, aflat pe o pajiște care nu cedase complet în fața verii lungi din Virginia. Casele mobile aveau gărdulețe și grădinițe de legume. Combinațiile de culori și curticelele intime făceau parcul și mai atrăgător pe dinafară.

Locuința Tinei era altă mâncare de pește.

Era o rulotă lată, în colțul din spate. Structura bej era înclinată mult spre dreapta, ca și cum i-ar fi lipsit o parte din fundația din partea aceea. Buruienile care răzbiseră prin pietriș îmi ajungeau până la genunchi.

Rulota de peste drum avea o terasă drăguță, cu plasă pentru insecte și cu luminițe și ghivece cu plante atârnate de acoperiș. La Tina, treptele improvizate din bolțari duceau la o ușă ruginită care stătea puțin întredeschisă.

Knox iar se uita urât. Dar măcar de data asta, nu la mine. Pe ușă era lipit un anunț.

EVACUARE.

— Stați aici, a ordonat el, fără să se uite la mine sau la Waylay.

Eram prea obosită să mă mai enervez când Macho Man în persoană a intrat în rulotă.

Waylay și-a dat ochii peste cap.

— A plecat de mult. A dat iama pe-aici înainte de motel.

Din reflex, m-am întins și i-am pus mâinile pe umeri. A sărit înapoi și s-a uitat la mine de parcă tocmai încercasem să-i trag chiloții peste cap.

De ținut mine: nu da buzna cu afecțiunea fizică.

— Ăăă, și voi unde stăteați?

A ridicat din umeri.

— Eu am stat la o prietenă ultimele două nopți. Pe-ai ei nu-i deranjează un copil în plus la cină. Habar n-am pe unde a stat ea.

Singura dată când Tina putea fi considerată „responsabilă“ era când mă imita pe mine. Chiar și așa, m-am trezit că sunt îngrozită de cum aborda soră-mea creșterea copiilor.

— Liber, a strigat Knox dinăuntru.

— Ți-am zis eu.

Waylay a țopăit pe trepte, iar eu am luat-o după ea.

Rulota arăta și mai rău pe dinăuntru decât pe dinafară.

Covorul era tocit în dreptul ușii, iar firele lungi și noduroase de urzeală se întindeau în toate părțile. Pe un dulăpior prăfuit, dintr-un lemn ieftin, se zărea urma unui suport de televizor, iar în dreptul ei era un balansoar. Lângă balansoar, era un puf mic roz.

— A luat televizorul. Dar am avut eu grijă să-i iau telecomanda când nu era atentă, a anunțat mândră Waylay.

— Bravo, fetiță, a lăudat-o Knox și i-a ciufulit părul.

Am înghițit în sec și i-am lăsat în sufragerie, ca să-mi bag capul în bucătăria slinoasă.

Tot ce era în dulapuri fusese golit într-un coș de gunoi care dădea pe dinafară, aflat în mijlocul linoleumului verde. Cutii de cereale, cutii de supă, snack-uri cu pizza de mult decongelate. Nu se vedea nicăieri nicio legumă.

În fiecare capăt al rulotei se afla câte un dormitor. Cel cu pat dublu avea câte o scrumieră pe fiecare parte. În loc de perdele, la geamuri erau prinse cu pioneze direct în pereți niște cearșafuri, ca să nu lase să intre soarele. Dulapul și șifonierul erau aproape goale. Lucrurile fie ajunseseră pe podea, fie fuseseră scoase pe ușă. Instinctiv, m-am uitat sub pat și am găsit două sticle goale de burbon.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Se întoarce, să știi, a zis Waylay, care băgase și ea capul în dormitor.

— Știu.

Ce nu știa fetița era că uneori treceau și mai mulți ani între două vizite de-ale maică-sii.

— Camera mea e în celălalt capăt, dacă vrei s-o vezi.

— Aș vrea, dacă nu te deranjează.

Am închis ușa la dormitorul deprimant al Tinei și m-am luat după nepoata mea, trecând prin living. Mă ardeau ochii și îi simțeam uscați de oboseală și prea multe lucruri care mă copleșeau.

— Unde-i Knox? am întrebat.

— Vorbește afară cu domnu' Gibbons. Proprietarul. Mama are să-i dea bani cu ghiotura pe chiria din urmă, mi-a răspuns Waylay, în timp ce mă conducea spre o ușă subțire din imitație de lemn, care se deschidea din sufragerie.

Un afiș scris de mână cu sclipici și patru nuanțe de marker roz avertiza „NU INTRA!".

Am hotărât să păstrez predica despre „nu vorbim urât" pentru mai încolo, când n-o să dorm pe mine.

Camera lui Waylay era mică, dar curată. Avea un pat de o persoană, acoperit cu o cuvertură roz, drăguță. Pe un raft încovoiat se aflau câteva cărți, dar era dedicat în principal accesoriilor pentru păr, așezate ordonat în coșulețe colorate.

Să fie oare Waylay Witt doar o copilă?

S-a aruncat pe pat.

— Și? Ce facem?

— Păi, am început eu veselă. Îmi place camera ta. Cât despre restul casei, cred că putem să ne descurcăm. Un pic de curățenie, un pic de ordine…

O vadră de lichid de brichetă și o cutie de chibrituri.

Knox s-a furișat în cameră ca un leu furios de la zoo. Ocupa prea mult spațiu și consuma aproape tot oxigenul.

— Ia-ți lucrurile, Way.

— Îh. Toate?

Knox a dat scurt din cap.

— Toate. Naomi.

S-a întors și a ieșit din cameră. Simțeam cum se cutremură rulota sub pașii lui.

— Cred că asta înseamnă că ar trebui să te duci cu el, a opinat Waylay.
— Da. Bine. Stai cuminte. Mă întorc într-o clipă.
L-am găsit afară, cu mâinile în șolduri și privirea în pământ.
— E vreo problemă?
— Nu rămâneți aici.
Brusc prea obosită ca să mai funcționez, m-am prăbușit pe peretele de aluminiu al rulotei.
— Uite ce-i, Knox. Sunt obosită până în măduva oaselor. Sunt trează de-un milion de ore. Sunt într-un loc ciudat, într-o situație și mai ciudată. Și mai e și fetița asta, care are nevoie de cineva. Din păcate pentru ea, cineva-ul ăsta sunt eu. Când ai făcut pe șoferul, te-ai revanșat pentru când ai făcut pe nemernicul. Și termină cu aerul ăsta de macho deranjat! Nu eu te-am rugat să mă ajuți. Așa că n-ai decât să pleci. Trebuie să mă apuc să curăț mizeria asta.
La propriu și la figurat.
— Gata? m-a întrebat el.
Eram prea obosită să mă enervez.
— Mda, aproape.
— Bun. Atunci treci în mașină. Nu rămâneți aici.
— Tu chiar vorbești serios?
— N-o să stați într-un motel cu uși de carton și nici în focarul ăsta de infecție de rulotă care a mai fost și spartă. În plus…
Și-a întrerupt tirada ca să rupă înștiințarea de evacuare de pe ușă.
— Nu mai e a Tinei. Legal, nu poți să stai aici. Moral, nu pot să te las nici măcar să încerci. Ne-am înțeles?
Era cel mai lung discurs pe care-l ținuse în fața mea și, sincer, n-aveam energie să răspund.
Dar nici el nu aștepta vreun răspuns.
— Așa că vă mișcați fundurile în camionetă.
— Și după aia, Knox?
M-am desprins de rulotă și am ridicat mâinile.
— Ce urmează? Știi? Pentru că eu habar n-am, ceea ce mă sperie ca naiba.

— Știu unde puteți să stați. Mai sigur ca la motel. Mai curat ca în mizeria asta.
— Knox, n-am portofel. Nici carnet de cecuri. Nici telefon sau laptop. De ieri, nu mai am nici job la care să mă duc. Cum crezi că o să plătesc pentru…
Nici măcar n-am putut să termin fraza. M-au copleșit oboseala și disperarea.
A înjurat și și-a trecut o mână prin păr.
— Dormi pe tine.
— Așa, și? am ripostat bosumflată.
S-a uitat îndelung la mine.
— Daisy, urcă în camionetă și gata.
— Trebuie s-o ajut pe Waylay să-și strângă lucrurile. Și trebuie să mă uit prin gunoiul de-aici, în caz că sunt ceva acte importante. Asigurări, certificate de naștere, foi matricole.
A făcut un pas în față și eu m-am tras în spate, iar el s-a tot apropiat de mine până am ajuns cu spatele lipit de camionetă. A deschis ușa din dreapta.
— O să te anunțe Gibbons dacă găsește ceva important.
— Dar nu pot să vorbesc cu el?
— Am vorbit eu deja. Nu-i prima dată când are de-a face cu așa ceva și nu-i un om rău. Păstrează chestiile importante pe care le lasă chiriașii și știe după ce să se uite. Mă sună dacă găsește ceva. Și acum. Treci. În. Mașină.
Am urcat pe locul pasagerului și am încercat să mă gândesc la ce mai aveam de făcut.
— Way! a strigat Knox.
— Doamne! Ce te-agiți așa?
Waylay a apărut în prag cu un rucsac și doi saci de gunoi.
Mi s-a strâns inima. Viața ei, toate lucrurile ei de preț, îndesate în doi saci de gunoi. Și nici măcar de-ăia buni, care se leagă la gură.
Knox a luat sacii și i-a pus pe platforma camionetei.
— Hai să mergem!

A fost un drum tăcut și se pare că dacă nu făceam conversație sau nu mă certam cu Knox, n-aveam destulă energie să rămân trează. M-am trezit brusc când s-a hurducat mașina. Eram pe un drum de pământ care șerpuia prin pădure, iar copacii își împleteau coroanele deasupra noastră. Habar n-aveam dacă doar ațipisem sau mergeam deja de-o oră.

Aducându-mi aminte situația nefericită în care mă aflam, m-am răsucit brusc, dar m-am relaxat când am văzut-o pe Waylay pe bancheta din spate, lângă grămada albă pufoasă care era rochia mea de mireasă.

M-am întors spre Knox și am căscat.

— Minunat. Ne duci în pustietate ca să ne omori, nu?

Waylay a râs pe înfundate în spate, dar Knox a tăcut încăpățânat în timp ce ne hurducam pe drumul de pământ.

— Oho!

Exclamația lui Waylay mi-a atras atenția asupra priveliștii.

Pe lângă drum șerpuia un râu lat, care cotea și intra iar în pădure. Chiar în față, copacii se răreau și am văzut „oho"-ul. Era o casă mare din bușteni, cu o prispă largă care se întindea pe-o latură a parterului.

Knox a mers mai departe și a trecut de casă.

— Păcat! a mormăit Waylay în barbă.

La următoarea curbă, am zărit o căbănuță placată cu lemn închis la culoare și înghesuită într-un pâlc de copaci.

— Aia-i casa mea, a spus Knox. Și asta-i a voastră.

Chiar dincolo de ea era o căsuță ca din povești. În spatele ei se înălțau pinii, umbrind-o în soarele de vară. Pereții din scânduri erau fermecători, iar terasa mică din față, cu scânduri albastre vesele, primitoare.

Îmi plăcea la nebunie.

Knox a întors pe aleea cu pietriș și a oprit motorul.

— Hai să mergem, ne-a zis și a coborât.

— Cred că am ajuns, i-am șoptit lui Waylay și am coborât și noi din mașină.

Era mai răcoare ca în oraș. Și mai liniște. Vuietul motocicletelor și al traficului fusese înlocuit de bâzâitul albinelor și zumzetul

îndepărtat al unui avion. Pe undeva, pe-aproape, lătra un câine. Auzeam clipocitul apei printre copacii care foșneau undeva, în spatele căsuței. Briza călduță purta mireasma florilor, și a pământului, și a soarelui de vară.

Era perfect. Chiar prea, pentru o mireasă fugită fără portofel.

— Ăăă, Knox?

Nu m-a băgat în seamă și a dus pe terasă sacii fetei și valiza mea.

— Stăm aici? a întrebat Waylay și și-a lipit fața de fereastra din față, ca să tragă cu ochiul înăuntru.

— E plin de praf și probabil e aer închis, a zis Knox când deschidea ușa de plasă și-și scotea cheile. E nefolosită de ceva vreme. Probabil că o să fie nevoie să deschideți geamurile. Să aerisiți.

De ce avea cheia unei căsuțe care părea ieșită din basmul meu preferat era pe lista mea de întrebări. Chiar deasupra, erau întrebări despre chirie și avans.

— Knox? am încercat din nou.

Dar el deschisese deja ușa și, brusc, m-am trezit că stau pe podeaua de lemn a unui living plăcut, cu un șemineu mic de piatră. Într-o nișă, între scara spre etaj și dulapul de haine, era înghesuit un birou cu capac pliabil. Ferestrele lăsau să intre lumina de-afară.

— Pe bune. Stăm aici? a întrebat Waylay, cu un scepticism frate cu al meu.

Knox a lăsat bagajele la picioarele scării înguste.

— Da.

Waylay s-a uitat o clipă la el, după care a ridicat din umeri.

— Mă duc să văd ce-i sus.

— Stai! Scoate-ți pantofii, i-am zis, pentru că nu voiam să aducem mizerie în casă.

Waylay s-a uitat la adidașii murdari. Stângul avea o gaură în vârf, iar dreptul avea o inimioară roz prinsă de șiret. Și-a dat ochii peste cap teatral, i-a aruncat din picioare și i-a luat cu ea sus.

Knox a zâmbit într-o parte privind-o cum urcă, prefăcându-se că nu era deloc entuziasmată sau curioasă.

— Fir-ar să fie, vikingule!

Ideea să petrec câteva săptămâni în căsuța perfectă din cărțile poștale, departe de haosul pe care-l lăsasem în urmă, era îmbătătoare. Puteam să-mi organizez de minune harababura de viață în timp ce stăteam pe terasa din spate și priveam cum curge pârâul. Dacă-mi puteam permite.

— Acu' ce problemă mai ai? m-a întrebat el.

A intrat în bucătăria cât cea a unei căsuțe de păpuși și s-a uitat pe fereastra de deasupra chiuvetei.

— Vrei să întrebi „care-i problema, Naomi?“ Păi, o să-ți spun eu. Waylay e încântată de căsuța asta și eu nici măcar nu știu dacă mi-o permit. După ce că e abandonată, o să fie și dezamăgită. Dacă ajungem înapoi la motel diseară?

— Nu vă întoarceți la motel.

— Cât e chiria? am întrebat mușcându-mi buza.

S-a întors dinspre fereastră și s-a rezemat de blat, părând iritat.

— Nu știu.

— Ai cheia și nu știi?

— Chiria depinde.

S-a întins să șteargă un strat de praf de pe frigiderul vechi, alb ca bezeaua.

— Depinde de ce?

A clătinat din cap.

— De cine.

— Bine. Cine?

— Liza J. Noua ta proprietăreasă.

Noua mea proprietăreasă?

— Și Liza J știe măcar că suntem aici?

Nu mi-am dat seama că mă îndrept spre el până nu i-am atins vârful ghetelor cu degetele de la picioare. Mă privea cu ochii ăia albastru-cenușiu și aveam senzația că mă aflu sub o lupă.

— Dacă nu știe încă, o să afle curând. E o dură pe dinafară, dar are o slăbiciune, a zis el și m-a străpuns cu privirea.

Eram prea obosită să fac altceva decât să mă uit urât la el.

— Am ales camerele, a strigat Waylay de la etaj, întrerupându-ne concursul de încruntături.

— Suntem OK? m-a întrebat Knox încet.
— Nu! Nu suntem OK. Nici măcar nu știu unde suntem sau cum să ajung în oraș. Aveți Uber? Sunt urși?
Buzele i-au tresărit, iar eu am simțit cum roșesc. Felul în care mă cerceta nu era tocmai potrivit cu normele de politețe.
— Cină, a zis el.
— Ce? a fost replica mea erudită.
Știam că nu încerca să mă invite în oraș. Nu după ce ne petrecuserăm toată dimineața urându-ne unul pe celălalt.
— La 7. La casa mare de pe drum. E a Lizei J. O să vrea să te cunoască.
— Dacă nu știe că e proprietăreasa mea, sigur nu ne așteaptă la cină, am remarcat eu.
— Cină. La ora 7. O să vă aștepte atunci.
Genul ăsta de invitație *nu* mă făcea deloc să mă simt în largul meu.
— Ce-ar trebui să aduc? Unde-i cel mai apropiat magazin? Îi place vinul?
Cadourile pentru gazde nu arătau doar respectul — în cazul ăsta, urmau să stabilească tonul pentru o primă impresie.
Buzele i-au zvâcnit ca și cum neliniștea mea îl amuza.
— Du-te și trage un pui de somn, Naomi. După aia du-te la cină la Liza J.
S-a întors și a luat-o spre ușă.
— Stai!
M-am repezit după el și l-am prins pe terasă.
— Ce-i spun lui Waylay?
Nu știam de unde venise întrebarea sau panica din vocea mea. Nu eram genul care intră în panică. Făceam minuni în condiții de presiune.
— Cum adică ce să-i spui?
— Ce-i spun despre maică-sa și despre mine și despre de ce suntem aici?
— Adevărul.
— Nu sunt sigură care-i adevărul.

A început să coboare treptele și iar m-a sugrumat panica. Singurul bărbat pe care-l știam în orașul ăsta mă părăsea, mă lăsa cu un copil pe care nu-l cunoșteam și doar cu ce nu-mi furase sor-mea.

— Knox!

S-a oprit iar și a înjurat.

— Dumnezeule, Naomi! Spune-i că maică-sa a lăsat-o cu tine și tu abia aștepți s-o cunoști mai bine. Nu complica lucrurile mai mult decât e cazul.

— Și dacă mă întreabă când se întoarce Tina? Dacă nu vrea să stea cu mine? Of, Doamne! Cum o fac să mă asculte?

S-a întors pe terasă și a intrat în spațiul meu, apoi a făcut ceva la care nu mă așteptam.

A zâmbit. Un zâmbet larg, cu toți dinții, care te topește cu totul.

Mă simțeam amețită, și încinsă, și de parcă nu știam cum de-mi mai funcționau încheieturile.

— Uau, am șoptit.

— Uau ce?

— Ăăă… Ai zâmbit. Și a fost uau de-a binelea. Habar n-aveam că poți să arăți așa. Adică, deja arăți ca…

Am dat stângaci din mână în fața lui.

— Știi tu. Dar când mai adaugi și zâmbetul, aproape că pari om.

Zâmbetul dispăruse și revenise iritarea familiară.

— Dumnezeule, Daisy! Du-te și dormi. Bălmăjești ca proasta.

N-am așteptat să-l văd plecând. M-am dus înăuntru și am închis ușa.

— Și acum, ce dracu’ fac?

Mi-a pierit brusc somnul, lăsând în urmă o confuzie cu urme de amețeală și panică.

Stăteam pe burtă pe salteaua fără așternut, cu o perie de sârmă strânsă într-o mână. Camera a început să se limpezească pe măsură ce ochii și creierul mi-au revenit pe tărâmul celor vii.

Warner. Grr.

Tina. Îh.

Mașina. Ducă-se.

Waylay. Doamne, Dumnezeule.

Căsuța. Adorabilă.

Knox. Morocănos, sexy, groaznic, dar de ajutor.

Cu desfășurarea evenimentelor din ultimele douăzeci și patru de ore intactă, m-am smuls de pe saltea și m-am ridicat în șezut.

Camera era mică, dar drăguță, ca și restul casei. Pereții cu lambriuri vopsite într-un alb-strălucitor, patul, o piesă veche, cu alamă. Vizavi de pat era un șifonier înalt, iar sub fereastra care dădea spre pârâul șerpuit, o măsuță vopsită albastru-verzui.

Am auzit pe cineva fredonând jos și mi-am adus aminte.

Waylay.

— Fir-ar să fie, am mormăit și am sărit din pat.

Prima mea zi de tutore, și deja-mi lăsasem Dumnezeu știe cât noua pupilă nesupravegheată. Putea să fi fost răpită de maică-sa sau sfâșiată de un urs cât mă răsfățasem eu cu un pui de somn.

Nu eram bună de nimic, am decis în timp ce coboram în trombă scările.

— Dumnezeule! Vezi să nu-ți rupi gâtul!

Waylay stătea la masa din bucătărie și-și legăna piciorul desculț în timp ce înfuleca din ceva ce părea un sandvici cu unt de arahide și peltea, cu o felie groasă de pâine și suficientă peltea să-i provoace pe loc carii.

— Cafea, i-am zis răgușit.

— Mamă, arăți ca un zombi.

— Un zombi care are nevoie de cafea.

— Suc în frigider.

Mă descurcam și cu suc. M-am împleticit până la frigider și l-am deschis. Băusem deja jumătate din cutia de Pepsi când mi-am dat seama că era și mâncare înăuntru.

— Mâncare de unde? am întrebat hârâit.

Nu mă trezeam ușor când trăgeam un pui de somn. Dimineața, puteam să sar din pat cu energia unei grupe întregi de copii de grădiniță îndopați cu zahăr. Dar Naomi de după un pui de somn nu era ceva prea drăguț. Sau coerent.

Waylay s-a uitat lung la mine.

— Încerci să mă întrebi de unde a apărut mâncarea?

Am ridicat un deget și am dat pe gât restul de suc.

— Da, am reușit să șuier în cel din urmă, în timp ce cofeina rece și zahărul mă ardeau pe gât. Așa.

Am făcut o pauză și am râgâit fără nicio urmă de delicatețe.

— Scuze.

Waylay a rânjit.

— Căpitanul Nash a trimis un curier cu o sacoșă de cumpărături cât dormeai tu ca valiza.

Când am clipit, mi-am simțit ochii plini de nisip. Șeful poliției avusese grijă să trimită de mâncare cât eu fusesem inconștientă și nu putusem să am grijă de nepoata mea. Azi n-aveam cum să primesc vreo stea de aur pentru calitățile de tutore.

— Rahat, am mormăit.

— Nu-i rahat, a susținut Waylay cu gura plină după ce luase o îmbucătură uriașă de sandvici. Sunt și niște bomboane și chipsuri.

Trebuia să mă cațăr înapoi pe scală către nivelul Adult Responsabil și încă rapid.

— Ne trebuie o listă, am hotărât eu, frecându-mă la ochi. Trebuie să ne dăm seama cât de departe suntem de civilizație, cum ajungem acolo, ce provizii ne trebuie pentru o zi, două.

Cafea. Categoric aveam nevoie de cafea.

— Nu-i mult de mers până în oraș.

Era mânjită cu peltea pe bărbie și, dincolo de expresia „mătușa mea e dusă cu capul“ de pe față, părea adorabil de copilăroasă.

— De ce ești julită pe brațe și genunchi?

M-am uitat la zgârieturile mele.

— Am ieșit pe geamul din subsolul unei biserici.

— Mișto. Deci mergem în oraș?

— Da. Trebuie doar să fac un inventar în bucătărie, am spus și mi-am regăsit carnețelul și pixul credincioase.

Cafea.

Mâncare.

Transport?

Job?

Un nou scop în viață?

— Putem să luăm bicicletele, s-a băgat Waylay.

— Biciclete?

— Da. Le-a lăsat Liza J. A zis și că trebuie să mergem la cină diseară.

— Ai cunoscut-o pe proprietăreasă? am îngăimat eu. Cine a mai trecut pe-aici? Primarul? De fapt, cât am dormit?

A făcut ochii mari și a devenit serioasă.

— Mătușă Naomi, ai dormit două zile întregi.

— *Ce?*

A rânjit.

— Făceam doar mișto. Ai fost inconștientă o oră.

— Foarte amuzant. Și pentru asta, cumpăr varză de Bruxelles și morcovi.

Waylay și-a încrețit nasul.

— Scârbos.

— Meriți cu vârf și îndesat, isteațo! Și acum, fă-mi și mie un sandvici cât fac eu inventarul.

— Bine. Dar numai dacă ai de gând să te piepteni și să te speli pe ochi înainte să ieșim în lume. Nu vreau să mă vadă cineva cu Mătușa Zombi.

6. Sparanghel și un scandal

Naomi

În clipa asta, ar fi trebuit să sufăr din cauza diferenței de fus orar și să rătăcesc pe străzile Parisului în luna de miere. În loc de asta, mă agățam de ghidonul unei biciclete antice, cu zece viteze, și mă străduiam să nu mă răstorn.

Trecuseră ani buni de când nu îmi mai pusesem fundul pe vreo șa de bicicletă. Fiecare denivelare din drum îmi zgâlțâia dinții în gură și părțile mai intime. Singura dată când îl convinsesem pe Warner să luăm un tandem la plajă, ajunsesem cu capul într-un boschet din fața magazinului de zmeie.

Nu fusese încântat.

Erau o mulțime de lucruri care nu-l încântaseră pe Warner Dennison III. Lucruri cărora ar fi trebuit să le acord mai multă atenție.

Desișul a rămas rapid în urma noastră, iar noi am mers mai departe printre roiuri de țânțari și umezeala densă specifică sudului. Simțeam picăturile de transpirație care mi se prelingeau pe spate.

— Vii odată? mi-a strigat Waylay, parcă de la un kilometru distanță.

Mergea pe o bicicletă pentru băieți ruginită, cu brațele atârnând pe lângă corp.

— Care-i al doilea nume al tău?

— Regina.

— Waylay Regina Witt, pune-ți ambele mâini pe ghidon în clipa asta!

— Ei, hai! Doar nu ești vreuna dintre mătușile alea cărora nu le place să se distreze, nu?

Am pedalat mai apăsat, până am prins-o din urmă.

— Îmi place *doar* distracția! am pufnit eu, în parte pentru că eram ofensată, dar în principal pentru că rămăsesem fără suflu.

Sigur, poate că nu eram eu chiar genul care să se distreze mergând pe bicicletă fără să se țină de ghidon, sau strecurându-se din casă să se sărute cu băieții când dormea la o prietenă, sau pretextând că e bolnavă ca să nu se ducă la școală și să meargă la un concert, dar *nu* se putea spune că nu-mi place să mă distrez. Numai că de obicei trebuiau făcute prea multe înainte să ajung să mă distrez.

— Orașul e în partea asta, a zis Waylay, făcând semn cu capul spre stânga.

Era un gest atât de caracteristic Tinei, că am rămas și fără suflul pe care-l mai aveam.

Am ieșit de pe drumul pietruit și am intrat pe asfalt neted, iar în câteva minute am zărit în față marginea orașului.

Preț de o clipă, m-am lăsat în voia familiarității istorice a mersului pe bicicletă. Soarele pe obraji și pe brațe, aerul cald care-mi mângâia pielea, chemările unui miliard de insecte în chinurile verii. Fusesem și eu cândva o fetiță de unsprezece ani pe o bicicletă. Care pleca în aventură în dogoarea dimineții și nu se întorcea acasă până nu i se făcea foame sau apăreau licuricii.

La marginea orașului erau ferme de cai întinse, cu garduri strălucitoare și pășuni de un verde ca smaraldul. Aproape că simțeam mirosul bogăției și privilegiilor. Mă ducea cu gândul la clubul părinților lui Warner.

Pe lângă noi au trecut vuind patru motocicliști îmbrăcați în blugi uzați și piele și am simțit cum îmi trepidează oasele de huruitul motoarelor când au scăpat din încercuirea orașului.

Oameni cu cai și motocicliști. Era o combinație unică.

Fermele au dispărut și au fost înlocuite de case îngrijite, pe loturi de teren îngrijite, care se apropiau tot mai mult unele de altele, până am ajuns pe strada principală. Traficul nu era aglomerat. Așa că am putut să fiu mai atentă decât azi-dimineață la zona din centru. Lângă atelierul auto erau un magazin cu unelte agricole și unul de suvenire. Peste drum, erau un magazin

de bricolaj și cel pentru animale de companie de unde-mi dispăruse mașina.

— Băcănia e în partea aia, a strigat Waylay din față și a făcut stânga cu viteză mult mai mare decât mi se părea mie prudent.

— Mai încet!

Minunat. Aveam grijă de ea doar de jumătate de zi și deja nepoata mea avea să-și spargă dinții intrând direct într-un indicator de circulație.

Nu m-a băgat în seamă. A gonit mai departe și a intrat în parcare.

Am adăugat *căști de protecție* pe lista de cumpărături din capul meu și am luat-o după ea.

După ce ne-am lăsat bicicletele în suportul de lângă ușă, am scos plicul pe care — din fericire — îl ascunsesem într-o cutie de tampoane. Cu câteva minute înainte să trebuiască să pornesc spre altar, mama îmi dăduse un card plin.

Ar fi trebuit să fie cadoul nostru de nuntă. Să cheltuim bani pentru luna de miere. Acum, erau singurii bani la care aveam acces până îmi înlocuiam cardurile de credit și de debit furate.

M-am înfiorat când m-am gândit câți bani din economii am aruncat pentru nunta care n-a mai avut loc.

— Cred că nu poți să cumperi prea multe verze de Bruxelles dacă suntem cu bicicletele, a remarcat Waylay cu satisfacție.

— Ia mai gândește-te, isteațo!

I-am arătat anunțul din geam: *Facem livrări la domiciliu*.

— Pffff, frate, a gemut ea.

— Acum putem să luăm o căruță de legume, am comentat eu veselă.

— Nu.

— Cum adică, nu? am întrebat fluturând tulpinile de sparanghel în fața lui Waylay.

— Nu sparanghel. E verde.

— Și nu mănânci mâncare verde?

— Doar dacă vine în formă de bomboană.

Am încrețit din nas.

— Trebuie să mănânci și niște legume. Și fructe?
— Îmi place tarta, a răspuns ea, împungând bănuitoare o găleată cu mango, ca și când n-ar mai fi văzut în viața ei așa ceva.
— Ce mâncai de obicei la cină cu… cu mama ta?
Habar n-aveam dacă Tina era un subiect sensibil sau dacă o abandona cu regularitate pe Waylay ca să-și vadă de ale ei. Aveam senzația că sunt legată la ochi și nevoită să merg pe un lac înghețat. Gheața avea să crape mai devreme sau mai târziu, doar că nu știam unde și când.
A ridicat din umeri.
— Nu știu ce să zic. Orice era în frigider.
— Resturi? am întrebat plină de speranță.
— Easy Mac și pizza congelată. Uneori și nuggets, a răspuns ea, plictisită de mango și ducându-se să se încrunte la o vitrină cu frunze de salată verde. Putem să luăm Pop_Tarts?
Mă lua durerea de cap. Aveam nevoie de somn și de cafea. Nu neapărat în ordinea asta.
— Poate. Dar întâi trebuie să ne înțelegem asupra câtorva alimente sănătoase.
Un bărbat cu un șorț pe care scria Grover's Groceries a apărut de după colț. Zâmbetul politicos i-a pierit când ne-a zărit. A mijit ochii și a strâmbat din gură, de parcă tocmai ne-ar fi surprins dând cu șutul într-un Prunc Iisus de plastic cu luminițe într-o scenă cu Nașterea Domnului amplasată în aer liber.
— Bună, am spus, adăugând o doză suplimentară de căldură în zâmbet.
Și-a dres glasul în direcția noastră și a plecat cu pas apăsat.
I-am aruncat o privire lui Waylay, dar fie nu observase privirile tăioase, fie era imună.
Și gata cu ospitalitatea sudistă. Deși eram în nordul Virginiei. Poate că aici n-aveau chestia aia cu ospitalitatea din sud. Sau poate că omul tocmai aflase că pisica lui nu mai avea decât o lună de trăit. Nu știi niciodată ce au oamenii pe suflet.
Ne-am văzut de drum prin restul magazinului și am observat reacții asemănătoare și de la alți câțiva angajați și clienți. Când

femeia de la raionul de delicatese mi-a aruncat pieptul de curcan feliat, n-am mai putut.

M-am asigurat că Waylay avea treabă într-un congelator deschis plin cu nuggets de pui.

— Scuzați-mă, sunt nou-venită. Încalc vreun fel de etichetă a magazinului, de mă aleg cu mezelurile aruncate în față?

— Ha! Nu mă prostești tu pe mine, Tina Witt. Ai de gând să plătești pentru curcanu' ăla sau încerci iar să-l îndeși în sutien, ca data trecută?

Și mi-am primit răspunsul.

— Sunt Naomi Witt. Sora Tinei și mătușa lui Waylay. Pot să vă asigur că nu mi-am îndesat niciodată mezeluri în sutien.

— Vrăjeală! a zis ea ducându-și mâna căuș la gură, ca și cum ar fi folosit un megafon. Tu și plodu' ăla al tău nu sunteți bune de nimic, niște pacoste hoțomance pe capu' nostru.

Abilitățile mele de rezolvare a conflictelor se rezumau la încercarea de a-i mulțumi pe ceilalți. De obicei, chițăiam niște scuze îngrozite și după aia mă simțeam obligată să-i cumpăr părții jignite vreun *cadouaș* ales cu grijă. Dar azi eram obosită.

— OK. Știi ce? Nu cred că ar trebui să vorbești așa cu clienții.

Voiam să fiu hotărâtă și plină de încredere, dar a ieșit ceva cam isteric.

— Și mai știi ceva? Azi am avut parte de țipete, am fost jefuită — de două ori — și m-am transformat în părinte instant fără nicio experiență, și toate astea s-au întâmplat înainte de prânz. În ultimele două zile, am dormit cam o oră. Și nu mă vezi *pe mine* că arunc bucăți de carne în jur. Nu-ți cer decât să ne tratezi, pe mine și pe nepoata mea, cu un minimum de respect, ca pe clienți care plătesc. Îmi pare rău pentru ce-o fi făcut sora mea cu pieptul și cu mezelurile tale. Și chiar aș vrea pieptul ăsta tăiat mai subțire.

I-am împins pachetul peste lada frigorifică.

Făcuse ochii mari, parcă vrând să spună „nu sunt sigură cum să mă port cu clientul ăsta dezlănțuit".

— Nu faci mișto? Nu ești Tina?

— Nu fac mișto.

Fir-ar să fie! Ar fi trebuit să mă duc întâi după cafea.

— Mătușă Naomi, am găsit Pop_Tarts! m-a anunțat Waylay, apărând cu brațele pline de delicatese pline de zahăr pentru micul-dejun.
— Grozav.

— Așa, am zis, împingând un smoothie de căpșuni și kiwi spre Waylay și așezându-mă în fața ei.
Justice, bărbatul visurilor mele, îmi făcuse un *latte* într-o cană cât un castron de supă.
— Așa ce? a întrebat ea sumbru.
Bătea cu adidasul în piciorul mesei.
Mi-aș fi dorit să nu fi trecut cu mașina peste telefon când mă oprisem la benzinărie, ca să pot căuta acum „moduri de a sparge gheața cu copiii".
— Ah, și cum ți-ai petrecut vara?
M-a privit în ochi îndelung, apoi a vorbit:
— Ce-ai pățit?
Oamenii cu copii îți dau impresia că e simplu să vorbești cu ei. Mi-am băgat nasul în castronul cu *latte* și am sorbit, rugându-mă să mă lovească inspirația.
— M-am gândit că v-ar prinde bine o gustărică, a zis Justice și a împins o farfurie cu fursecuri pe masă. Proaspăt scoase din cuptor.
Waylay a căscat ochii albaștri când a văzut farfuria și după aia s-a uitat bănuitoare la Justice.
— Mulțumesc, Justice. E tare drăguț din partea ta, i-am răspuns eu și i-am dat un ghiont nepoată-mii.
— Da, mersi, a spus și ea.
Nu s-a întins după fursecuri; a rămas acolo holbându-se la farfurie.
Era un exemplu pe care aveam încredere să-l dau. Am luat un fursec cu unt de arahide și, între înghițituri lacome de cafea, am mușcat din el.
— Dumnezeule! am reușit să îngaim. Justice, știu că abia ne-am cunoscut. Dar îmi faci onoarea să te căsătorești cu mine?
— Are deja rochia de mireasă, a comentat Waylay.

Justice a râs și și-a arătat verigheta de pe mâna stângă.
— Mi se rupe sufletul, dar trebuie să-ți spun că sunt deja luat.
— Așa-i întotdeauna cu ăia buni, am oftat eu.
Degetele lui Waylay s-au apropiat pe furiș de farfurie.
— Preferatul meu e ăla cu fulgi de ciocolată, a zis el, arătându-l pe cel mai mare de pe farfurie.
După care a făcut cu ochiul și a dispărut.
Waylay a așteptat până l-a văzut că a ajuns în spatele barului și abia apoi a înhățat fursecul de pe farfurie.
— Mmmm, ce bun! am bălmăjit eu cu gura plină cu fursecuri minunate.
Nepoată-mea și-a dat ochii peste cap.
— Tare mai ești ciudată.
— Taci și mănâncă-ți fursecul.
A îngustat ochii, iar eu am zâmbit.
— Glumeam. Și care-i culoarea ta preferată?
Eram la a zecea întrebare din tentativa mea neîndemânatică de a afla cum să spargi gheața, când ușa cafenelei s-a deschis brusc și a intrat o femeie cu ciorapi rupți, o fustă de blugi scurtă și un tricou cu Lenny Kravitz. Avea părul rebel strâns într-o coadă de cal în vârful capului, câțiva cercei și o floare de lotus tatuată pe antebraț. Nu mi-am dat seama dacă avea peste treizeci sau peste patruzeci de ani.
— Aici erați! a zis ea, zâmbind cu o acadea în gură, când ne-a văzut.
Salutul prietenos mi-a trezit imediat bănuieli. Toată lumea credea că eram Tina, așa că dacă se bucura cineva că mă vede, probabil că era o persoană îngrozitoare.
Femeia și-a tras un scaun, l-a întors cu spatele și s-a aruncat la masa noastră.
— Ooooo! Astea arată bine.
S-a servit cu un fursec cu glazură roșie, înlocuind cu el acadeaua.
— Așa, Naomi, a început ea.
— Ăăă, ne cunoaștem?
Musafira noastră neinvitată s-a pocnit peste frunte.

— Uuups! Am uitat de maniere! Am luat-o înainte în relația noastră. Trebuie doar să recuperați. Sunt Sherry Fiasco.
— Sherry Fiasco?
A ridicat din umeri.
— Știu. Sună inventat. Dar nu-i. Justice, vreau și eu un espresso la pachet.
„Viitorul“ meu soț a ridicat mâna fără să se întoarcă de la cafeaua pe care o făcea.
— Am înțeles, Fi.
— Așa, cum ziceam. În mintea mea, suntem deja prietene. Și de-asta am o slujbă pentru tine, a adăugat ea, mușcând jumătate dintr-un fursec. Bună, Way.
Waylay a cercetat-o pe Sherry pe deasupra paharului cu smoothie.
— Bună.
— Deci ce zici? a întrebat Sherry mișcându-și umerii.
— Ăăă?
— Mătușa Naomi se ocupă cu făcut planuri, a explicat Waylay. A scris deja trei liste azi.
— Aaah. Genul care se uită înainte să se arunce, a încuviințat Sherry. OK. Sunt administrator la câteva firme mici din zonă. Una dintre ele a rămas fără un ospătar și are nevoie disperată de cineva care poate să servească bere și în general să fie fermecător.
— Chelneriță?
Îmi petrecusem ultimii cinci ani din viață închisă într-un birou, răspunzând la e-mailuri, împingând hârțoage și rezolvând probleme de resurse umane cu e-mailuri atent formulate.
Ar fi putut fi distractiv să stau în picioare și să am oameni în jur toată ziua.
— E muncă cinstită. Bacșișurile sunt minunate. Uniformele sunt drăguțe. Și restul personalului e amuzant de nu se poate. În mare parte.
— Trebuie să găsesc pe cineva să aibă grijă de copil, am zis, evitând să dau un răspuns.
— Pentru cine? a sărit Waylay, cu fruntea încrețită toată.
— Pentru tine, am zis și i-am ciufulit părul.

A părut îngrozită și mi-a dat deoparte mâna.

— N-am nevoie de babysitter.

— Doar pentru că ești învățată să faci lucrurile într-un fel, nu înseamnă că e și bine așa. Te-ai descurcat singură multă vreme, dar acum asta-i treaba mea. Doar n-o să te las singură cât lucrez.

— Asta-i o tâmpenie. Nu-s bebeluș.

— Sigur că nu. Dar să fii sub supravegherea unui adult e o necesitate.

Waylay a mormăit ceva care semăna suspect de mult cu „vrăjeală“. Am hotărât să las să treacă de la mine și să mă fac că n-aud.

— Dacă asta-i singura ta reținere, pot să găsesc fără probleme pe cineva care să stea cu Way cât te umpli tu de bani din bacșișuri.

Mi-am mușcat buza de jos. Nu mă dădeam în vânt după hotărârile luate pe loc. Trebuiau cântărite argumentele pro și contra. Trebuia făcută documentare. Trebuiau calculate trasee. Trebuiau stabilite programe.

— Nu m-aș simți liniștită s-o las pe Waylay cu o persoană străină.

— Sigur că nu, a ciripit Sherry. O să stabilesc o întâlnire și poți să te hotărăști după aia.

— Ăăă…

Justice a fluierat de la bar.

— Gata comanda, Fi.

— Mersi, uriașule, a zis ea și a sărit de pe scaun. Bine, ne vedem mai încolo, doamnelor. Prima tură e mâine seară. Să fii acolo la 5.

— Stai așa!

Sherry și-a lăsat capul într-o parte.

— Unde e?

— Honky Tonk, a răspuns ea, ca și cum ar fi fost cel mai evident lucru din lume. Pa!

M-am uitat cum iese din cafenea, cu încrederea în sine a unei femei care știa exact unde se duce și ce face.

Eu nu eram așa de sigură de mine nici când aveam planul pe cinci ani intact.

— Ce s-a întâmplat adineauri? am întrebat în șoaptă.

— Ai primit un job și după aia m-ai făcut bebeluș tâmpit.

Waylay avea o expresie împietrită.

— N-am zis că ești bebeluș tâmpit și nici n-am acceptat oficial.

Dar aveam nevoie de un venit și, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Balanța contului meu nu prea avea cum să ne susțină la infinit. Mai ales că trebuia să-mi fac griji și pentru chirie, și pentru avans, și pentru facturi. Ca să nu mai zic că n-aveam mașină, telefon și computer.

Am mai luat un fursec și am mușcat din el.

— N-o să fie așa de rău, i-am promis lui Waylay.

— Mda, sigur, a zis ea strâmbându-se și a început iar să lovească în masă.

7. Un pumn în plină figură

Knox

— Unde crezi că te duci? am întrebat leneș de pe șezlongul instalat în mijlocul aleii.

Bara SUV-ului s-a oprit la vreo 30 de centimetri aproape întregi de genunchii mei, lăsând în urmă un nor de praf.

Frate-miu a coborât de la volan și a dat ocol mașinii.

— Trebuia să mă gândesc că te găsesc aici, a zis Nash, cu maxilarul încleștat, și a scos o bucată de hârtie din buzunarul uniformei.

A mototolit-o și a aruncat cu ea în mine. M-a lovit fix în piept.

— Harvey a zis să-ți dau asta, dacă tot a fost vina ta că a depășit viteza în oraș azi-dimineață.

Era o amendă de viteză completată cu scrisul de mână al lui frate-miu.

— Habar n-am ce bălmăjește Harvey, am mințit eu și am băgat amenda în buzunar.

— Văd că tot un nenorocit iresponsabil ai rămas, a comentat Nash, de parcă ar fi fost vreo șansă să mă fi schimbat în ultimii câțiva ani.

— Văd că tot un idiot înțepat care respectă legea ai rămas.

Waylon, basetul meu leneș, a coborât cu piciorușele lui scurte de pe verandă ca să-l salute pe unchi-su.

Trădătorul!

Dacă i se părea că o să aibă parte de mai multă atenție sau de mâncare de la alții, pe Waylon nu-l împovăra loialitatea și nu șovăia să calce strâmb.

Am arătat cu sticla de bere spre casă.

— Aici stau. Mai ții minte? Nu mi s-a părut că ai încetinit doar ca să-mi faci o vizită.

Nash nu mai pusese piciorul la mine de mai mult de trei ani. Îi plătisem cu aceeași monedă.

S-a aplecat să-l mângâie pe Waylon.

— Am vești pentru Naomi, a zis el.

— Și?

— Și ce? N-ai tu treabă. Nu-i cazul să stai de pază ca un gargui urât.

Waylon a simțit că nu era el centrul atenției, așa că s-a târât spre mine și m-a împuns cu botul în mână. L-am bătut ușor pe spate și i-am dat biscuitul pentru câini pe care-l dosisem în suportul pentru pahar al scaunului. L-a luat și a tulit-o înapoi pe verandă, dând în extaz din vârful alb al cozii.

Am dus berea la gură.

— Eu am văzut-o primul, i-am adus aminte lui Nash.

În ochii lui s-a văzut o străfulgerare de furie satisfăcătoare.

— Ah, du-te-ncolo, omule. Tu ai scos-o din sărite primul.

Am ridicat nepăsător din umeri.

— Tot aia. Mai bine-ți miști fizicul ăla de cetățean-model la Liza J. Ți le aduc eu pe Naomi și Waylay.

— Nu poți să mă împiedici să-mi fac meseria, Knox.

M-am ridicat de pe scaun și Nash a îngustat ochii.

— Te las o dată, i-am propus, apoi mi-am sorbit restul de bere.

— Unu la unu? a vrut să se lămurească frate-miu.

Dădea întotdeauna prea multă atenție regulilor.

— Da.

Și-a pus ceasul pe capota SUV-ului și și-a suflecat mânecile. Eu mi-am pus berea în suportul pentru pahar și mi-am întins brațele deasupra capului.

— Pe vremuri n-aveai nevoie de încălzire, a remarcat Nash, luând poziție de boxer.

Mi-am relaxat gâtul și umerii.

— Dă-o naibii. Avem peste patruzeci de ani. Începe să doară.

Ar fi trebuit să se întâmple de mult. De zeci de ani ne rezolvam cu pumnii nenumăratele dispute. Ne băteam și ne vedeam de treabă. Până dădeam de ceva pe care pumnii în figură nu-l puteau rezolva.

— Care-i problema? l-am provocat. Te-ai răz…

Tâmpitul de pumn al lui Nash care mi-a venit în față m-a întrerupt în mijlocul întrebării și m-a amețit. Drept în nas.

Fir-ar, asta a durut.

— Fir-ar al naibii, am șuierat, pipăindu-mă pe față după rupturi.

Frate-miu țopăia dintr-o parte în alta în fața mea și arăta un pic cam prea al naibii de mândru de el.

Am simțit gustul sângelui care se prelingea de pe buza de sus.

— Am chestii de făcut. N-am timp să stau la palavre cu tine și să te pocnesc…

Mi-am lăsat pumnul să țâșnească și l-am nimerit în gura aia afurisită din care dădea tot timpul. Gura cu care încercase s-o vrăjească pe Naomi. I-a smucit capul pe spate.

— Au! Futu-i!

Și-a trecut brațul peste gură și și-a mânjit cu sânge mâneca. I-a mai căzut o picătură și pe cămașa de la uniformă. Ceea ce m-a făcut să mă simt pervers de împlinit.

Întotdeauna mă simțeam satisfăcut când îl pocneam.

— Chiar mergem până la capăt? a întrebat el, ridicând privirea în timp ce gusta cu limba sângele de la colțul gurii.

— Nu e nevoie. Știi cum să-i pui capăt.

— Te urăște din toată inima. Și ție nici măcar nu-ți place.

Mi-am oprit sângele care curgea din nas cu marginea tricoului.

— Nu asta-i ideea.

A mijit ochii la mine.

— Ideea e că tu vrei întotdeauna să hotărăști ce se întâmplă. Ce mai frate!

— Tu ești tâmpitul care habar n-are să spună „mulțumesc“, am ripostat.

A clătinat din cap și părea că o să dea înapoi. Dar știam că nu-i cazul. Îl cunoșteam mai bine de-atât. Ne-o doream amândoi.

— Dă-te din calea mea, Knox.

— Azi nu treci de mine.

— Nu mă deranjează să trec cu mașina peste tine. Zic că erai beat și ai leșinat în mijlocul drumului și eu nu te-am văzut.

— Ai ajunge la pușcărie înainte să ajung eu la morgă. Orice pățește vreunul dintre noi pe-aici, știe toată lumea că pe celălalt trebuie să-l caute întâi.

— Și ce spune asta despre familia noastră al naibii de fericită? s-a răstit Nash.

Ne dădeam târcoale de-acum, cu mâinile ridicate și privindu-ne în ochi. Să boxezi cu un om cu care ai crescut și cu care te-ai tot bătut e ca și cum ai boxa cu tine. Știi toate mișcările înainte să le facă.

— Te mai întreb o dată, Knox. Îmi stai în cale?

Am ridicat din umeri. În principal, ca să-l enervez. Dar în parte și pentru că nu știam de ce mă pusesem între fratele meu și Naomi „ochi de căprioară" Witt. Nu era genul meu. El nu era problema mea. Și totuși. Chestia aia cu introspecția era una dintre pierderile de vreme cu care nu-mi băteam capul. Voiam să fac ceva, făceam.

— Vrei doar să pui mâna pe ceva frumos și să-ți baţi joc, nu? a întrebat Nash. Nu poți să ai grijă de o femeie ca asta. Are clasă. E deșteaptă.

— Are nevoie de atenție, ceva de speriat. Fix ce-ți trebuie ție.

— Atunci dă-te deoparte.

Obosit de discuție, i-am tras un pumn în falcă. A ripostat și mi-a tras una în coaste.

Nu știu cât timp ne-am dat pumni în mijlocul drumului, ridicând praful și insultându-ne unul pe celălalt. La un moment dat, când el mă înjura de mama focului, iar eu îl prinsesem de gât și voiam să-i trag un cap în frunte, l-am văzut pe fratele meu așa cum nu-l mai văzusem de-al naibii de multă vreme.

— Ce, Doamne iartă-mă, faci? Nu poți să ataci un polițist!

Naomi mi-a intrat în câmpul vizual, arătând exact ca femeia aia aristocrată pe care eu n-o voiam și pe care o voia frate-miu. Avea părul liber și fără margarete, adus pe un umăr, des și lucios. De sub ochi îi dispăruseră aproape de tot cearcănele. Purta o rochie de-aia lungă de vară care ajungea până în pământ și îi făcea pe bărbați să se întrebe ce comori ascundea.

Avea în mână un buchet de flori și o clipă am vrut să știu cine naiba i le dăduse, ca să pot să-i trag un șut.

Lângă ea era Waylay, în șort și un tricou roz, cu o farfurie acoperită cu folie în mână. Rânjea la noi.

Nash a profitat de ocazie să-mi tragă un cot în burtă.

Am rămas fără aer și m-am aplecat să-mi trag sufletul.

— Ai sânge pe față, șefu', a remarcat veselă Waylay. S-a întins pe toată cămașa aia frumoasă și curată.

Am rânjit și eu. O fi fost copilul Tinei, dar era haioasă foc. Și era de partea mea.

Waylon și-a părăsit postul de pe verandă și a coborât să le salute pe nou-venite.

— Mersi, Waylay, a zis Nash ștergându-și gura plină de sânge. Tocmai veneam la voi.

Cât Waylay îmi ciupea câinele de fălci, Naomi mi-a aruncat o privire pe după frate-miu.

— Ce-i cu tine? a șuierat ea. Nu poți să te iei la bătaie cu un polițist!

M-am îndreptat încet și m-am frecat cu mâna pe piept.

— Nu se pune ca polițist. E frate-miu.

Waylon și-a băgat nasul sub tivul rochiei lui Naomi și a călcat-o pe picior. Cerșea atenție, afurisitul!

— Hei, bună! a gângurit Naomi și s-a aplecat să-l mângâie.

— Îl cheamă Waylon, i-a zis Nash.

— Waylon și Waylay. Clar n-ai cum să faci confuzii.

Mă ardea nasul. Mă durea fața. Îmi sângerau încheieturile degetelor. Dar când mă uitam la ea, cu brațele pline de flori, cum îl mângâia pe milogul meu de câine, tot restul părea să dispară în fundal.

Fir-aș al naibii!

Știam cum se simte atracția. Știam și ce să fac cu ea. Dar nu cu o femeie ca asta. Una care nu știa că ar fi fost înțelept să-i fie frică de mine. Una cu o rochie de mireasă și fără verighetă. Una cu un copil de unșpe ani. Era genul de situație care mă făcea s-o tai de-acolo. Dar nu puteam să-mi iau ochii de la ea.

— Ești un tâmpit.

Nash a rânjit, apoi a tresărit.

— Și tu! a început Naomi și s-a întors spre el. Nu prea cred că iei foarte în serios insigna aia dacă te bați în stradă cu propriul frate.

— El a început, am spus în același timp și Nash, și eu.

— Atunci vă lăsăm să vă vedeți de treabă, a zis ea înțepată și a pus mâna pe umerii lui Waylay. Haide!

— Vă duceți la Liza J? a întrebat Nash.

— Da. Am fost invitate la cină.

Waylay a ridicat farfuria din mâini.

— Am adus fursecuri.

— Vin cu voi, a spus Nash. Putem să discutăm pe drum.

— Mie îmi sună bine, am spus și mi-am mutat scaunul din drum.

— Tu nu ești invitat, a ripostat el.

— A, ba da. La 7 fix.

Fratele meu părea pe punctul să se repeadă și să mă pocnească iar, ceea ce-mi convenea de minune. Dacă-i terfeleam aura de erou plin de modestie, n-aveam decât de câștigat. Dar tocmai când mă pregăteam să-l întărât, Naomi a pășit între noi. Waylon a venit după ea și i s-a așezat pe picioare.

Femeia asta nu știa să vadă semnele. Își punea viața în pericol dacă încerca să se bage între doi masculi care abia așteptau să se încaiere.

— Mi-ai găsit mașina? l-a întrebat pe Nash.

— Ai găsit-o pe mama? a întrebat și Waylay.

— Poate că ar trebui să vorbim singuri, a sugerat el. Knox, fii un vecin bun și du-o pe Waylay în casă cât schimb eu două vorbe cu Naomi.

— Nici gând, a ripostat Waylay și și-a încrucișat brațele.

— La naiba, nu, am fost eu de acord cu ea.

Înfruntarea noastră din priviri a continuat până când Naomi și-a dat ochii peste cap.

— Bine. Hai să terminăm odată cu asta. Te rog, spune-mi ce-ai aflat.

Dintr-odată, fratele meu a părut jenat, ceea ce mi-a stârnit interesul.

— Cred că mai bine trec la subiect, a început Nash. Nu ți-am găsit încă mașina. Dar am găsit ceva interesant când am verificat numerele de înmatriculare. A fost declarată furată.

— Ce să spun, Sherlock. Naomi a reclamat furtul azi-dimineață, i-am adus eu aminte.

Nash nu m-a băgat în seamă și a continuat:

— A fost declarată furată de un anume Warner Dennison III din Long Island, New York.

Naomi arăta de parcă și-ar fi dorit s-o înghită pământul.

— Ai furat o mașină? a întrebat-o Waylay pe mătușă-sa, părând impresionată.

Trebuia să recunosc că nici eu nu mă așteptasem la așa ceva.

— E mașina mea, dar e cumpărată de fostul meu logodnic. Pe acte e trecut și numele lui.

Am hotărât că părea genul de femeie căreia îi cumpără mașini un bărbat.

— Nu vrei să zici fostul soț? s-a băgat Waylay.

— Fost logodnic, a explicat Naomi. Nu mai suntem împreună. Și nu ne-am căsătorit.

— Pentru că l-a părăsit în fața altarului, a adăugat fata, bine informată. Ieri.

— Waylay, ți-am povestit ca să rămână între noi, a șuierat Naomi.

Fața ei a căpătat o nuanță de stacojiu-închis.

— Tu ești aia interogată pentru furt calificat de mașini.

— Nu e nimeni interogat, a clarificat Nash. O să discut cu secția care se ocupă și clarificăm orice neînțelegere.

— Mulțumesc, a spus Naomi, ai cărei ochi începeau să se umple cu ceva care semăna suspect a lacrimi.

Futu-i!

— Nu știu voi, dar mie clar mi-ar prinde bine ceva de băut. Hai să mergem la casa mare și să rezolvăm totul la un pahar, am propus eu.

Era clar că ușurarea de pe chipul ei drăgălaș nu era doar rodul imaginației mele.

Cât am făcut cei câțiva pași până la Liza J, m-am întrebat când dracu' devenisem eu genul căruia îi plac rochițele de vară. Femeile cu care ieșeam eu purtau blugi, geci de piele și tricouri de rockeri. Nu aveau vocabular de școală privată sau rochii care să le fluture în jurul gleznelor ca într-un basm de vară.

Îmi plăceau și femeile, și relațiile rapide, perverse și fără complicații.

Naomi Witt nu era nicidecum așa și era cazul să țin și eu minte.

— Tu chiar ai de gând să mergi la cină așa? m-a întrebat Naomi exact când Waylon a ieșit de pe drum și și-a ridicat piciorul la un arbust.

În spatele nostru, Waylay îl bombarda pe Nash cu întrebări despre infracționalitatea din Knockemout.

— Liza J a avut parte și de mai rău de-atât, am răspuns mușcând dintr-un fursec.

— De unde-l ai? a întrebat ea.

— Waylay.

Părea să-i vină să mă plesnească peste mână, așa că am îndesat și restul în gură.

— Sunt pentru misterioasa Liza J, căreia ar trebui să-i fac o impresie bună, s-a plâns ea. Nu-i cea mai bună variantă să fac cunoștință cu noul proprietar: „Bună, sunt Naomi. Am intrat ilegal în casa dumneavoastră, și băieții ăștia se băteau pe aleea din față. Vă rog, stabiliți o chirie rezonabilă".

Am pufnit și imediat am tresărit când a început iar să-mi zvâcnească nasul.

— Relaxează-te. Liza J ar fi îngrijorată dacă Nash și cu mine n-am veni plini de sânge și ofticați unul pe altul, am încercat eu s-o liniștesc.

— De ce sunteți ofticați unul pe altul?

— Scumpo, n-ai tu timp s-asculți atâta, i-am răspuns tărăgănat.

Am ajuns la treptele casei mari, iar Naomi a șovăit, ridicând privirea spre buștenii negeluiți și șindrila de cedru. Dincolo de azaleele și cimișirul crescute necontrolat, prispa se întindea pe aproape 15 metri de-a lungul fațadei.

Am încercat să văd lucrurile prin prisma ei. Nou-venită în oraș, fugită de la nuntă, fără să aibă unde să stea, nevoită să ia pe neașteptate în grijă un copil. Pentru ea, totul depindea de masa asta.

— Să nu te prind că dai înapoi acum, am sfătuit-o. Liza J detestă lașii.

Ochii ăia căprui frumușei s-au îngustat până au rămas doar niște despicături.

— Mulțumesc de sfat, a răspuns ea tăios.

— Frumoasă casă, a zis Waylay, venind lângă noi în capul treptelor.

M-am gândit la rulotă. Dormitorul mic cu afișul cu NU INTRA pe ușă și haosul din rest. Făcuse tot ce putuse să țină haosul și imprevizibilul în afara lumii ei mici. Asta era ceva ce puteam să apreciez.

— A fost pensiune pe vremuri. Hai să mergem. Chiar am nevoie de ceva de băut, am zis, după care am urcat cele trei trepte scunde și am întins mâna spre clanță.

— Nu trebuie să batem sau să sunăm? a întrebat Naomi șuierat și m-a prins de braț.

Și iar s-a întâmplat. O descărcare electrică în sânge, care mi-a trezit la viață tot trupul, ca și cum ar fi fost expus cine știe cărei amenințări. Cine știe cărui pericol.

Ne-am uitat amândoi la mâna ei, iar ea și-a tras-o repede.

— Nu-i nevoie pe-aici, a liniștit-o Nash, fără să-și dea seama că mie îmi clocotea sângele, iar Naomi roșea din nou.

— Liza J, am răcnit.

Răspunsul a fost o serie de lătrături intense.

— O, Doamne, a șoptit Naomi, înaintând între Waylay și circul blănos.

Waylon s-a îndesat între piciorul meu și tocul ușii, chiar când doi câini au dat buzna în hol. Beagle-ul Randy fusese botezat așa pentru că în primul an de viață se freca de orice vedea în fața ochilor. Kitty era un pittbull cu un singur ochi, care avea peste 20 de kilograme și se credea cățeluș de ținut în brațe. Îi țineau amândoi de urât Lizei J.

Înăuntru era mai răcoare. Și mai întuneric. În ultima vreme, obloanele stăteau trase tot timpul. Liza J zicea că nu vrea să-și bage nimeni nasul în treaba ei. Dar eu știam adevărul și n-o învinovățeam.

— Ia mai terminați cu răcnetele! s-a auzit o voce dinspre bucătărie. Ce-i cu voi? V-a crescut mama voastră în grajd?

— Nu, bunica, a strigat Nash.

Elizabeth Jane Persimmon, 1,55 m din cap până în picioare, a venit troncănind să ne întâmpine. De când o știam, avea părul tuns scurt în jurul feței. Niciodată nu rata un tuns. Saboții de cauciuc pe care-i purta în grădină scârțâiau pe podea. Era îmbrăcată în uniforma ei obișnuită — pantaloni largi de doc cu buzunare și un tricou albastru. Purta aceleași haine aproape în fiecare zi. Dacă era cald, pantaloni cu fermoare. Dacă era frig, mai punea un hanorac asortat cu tricoul.

— Ar fi trebuit să vă înec io în pârâu când am avut ocazia, a zis ea, oprindu-se în fața noastră și încrucișându-și brațele, așteptând ceva.

— Liza J, a spus Nash și a pupat-o respectuos pe obraz.

Am repetat salutul.

A dat din cap mulțumită. Momentul pentru dulcegării se încheiase.

— Așa, și ce soi de pacoste îmi aduceți?

Privirea i s-a îndreptat spre Naomi și Waylay, pe care tocmai le adulmecau sceptici câinii.

Kitty a cedat prima și a început s-o-mpingă pe Naomi cu capul în picioare, cerând afecțiune. Ca să nu rămână pe dinafară, s-a înghesuit și Waylon și a reușit s-o dezechilibreze. Am întins mâna, dar Nash a ajuns primul și a sprijinit-o.

— Scoate câinii ăia înfiorători de-aici. Lasă-i să alerge până ies dracii din ei, a ordonat Liza J.

Nash i-a dat drumul lui Naomi și a deschis ușa. Au decolat trei clăi de blană.

— Liza J, ele-s Naomi și nepoata ei, Waylay, am făcut eu prezentările. O să stea în căsuță.

— Nu zău?

Nu-i plăcea să i se spună ce să facă, așa cum nu-mi plăcea nici mie. Niciunul dintre noi nu înțelesese vreodată de ce o apucase Nash pe calea legii.

— Sigur, dacă nu vrei să le arunci în stradă, am adăugat.

— Mi-am adus aminte de unde te știu, a anunțat bunica, uitându-se la Waylay de după lentilele ei bifocale. Mă tot sâcâia de când v-am lăsat bicicletele. Tu mi-ai reparat iPadul la bibliotecă.

— Pe bune? a întrebat-o Naomi pe fată.

Waylay a ridicat din umeri jenată.

— Mă mai duc câteodată pe-acolo. Și uneori mă mai pun bătrânii să le repar una-alta.

— Și tu semeni cu pramatia de maică-sa, a mai zis Liza J, arătând spre Naomi.

— E sora mea, a răspuns ea, zâmbind timid.

— Gemene, m-am băgat eu.

Naomi a întins buchetul.

— V-am adus flori și fursecuri, ca să vă mulțumim că ne-ați invitat la cină.

— Flori, fursecuri și doi bărbați plini de sânge, a remarcat Liza J. Mai bine veniți în spate. Cina-i aproape gata.

Acasă la Liza J, „aproape gata“ însemna că nici nu se apucase de treabă.

Am intrat grămadă în bucătărie, unde așteptau toate ingredientele pentru chifle cu carne tocată.

— Carne, am strigat eu.

— Salată, a acceptat Nash.

— Numai după ce vă curățați, a zis Liza J, arătând spre chiuvetă.

Nash s-a conformat și a dat drumul la apă. Eu m-am dus la frigider și am desfăcut întâi o bere.

— Am luat niște bunătăți de la brutărie azi, a anunțat Liza J.

I-a aruncat o privire lui Waylay, care se uita suspicioasă la ingredientele de salată.

— Ce-ar fi să le pui pe o farfurie, cu ce fursecuri n-au mâncat încă nepoții mei și poate să le și guști, să ne asigurăm că sunt bune de mâncat?

— Mișto, a comentat Waylay și s-a dus glonț la cutia de patiserie de pe blat.

Am tras cu ochiul peste umărul ei și m-am servit cu un fursec cu lămâie. Preferatul meu.

— Aduc eu vinul, a anunțat Liza J. Aș zice că știi cum să folosești un tirbușon.

I se adresa lui Naomi, care părea să nu se poată hotărî dacă era compliment sau critică.

— Haide, i-am zis când Liza J a ieșit din bucătărie.

S-a apropiat cu un pas și am simțit mireasmă de lavandă.

— Sub nicio formă să nu te mai iei la bătaie în fața nepoată-mii, a șuierat ea.

— Nu pot să promit nimic.

Dacă ochii ar putea arunca flăcări, aș fi avut nevoie de alte sprâncene.

— Căpitane, contez pe tine să menții ordinea câteva minute, a zis ea.

Nash i-a aruncat unul dintre zâmbetele lui fermecătoare și idioate.

— Poți să te bazezi pe mine.

— Lingău, am comentat eu tușind cu mâna la gură.

Waylay a chicotit.

— Mă întorc imediat, i-a promis Naomi. Șeful Morgan e responsabil până atunci.

Fata a părut nedumerită. Bănuiesc că nu-și bătuse nimeni capul vreodată să-i spună că pleacă și cu atât mai puțin când se întoarce.

Naomi și-a îndreptat umerii și s-a dus după bunică-mea, cu afurisita aia de rochie fluturând în jurul ei de parcă ar fi fost vreo prințesă din basme, pe punctul să înfrunte un balaur.

8. Misterioasa Liza J

Naomi

Nesigură de sentimentele mele după ce o lăsasem pe Waylay într-o încăpere cu doi bărbați în toată firea care cu doar câteva minute înainte se încăierau în drum, m-am dus fără tragere de inimă după Liza, într-un salon întunecat.

Tapetul era verde-închis, cu un model pe care nu-l puteam distinge. Mobila era greoaie și rustică. Masa lată din scânduri avea mai mult de trei metri și jumătate și era îngropată sub cutii și teancuri de hârtii. În loc de vase de încălzit mâncarea și fotografii de familie, bufetul de castan era plin de sticle de vin și tărie. Într-un dulăpior erau înghesuite așa de multe pahare de toate dimensiunile, că nici nu se mai închideau ușile.

Mă mâncau palmele să scotocesc prin ele.

Singura lumină din cameră venea de pe peretele din fund, unde era o arcadă spre ceva ce părea un solariu, ale cărui geamuri aveau mare nevoie să fie spălate.

— Ai o casă frumoasă, am îndrăznit eu, împingând ușor vreo șase farfurii de porțelan care stăteau într-un echilibru precar pe colțul mesei.

Din ce văzusem până acum, casa avea tone de potențial. Doar că era îngropată sub perdele pline de praf și grămezi de lucruri.

Liza era aplecată lângă bufet, dar s-a îndreptat, cu o sticlă de vin în fiecare mână. Era scundă și părea blândă; arăta ca bunica ideală. Dar își primea nepoții punându-i să facă treabă și repezindu-i.

Eram curioasă ce se spunea despre Morgani, de nu pomeneau nimic despre relațiile de familie când se prezentau. Dacă avea cineva în orașul ăsta vreun drept să evite să nu recunoască din ce familie face parte, eu eram aia.

— O țineam ca pensiune, a început ea și a pus sticlele pe blatul bufetului. Nu mai e cazul. Cred c-o să vrei să rămâi o vreme.

OK, deci nu-i place să stea la taifas. Am reținut.

Am încuviințat.

— E o căsuță minunată. Dar înțeleg dacă e un deranj. Sunt convinsă că pot să găsesc repede altceva.

Nu era chiar adevărul; era mai mult o speranță. Femeia asta era șansa mea să-i asigur un pic de stabilitate nepoată-mii pe termen scurt.

Liza a șters cu o cârpă praful de pe eticheta sticlei de vin.

— Nu-ți bate capu'. Șade acolo de pomană.

Avea un accent ceva mai dinspre sud decât cel transatlantic pe care-l auzi în nordul Virginiei.

M-am rugat să se fi amestecat și vreo urmă de ospitalitate sudistă pe-acolo, pe undeva.

— E foarte amabil din partea ta. Dacă nu te deranjează, aș vrea să discutăm despre chirie și avans.

Mi-a întins prima sticlă.

— Tirbușonu'-i în sertar.

Am deschis sertarul de sus al bufetului și am găsit o amestecătură de inele pentru șervete, suporturi pentru pahare, sfeșnice, chibrituri și, în sfârșit, un tirbușon.

M-am apucat să destup sticla.

— Cum ziceam, nu stau foarte bine cu banii.

— Așa-i când ai o soră care te fură și te pricopsești cu încă o gură de hrănit, a zis Liza, cu brațele încrucișate.

Fie Knox, fie Nash avea gura mare.

N-am spus nimic, dar am reușit să scot dopul.

— Cre' că o să ai nevoie și de ceva de lucru, a profețit ea. Dacă nu cumva lucrezi de-acasă sau mai știu io ce.

— Am renunțat recent la serviciu, am zis eu prudentă.

Și la casă. La logodnic. Și la tot restul din viața aia.

— Cât de recent?

În Knockemout, oamenii nu se sfiau să-și bage nasul în treaba altora.

— Ieri.

— Am auzit că nepotu-meu te-a adus pân-aci cu rochia de mireasă fluturând ca un steag pe geam. Ai fugit de la altar?

A pus două pahare lângă sticla deschisă și a dat din cap.

Am turnat vin.

— Cred că da.

După un an de planificare. De ales totul, de la aperitivele pentru cocktail la culoarea feței de masă de la standul cu mâncare caldă. Și totul se terminase. Se dusese pe Apa Sâmbetei. Atâta timp pierdut. Atâta planificare. Atâția bani.

A luat un pahar și l-a ridicat.

— Bine. Ascultă la mine. Să nu lași niciodată un bărbat care nu-ți place să hotărască în locu' tău.

Era un sfat bizar, ținând cont că venea de la o străină pe care încercam s-o impresionez. Dar m-am gândit la ce zi avusesem și am ridicat și eu paharul.

— O să te descurci de minune aci. Knockemout o să aibă grijă de tine și de puștoaica aia, a profețit ea.

— Păi, atunci să vorbim despre căsuță, am insistat. Am niște economii la care pot să ajung. Teoretic, e contul de pensie și o să trebuiască să scot din el.

— Tu și puștoaica puteți să stați fără chirie, a hotărât Liza J.

Gura mi s-a căscat mai larg ca a peștelui prins pe perete deasupra noastră.

— O să plătești facturile pentru căsuță. Restu' poți să-l acoperi dacă mă ajuți p-aci. Nu-s cea mai ordonată fată-n casă și am nevoie de ajutor la dereticat.

Chirăiam de bucurie în gând. Liza era zâna mea bună cu saboți de grădinărit.

— E foarte generos din partea ta, am început, încă încercând să pricep ce se întâmpla.

Dar după ultimele douăzeci și patru de ore, creierul meu își luase o pauză.

— Tot o să-ți trebuiască și un salariu, a urmat ea, fără să-și dea seama de starea mea mentală nefericită.

Îmi trebuiau o grămadă de lucruri. Căști pentru biciclete. O mașină. Niște ședințe de terapie…

— Ah, am primit o ofertă de job azi. A venit o oarecare Sherry Fiasco și mi-a zis că pot să lucrez mâine-seară un schimb într-un loc care se cheamă Honky Tonk. Dar trebuie să găsesc pe cineva să stea cu Waylay.

Am auzit râcâit de lăbuțe și într-o clipă a intrat Waylon și s-a uitat la noi așteptând ceva.

— Way*lay*, nu Way*lon*, i-a explicat Liza.

Cățelul a adulmecat prin jur, ca să se asigure că nu ne-a căzut mâncare pe jos, după care s-a întors în bucătărie.

— Nu cumva i-ai pomenit lu' Knox despre oferta asta, nu?

— N-avem genul ăsta de relație. Abia ne-am cunoscut, am răspuns eu cu diplomație.

Nu voiam să mă scap și să-i explic noii mele proprietărese cum eram eu convinsă că nepotul ei e un bădăran cu maniere de scandinav medieval plecat într-o incursiune de jaf.

M-a cercetat prin ochelari și a ridicat colțul gurii.

— A, asta se vede. Un sfat, poate nu-i spui despre jobu' ăsta nou al tău. S-ar putea să aibă ceva de zis și când are, clar spune tot.

Dacă Knox Morgan își imagina că mă interesau părerile lui despre viața mea, puteam să adaug și tendințe narcisiste la lista lungă de defecte.

— Treaba mea e treaba mea, am zis înțepată. În plus, nu cred că o să fiu în stare să găsesc așa repede pe cineva cu care să-mi convină s-o las pe Waylay.

— Ai găsit deja. Chit că puștoaica probabil că n-are nevoie. Cred că-și face singură de mâncare de când avea șase ani. Poa' să stea cu mine. Ce naiba, poate-mi face ea cina. Ad-o încoace când pleci la muncă.

Ai grijă de o ființă umană și asigură-te că rămâne în viață și e în siguranță a intrat în coloana cu Obligații Majore a tabelului meu intern de Lucruri de Evitat cu Orice Preț. S-o rog pe proprietăreasa mea zână bună să aibă grijă de nepoată-mea cine știe până când, cât lucram eu la bar, a urcat în capul listei, depășind la mustață ajutatul la mutare sau dusul cu mașina la și de la o operație.

Obligațiile majore puteau fi puse doar pe umerii membrilor responsabili ai familiei și ai prietenilor apropiați. Liza nu era nici una, nici alta.

— Ah, dar nu știu la ce oră scap, m-am eschivat eu. S-ar putea să fie foarte târziu.

Liza a ridicat din umeri.

— N-are a face. O țin aci cu mine și cu câinii și după aia o duc la căsuță după cină. Nu mă deranjează să aștept. Totdeauna mi-a plăcut acolo.

S-a dus spre ușă și m-a lăsat țintuită locului și cu gura tot căscată.

— Te plătesc, am strigat în urma ei, redescoperindu-mi într-un târziu capacitatea de a mă mișca și de a vorbi.

— Mai vorbim noi, mi-a răspuns ea peste umăr. Știu că-ți închipui că tu te alegi cu partea mai bună din târgu' ăsta, da' habar n-ai în ce belea te bagi.

I-am găsit pe toți ceilalți, inclusiv câinii, vii și nevătămați în bucătărie, alcătuind un tablou bizar de domestic. Waylay era cocoțată pe insulă și judeca fiecare ingredient pe care-l punea Nash în salată, în timp ce ea amesteca într-un castronel condimente și verdețuri. Knox bea o bere și amesteca ușor carnea din tigaie, pregătind și ingrediente pentru Waylay.

Părea să nu mai fi avut loc nicio vărsare de sânge. Ambii bărbați își spălaseră rănile și nu mai rămăseseră decât pete de sânge și vânătăi. Nash arăta ca eroul care a încasat câteva pentru o domniță la ananghie. Pe de altă parte, Knox arăta ca personajul negativ care se încăierase cu băiatul bun și învinsese.

Categoric de vină era recenta mea greșeală cu băiatul bun — cel puțin pe hârtie —, care mă obligase să fac corecturi excesive și să ajung să mi se pară atrăgător Knox și atitudinea lui de personaj negativ. Cel puțin asta mi-am spus când Knox și-a îndreptat privirea spre mine și am avut senzația că mi-a turnat cineva untură fierbinte pe șira spinării.

L-am ignorat și pe el, și faptul că era sexy acolo, lângă aragaz, și am decis să mă concentrez mai bine pe restul încăperii.

Bucătăria Lizei avea o cantitate uriașă de spațiu pe blaturi, care mi-a pus în mișcare rotițele fanteziei și m-a făcut să mă gândesc la potențialul de făcut fursecuri de Crăciun. Frigiderul era antic. Plita era practic o piesă de anticariat. Blaturile erau groase, din lemn masiv, ca vai de ele. Dulapurile erau vopsite într-un verde-oliv. Și, dacă te luai după ce se vedea în cele cu geam, aproape că dădeau pe dinafară.

De-aici o să încep curățenia, m-am hotărât. La urma urmelor, bucătăria e sufletul casei. Deși Liza nu părea genul sentimental. Mai degrabă, genul încremenit-în-timp. Se mai întâmpla. Viața lansa pe cineva pe o traiectorie neașteptată și lucruri cum e întreținerea casei se duceau de râpă. Uneori, definitiv.

Când a fost gata mâncarea, am luat-o împreună cu vinul în solariu, unde era o masă ceva mai mică, îndreptată spre curtea din spate.

Nu se vedeau decât pădurea și pârâul, scăldate în auriu pe măsură ce soarele cobora pe cerul de vară.

Când am dat să mă așez lângă Waylay, Liza a clătinat din cap.

— Nu, nu. Dacă stau ăștia doi unu' lângă altu', nici n-ajungem la fursecuri și o să se tăvălească pe jos.

— Sunt convinsă că pot să se stăpânească cât mâncăm.

Liza a pufnit.

— Nu-s în stare.

— Nu, nu suntem în stare, a zis și Knox în același timp.

— Sigur că putem, a insistat Nash.

Liza a arătat cu capul spre Waylay, care o tulise de cealaltă parte a mesei, cu farfurie cu tot. Câinii au intrat și s-au repezit să-și ocupe posturile de santinelă în jurul mesei. Doi dintre ei au considerat că Waylay era cea care avea cele mai mari șanse să lase să-i cadă mâncare și s-au postat lângă ea.

Waylon s-a trântit în spatele Lizei, în capul mesei.

Ambii bărbați au dat să-și așeze scaunul lângă mine și a câștigat Knox, care i-a tras lui frate-su un cot, de aproape că și-a scăpat farfuria din mână.

— Vezi? a întrebat Liza, împungând victorioasă cu furculița în aer.

M-am așezat și am încercat să nu bag în seamă că eram deplin conștientă de apropierea lui Knox. Ceea ce a devenit de-a dreptul imposibil când coapsa lui îmbrăcată în blugi mi-a atins brațul în momentul în care s-a așezat. Mi-am smucit brațul și mai că mi-am pus farfuria în poală.

— Ce sari așa? a întrebat Waylay.

— Nu sar, am răspuns, clătinându-mi paharul de vin când m-am întins după el.

— Așa, și de data asta de ce vă bateți? i-a întrebat Liza pe cei doi, schimbând cu mărinimie subiectul.

— A, nimic, au răspuns amândoi în același timp.

Privirile pe care și le-au aruncat m-au făcut să cred că nu le plăcea să aibă aceeași părere despre nimic.

— Mătușa Naomi i-a despărțit, a anunțat Waylay, cercetând bănuitoare o felie de roșie.

— Mănâncă-ți salata! i-am zis.

— Cine câștiga? a întrebat Liza.

— Eu, au răspuns ambii frați.

Anunțul a fost urmat de încă o tăcere neprietenoasă.

— Ăștia doi sunt niște huligani în toată legea. Sigur, pe vremuri se împăcau după o bătaie și cât ai clipi erau iar prieteni la cataramă. Cre' că v-ați făcut prea mari pentru partea aia.

— El a început, s-a plâns Nash.

Knox a pufnit.

— Doar fiindcă tu ești ăla bun nu înseamnă că ești mereu nevinovat.

Înțelegeam cât se poate de bine dinamica lor cu fratele bun versus fratele rău.

— Ca atunci când v-ați încurcat cu Lucy? a întrebat Liza clătinând din cap. Tot orașu' a știut că se lasă cu belele când v-ați împrietenit voi.

— Lucy? am întrebat înainte să mă pot controla.

— Lucian Rollins, a răspuns Nash, în timp ce ștergea cu chifla carnea tocată care se împrăștiase pe farfurie. Un vechi prieten.

Knox a gemut. Cotul i s-a lipit de-al meu și am simțit iar că-mi ia foc toată pielea. M-am tras cât de mult am îndrăznit, aproape

s-ajung în brațele Lizei.
— Ce mai e cu Lucy în ultima vreme? Ultima dată auzisem că era mare și tare, purta costum.
— Cam ăsta-i adevărul, a răspuns Nash.
— Băiatu' ăla era mare pungaș, a explicat Liza. Am știut io dintotdeauna că-l așteptau lucruri mai bune ca o rulotă și țoale la mâna a doua.
Waylay și-a îndreptat privirea spre Liza.
— Sunt mulți care au pornit din medii modeste, am remarcat eu.
Knox s-a uitat la mine și a clătinat din cap, aparent amuzat.
— Ce-i?
— Nimic. Vezi-ți de mâncare.
— Ce-i? am repetat.
A ridicat din umeri.
— Cavalerism. Medii modeste. Vorbești de parcă ai citi dicționarul ca să te distrezi.
— Mă bucur foarte tare că te amuză vocabularul meu. Mi-ai înseninat ziua.
— Nu-l băga în seamă pe Knox, a sărit Nash. E intimidat de femeile care au creier.
— Vrei să-ți mai trag un pumn în nas? s-a oferit Knox plin de curaj.
I-am tras un șut pe sub masă. A fost reflex curat.
— Au! Ce naiba? a mormăit el și s-a aplecat să-și frece gamba.
Toate privirile s-au întors spre mine și mi-am dat seama ce făcusem.
— Minunat, am comentat și mi-am aruncat îngrozită furculița. Nu-s decât de câteva minute cu voi și m-am contaminat. Acuși o să sar la străini să-i iau de gât în stradă.
— Aș plăti bilet să văd așa ceva, a sărit Waylay.
— Și eu, au zis în același timp Knox și Nash.
Liza și-a ridicat colțul gurii.
— Cre' că o să te potrivești de minune pe-aci, a prezis ea. Deși vorbești ca dicționaru'.
— Să înțeleg că asta înseamnă că le lași să stea? a îmboldit-o Knox.

— Da.

Nu mi-a scăpat tresărirea de ușurare de pe fața lui Waylay, înainte să-și reia masca obișnuită.

Un lucru pentru care să nu-mi mai fac griji. Un loc frumos și sigur unde să stăm.

— Voi știați că Naomi a fugit de la altar? L-a lăsat pe unu' să aștepte în biserică și i-a furat mașina! a anunțat mândră Waylay.

Am luat sticla de vin, i-am turnat Lizei și apoi și mie.

— Știți, de unde vin eu ne vedem fiecare de treaba noastră.

— Să nu-ți treacă prin cap să ai parte de-așa ceva în Knockemout, m-a sfătuit Liza.

— Și el ce-a făcut? a întrebat Nash.

Dar nu pe mine mă întreba, ci pe Waylay, care a ridicat din umeri.

— Nu știu. Nu spune. Dar pun pariu că a fost ceva rău. Că rochia aia cu care a fugit era mișto. Ar trebui să fie ceva al naibii de rău ca să mă facă să fug în loc s-o arăt la toată lumea.

Am simțit dogoarea privirii lui Knox și m-am chircit ca o stafidă. Probabil că Waylon mi-a simțit disperarea, fiindcă s-a așezat pe picioarele mele, sub masă.

— Ce-ar fi să vorbim despre altceva? Orice. Religie? Politică? Rivalități sângeroase în sport?

— Ce-mi mai place că sunteți amândoi la masă în același timp! a zis Liza. Asta înseamnă că anu' ăsta nu trebuie să fac două rânduri de mese de Ziua Recunoștinței?

— Mai vedem, a răspuns Nash uitându-se la frate-su.

Simțeam încordarea dintre ei.

Cum nu voiam să încheiem cina cu o trântă, am schimbat disperată subiectul.

— Știți, de fapt n-am furat mașina.

— Așa a zis și Knox când l-a prins doamna Wheelan de la Pop 'N Stop cu buzunarele pline de bomboane, a spus Nash.

— Nu ne-am născut toți Domnul-face-totul-bine scris pe fund.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Knox. Vezi cum vorbești, i-am atras atenția, trăgându-i un cot și arătând spre Waylay.

Nepoată-mea i-a zâmbit larg.

— Nu mă deranjează.
— Ei bine, *pe mine*, da.

Licuricii clipeau în amurg când Knox și Waylay aruncau pietricele în pârâu. Cei trei câini dădeau ture pe rând în apă, după care se întorceau să se scuture pe mal.

Chicotitul lui Waylay și mormăiala lui Knox răsunau pe apă și mă făceau să mă gândesc că poate n-a fost cea mai proastă zi din viața mea.

Aveam burta plină și o casă primitoare unde să mă întorc.

— Ești OK? m-a întrebat Nash venind spre mine prin iarbă.

Avea o prezență plăcută și liniștitoare. În preajma lui, nu mă simțeam așa exasperată ca atunci când era Knox pe lângă mine.

— Cred că da.

M-am întors să mă uit la el.

— Mulțumesc. Pentru tot. A fost o zi stresantă. Tu și Liza, și cred că și frate-tu, ați făcut-o un pic mai bună și pentru Waylay, și pentru mine.

— Way e un copil bun. E isteață. Independentă. Suntem mulți în oraș care știm asta.

M-am gândit la scena de la băcănie.

— Sper că ai dreptate. Și sper să mă port bine cu ea până ne lămurim cum stau lucrurile.

— Că veni vorba. Ți-am adus ceva, a zis el și mi-a întins o broșură pe care era prea întuneric s-o citesc. E despre aranjamentele de custodie pentru rude.

— Ah, mulțumesc.

— În principiu, avem o solicitare cu câteva obstacole juridice care trebuie trecute. Dacă merge totul bine, o să ai șase luni să te hotărăști dacă vrei să devină o situație definitivă.

Definitivă? M-am crispat.

M-am uitat în gol spre Waylay și Knox, care le aruncau cu rândul câinilor o minge de tenis udă fleașcă.

— Am întrebat prin oraș de Tina, a urmat Nash. Se zvonește că și-a găsit pe unu' nou acum câteva săptămâni și umblă vorba despre o lovitură mare.

Unu' nou și o lovitură mare se potriveau dureros de bine cu soră-mea.

— Chiar crezi că s-ar putea să nu se întoarcă?

Nash s-a apropiat până mi-a intrat în câmpul vizual și s-a aplecat până ne-am privit în ochi.

— Asta-i chestia, Naomi. Se întoarce, are o grămadă de probleme. Niciun tribunal n-o să fie încântat să-i permită să păstreze custodia.

— Și dacă nu-s eu, e asistența socială, am zis, completând ce rămăsese nespus.

— Asta-i ideea. Știu că e o hotărâre importantă și nu-ți cer s-o iei în clipa asta. Stai s-o cunoști. Stai să cunoști orașul. Gândește-te. Am o prietenă care se ocupă de cazuri sociale. Poate să te ajute să începi procesul de solicitare a custodiei.

Îmi cerea să-mi suspend viața pentru următoarele șase luni, pentru o fetiță pe care abia o cunoscusem. Mda. Se putea spune că planul meu de viață, învinețit și bătut măr, era oficial dezintegrat.

Am oftat și am hotărât că și mâine e o zi foarte bună să intru în panică în legătură cu viitorul.

— Waylay! Hai, e timpul să plecăm! am strigat.

Waylon a venit în fugă, cu urechile în vânt, și a aruncat mingea de tenis la picioarele mele.

— Nu tu, amice, i-am zis și m-am aplecat să-l mângâi.

— Chiar trebuie? s-a văitat Waylay, trăgându-și picioarele de parcă ar fi fost încastrate în ciment.

Aveam sentimente asemănătoare.

Knox i-a pus mâna pe creștet și a adus-o spre mine.

— Trebuie să te obișnuiești, puștoaico. Uneori, toți trebuie să facem lucruri pe care nu vrem să le facem.

9. Pipi în curtea din spate și Dewey

Naomi

Terasa din spatele căsuței mi s-a părut un locșor încântător unde să-mi organizez după priorități lista zilnică de sarcini, în timp ce așteptam să fie gata cafeaua. Dormisem. Ca un pacient în comă. Și când deschisesem pleoapele, la 6:15 fix, o luasem tiptil pe hol spre camera lui Waylay și aruncasem o privire ca să mă asigur că nepoată-mea era tot acolo.

Era. Înfășurată în așternuturi curate, într-un pat alb cu patru stâlpi.

M-am uitat la lista mea și am apăsat cu vârful markerului albastru pe pagină. Trebuia să iau legătura cu părinții mei și să-i anunț că sunt în viață și n-am cine știe ce cădere nervoasă. Dar nu eram sigură cât de mult să le spun.

Hei, o mai țineți minte pe cealaltă fată a voastră? Aia care v-a dat dureri de cap douăzeci de ani înainte să dispară din viețile noastre? Mda, păi, are o fată care habar n-are că existați.

Ar coborî într-o clipită de pe nava lor de croazieră și s-ar urca în primul avion spre noi. Waylay abia ce fusese abandonată de maică-sa și stătea acum sub acoperișul unei mătuși pe care n-o cunoscuse. S-ar putea să nu fie cea mai bună idee să mai adăugăm așa de repede în combinație și niște bunici.

În plus, era prima vacanță pe care-o petreceau împreună în ultimii zece ani. Meritau și ei trei săptămâni de liniște și pace.

Hotărârea era influențată *parțial* de faptul că n-ar trebui nici să găsesc o explicație diplomatică pentru faptul că au ratat primii unsprezece ani din viața nepoatei lor. Încă.

Nu-mi plăcea să mă apuc să fac ceva până nu știam exact cum. Așa că o să aștept până o cunosc un pic mai bine pe Waylay și părinții mei se întorc din croaziera aniversară, bine odihniți și pregătiți pentru vești nebunești.

Mulțumită, mi-am strâns carnețelul și markerele și era cât pe ce să mă ridic, când am auzit scârțâitul îndepărtat al unei uși de plasă.

Alături, Waylon a coborât pe scările din spate în curte, unde și-a ridicat prompt piciorul într-un loc cu vegetație moartă, pe care era evident că-i plăcea să-l folosească pe post de toaletă. Am zâmbit și imediat mi-au înțepenit mușchii feței când am mai zărit și altă mișcare.

Knox „Vikingul“ Morgan a ieșit pe terasă îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri negri. Era *cât se poate* de masculin. Mușchi, păr pe piept, tatuaje. Și-a întins leneș un braț deasupra capului și s-a scărpinat la ceafă, oferind tabloul perfect al testosteronului adormit. Mi-au trebuit cel puțin vreo zece secunde de zgâit cu gura căscată până mi-am dat seama că și bărbatul, ca și cățelul, făcea pipi.

Markerele au zburat, răpăind când au căzut pe scândurile de sub mine. Timpul s-a oprit în loc când Knox s-a întors spre mine. Era cu fața la mine și o mână pe… Nu. *Nu. Nu. Nu.*

Am lăsat markerele unde erau și am fugit în siguranța căsuței, felicitându-mă că n-am încercat să-l văd mai bine pe Knox Jr.

— Ce ești așa roșie la față? Te-a ars soarele?

Am scos un țipăt și m-am prăbușit peste ușa de plasă, cât pe ce să cad pe terasă.

Waylay era cocoțată în picioare pe un scaun și încerca să ajungă la cutia cu Pop_Tarts pe care o ascunsesem pe frigider.

— Ce sari așa?

Am închis cu grijă ușa și am lăsat în lumea de-afară toate gândurile cu bărbați care își fac nevoile.

— Lasă cutia. Mâncăm ouă la micul-dejun.

— Îîîh, frate.

N-am luat în seamă disprețul ei și am pus pe plită singura tigaie din casă.

— Ce-ai zice să mergem la bibliotecă azi?

Biblioteca publică din Knockemout era un refugiu de răcoare și liniște în arșița verii din Virginia. Era un spațiu aerisit și luminos,

cu rafturi albe de stejar și mese de lucru rustice. Lângă ferestrele înalte erau așezate, două câte două, fotolii adânci.

Chiar lângă ușă se afla un avizier mare. Panou pe care erau așezate, la distanțe gale, anunțuri despre orice, de la lecții de pian la târguri de vechituri și curse de biciclete în scop caritabil. Sub el era o masă gri-spălăcit, unde erau expuse mai multe genuri de cărți, de la povești fierbinți de dragoste la autobiografii sau poezie.

Plante de un verde-lucios, în ghivece albastre și galbene, dădeau viață rafturilor și suprafețelor netede însorite. Era și o zonă pentru copii, cu tapet în culori vii și un curcubeu de perne pe podea. Din niște difuzoare invizibile se auzea în surdină muzică instrumentală liniștită.

Părea mai degrabă un spa de lux decât o bibliotecă publică. Îmi plăcea.

În spatele biroului lung și jos de la recepție, era o femeie care-ți atrăgea privirile. Piele bronzată. Ruj roșu. Păr blond lung, lucios, cu șuvițe într-un roz-movuliu cald. Ramele ochelarilor erau albastre și în nas îi licărea un piercing micuț.

Singurul lucru care te îndemna să crezi că e bibliotecară era teancul imens de cărți pe care-l avea în brațe.

— Bună, Way, a strigat ea. Ai deja coadă sus.

— Mersi, Sloane.

— Ai o coadă pentru ce? am întrebat-o.

— Nimic, a mormăit nepoată-mea.

— Asistență tehnică, a anunțat bibliotecara atrăgătoare și surprinzător de gălăgioasă. Avem o grămadă de oameni mai în vârstă care n-au acces la propriul copil de unsprezece ani care să le repare telefoanele. Și Kindle-urile. Și tabletele.

Mi-am amintit comentariul pe care-l făcuse Liza aseară la cină.

Ceea ce mi-a amintit de Knox și penisul lui de azi-dimineață.

Uups.

— Calculatoarele sunt acolo, lângă cafea și toalete, mătușă Naomi. Eu sunt la etaj, dacă ai nevoie de ceva.

— Cafea? am repetat eu, încercând să nu mă gândesc la vecinul meu aproape despuiat.

Bibliotecara mi-a aruncat o privire curioasă în timp ce punea la loc un roman de Stephen King.

— Nu ești Tina.

— Cum ți-ai dat seama?

— N-am văzut-o niciodată pe Tina nici măcar s-o aducă pe Waylay aici, nici vorbă să treacă de bunăvoie pragul.

— Tina e sora mea.

— M-am prins când am văzut că arătați aproape la fel. De când ești în oraș? Nu pot să cred că n-am găsit un cârd de bârfe proaspete în prag.

— Am ajuns ieri.

— Aha, am fost liberă. Știam eu că nu era cazul să mă îngrop la televizor și să mă uit a patra oară la *Ted Lasso*, s-a plâns ea. În fine, eu sunt Sloane.

A reușit să jongleze cu cărțile ca să întindă mâna.

I-am strâns-o șovăitor, pentru că nu voiam să deplasez cele aproape zece kilograme de literatură pe care încă le avea în brațe.

— Naomi.

— Bun-venit în Knockemout, Naomi. Nepoata ta e mană cerească.

Era chiar plăcut să mai aud și lucruri bune despre familia Witt.

— Mulțumesc. Abia, hm, abia începem să ne cunoaștem, dar pare isteață și independentă.

Șiiii să sperăm că încă nu prea afectată.

— Vrei s-o vezi în acțiune? m-a întrebat Sloane.

— Chiar mai mult decât o vizită la cafea.

Buzele roșii ale lui Sloane s-au arcuit.

— Vino cu mine!

Am luat-o după ea pe niște scări largi către etaj, unde mai erau și alte teancuri de cărți, și alte locuri de stat, și alte plante și câteva încăperi private pe una dintre laturi.

În spate era alt birou lung și jos, sub un afiș pe care scria *Comunitate*. Waylay stătea pe un taburet în spatele biroului și se uita încruntată la un dispozitiv electronic. Proprietarul lui, un bărbat de culoare mai în vârstă, având cămașă cu revere și pantaloni țepeni, se sprijinea de blat.

— Ăla-i Hinkel McCord. Are 101 ani și citește două cărți pe săptămână. Se tot bagă în setările e-readerului, mi-a explicat Sloane.
— Jur că-s afurisiții ăia de stră-strănepoți. Hoțomanii ăia mici văd un dispozitiv electronic și pun mâna pe el cum făceau pe vremea mea copiii cu acadelele și bomboanele, se plângea Hinkel.
— Waylay a început să vină de câteva ori pe săptămână după ce s-a mutat aici împreună cu sora ta. Într-o după-masă, aveam un update virusat care dădea peste cap tot sistemul și Waylay s-a plictisit să mă tot asculte cum țip la calculator. A venit în spatele biroului și *voilà*!
Sloane a fluturat din degete.
— A reparat toată harababura în nici cinci minute. Așa că am întrebat-o dacă nu vrea să-i mai ajute și pe alții. O plătesc cu snack-uri și o las să ia de două ori mai multe cărți decât are voie oricine altcineva. E un copil tare bun.
Mi-a venit să mă așez și să plâng. Se pare că fix asta spunea și fața mea.
— Ăă... Ești OK? m-a întrebat Sloane, părând îngrijorată.
Am dat din cap, alungând lacrimile din ochi.
— Mă bucur foarte tare, am reușit să îngaim.
— O, Doamne! Ce-ai zice de o cutie drăguță cu șervețele și un espresso? a propus ea și m-a dus pe lângă un grup de persoane în vârstă așezate în jurul unei mese. Belinda, am ultimul roman al lui Kennedy Ryan de care întrebai.
O femeie cu un coc alb și un crucifix mare aproape îngropat în decolteul impresionant a bătut din palme.
— Sloane, ești feblețea mea!
— Așa spun toți, a comentat Sloane și a făcut cu ochiul.
— Ai zis espresso? am scâncit eu.
Sloane a încuviințat.
— Chiar avem cafea bună aici.
— Te măriți cu mine?
A zâmbit și i-a sclipit piercingul din nas.
— În ultima vreme îmi plac mai mult bărbații. Dar a fost o vreme, la colegiu...

M-a condus într-o anexă cu patru computere și un blat în formă de U. Tot acolo erau înghesuite o chiuvetă, o mașină de spălat vase și un frigider mic pe care scria APĂ GRATIS. Mai multe căni de cafea erau atârnate în niște cuiere drăgălașe.

S-a dus direct la espressor și s-a pus pe treabă.

— După cum arăți, cel puțin unul dublu.

— N-aș zice nu nici la un triplu.

— Știam eu că-mi placi. Stai jos.

M-am postat la unul dintre computere și am încercat să mă adun.

— N-am mai văzut niciodată așa o bibliotecă, am zis, disperată să fac conversație ușoară care să nu mă transforme într-un ghem de emoții.

Sloane mi-a zâmbit.

— Asta-i ce-mi place să aud. Când eram mică, biblioteca locală era refugiul meu. Abia când m-am făcut mai mare mi-am dat seama că tot nu era accesibilă pentru toată lumea. Așa că m-am dus la școală și am studiat biblioteconomia și administrația publică și asta a fost.

Mi-a pus în față o cană și s-a întors la espressor.

— Totul e pentru comunitate. Avem cursuri gratuite pentru orice, de la educație sexuală la administrarea bugetului și meditație sau gătit. N-avem o populație fără adăpost prea mare pe-aici, dar avem și vestiare și o spălătorie de rufe mică la subsol. Lucrez la niște programe after-school gratuite pentru familiile care nu pot face față costurilor celor existente. Și, sigur, mai sunt și cărțile.

Avea pe chip o expresie blândă și visătoare.

— Uau.

Mi-am luat cafeaua, am sorbit din ea și am mai zis o dată „uau“. Pe deasupra muzicii s-a auzit un clinchet discret.

— Ăsta-i semnalul lui Batman. Trebuie să plec. Savurează-ți cafeaua și succes cu ghemul ăla de emoții.

Sold cont curent Naomi Witt: Fără acoperire. Suspiciune de fraudă.

Dragă mamă și tată,

Sunt vie, în siguranță și în deplinătatea facultăților mintale. Jur. Îmi pare foarte rău că am plecat așa. Știu că nu-mi stă în fire. Pur și simplu, lucrurile nu mai mergeau cu Warner și... O să vă explic altă dată, când nu sunteți în drum spre paradis.

Între timp, să vă distrați și vă interzic să vă faceți griji pentru mine. M-am oprit într-un orășel încântător din Virginia și mă bucur de volumul pe care-l dă părului umiditatea de aici.

Scăldați-vă în soare și trimiteți-mi zilnic poze cu dovezi de viață.

Cu dragoste,

Naomi

P.S. Aproape că am uitat. Am avut un mic accident cu telefonul și din nefericire n-a supraviețuit. Deocamdată, cea mai bună cale de comunicare este e-mailul. Nu vă faceți griji pentru mine!

Dragă Stef,

Știu. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Te rog să nu mă urăști! Trebuie să vorbim curând. Dar nu pe telefonul meu, pentru că l-am călcat cu mașina într-o parcare din Pennsylvania.

Ceva amuzant. Ai zice că știrea importantă e că am fugit eu de la nuntă. (Apropo, arătai minunat.) Dar beleaua mare e că m-a sunat din senin sor-mea, m-a jefuit și m-a lăsat pe cap cu o nepoată despre care nici nu știam că există.

O cheamă Waylay. E un geniu tehnic de unsprezece ani și sub fațada plictisită s-ar putea să se ascundă o copilă. Am nevoie de asigurări că nu-i agravez trauma.

Încerc să fiu mătușa mișto, dar responsabilă, în orășelul ăsta care se cheamă Knockemout, unde bărbații sunt nejustificat de arătoși și cafeaua e extraordinară.

O să mai iau legătura cu tine imediat ce mă lămuresc ce și cum. A fost un incident cu mașina mea și cu contul curent. A, și cu laptopul.

Tot îmi pare rău. Te rog să nu mă urăști.

Pupici,

N

* * *

Tina,

Asta-i ultima adresă de e-mail de-a ta pe care o am. Unde dracu' ești? Cum ai putut s-o lași pe Waylay? Unde-i afurisita aia de mașină? Mișcă-te încoace. Ai dat de belea?

Naomi

Lista pentru tutelă:

- *Solicitare completă de tutelă, plus verificarea referințelor*
- *Participare la trei discuții față în față cu solicitantul*
- *Depunerea a trei recomandări despre caracterul solicitantului (experiența cu copiii și îngrijirea acestora)*
- *Vizită la domiciliu*
- *Audiere pentru acordarea tutelei, la Tribunalul pentru familie*

10. Tunsori și pacoste

Knox

Eram într-o dispoziție de rahat după o noapte de rahat. Și pentru ambele dădeam vina pe Naomi „Flori în păr“ Witt. După ce îmi petrecusem jumătate de noapte întorcându-mă de pe o parte pe alta, m-am trezit la prima ieșire de dimineață a lui Waylon cu o erecție cât toate zilele, datorită unui vis în care gura isteață a noii mele vecine era pe penisul meu. Din gât îi ieșeau genul de sunete din fanteziile bărbaților.

Era a doua noapte în care nu puteam să dorm suficient din cauza ei și dacă nu-mi băgam mințile în cap, n-avea să fie și ultima.

De pe locul pasagerului, Waylon și-a exprimat propria extenuare căscând zgomotos.

— Suntem împreună, amice, am zis, după care am oprit mașina și am rămas cu ochii la vitrină.

Combinația de culori — bleumarin cu margini maro — n-ar fi trebuit să meargă. Păruse o prostie când o propusese Jeremiah. Dar adăugase o oarecare eleganță cărămizii și scotea în evidență Whiskey Clipper.

Era înghesuit între un salon de tatuaje care-și schimba proprietarul mai des decât schimbi jetoanele la pocher și copertina portocaliu-aprins de la Dino's Pizza and Subs. Deschidea abia la 11, dar simțeam deja aroma de usturoi și sos de pizza.

Până acum câțiva ani, frizeria era o instituție în descompunere în Knockemout. Cu un pic de viziune din partea partenerului meu, Jeremiah, și o grămadă de capital — al meu —, reușiserăm să aducem Whiskey Clipper în secolul XXI și să-l transformăm într-o mină de aur de orășel provincial. Acum era un salon la modă și nu mai era frecventat doar de bărbați în vârstă care se

născuseră și crescuseră aici. Atrăgea o clientelă dispusă să înfrunte traficul din nordul Virginiei ca să vină chiar și din Washington D.C. și să se bucure de servicii și atmosferă.

Am căscat și eu și am ajutat câinele să coboare din camionetă, după care ne-am dus împreună spre ușă.

Interiorul era la fel de atrăgător ca și exteriorul. Scheletul era format din cărămidă aparentă, tavan din tablă și beton vopsit. Adăugaserăm piele, lemn și denim. Lângă recepția cu aspect industrial, se afla un bar cu rafturi de sticlă, pe care erau vreo zece-douăsprezece sticle de whiskey. Serveam și cafea, și vin. Pereții erau decorați cu afișe alb-negru înrămate, cele mai multe ilustrând istoria de poveste a orășelului.

Dincolo de canapelele de piele din zona de primire, erau patru scaune de coafor, cu oglinzi rotunde mari. Pe peretele din fund se aflau toaleta, chiuvetele și uscătoarele.

— Neața, șefu'. Ai venit devreme.

Stasia, prescurtarea de la Anastasia, îl spăla pe cap la una dintre chiuvete pe Browder Klein.

Am mormăit și m-am dus glonț la cafetiera de lângă whiskey. Waylon s-a cățărat pe canapea lângă o femeie care savura o cafea cu Bailey's.

Băiatul adolescent al Stasiei, Ricky, se învârtea ritmic pe scaunul de la recepție. Făcea programările și încasa banii clienților, iar în pauze juca ceva ce părea tâmpit, pe telefon.

Jeremiah, partenerul meu de afaceri și vechi prieten, a ridicat privirea dintr-o tunsoare pierdută la tâmple pe care i-o făcea unui client în costum și pantofi de 400 de dolari.

— Arăți ca naiba, a remarcat el.

Își purta părul rebel de lung, dar se bărbierea. Avea un braț tatuat și un Rolex. Își făcea manichiura la două săptămâni și-și petrecea timpul liber meșterind la motociclete de teren cu care mai și mergea câteodată. Ieșea și cu bărbați, și cu femei — ceea ce nu-i deranja pe părinții lui, dar bunica lui libaneză încă se ruga pentru el în fiecare duminică la liturghie.

— Mersi, măgarule! Și eu mă bucur să te văd.

— Șezi, a zis el arătând cu foarfeca spre scaunul liber de lângă el.

— N-am timp să stau să mă aranjezi cât îți dai cu părerea.

Aveam de făcut chestii. Acte care mă sâcâiau. Femei la care să nu mă gândesc.

— Iar eu n-am timp să ne strici tu atmosfera pentru că arăți de parcă n-ai catadicsit nici să-ți treci pieptănul prin păr sau să dai cu niște balsam prin barbă.

Mi-am trecut o mână protectoare prin barbă.

— Nu-i pasă nimănui cum arăt.

— Nouă ne pasă, a strigat femeia cu cafeaua cu Bailey's.

— Amin, Louise! i-a răspuns Stasia, aruncându-mi una dintre privirile ei mămoase.

Browder s-a ridicat și mi-a pus o mână pe spate.

— Pari obosit. Ai cearcăne. Probleme cu femei?

— Am auzit că te-ai ciondănit un pic cu Ne-Tina, a zis nevinovată Stasia în timp ce-l ducea pe Browder spre scaun.

Stasia și Jeremiah aveau o singură pasiune mai mare decât părul aranjat — o bârfă bună.

Ne-Tina. Minunat.

— O cheamă Naomi.

— Oooooooh, s-a auzit corul nesuferit.

— Vă urăsc pe toți.

— A, nu, m-a asigurat Jeremiah cu un rânjet în timp ce termina tunsoarea.

— Du-te naibii.

— Nu uita că ai programare la tuns la 2 și ședință la 3, a strigat Stasia după mine.

Am înjurat în barbă și m-am dus spre bârlogul meu. Eu mă ocupam de partea de business, așa că lista mea de clienți era mai scurtă decât a lui Jeremiah sau a Anastasiei. Aș fi zis că până acum majoritatea clienților mei erau speriați de încruntăturile mele excesive și de lipsa de pălăvrăgeală. Dar s-a dovedit că unora chiar le plăcea să-i tundă o acritură.

— Mă duc în birou, am zis și am auzit bufnetul cu care s-a aruncat de pe scaun Waylon și țăcănitul ghearelor pe podea.

Honky Tonk era deja al meu când a fost scoasă la vânzare clădirea. I-l suflasem unui soi de dezvoltator cu pantofi lustruiți

din Baltimore, care voia să deschidă un bar sportiv și un nenorocit de studio de pilates.

Acum în clădire se aflau barul meu, frizeria și trei apartamente trăsnet la etaj. Dintre care unul era închiriat de idiotul de frate-miu.

Am trecut de toaletă și de bucătărioara personalului și am ajuns la ușa pe care scria *Acces permis doar angajaților*. Înăuntru era un depozit cu rafturi cu tot ce trebuie pentru funcționarea unui salon de succes. Pe peretele din fund era o ușă pe care nu scria nimic.

Waylon m-a ajuns din urmă când îmi căutam cheile. Era singurul care avea voie în sanctuarul meu. Nu eram genul de șef „ușa mea e deschisă oricând". Dacă trebuia să mă întâlnesc cu personalul, foloseam biroul managerului sau camera de odihnă.

Am luat-o pe holul îngust care lega salonul de bar și am bătut codul în tastatura de pe ușa biroului meu.

Waylon a sărit în clipa în care s-a deschis.

Spațiul era mic și funcțional, cu pereți de cărămidă și țevi aparente pe tavan. Aveam o canapea, un frigider mic și un birou pe care se afla un computer de ultimă generație, cu două monitoare cât tabelele de marcaj.

Pe pereți erau vreo zece-douăsprezece fotografii înrămate, care prezentau un colaj haotic al vieții mele. Waylon când era mic și se împiedica în propriile urechi. Eu și Nash. Copii la bustul gol, cu strungărețe, călare pe biciclete de munte, într-una dintre ele. Bărbați călare pe motociclete, pe care-i așteaptă aventura pe o panglică de drum, în alta.

Noi doi deveniserăm trei după ce ni se alăturase Lucian Rollins. Acolo, pe peretele pe care nu-l mai vedea nimeni altcineva, era o cronologie a copilăriei noastre ca frați — nasuri pline de sânge, zile lungi la pârâu, apoi trecuserăm la mașini, fete și fotbal. Focuri de tabără și meciuri de fotbal american vineri seara. Ceremonii de absolvire. Vacanțe. Tăieri de panglici.

Dumnezeule, îmbătrâneam. Timpul trecea. Și pentru prima dată am simțit sâcâiala vinovăției că Nash și cu mine nu ne mai păzeam spatele unul altuia.

Dar era doar un exemplu de relație care nu durează veșnic.
Privirea mi-a zăbovit pe una dintre ramele mai mici. Culoarea era mai ștearsă decât a celorlalte. Părinții mei, înghesuiți într-un cort. Mama zâmbind spre cameră, însărcinată cu unul dintre noi. Tata, uitându-se la ea de parcă o așteptase toată viața. Ambii entuziasmați de aventura unei vieți împreună.
Nu era acolo din cauza nostalgiei. Era o aducere-aminte că indiferent cât de bine arată lucrurile la un moment dat, se vor înrăutăți până când viitorul cândva luminos și strălucit devenea de nerecunoscut.
Waylon a oftat și s-a turtit pe patul lui.
— Și eu, i-am zis.
M-am prăbușit în scaunul din spatele biroului și am dat drumul la computer, pregătit să-mi conduc imperiul.
În capul listei pentru azi erau campaniile de publicitate pentru Whiskey Clipper și Honky Tonk în social media. Le evitasem suficient de multă vreme, pentru că mă enervau. Din nefericire, creșterea mascată ca schimbare era un rău necesar.
Am mutat reclamele, de-al naibii, la fundul teancului și m-am ocupat de programul din următoarele două săptămâni de la Honky Tonk. Aveam un gol. M-am scărpinat pe ceafă și am sunat-o pe Fi.
— Ce-i, șefu'? a întrebat ea, dar în fundal se auzea cineva gemând obscen.
— Unde ești?
— Jiu-Jitsu în familie. Tocmai l-am aruncat pe Roger peste umăr și acum își caută rinichii.
Familia lui Fi era o amestecătură de ciudățenii. Însă tuturor părea să le placă mai tare așa.
— Condoleanțele mele pentru rinichii lui Roger. De ce am un gol în programarea chelnerițelor?
— Chrissie și-a dat demisia săptămâna trecută. Ai uitat?
Îmi aduceam vag aminte o chelneriță ale cărei chip și păr o zbugheau din calea mea de câte ori ieșeam din birou.
— De ce-a plecat?

— Ai speriat-o de n-a mai știut de ea. I-ai zis că e o oportunistă care nu-i în stare nici să țină tava în mână și că să nu mai viseze să se mărite cu unu' plin de bani pentru că până și ăia plini de bani vor berea rece.

Parcă, parcă. Vag. Am mormăit.

— Și cine vine în locul ei?

— Am angajat deja o fată nouă. Începe diseară.

— Are experiență sau e tot o Crystal?

— Chrissie, m-a corectat Fi. Și dacă nu vrei să începi să-ți angajezi singur personalul, ți-aș sugera s-o lași mai moale și să-mi spui ce treabă extraordinară fac eu și că ai încredere în instinctele mele.

Am luat telefonul de la ureche când Fi a scos un „Hi-ya!" de mi-a spart timpanele.

— Faci o treabă extraordinară și am încredere în instinctele tale, am mormăit.

— Bravo! Și acum, te rog să mă scuzi, trebuie să-l bat măr pe fimiu în fața iubitei lui.

— Încearcă să nu împroști prea mult sânge. E nasol de curățat.

Waylon a scos un sforăit. Am notat „Fata nouă" în dreptul schimburilor neacoperite și m-am băgat în niște plăți pentru furnizori și alte hârțoage tâmpite.

Și Whiskey Clipper, și Honky Tonk aveau creșteri solide. Și două dintre cele trei apartamente erau închiriate și aduceau venituri suplimentare. Eram mulțumit de cifre. Însemna că reușisem imposibilul și transformasem norocul chior într-un viitor solid. Cu afacerile și investițiile, făcusem un chilipir și mă dezvoltasem mai departe.

Era un sentiment plăcut, chiar și după o noapte nedormită. Cum nu mai aveam nimic altceva de făcut, am deschis fără prea mare tragere de inimă Facebook-ul. Publicitatea era destul de rea, dar publicitatea care te obliga să ai și prezență în social media și care te expunea la milioane de străini enervanți? Asta era de-a dreptul o aiureală.

Pun pariu că Naomi era pe Facebook. Probabil că-i și plăcea.

Degetele mele au tastat lejer Naomi Witt în bara de căutare înainte să-mi pună frână partea mea rațională și sănătoasă la cap.

— Hm.

Waylon a ridicat întrebător capul.

— O verificam doar pe vecina noastră. Să mă asigur că nu vinde produse Amway sau nu se ține de înșelătorii în care face pe sora geamănă, i-am explicat.

Mulțumit că-l scutesc de orice amenințări l-ar pândi în social media, Waylon a adormit la loc și a început să sforăie zgomotos.

Era evident că femeia asta nu auzise în viața ei de setările de confidențialitate. Avea multe de învățat despre social media. Poze de la serviciu, din concedii, din vacanțe de familie. Toate fără Tina, am remarcat. Alerga în curse de 5 kilometri pentru cauze nobile și strângea fonduri pentru facturile la veterinar ale vecinului. Și stătea într-o casă drăguță, cel puțin de două ori cât căsuța unde stătea acum.

Se ducea la întâlniri cu colegii de liceu și de facultate și mai și arăta al naibii de bine.

Pozele mai vechi mi-au confirmat teoria că fusese majoretă. Și avusese un fan în comitetul de redactare a anuarului, pentru că părea că ultimul an de liceu îi fusese dedicat în totalitate. Am clipit când am văzut câteva poze cu Naomi și Tina. Asemănarea dintre gemene era incontestabilă. Ca și faptul că, dincolo de înfățișare, erau femei foarte diferite.

Eram deja prins. N-aveam cum să mai ies din labirintul pândei online. Mai ales când singurele alte lucruri pe care le aveam de făcut erau plicticoase.

Așa că am săpat mai departe.

Tina Witt dispăruse din planul online al existenței după absolvirea liceului. Nu zâmbea îmbrăcată cu robă și cu tocă pe cap. Cel puțin nu lângă Naomi, tânără și vioaie, cu toca ei cu franjuri.

Avea deja cazier la momentul ăla. Și totuși, uite-o pe Naomi, cu un braț pe după talia soră-sii și zâmbind pentru amândouă. Eram dispus să pariez că făcuse tot ce putuse să fie ea aia cuminte. Să

fie copilul fără pretenții. Cea care nu le dădea părinților motive să nu doarmă noaptea.

M-am întrebat câte trecuseră pe lângă ea în viață, în timp ce pierduse vremea străduindu-se să fie copil cuminte.

M-am concentrat puțin mai serios asupra Tinei și am dat de o urmă în dosarele de la tribunalul districtual din Pennsylvania și apoi în New Jersey și Maryland. Conducere sub influența alcoolului, posesie de droguri, neplata chiriei. Făcuse închisoare cu vreo doisprezece ani în urmă. Nu mult, doar suficient cât să demonstreze ceva. Suficient cât să devină mamă după mai puțin de un an și să nu mai aibă treabă cu poliția.

M-am întors la pagina de Facebook a lui Naomi și m-am oprit la o poză de familie din adolescență. Tina era încruntată, cu brațele încrucișate, lângă sora ei, în timp ce părinții zâmbeau în spatele lor. Nu știam ce se petrecea în spatele ușilor închise. Dar știam că uneori soiul rău e pur și simplu soi rău. Indiferent unde-l plantezi, indiferent cum îl îngrijești, uneori tot stricat iese.

O privire aruncată la ceas mi-a adus aminte că nu mai am mult până la programarea de la ora 2. Ceea ce însemna că ar trebui să mă întorc la campaniile de publicitate.

Dar, spre deosebire de Naomi, mie nu-mi plăcea să-mi fac griji pentru ce „ar trebui" să fac. I-am scris numele într-un motor de căutare și imediat am regretat.

Warner Dennison III și Naomi Witt își anunță logodna.

Dennison părea genul de nemernic care își face veacul pe terenul de golf și are totdeauna o poveste mai tare decât a oricui altcuiva. Sigur, era Vicepreședinte-pentru-Nuștiuce. Dar era o companie care purta numele lui. Mă îndoiam că-și câștigase pe bune funcția aia cu brizbrizuri. După mutra pe care-o făcuse Naomi azi-dimineață, Warner ăsta, care umbla la costum, nu făcuse niciodată pipi în aer liber.

Naomi era frumoasă de-ți tăia suflarea, ca să nu mai zic și fericită, în poza oficială. Care, dintr-un motiv tâmpit, mă enerva. Ce-mi păsa mie că-i plăceau bărbații care-și calcă pantalonii? Vecina mea nu mai era treaba mea. Îi găsisem un loc unde să stea cu Way. Ce se întâmpla de-acum încolo era problema ei.

Am închis fereastra de pe ecran. Naomi Witt nu mai exista pentru mine. Și-mi plăcea așa.

Mi-a sunat telefonul pe birou, iar Waylon a ridicat capul.

— Da?

— A venit Vernon. Vrei să mă ocup eu? m-a întrebat Jeremiah.

— Dă-i un whiskey. Vin acum.

— În regulă.

— Iată-l! a strigat Vernon Quigg când m-am întors în salon.

Fostul pușcaș marin avea 1,82 m și 70 de ani și era mândrul proprietar al unei mustăți pe oală impecabile.

Eram singurul care avea voie să se apropie cu foarfeca de ea. Era și o onoare, și o pacoste, pentru că omul era înnebunit după bârfe proaspete.

— Bună, Vernon, am zis în timp ce-i puneam mantaua în jurul gâtului.

— Am auzit că tu și Ne-Tina v-ați luat la harță ieri la Café Rev, a zis el vesel. Se pare că gemenele astea sunt leite.

— Am auzit că e exact invers decât sor-sa, a intervenit Stasia, prăbușindu-se pe scaunul de-alături.

Am întins mâna după pieptăn și am scrâșnit din dinți.

— Am auzit că Tina are un mandat pe numele ei și Ne-Tina a ajutat-o să fugă, s-a băgat și Doris Bacon, proprietăreasa de la Bacon Stables, o fermă care avea reputația că produce cai campioni.

Fir-aș al naibii!

11. Un șef de coșmar

Naomi

Am luat șorțul de piele și denim pe care mi l-a dat Sherry „Fi“ Fiasco și mi l-am legat în jurul mijlocului.

— Bluza arată bine, a zis ea și a dat din cap mulțumită spre tricoul meu Honky Tonk cu decolteu în V.

— Mersi, am zis și am tras agitată de tiv.

Bluza era strâmtă și arăta mai mult decolteu decât eram eu învățată să scot în evidență. Dar din câte citisem la bibliotecă, doamnele care își arătau „nurii“ primeau în general bacșișuri mai mari.

Honky Tonk arăta ca un bar de țară care avusese o aventură, scurtă, dar mulțumitoare, cu o cârciumă ilegală țipătoare. Îmi plăcea atmosfera de „cowboy cu pretenții“.

— Asta de-aici e Maxine și o să te învețe să lucrezi cu POS-ul, a zis Fi, scoțându-și acadeaua din gură. Așa și pontezi când vii și când pleci și îți comanzi mâncarea pentru tine. Uite numărul PIN.

Mi-a dat un bilețel adeziv pe care era mâzgălit cu markerul 6969.

Drăguț.

— Bună, i-am zis lui Maxine.

Avea tenul închis și sclipici pe pomeții de invidiat și decolteul modest. Părul era scurt și lăsat să se încrețească în cârlionți magenta.

— Zi-mi Max. Ai mai servit băuturi vreodată?

Am clătinat din cap.

— Până acum două zile, făceam HR.

Am apreciat că nu și-a dat ochii peste cap. Nici eu n-aș fi vrut să-mi fiu instructor.

— Dar învăț repede.

— Păi, o să cam trebuiască, pentru că nu suntem destui în seara asta. Așa că dacă nu ești groaznică, o să te arunc repede din cuib.

— O să fac tot ce pot să nu fiu groaznică, am promis.

— Așa să fie. Începem cu băuturile pentru masa mea de opt persoane. Avem două Bud la draft, a început Maxine, în timp ce degetele îi zburau pe monitor.

Unghiile ei cu sclipici mă hipnotizau cu viteza pe care-o aveau.

Eram agitată, dar și foarte hotărâtă. Banca îmi spusese că o să dureze o săptămână până primesc cardurile de debit și de credit noi. Și Waylay răsese deja toată cutia de Pop-Tarts. Dacă voiam să-mi pot ține nepoata cu articole de băcănie, trebuia să fiu cea mai tare chelneriță care se văzuse vreodată prin oraș.

— După aia apeși pe *trimite* și imprimanta de la bar scoate comanda. La fel și pentru mâncare, doar că se duce direct la bucătărie.

— Am înțeles.

— Bun. Și acum următoarea. Rândul tău.

Nu m-am bâlbâit decât de două ori și am căpătat o apreciere de „destul de bine“ de la instructoarea mea.

— Hai, să vină bacșișurile alea. Sper că ai picioarele pregătite, a zis Maxine zâmbind scurt.

Am scos aerul din plămâni și am pornit după ea în mulțime.

Mă dureau picioarele. Programul meu de băut apă era rămas cu câteva ore în urmă. Și mă săturasem să tot explic că nu sunt Tina. Mai ales că se pare că așa mă alesesem cu porecla Ne-Tina.

Silver, barmanița, a zis ceva ce n-am auzit în timp ce puneam paharele pe tejghea.

— Ce? am strigat ca să acopăr muzica.

— Reziști? a repetat ea, mai tare de data asta.

— Cred că da.

Max îmi dăduse două mese cu „obișnuiți de-ai locului, înțelegători“ de care să mă ocup singură și deocamdată nu mai vărsase nimeni bere pe el în afară de mine și nici nu se plângea de cât durează până vine friptura de vită cu *nachos*, așa că aveam senzația că mă descurc corespunzător.

Mă simțeam de parcă aș fi mers pe jos 15 kilometri doar între bar și mese.

Cei mai mulți dintre clienți păreau obișnuiți de-ai locului. Se știau pe nume și după ce comandau se tachinau în legătură cu rivalități sportive.

Personalul de la bucătărie era destul de drăguț. Și dacă Silver nu era tocmai prietenoasă, era o profesionistă care umplea halbe cu ambele mâini în timp ce lua la telefon o comandă la pachet.

I-am admirat eficiența.

Tocmai dusesem un rând de băuturi când mi-am dat seama că în ultimele ore nu mă gândisem la… mă rog, la nimic. N-avusesem timp să-mi fac griji pentru Waylay, care era la Liza, sau pentru cele patru e-mailuri de la Warner pe care nu le deschisesem. Și mica rolă de bancnote din șorț mă făcea să uit de soră-mea care mă furase și de conturile mele fără acoperire.

Și nici nu-mi mai bântuise gândurile vecinul meu sexy, morocănos, care urina în văzul lumii.

Ăla a fost momentul când mi-a zburat atenția și am intrat într-un piept solid ca un zid, ascuns sub un tricou negru.

— Pardon, am spus și mi-am împins mâna în obstacolul musculos ca să mă îndrept.

— Ce naiba faci?

Nu. Din. Nou.

— Faci mișto de mine? am scâncit și, când am ridicat privirea, l-am văzut pe Knox încruntându-se la mine.

— Ce cauți aici, Naomi?

— Verific lista lui Moș Crăciun cu copii neastâmpărați. Ce ți se pare ție că fac? Lucrez. Și acum, dă-te din calea mea, că te pocnesc cu tava și azi am băut *galoane* de espresso. Pot să te pun la podea din trei sau patru lovituri.

N-a scos niciun cuvânt. Probabil pentru că era prea ocupat să mă apuce de braț și să mă târască pe coridor. A trecut în trombă pe lângă toalete și ușa bucătăriei și a deschis următoarea ușă cu un bocanc bine plasat.

— Salut, Knox, a zis Fi, fără să ridice ochii din monitoare.

— Ce mama dracului e asta? s-a răstit el.

Sherry i-a aruncat o privire.

— Asta? a repetat ea cu blândețe.

Knox m-a tras după el în încăpere.

— Asta.

— Asta-i Naomi. O ființă umană care e în mijlocul primei ei ture, a zis Sherry și s-a întors la monitoarele ei.

— Nu vreau să lucreze aici, Fi.

Îmi ajunsese atitudinea asta de persoană supărată pe lume în general și pe mine în mod special. Mi-am smuls brațul din mâna lui și l-am pocnit în piept cu tava.

Sherry a ridicat iar privirea, cu gura căscată.

— Nu-mi pasă dacă nu vrei să lucrez aici, vikingule. Fi m-a angajat. Sunt aici. Acuma, dacă n-ai vreun motiv anume să mă împiedici să-mi văd de treabă la jobul de care am nevoie disperată, Oscar Morocănosul blond ce ești tu, îți sugerez să discuți problemele tale de personal cu conducerea.

— Eu *sunt* conducerea, a mârâit el.

Minunat. *Bineînțeles* că el era conducerea. Mi-am pocnit noul șef cu tava.

— N-aș fi luat jobul ăsta dacă aș fi știut că tu ești șeful.

— Acum știi. Ieși!

— Knox, a oftat Sherry obosită. Aveam nevoie de un înlocuitor pentru chelnerița pe care-ai gonit-o tu cu încruntăturile și cu mutra de Oscar Morocănosul.

Knox a îndreptat un deget amenințător spre ea.

— Nu te las să faci așa ceva. Sun-o pe Cum-O-Cheamă și fă-o să vină înapoi.

Sherry s-a sprijinit de spătarul scaunului și și-a încrucișat brațele.

— Dacă-mi spui cum o cheamă, o sun în clipa asta.

Knox a înjurat în surdină.

— Așa mă gândeam și eu, a comentat ea satisfăcută. Acuma, ia zi, cine ia deciziile de angajare aici?

— Nu-mi pasă nici dacă-i afurisitul ăla de Papă, a mârâit el. Fata asta nu lucrează aici. *Eu* nu vreau s-o văd pe-aici.

Am hotărât că n-am nimic de pierdut și l-am mai pocnit o dată cu tava.

— Ascultă, vikingule, nu știu care-i problema ta cu mine. Nu știu în ce spirală narcisistă delirantă ai intrat, dar *nu* sunt aici ca să-ți distrug viața. Încerc să recuperez o parte din banii pe care mi i-a furat sor-mea și, până mi se deblochează conturile, nu te las nici pe tine, nici pe altcineva să stea în calea cutiei cu Pop_Tarts a lui Waylay.

— Poate vrei să iei tu mesele ei, șefu'. Eu sunt de partea lui Naomi, a anunțat Sherry.

Ochii lui Knox aruncau săgeți de foc înghețat.

— Mama mă-sii! Bine. O tură. Faci o greșeală. Primești o plângere și te-ai cărat.

— Mărinimia ta va rămâne veșnic în amintire. Am de servit la mese.

— O greșeală, a strigat după mine.

I-am arătat degetul mijlociu peste umăr și am dat năvală în hol.

— Scapă de ea, Fi. Eu nu lucrez cu o pacoste cu nasul pe sus și plină de pretenții.

L-am auzit din dreptul ușii și mi-au luat foc obrajii.

Pacoste cu nasul pe sus și plină de pretenții. Deci asta vedea Knox cel superb și prost dispus când se uita la mine.

Am reușit să mă controlez, alungând din cap toate gândurile la șeful meu tâmpit, și m-am concentrat să duc băuturile potrivite oamenilor potriviți, am debarasat mesele ca să meargă treaba și am dat o mână de ajutor oriunde am putut.

Am înghesuit în program cea mai scurtă pauză de masă din istoria pauzelor de masă, strecurând o escală la toaletă și câteva guri dintr-o salată cu pui la grătar senzațională de la Milford, în bucătărie. Apoi m-am dus glonț la bar, unde Silver turna alcool într-un shaker cu o mână și deschidea o sticlă de bere cu cealaltă.

Avea părul tuns periuță, astfel că nimic nu distrăgea atenția de la machiajul fumuriu dramatic al ochilor și de la inelușul din sprânceană. Mânecile sacoului negru erau suflecate și purta o

cravată în dungulițe peste tricoul Honky Tonk. Avea o frumusețe androgină, care mă făcea să mă simt ca un puști de-a opta care s-a îndrăgostit de fata mișto.

— Silver, te superi dacă dau un telefon, să vorbesc cu bona? am întrebat-o peste bubuitul muzicii.

A dat din cap spre telefonul dintre cele două recipiente de bere și eu am luat-o ca pe un răspuns afirmativ.

M-am uitat la ceas și am sunat la căsuță. Liza a răspuns la al treilea țârâit.

— Am comandat pizza în loc să mâncăm grămada de legume pe care ne-ai lăsat-o tu, a zis ea, peste televizorul care urla lângă ea.

— Alea-s împușcături? am întrebat și mi-am băgat un deget în ureche, ca să pot s-o aud de înfloriturile muzicale ale cântărețului de country Mickey Guyton, care urla lângă mine.

— Îți vine să crezi că n-a văzut niciodată *Suspecți de serviciu*?

— Liza!

— Liniștește-te. Doar tragem cu pușca prin casă, nu ne uităm la filme violente.

— Liza!

— Ai dreptate, mătușă-ta chiar că-i crispată ca dracu', a zis Liza, probabil vorbind cu nepoata mea cu gura mare. Totul e în regulă. Way m-a ajutat prin grădină. Am mâncat pizza și acu' ne uităm la un film de acțiune cenzurat pentru televizor, de-ăla la care se pot uita minorii. Sylvester Stalone tocmai ce i-a zis unuia tăntălău.

Am oftat.

— Mulțumesc tare mult. Apreciez foarte tare.

— Nu-i rău să-ți mai țină cineva de urât. Când ai tura următoare?

Mi-am mușcat buza.

— Nu sunt sigură. S-ar putea să fie doar asta. Șeful cel nou nu pare să mă placă.

Liza a râs.

— Mai lasă-l un pic.

Mi-am dat seama că zâna mea bună care stătea cu copilul prezisese deja asta și m-am întrebat ce știa ea și eu nu.

— Hei, nu-i ora de socializare. Mișcă-te de la telefon, Daisy.

Am strâns din dinți de nervi că m-a întrerupt.

— Te salută nepotu-tău.

Liza a chicotit.

— Zi-i să se ducă învârtindu-se și să-mi ia mâine un pui la rotisor. Ne vedem când vii acasă.

— Mulțumesc mult. Rămân datoare. Pa.

M-am întors și am dat de Knox, care mă domina ca un vultur pleșuv sexy.

— Bunică-ta zice să te duci învârtindu-te și să-i aduci un pui la rotisor.

— De ce vorbești tu la telefon cu bunica *mea* în prima și ultima *ta* tură la bar?

— Pentru că ea are grijă de nepoata mea de unșpe ani, ca eu să pot câștiga bani de mâncare și haine de școală, bădăran nemilos ce ești!

— Ca să vezi, a mormăit el.

— Dă-i pace, Knox, a intervenit Silver în timp ce agita două shakere în același timp. Știi că dacă ești nemernic îți scad veniturile.

— Nu *vreau* să-mi aducă venituri tipa asta, a insistat el. De ce nu te ascunzi și tu în bucătărie ca să dai mesaje, ca toată lumea?

— Pentru că n-am mobil, i-am adus aminte.

— Cine naiba n-are mobil?

— Cineva care și l-a pierdut într-un tragic accident în parcare. Mi-aș dori să continuăm discuția asta antrenantă, dar trebuie s-o ajut pe Max să elibereze niște mese.

— Așa, zi-i, Ne-Tina, a chirăit Hinkel McCord de pe scaunul lui de la bar.

Knox părea pe punctul să-l apuce și să-l arunce pe ușă. Am tras aer în piept ca să mă limpezesc și am făcut ce știam eu mai bine — mi-am îndesat toate sentimentele într-o cutiuță cu capac etanș.

— Mai ai nevoie de ceva înainte să mă întorc la lucru?

A mijit ochii când a auzit tonul politicos. Ne-am privit în ochi până am fost întrerupți.

— Uite-o! a tunat o voce cunoscută, acoperind zumzetul.

— Justice!

Viitorul meu soț proprietar de cafenea ținea pe după umeri o femeie superbă.

— Am adus nevasta să o cunoască pe logodnică, a glumit el.

— Stai până află Muriel, a chicotit Hinkel, ștergându-și telefonul.

— Eu sunt Tallulah, a spus femeia, aplecându-se peste bar ca să-mi întindă mâna. Soțu' mi-a povestit totul despre prima ta zi în oraș.

Era înaltă, cu o cascadă de cozi lungi împletite pe spate. Purta un tricou cu St. John Garage, blugi și cizme de cowboy.

— Scuze că am ratat prima ta vizită la cafenea. Am auzit că a fost spectacol.

— Nici ăsta de-aici n-a fost tocmai rău, s-a băgat Hinkel.

— Mă bucur de cunoștință, Tallulah, am zis eu. Îmi pare rău că l-am cerut de bărbat pe soțul tău, dar omul ăsta face o cafea de cântă și îngerii.

— De parcă n-aș ști!

— Care-s mesele tale? a întrebat Justice. Am venit să ne servești tu.

Knox și-a dat ochii peste cap.

— Nu-l băga în seamă, a zis Silver, împingându-l cu cotul din drum. E doar ofticat că Nay n-a dat-o încă în bară.

Îmi venea s-o pup că mi-a dat altă poreclă decât Ne-Tina.

— Mi-a oferit o tură de probă, fără nicio greșeală, am explicat eu, fără să-mi pese că stătea chiar lângă mine.

— Knox Morgan, l-a dojenit Tallulah. Nu așa primim noi oamenii în Knockemout. Unde ți-e spiritul de comunitate?

— Du-te de-aici, Tally, a mormăit Knox, dar fără convingere.

— Naomi, vreau cea mai neagră și mai tare bere, a zis Tallulah. Și soțu' aici de față o să ia o *piña colada* cu frișcă.

Justice și-a frecat palmele nerăbdător.

— Și luăm împreună o lipie cu porc la grătar. Cu jalapeños suplimentar.

— Fără smântână, a completat Tallulah.

— S-a făcut, am spus și am făcut cu ochiul. Luați loc și vă aduc imediat băuturile.

— Nu scrii? a întrebat Knox în timp ce cei doi își croiau drum prin mulțime.

Mi-am dat părul peste umăr.

— Nu.

S-a uitat la ceas și a rânjit.

— În stilul ăsta, n-apuci nici sfârșitul turei ăsteia.

— O să mă bucur să-ți demonstrez că n-ai dreptate.

— În cazul ăsta, tocmai te-ai mai ales cu o masă.

A arătat spre o masă gălăgioasă din colț, unde un bărbat burtos mai în vârstă, cu pălărie de cowboy, părea să se bucure de atenția tuturor celorlalți.

— Nu-i face așa ceva în prima seară, Knox, l-a dojenit Max.

— Dacă-i așa de sigură că poate să se descurce, n-are rost să se bălăcească în piscina pentru copii. O aruncăm în apa adâncă.

— E o diferență între scufundat și înotat când bagi și rechini în apă, l-a contrazis Silver.

12. Drumul spre casă

Knox

Aveam de făcut acte, dar mă interesa mai mult eșecul total al celei mai noi angajate.

Naomi și-a mișcat fizicul ăla clasa-ntâi spre masă ca o educatoare idealistă în prima zi de lucru. Aveam motive să-l urăsc pe Wylie Ogden, dar nu mă deranja să-l folosesc ca să demonstrez ce aveam de demonstrat.

Locul ei nu era aici. Și dacă trebuia să dovedesc împingând-o în fața lupului, atunci asta era.

Ochișorii mijiți ai lui Wylie s-au fixat pe ea și i-a ieșit limba printre buze. Știa regulile. Știa că n-aș ezita să-l dau afară în șuturi dacă îndrăznea să se atingă de vreuna dintre angajatele mele. Dar asta nu-l împiedica să fie un moș respingător.

— Ce problemă ai tu cu Ne-Tina? a întrebat Silver, apăsând pe butonul blenderului și turnând vodcă în trei pahare cu gheață.

N-am răspuns. Dacă răspunzi la întrebări, nu faci decât să încurajezi discuțiile.

M-am uitat la Wylie cum o copleșea pe Naomi cu genul lui de atenție perversă, fără să simtă nicio urmă de vinovăție.

Nu era sub nicio formă genul meu. La dracu', până și îmbrăcată cu blugi și tricou Honky Tonk, tot stilată și cu pretenții arăta. Nu s-ar fi mulțumit cu câteva nopți de tăvăleală.

Era genul de femeie care avea așteptări. Planuri pe termen lung. Liste cu treburi prin casă și *n-ai vrea tu să?* și *vrei, te rog?*

În mod normal n-aș fi băgat în seamă atracția pentru o femeie care nu e genul meu.

Poate că îmi trebuia o pauză? Trecuse ceva vreme de când îmi luasem câteva zile libere, de când mă distrasem un pic, de când avusesem parte de-o partidă de sex.

Am făcut socotelile și m-am cutremurat.

Chiar trecuse ceva vreme.

Asta-mi trebuia. Câteva zile libere. Poate mă duc la plajă. Citesc naibii niște cărți. Beau câteva beri de pe inventarul altcuiva. Îmi fac rost de-o partidă de sex bună, fără obligații și așteptări.

N-am luat în seamă reacția negândită care zicea „meh".

După ce făcusem patruzeci de ani, observasem o ambivalență alarmantă când era vorba de agățat. Cel mai probabil un fel de lene. Vânătoarea, limitarea terenului, flirtul. Ce mi se păruse la un moment dat captivant începuse să mi se pară obositor pentru doar o noapte, două.

Dar o să găsesc energia, o să scap de frustrarea sexuală. După care o să mă întorc și *nu* o să mă mai simt obligat să am erecții de câte ori o văd pe Naomi Witt.

Odată rezolvată problema, mi-am turnat apă de la aparat și am privit-o pe Naomi încercând să plece de la masă și fiind oprită de Wylie. Nemernicul chiar a prins-o de încheietură.

— Oooooh, la naiba, a mormăit Silver când m-am dat jos de pe scaunul de la bar.

— Fir-ar să fie, am mormăit și eu în timp ce străbăteam barul.

— Ei, nu te prosti acuma, Naomi, tocmai zicea Wylie. Și băieților, și mie ne place să-ți vedem fața.

— Printre altele, a adăugat unul dintre idioții lui de prieteni, făcându-i pe toți să se sufoce de râs.

Mă așteptam s-o văd croindu-și drum cu ghearele, dar Naomi zâmbea.

— Știam eu că o să-mi faceți probleme, i-a tachinat ea veselă.

— E vreo problemă? m-am răstit eu.

Mâna lui Wylie s-a desprins de încheietura lui Naomi și nu mi-a scăpat că ea a făcut imediat un pas în spate.

— Problemă? Nu văd nicio problemă, a răspuns Wylie.

— Wylie și prietenii lui tocmai se prezentau, a intervenit Naomi. Mă întorc imediat cu băuturile.

S-a încruntat la mine și s-a dus fără grabă spre bar.

M-am băgat în fața lui Wylie și i-am stricat bucuria, pentru că nu o mai vedea îndepărtându-se.

— Știi regulile, Ogden.

— Băiete, eu eram mare și tare-n orașu' ăsta când tu nu erai nici în proiectul lui taică-tu.
— Și acu' nu mai ești nimic, nu? Iar locul ăsta? E-al meu. Și dacă vrei să mai bei aici, o să-ți ții naibii mâinile acasă.
— Nu-mi place ce insinuezi, băiete!
— Nici mie nu-mi place că trebuie să-ți dau ție de băut! Cre' că suntem chit.
L-am lăsat cu amicii lui și m-am dus s-o caut pe Naomi. Am găsit-o la POS, lângă bar.
Își mușca buza și nici n-a catadicsit să-și ridice ochii din ecranul unde bătea cu grijă o comandă. Am văzut că scria Sex on the Beach și Flaming Orgasm și am bănuit că era masa de tâmpiți a lui Wylie.
— M-ai pocnit cu nenorocita aia de tavă pentru că spuneam tâmpenii, dar îl lași pe nemernicul ăla asudat să pună mâna pe tine?
— N-am timp să subliniez că tu ești ăla care mi-a zis că dacă o dau în bară cu o masă, mă dai afară, așa că trebuie să te mulțumești cu atât, a zis ea și a ridicat degetul mijlociu drept în fața mea.
Hinkel McCord și Tallulah au izbucnit în râs.
— Ei nu, nu căpătați și cina, și spectacol, i-am avertizat înainte să mă întorc iar spre Naomi.
— Fir-ar! Unde-i tasta de înlocuire? a mormăit ea.
Am întins mâna pe lângă ea și am trecut prin opțiuni până am găsit-o. O prinsesem între mine și ecran, ceea ce mi-a dat peste cap libidoul.
Doar de-al naibii, nu m-am tras înapoi cât a tastat restul comenzii. Când a terminat, s-a întors să se uite la mine.
— M-ai trimis special acolo, pentru că știai ce-o să se întâmple. N-am reacționat cum voiai tu. Las-o baltă.
— Te-am trimis acolo ca să te scârbească Wylie, nu ca să-și pună mâinile pe tine. Dacă se mai întâmplă, vreau să știu.
A râs. Mi-a râs drept în față.
— Da. Sigur, vikingule. În fugă o să vin.
— Gata băuturile, Nay, a strigat Silver.

— Tre’ să mă duc, șefu’, mi-a zis Naomi cu genul ăla de politețe prefăcută și veselă cu care-i vorbise și lui Wylie.

Îmi venea să trag un pumn în perete.

După zece minute, încă mă gândeam să pocnesc ceva, când a intrat pe ușă frate-miu. Privirile i s-au oprit direct pe Naomi, care ducea al doilea rând de băuturi la familia St. John.

Cam după o secundă, l-a văzut și pe Wylie la masă. Au schimbat o privire lungă, după care Nash a venit spre mine.

— Ia te uită cine-a apărut, a chiräit Sherry.

Viitoarea mea fostă directoare administrativă ieșise din birou ca să asiste la spectacol.

Nash și-a desprins privirea de la fizicul lui Naomi și i-a aruncat un zâmbet vesel.

— Cum merge, Fi?

— N-apuc să mă plictisesc. Ai venit s-o vezi pe fata nouă? a întrebat ea cu subînțeles, aruncându-mi o privire.

— Am zis să trec să văd cum se descurcă Naomi în prima zi, a răspuns el.

— Tu și jumate de oraș, fir-ar al naibii, a adăugat Max, care tocmai trecea cu o tavă cu băuturi în mână.

— Se descurcă foarte bine, l-a lămurit Sherry. Deși s-a încontrat un pic cu conducerea.

Nash mi-a aruncat o privire.

— Nu mă mir.

— Bună, Nash, a ciripit Naomi când a trecut pe lângă noi, în drum spre bar.

Frate-miu a dat din cap.

— Naomi.

Sherry mi-a tras un cot în burtă.

— Cineva s-a amorezat, a murmurat ea.

Am gemut. Erau doi amorezați și, dacă aveam vreun cuvânt de spus, niciunul dintre noi n-avea să se aleagă cu fata.

— Trage-ți un scaun, dom’ șef, i-a zis Silver.

Nash s-a conformat și s-a așezat în colțul cel mai apropiat de ghișeul chelnerițelor.

— De serviciu sau gata pe ziua de azi?

— Am terminat oficial.
— Atunci bere să fie, a decis Silver și a salutat din cap.
— Tu n-ai un stat de plăți de semnat? m-a întrebat nevinovată Sherry în timp ce zăboveam în spatele lui frate-miu.
— Poate că l-am semnat deja, m-am eschivat eu, uitându-mă la Naomi, care se apropia iar de masa lui Wylie.
— Primesc o alertă când e trimis, deșteptule.
Mama ei de tehnologie trădătoare!
— O să mă ocup. Tu n-ai afaceri de administrat?
— În clipa asta, am de administrat un om. Nu mai fi măgar cu Naomi. E bună. Clienții o plac. Personalul o place. Frate-tu o place. Tu ești singurul care are o problemă.
— E barul meu. Pot să am o problemă dacă vreau să am o problemă.
Parcă eram un țânc care nu primise biscuitul pe care-l voia.
Sherry mi-a pus mâna pe obraz și a strâns. Tare.
— Șefu', ești măgar toată ziua, dar asta chiar nu-i genul tău. N-ai mai făcut niciodată caz de cineva proaspăt angajat. Ce-ți veni acum?
Naomi a trecut iar pe lângă noi și m-a scos din sărite că am urmărit-o pas cu pas.
— Vii des pe-aici? a întrebat Naomi, zâmbindu-i larg lui frate-miu în timp ce punea încă un rând de băuturi pe tavă.
— Am zis să trec și să-ți dau vestea cea bună.
— Ce veste bună? a întrebat ea plină de speranță.
— Am rezolvat mica ta neînțelegere cu furtul calificat de mașini.
După cum a sărit Naomi pe el și l-a cuprins în brațe, ai fi zis că frate-miu tocmai a scos la iveală un penis de 25 de centimetri din aur pur.
— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, a intonat ea.
— Nu bruscăm clienții, am mârâit eu.
Naomi și-a dat ochii peste cap și l-a pupat pe Nash pe obraz, iar mie mi-a venit să-i dau foc lui frate-miu.
— Și m-am gândit să te duc acasă când termini tura.
Fir-aș al naibii!

Naomi n-avea mașină. Probabil că venise cu nenorocirea aia de bicicletă și avea de gând să plece tot cu ea la închidere. Pe întuneric.

Peste cadavrul meu, să fiu al naibii!

— Foarte drăguț din partea ta să te oferi, a zis Naomi.

— Nu-i nevoie, m-am băgat eu în discuție. Are deja cu cine să meargă. O duce Sherry.

— Scuze, Knox. Plec în zece minute, a anunțat Sherry satisfăcută.

— Atunci pleacă și ea în zece minute.

— Nu pot să-mi închid mesele și să-mi fac restul treburilor în zece minute, a sărit Naomi. Max îmi arată cum să închid, în caz că nu mă dai afară.

— Bine. Atunci te duc *eu* acasă.

— Sunt convinsă că ai lucruri mai bune de făcut decât să duci acasă o pacoste plină de pretenții.

— Arde-l, a șoptit Fi veselă.

— Te duc acasă. „Lege și ordine“ stă la etaj. Nu ești în drumul lui. Ar fi deranjul prea mare să-ți care fizicul până acasă.

Am știut că am nimerit la fix când lui Naomi i s-a șters zâmbetul de pe față.

— Nu mă deranjează, a insistat Nash.

Dar Naomi a clătinat din cap.

— Oricât de tare mă doare să recunosc, fratele tău are dreptate. O să fie târziu și nu-s în drumul tău.

Nash a deschis gura, dar i-am tăiat-o scurt.

— O duc eu.

Probabil că aș fi putut să-mi țin gura și să nu sar pe ea cinci minute, cât dura drumul.

— În cazul ăsta, ai o clipă? a întrebat-o el pe Naomi.

— Poți s-o ții și zece minute, a zis Max și a împins-o spre el.

Ea râs și a ridicat mâna.

— De fapt, trebuie să mă duc la mese. Ai nevoie de ceva, Nash?

Frate-miu mi-a aruncat o privire.

— Poliția din Washington ți-a găsit mașina azi.

Chipul lui Naomi s-a luminat.

— Asta-i o veste minunată.

Nash s-a strâmbat și a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, scumpete. Nu-i. Au găsit-o într-un atelier de dezmembrări, făcută bucăți.

Lui Naomi i-au căzut umerii.

— Și Tina?

— Nici urmă de ea.

A părut și mai amărâtă, iar eu era cât pe ce să-i ordon să nu-și mai facă griji, când Nash a întins mâna și i-a ridicat bărbia.

— Nu lăsa așa ceva să te doboare, scumpo. Ești în Knockemout. Pe-aici, avem grijă de-ai noștri.

După ce-au plecat fratele meu care simțea nevoia să atingă orice și Wylie Ogden, m-am încuiat în birou și m-am concentrat la hârțoage, în loc să mă uit cum cucerește Daisy inimile tuturor din Knockemout cu un zâmbet curajos.

Afacerea mergea bine. Și știam ce important era personalul pentru asta. Dar Dumnezeule! Să lucrez cu Naomi zi și noapte? Cât ar fi durat până să scoată pe gură ceva deștept, iar eu să o lipesc de un perete și să o sărut doar ca să-i închid gura?

Am ținut un ochi pe monitorul cu imagini de la camerele de securitate în timp ce rezolvam lista cu chestii pe care avea nevoie Fi să le fac.

Statul de plată trimis. Comanda de alcool finalizată. Răspuns la e-mailuri. Și în sfârșit am ajuns să mă ocup de reclame. Era miezul nopții, ora închiderii, și eu eram mai mult decât gata să închei ziua de muncă.

— Haide, Waylon!

Câinele a sărit din patul lui.

Când am intrat, în bar nu mai era niciun client.

— A fost o seară rezonabilă, a strigat Silver de la casă, unde se uita pe raportul de încasări.

— Cât de rezonabilă? am întrebat, făcând tot ce puteam să le ignor pe Naomi și Max, care înfășurau tacâmurile în șervete și râdeau de ceva.

Waylon a năvălit spre ele, în căutare de afecțiune.

— Suficient pentru niște shoturi.
— A zis cineva shoturi? a strigat Max.

Aveam o înțelegere cu personalul. De fiecare dată când depășeam vânzările din săptămâna de dinainte, toată tura primea shoturi.

Mi-a întins raportul peste bar și eu m-am uitat la total. Fir-ar să fie! Fusese o seară bună.

— Poate că fata nouă e talismanul nostru norocos, a comentat Silver.

— N-are nimic norocos.

— Tot ne ești dator.

Am oftat.

— Bine. Pune-le pe bar. Teremana.

M-am uitat peste umăr.

— Haideți, doamnelor!

Naomi și-a înclinat capul, dar Max a sărit de pe scaun.

— Știam eu că e o seară bună. Și cu bacșișuri bune. Haide, a zis ea, trăgând-o pe Naomi în picioare.

Nu mi-a scăpat strâmbătura când s-a ridicat de pe scaun. Era evident că nu era învățată să stea în picioare atâtea ore în șir. Dar am respectat-o pentru că a încercat curajoasă să-și ascundă disconfortul când a venit spre bar. Waylon s-a ținut după ea, ca un idiot îndrăgostit.

— Șefu' a zis tequila, a anunțat Silver aducând sticla.

Max a fluierat și a bătut în bar.

— Tequila? a repetat Naomi căscând.

— Tradiție, i-a explicat Silver. Trebuie să sărbătorim victoriile.

— Încă una, am zis înainte să înceapă să toarne.

Silver a ridicat din sprâncene în timp ce punea încă un pahar pe bar.

— Se bagă și șefu'. Asta-i premieră.

Și Max părea surprinsă.

— Stai. Nu ne trebuie sare, sau lămâie, sau sos iute, sau altceva? a întrebat Naomi.

Silver a clătinat din cap.

— Aia-i pentru tequila ieftină.

Odată turnată băutura, am ridicat paharele.
— Trebuie să ții un toast, mi-a zis Max când a devenit clar că n-o să-l țină nimeni altcineva.
— Futu-i. Bine. Pentru o seară bună, am zis.
— Jalnic, a comentat Silver.
Mi-am dat ochii peste cap.
— Taci și bea.
— Noroc.
Am ciocnit paharele și apoi le-am lovit de lemnul barului. Naomi ne-a imitat și am urmărit-o cum a dat pe gât shotul.
Mă așteptam să înceapă să icnească și să se înece ca un boboc proaspăt intrat într-o frăție studențească. Dar ochii ăia căprui s-au făcut mari când s-a uitat la paharul gol.
— Deci se pare că n-am mai băut tequila bună până acum.
— Bun-venit la Honky Tonk! a zis Max.
— Mersi. Și acum, că mi s-a terminat oficial prima tură, îmi dau demisia, a anunțat Naomi, punându-și paharul și șorțul pe bar și uitându-se la mine.
S-a îndreptat spre ușă.
— Nuuuuu! au strigat după ea Silver și Max.
— Mai bine faci ceva, mi-a zis Silver și s-a încruntat la mine. E bună.
— Și încearcă să întrețină un copil, Knoxy. Fii și tu înțelegător, a adăugat Max.
Am înjurat în barbă.
— Ieșiți împreună, le-am cerut și după aia am ieșit după Naomi.
Am găsit-o în parcare, lângă o bicicletă străveche cu zece viteze.
— Nu mergi cu chestia aia acasă, am anunțat-o și am pus mâna pe ghidon.
A oftat îndelung.
— Ai noroc că-s prea obosită să pedalez sau să mă cert. Dar tot îmi dau demisia.
— Ba nu.
I-am dat înapoi șorțul, după care am ridicat bicicleta și am pus-o pe platforma camionetei. A șchiopătat după mine, cu umerii lăsați.

— Dumnezeule, arăți de parcă te-a călcat în picioare o herghelie întreagă!
— Nu-s învățată să stau în picioare atâtea ore. OK, domnule Freacă Hârtii la Birou dintr-un scaun confortabil?
Am deschis ușa pasagerului și i-am făcut semn. S-a strâmbat când a urcat.
Am așteptat să se așeze înainte să închid ușa, apoi am ocolit mașina și m-am urcat la volan.
— Nu pleci, am zis, în caz că nu mă auzise prima dată.
— A, clar plec. E singurul lucru care m-a ținut pe picioare toată tura. L-am pus la cale toată seara. O să fiu cea mai bună chelneriță pe care-ai văzut-o vreodată, și după aia, când te răzgândești, îți spun că plec.
— Nu pleci.
A căscat.
— Spui așa doar ca să poți să mă dai tu afară.
— Ba nu. Nu.
— Ai vrut să plec, mi-a adus ea aminte. Plec. Ai câștigat. Bravo ție.
— Mda, mă rog, n-ai fost groaznică. Și ai nevoie de bani.
— Bunăvoința ta e uluitoare.
Am scuturat din cap. Chiar și extenuată, tot vocabular de premiantă avea.
Și-a sprijinit capul de spătar.
— Ce mai așteptăm?
— Ne asigurăm că fetele ies împreună și se urcă în mașini.
— Foarte drăguț din partea ta, a comentat ea și iar a căscat.
— Nu-s un nenorocit chiar tot timpul.
— Și atunci, ești așa doar cu mine? Ce norocoasă trebuie să fiu!
— Toate cărțile pe masă?
N-aveam chef să îndulcesc pilula.
— Nu ești genul meu.
— Acu' faci mișto de mine?
— Nu.
— Nu ești atras de mine, deci asta înseamnă că nu poți să te comporți civilizat cu mine?

Ușa din spatele barului s-a deschis și le-am văzut pe Max și Silver ieșind cu ultimul sac de gunoi. S-au dus împreună la pubelă și au bătut cuba după ce l-au aruncat. Max a făcut semn cu mâna, iar Silver mi-a mai aruncat un salut în timp ce se îndreptau fiecare spre mașina ei.

— N-am zis că nu-s atras de tine. Am zis că nu ești genul meu.

A scos un geamăt.

— Clar că o să regret, dar cred că o să trebuiască să-mi explici.

— Păi, Daisy, înseamnă că scula mea nu dă doi bani că nu ești genul meu. Tot ia poziție de drepți și încearcă să-ți atragă atenția.

A tăcut o vreme.

— E prea mult de muncă. Prea multe complicații. Și n-ai fi mulțumită doar c-o partidă scurtă.

— Cred că marele Knox Morgan tocmai a zis că nu mă poate mulțumi. Dac-aș fi avut un telefon să imortalizez declarația pentru social media!

— A: Îți iei imediat un telefon nou. E dovadă de iresponsabilitate să umbli fără telefon când trebuie să te gândești la un copil.

— Ah, mai taci din gură! Au trecut doar câteva zile. Nu câteva luni. N-am știut că o să am un copil la care să trebuiască să mă gândesc.

— B: Pot să te mulțumesc de să-ți meargă fulgii, am continuat netulburat, scoțând mașina din parcare. Dar tu ai vrea mai mult, ceea ce nu-mi convine.

— Pentru că sunt „o pacoste cu nasul pe sus și plină de pretenții", a zis ea către întunericul de dincolo de geam.

N-aveam cum să mă apăr. Eram un nemernic. Pur și simplu. Și cu cât mai repede înțelegea, cu atât mai departe avea să stea de mine. Metaforic vorbind.

A oftat obosită.

— Ai noroc că-s prea extenuată să te plesnesc, să sar din mașină și să mă târăsc până acasă, a zis în cele din urmă.

Am cotit pe drumul de pământ spre casă.

— Poți să mă plesnești mâine.

— Probabil că după aia o să mai vrei.

— Ești o pacoste.

— Ești furios doar pentru că acum trebuie să-ți găsești alt loc să faci pipi în curte.

13. Lecții de istorie

Naomi

Waylay și cu mine am supraviețuit aproape o săptămână întreagă împreună. Am avut sentimentul că era o realizare de proporții monumentale, pentru că viețile noastre erau tot în suspans. Încă nu fusesem contactată nici de tribunal, nici de Protecția copilului.

Dar în caz că se uita cineva, pusesem dovlecei și fasole verde în tocătura de-aseară, ca să treacă neobservate de nasul fin al lui Waylay Witt.

Mai lucrasem două ture la bar, iar bacșișurile începeau să se adune. O altă bucurie financiară fusese sosirea noilor carduri de debit și de credit, care veniseră cu poșta. Nu reușisem să anulez toate retragerile Tinei din balanța contului, dar accesul la puținele mele economii fusese de mare ajutor.

Fusesem destul de prevăzătoare să plătesc ipoteca mai devreme luna asta, gândindu-mă că o să fiu prea îmbătată de fericire în luna de miere ca să mă mai gândesc la facturi. Asta, plus faptul că nu mai aveam de plătit mașina sau asigurarea pentru ea însemna că pot să trag surprinzător de mult de bani.

Ca să-mi asigur statul în chirie fără bani, mi-am rupt câteva ore ca să mă duc la Liza.

— Cine-i ăsta? a întrebat Waylay, arătând o poză înrămată pe care-o găsisem în spatele unuia dintre bufetele din sufragerie.

Am ridicat privirea de la cârpa de praf și soluția pentru mobilă. Era fotografia unui bărbat mai în vârstă, care dădea pe-afară de mândrie, cu brațul în jurul unei roșcate zâmbitoare îmbrăcate cu robă și cu tocă pe cap.

Liza, care spusese de nu știu câte ori că nu-i place să facă curat, dar tot insista să se țină după noi dintr-o cameră în alta, s-a uitat

la poză de parc-ar fi văzut-o pentru prima dată. A tras aer în piept încet, tremurat.

— Ăsta-i, hm. Soțul meu, Billy. Și asta-i fata noastră, Jayla.

Waylay a deschis gura să mai întrebe ceva, dar mi-am dat seama că Liza nu voia să mai vorbească despre membri ai familiei care nu fuseseră aduși în discuție până acum și m-am băgat eu. Exista un motiv pentru care casa asta mare fusese izolată de restul lumii. Și bănuiam că motivul era în poza aia.

— Ai vreun plan pentru weekendul ăsta, Liza? am întrebat și am clătinat ușor din cap spre Waylay.

Liza a pus poza cu fața-n jos pe masă.

— Plan? Ha! Fac același lucru în fiecare zi, fir-ar să fie! Mă târăsc din pat și pierd vremea. Toată ziua, în fiecare zi. Înăuntru, afară.

— Și cu ce-ți pierzi vremea în weekendul ăsta? a întrebat Waylay.

Am ridicat degetul mare spre ea, fără să vadă Liza.

— E de lucru prin grădină. Vouă nu vă plac roșiile, nu? Am cu ghiotura.

— Waylay și cu mine suntem *înnebunite* după roșii, am zis în timp ce nepoată-mea se făcea că vomită.

— Atunci vă trimit acasă c-o baniță, a hotărât ea.

— Măi, să fie! Ai curățat toată chestia aia arsă de pe plită, a observat Liza două ore mai târziu.

Era aplecată peste ochiuri, în timp ce eu mă odihneam pe podea, cu picioarele întinse în față.

Eram transpirată și aveam cârcei la degete de atâta frecat cu putere. Dar progresul era indiscutabil. Grămada de farfurii era spălată și pusă deoparte, iar plita neagră strălucea pe toate părțile. Luasem de pe insulă toate hârtiile, cutiile și pungile și o pusesem pe Liza să le sorteze în teancuri De Păstrat și De Aruncat. Teancul De Păstrat era de patru ori mai mare decât celălalt, dar tot se putea considera un pas înainte.

Waylay făcea și ea progrese în felul ei. Imediat ce pusese în funcțiune e-readerul nărăvaș care nu mai voia să descarce nimic și o imprimantă care nu se mai conecta la WiFi, Liza îi dăduse un Blackberry vechi pe care-l găsisem într-un sertar de lângă

chiuvetă. Dacă Waylay reușea să-l readucă la viață, Liza zisese că pot să-l iau eu. Un telefon gratis cu număr pe care nu-l avea nimeni din fosta mea agendă? Era perfect.

— Mor de foame, a anunțat Waylay, aruncându-se teatral pe blatul acum vizibil.

Beagle-ul Randy a lătrat, subliniind parcă gradul avansat de înfometare al nepoată-mii. Pitbullul Kitty dormea buștean în mijlocul bucătăriei, cu limba atârnată pe podea.

— Atunci hai să mâncăm, a zis Liza și a bătut din palme.

Când au auzit „mâncăm", ambii câini și nepoată-mea au luat poziție de drepți.

— Evident, nu gătesc aici. Acum arată totul ca din cutie, a adăugat Liza. Mergem la Dino. Fac eu cinste.

— Pizza cu pepperoni e cea mai bună de-acolo, a declarat Waylay vioaie.

— Aș putea să iau și eu cu pepperoni, a fost de acord Liza și și-a tras în sus șortul larg.

Era drăguț s-o văd pe nepoată-mea că se simte bine în prezența unui adult, dar mi-ar fi plăcut mai tare dacă ar fi împărtășit cu mine preferința pentru pepperoni.

Nu puteam scăpa de senzația că pic testul la o materie la care uitasem să mă duc tot semestrul.

M-am schimbat de hainele în care făcusem curat și mi-am pus o rochiță de vară, după care Liza ne-a dus în oraș cu Buick-ul ei vechi, care lua curbele de parcă ar fi fost un balon de la Macy, la parada de Ziua Recunoștinței. S-a strecurat într-un loc de parcare din dreptul unei fațade cu copertină portocalie. Pe geam scria Dino's Pizza.

Câteva uși mai încolo era un fel de coafor sau frizerie, cu fațada de cărămidă vopsită albastru-închis. Decorul cu sticle de whiskey și cactuși în ghivece îți atrăgea privirile.

Când am coborât, din pizzerie au ieșit doi motocicliști, care s-au îndreptat spre două motoare Harley. Unul dintre ei mi-a făcut cu ochiul și mi-a zâmbit.

— Hei, vezi că asta nu-i Tina, a răcnit Liza.

— Știu, i-a răspuns el. Cum mai merge, Ne-Tina?

Mă rog, măcar începuseră să priceapă că nu eram Tina. Dar nu eram foarte încântată de porecla Ne-Tina. Am făcut un semn stânjenit cu mâna și am împins-o pe Waylay în fața mea spre ușa restaurantului, sperând că partea asta cu Ne-Tina n-o să prindă.

Liza a ignorat indicatorul cu *Vă rugăm așteptați să fiți conduși la masă* și s-a înghesuit într-un separeu liber.

Waylay a luat-o după ea, în timp ce eu șovăiam, așteptând să primesc permisiunea.

— Vin acu', a strigat băiatul din spatele tejghelei.

Ușurată, m-am strecurat în separeu lângă Waylay.

— Și ce zici de Knockemout pân' acu'? m-a întrebat Liza.

— Ăăă, hm. E fermecător, am răspuns, uitându-mă la salatele din meniu. Cum s-a ales cu numele ăsta?

— Nu știu dacă există vreun răspuns oficial. Doar că aci totdeauna gâlcevile s-au rezolvat cu o bătută sănătoasă. Fără târât toate alea la tribunal, fără avocați cu nasu' pe sus. Cineva îți face ceva, îl lași lat și după aia sunteți chit. Simplu. Rapid.

— Nu așa-și rezolvă lumea problemele, i-am zis nemulțumită lui Waylay.

— Nu știu. Te simți al naibii de bine când tragi un pumn în mutră cuiva, a comentat nepoata mea. Ai încercat vreodată?

— Violența fizică nu e niciodată răspunsul, am insistat.

— Poate că are dreptate, i-a zis Liza lui Waylay. Uite la nepoții ăia ai mei. Sunt și lucruri de nu poți să le rezolvi cu câțiva pumni.

— Knox l-a luat pe Nash de gât, a zis Waylay.

— Unde-o fi chelnerul nostru? am întrebat fără să mă adresez cuiva.

— Păi cam da, i-a răspuns Liza nepoată-mii.

— Din ce s-au luat? s-a interesat Waylay.

— Căpățânoșii ăia de băieți se ceartă mai mereu.

— Am auzit că e o femeie la mijloc, a intervenit o voce.

Am tresărit când chelnerița s-a aplecat să arunce pe masă niște șervețele și paie.

— Ei, ce femeie să fi fost, Neecey?

— Repet și eu ce-am auzit.

— Acu', Knox n-a mai ieșit c-o fată din oraș din liceu. O mai știi pe Jilly Aucker? Aia de s-a mutat în Canton doar ca să vadă dacă-l scoate din minți că pleacă din oraș?

— Mda. După aia l-a cunoscut pe pădurarul' ăla și i-a făcut patru pui de pădurar, a comentat Neecey.

Nu voiam să mă intereseze informația cu pricina, dar nu m-am putut abține.

— Zic și io ce-am auzit. Mare păcat că niciunul dintre băieții ăia nu s-a așezat la casa lui.

Neecey și-a îndreptat ochelarii și și-a mutat guma de mestecat în gură.

— Dacă eram cu douăj' de ani mai tânără, puneam eu capăt scandalului și mă ofeream să mă împart la amândoi.

— Sigur ți-ar zice bărbată-tu vreo două, a comentat Liza.

— De zece ani, Vin adoarme pe canapea cinci zile din șapte. După mintea mea, dacă dormi pe tine, a zburat puiul cu ața. Și tu probabil că ești Ne-Tina. Am auzit că tu și Knox v-ați scos ochii la cafenea și la Honky Tonk și după aia și-a cerut scuze, da' tu i-ai rupt un scaun în cap și i-au pus șase copci.

Am rămas fără cuvinte. Waylay însă a izbucnit în hohote de râs.

Orașul ăsta clar era înnebunit după bârfe. Cu zvonuri de-astea, nu-i de mirare că n-auzisem încă nimic de la asistenta socială. Probabil că acum scria mandatul de arestare.

— Asta de-aci e Naomi, și aia-i nepoata ei, Waylay, a făcut Liza prezentările.

— Și n-am rupt niciun scaun în capul nimănui, oricât de tare ar merita. Sunt un adult foarte responsabil, i-am spus lui Neecey, în speranța că o să transmită mai departe și zvonul ăsta.

— Uf. Păcat.

— Îmi dai un dolar să pun muzică? a întrebat Waylay după ce-am dat comanda, arătând spre tonomatul din colț.

Până să apuc să zic ceva, Liza i-a întins o bancnotă mototolită de cinci dolari.

— Pune ceva country. Mi-e dor.

— Mersi!

Waylay a smuls banii din mâna Lizei și s-a dus la tonomat.
— De ce nu mai asculți muzică country? am întrebat-o.
Pe chip i-a revenit expresia pe care-o avusese când întrebase Waylay de poză. Melancolică și tristă.
— Fiică-mea asculta country. Asculta la radio dimineață, la prânz și seara. I-a învățat pe băieți să danseze practic înainte să se țină pe picioare.
O grămadă de timpuri trecute în frazele alea. Fără să mă gândesc, m-am întins și am strâns-o de mână. Și-a îndreptat din nou atenția asupra mea și mi-a strâns și ea mâna înainte să-mi dea drumul.
— Că veni vorba de familie, nepotu-meu clar e cam interesat de tine.
— Nash mi-a fost de mare ajutor de când am ajuns în oraș.
— Nu Nash, toanto! Knox.
— Knox? am repetat eu, sigură că n-am auzit bine. Ăla mare? Tatuat? Supărat pe lume? Nu e interesat, Liza. E doar plin de dispreț, dezgust și ranchiună.
Mai făcuse și un anunț agresiv că trupul lui considera atrăgător trupul meu, dar celelalte părți ale lui considerau revoltătoare restul părților mele.
Liza a chiuit.
— Bag mâna-n foc că tu ești aia.
— Care aia?
— Aia care-o să-l facă să se gândească mai bine la toată treaba asta cu burlăcia. Pariu că ești prima din oraș cu care iese după douăj de ani și mai bine. Și când zic *iese*…
Am ridicat meniul în dreptul feței.
— Înțeleg ce spui, dar greșești foarte, *foarte* tare.
— E o partidă, a insistat ea. Și nu doar din pricina banilor de la loto.
Eram sută la sută sigură că face mișto de mine.
— Knox a câștigat la loto? am întrebat sec.
— Unșpe milioane. Acu' câțiva ani.
Am clipit.
— Tu chiar vorbești serios, nu?

— Foarte. Și n-a fost de-ăla care câștigă la loto și-și cumpără căsoaie cât toate zilele și cârd de mașini străine. Acu' are mai multe parale decât când a luat cecul ăla mare, a zis ea mândră.

Omul purta bocanci cumpărați înainte să se nască Waylay.

Stătea în curtea bunică-sii, într-o căbănuță.

M-am gândit la Warner și la familia lui, care categoric n-aveau unșpe milioane de dolari, dar se purtau de parcă ar fi fost elita elitei.

— Dar e așa de... *morocănos*!

Liza a rânjit.

— Așa zice el că arată că banii n-aduc fericirea.

* * *

Abia ne-apucaserăm să mâncăm din pizza mare și salată — mă rog, de fapt eu eram singura cu salată pe farfurie —, când s-a deschis ușa și a intrat Sloane, bibliotecara, urmată de o fetiță.

Sloane purta azi o fustă lungă vopsită manual care-i ajungea până la glezne și un tricou mulat cu manșete la mâneci. Își lăsase părul liber și-i cădea ca un văl auriu lung, care se unduia ca materialul fustei. Fata din spatele ei era un heruvim cu obrăjori bucălați. Avea tenul închis, asortat cu ochi căprui, și părul strâns într-un coc adorabil în vârful capului.

— Bună, Sloane, am salutat-o și i-am făcut un semn cu mâna.

Buzele roșii ale bibliotecarei s-au arcuit într-un zâmbet. A făcut semn cu capul spre fata care venea în urma ei.

— Ce să vezi? Liza, Naomi și Waylay. Chloe, o știi pe Way?

Fata s-a bătut ușor pe bărbie cu o unghie roz cu sclipici.

— Luam prânzul în același timp la școală anul trecut, nu? Tu stăteai cu Nina — Nina aia scundă, brunetă, nu aia înaltă, căreia-i miroase gura. E foarte drăguță, doar că nu se prea pricepe să se spele pe dinți. Eu sunt în clasa doamnei Felch anul ăsta și nu-mi place deloc, pentru că toată lumea zice că-i o babă răutăcioasă. Am auzit că e și mai rea pentru că vrea să divorțeze de bărbată-su.

Am observat că Waylay se uita la Chloe cu un interes prudent.

— Chloe! a atenționat-o Sloane, părând și amuzată, și jenată.

— Ce-i? Zic și eu ce-am auzit din câteva surse foarte bune. Tu în clasa cui ești? a întrebat-o pe Waylay.

— Doamna Felch.

— Clasa a șasea o să fie extraordinară, chiar dacă o avem pe madam Felch, care-i și bătrână, și răutăcioasă, pentru că o să schimbăm sala de clasă și profesorii la științe, artă, sport și matematică. Plus că le-avem pe Nina, Beau și Willow în clasă, a turuit Chloe. Știi cu ce te-mbraci în prima zi? Nu pot să mă hotărăsc între o ținută roz de sus până jos și una roz cu alb.

Multe cuvinte de la o persoană așa de mică.

— Dacă ai nevoie vreodată să afli ceva despre oricine, nu trebuie decât s-o întrebi pe nepoata mea, Chloe, a comentat Sloane, părând amuzată.

Chloe a zâmbit, iar pe obraz i-a apărut o gropiță.

— N-am voie să vin la mătușa Sloane la bibliotecă, fiindcă zice că vorbesc prea mult. *Eu* nu cred că vorbesc prea mult. Doar că am prea multe informații care trebuie împărtășite publicului.

Waylay se uita la Chloe cu jumătate din felia de pizza atârnându-i din gură. Trecuse mult de când fusesem la școală și avusesem în față o fată mișto. Dar pe Chloe scria cu litere mari *fată mișto*.

— Ar trebui să le punem pe mamele noastre, sau probabil că pe mătușa ta și mama mea sau mătușa mea, să planifice să ieșim să ne jucăm. Îți plac lucrul manual sau drumețiile? Poate să gătim ceva?

— Ăăă, a zis Waylay.

— Poți să-mi zici la școală.

— Mersi? a îngăimat Waylay răgușit.

Mi-a trecut prin cap că dacă lumea de la băcănie se uita urât la ea, poate că Waylay n-avea prea mulți prieteni la școală. În definitiv, nu era greu să-ți închipui că mamele nu-și doreau s-o vadă pe fata Tinei Witt adusă acasă de fiicele lor.

M-a pălit inspirația.

— Hei, dăm o mică petrecere duminică seara. Nu vreți să veniți și voi?

— Ziua mea liberă și *să nu* trebuiască să gătesc? Contează pe mine! a zis Sloane. Tu ce zici, Chlo?

— O să verific agenda socială și dau un răspuns. Am o petrecere de aniversare și lecții de tenis sâmbătă, dar cred că sunt liberă duminică.

— Minunat!

Waylay mi-a aruncat o privire din care am dedus că probabil păream un pic disperată.

— Perfect! Hai să ne luăm comanda înainte să se răcească, a propus Sloane, ghidând-o pe Chloe spre tejghea.

— Mamă, da' ce moară stricată e copilul ăla! a remarcat Liza, după care s-a uitat la mine. Și când ai de gând să mă inviți și pe mine la petrecerea asta?

— Ăăă… acum?

Ne-am mâncat pizza, eu am mâncat salata, iar Liza a luat nota ca o sfântă patroană a chiriașilor momentan faliți. Am ieșit pe trotuar și ne-a întâmpinat arșița Virginiei. Dar Liza s-a dus în direcția opusă mașinii. A mers clătinându-se până la clădirea de pe colț și a bătut zgomotos în geamul de la Whiskey Clipper.

Waylay s-a dus lângă ea și au început amândouă să dea din mâini.

— Ce faceți acolo? am întrebat și m-am grăbit să ajung lângă ele.

— Knox are și salonul ăsta și se mai ocupă și de ceva frizerie, a zis Liza mândră.

Îmbrăcat cu uniforma lui de toate zilele, cu blugi uzați, tricou mulat și bocanci de motocicletă „vechi, antici și de demult", Knox Morgan stătea în spatele unuia dintre scaune, ducând un brici drept spre obrazul unui client. Avea atârnat jos pe șolduri un șorț de piele pentru instrumente, cu foarfeci și alte instrumente îndesate în buzunărașe.

N-avusesem până atunci niciun fetiș cu frizeri. Nici măcar nu știam dacă exista un asemenea fetiș. Dar privind brațele alea tatuate, mâinile alea îndemânatice la lucru, am simțit un zvâcnet de dorință enervant prinzând viață sub pizza pe care o înghițisem.

Mi-a întâlnit privirea și, preț de o secundă, am avut senzația că geamul nici nu exista. Am avut senzația că sunt atrasă împotriva voinței mele în câmpul lui gravitațional. Am avut senzația că împărtășeam, doar noi doi, un fel de secret.

Știam ce urma să gândesc și că o să mă urăsc când o să mă întind seara în pat.

14. Petrecerea

Knox

— Bere și un meci? Bere și taclale pe terasă? l-am întrebat pe Jeremiah când a venit după mine pe terasă împreună cu Waylon.

Cam o dată la două săptămâni, veneam acasă devreme și ne vedeam și în timpul liber.

— Vreau să aflu cum a ajuns barba ta așa de pleoștită. Acu' câteva zile erai în regulă. Adică personalitatea ta morocănoasă. Și acum, ești îmbufnat.

— Nu sunt îmbufnat. Cuget. Foarte bărbătește.

Jeremiah a chicotit în spatele meu.

Am descuiat ușa și, în ciuda tuturor eforturilor, am aruncat o privire spre căsuță.

Erau mașini parcate în față și dinăuntru se auzea muzică. Minunat. Femeia avea viață socială. Alt motiv să stau cât se poate de departe de ea.

Nu că ar fi fost cazul, ținând cont cum mă evita ea, de parcă *eu* aș fi fost problema. Săptămâna trecută fusese un chin. Enervant. Naomi Witt, descoperisem eu, era o persoană caldă și prietenoasă. Și când nu era caldă și prietenoasă cu tine, simțeai fără îndoială răceala. Refuza să se uite în ochii mei. Zâmbetele ei și replicile „Sigur, șefu'" erau de complezență. Nici măcar când o duceam acasă și eram singuri în mașină, nu dădea niciun semn de dezgheț.

De câte ori ziceam că am rezolvat, se ivea de undeva. Fie în curtea ei, fie la bunică-mea. În barul meu. La dracu', acu' câteva zile s-a arătat plutind la geamul de la Whiskey Clipper, ca o afurisită de fantasmă.

Mă scotea din minți.

— Vezi? Asta, a zis Jer, împungându-mă cu degetul. Îmbufnare. Ce-i cu tine, omule?

— Nimic.

Am observat mașina de serviciu a lui frate-miu parcată în fața căsuței.

— Fir-ar al naibii!

— Ai vreun motiv să nu-ți placă să vezi mașina lui frate-tu parcată la Ne-Tina?

— E vreo parte bisexuală din tine care vrea tot timpul să discute despre sentimente? l-am întrebat. Sau e de vină partea aia cu „vin dintr-o familie mare libaneză care știe totul despre toată lumea“?

— De ce nu ambele? a ripostat el rânjind.

Ne-a atras atenția un hohot deosebit de puternic de râs, ca și mireasma de carne friptă.

Waylon a mișcat din nas, iar vârful alb al cozii a încremenit în aer.

— Nu, am spus sever.

Puteam la fel de bine să-i fi zis și „Sigur, amice. Du-te și ia-ți un hotdog.“ Pentru că a demarat în trombă.

— Se pare că mergem și noi la petrecere, a remarcat Jeremiah.

— Mama mă-sii! Stai să-mi iau o bere.

Un minut mai târziu, cu berile reci în mână, am ocolit prin spatele cabanei și am găsit jumătate din Knockemout pe terasa lui Naomi.

Sloane, bibliotecara drăguță, era cu nepoată-sa, Chloe, care se bălăcea până la genunchi în pârâu, împreună cu Waylay și câinii bunică-mii. Liza J stătea lângă Tallulah, în timp ce Justice se ocupa de grătar și pacostea de frate-miu flirta cu Naomi.

Care arăta ca o zi de vară.

Ținând cont că luasem doar două guri de bere, nu pot să dau vina pe alcool pentru exprimarea mentală. Mi s-a uscat gura când privirea mi s-a oprit pe picioarele desculțe, apoi a urcat pe gambele lungi, bronzate, până unde dispăreau sub rochița galbenă provocatoare.

— Deci *asta-i* problema, a zis Jeremiah satisfăcut.

Se uita direct la Naomi și mie nu-mi prea păsa.

— Nu știu ce vrei să spui, i-am răspuns.

Waylon s-a repezit pe terasă și s-a dus țintă la grătar.

— Waylon!

Naomi părea încântată să-mi vadă câinele. S-a aplecat să-l întâmpine și, chiar și de-aici, scurta străfulgerare a decolteului a fost suficientă să-mi dea fiori.

— Waylon! am strigat răstit.

Javra mea de câine era prea ocupată să se bucure de afecțiunea unei femei frumoase ca să-și mai bată capul să mă asculte.

— Knox! Jer! a strigat Tallulah când ne-a zărit în curte. Haideți încoace!

Naomi a ridicat privirea și am văzut cum îi dispare strălucirea luminoasă de pe față. Zidul de gheață s-a ridicat.

— Nu vrem să deranjăm, a zis Jeremiah, privind prudent mâncarea.

Ouă umplute, legume la grătar, un soi de sos în straturi într-o farfurie de fițe și patru feluri de desert. Justice întorcea pe grătar piept de pui și hotdogi.

— Sunteți bineveniți, a zis Naomi cu un zâmbet mai mult dinți încleștați decât invitație.

Mesajul era clar. Nu mă voia la mica ei petrecere.

Ei bine, nici eu n-o voiam în capul meu de câte ori închideam ochii. Așa că am zis că suntem chit.

— Dacă insiști, a răspuns Jeremiah, aruncându-mi o privire triumfătoare.

— Frumoase flori, am remarcat.

În mijlocul mesei era o vază albastră care dădea pe dinafară de flori sălbatice.

— Nash le-a adus, mi-a explicat Naomi.

Îmi venea să-i trag una lui frate-miu, să-i piară expresia aia satisfăcută de pe mutră.

Deci îi adusese fetei flori, iar eu abia reușeam s-o fac să-mi zică două vorbe. Ar fi trebuit să știe că nu e cazul să mă provoace în halul ăsta.

Eu jucam murdar. Chiar și când nu țineam să câștig. Voiam doar să piardă el.

În timp ce mâncam și stăteam la palavre cu invitații amestecați ai lui Naomi, mă uitam la ea. Stătea între Waylay și Nash, care pur și simplu mă dăduse deoparte ca și cum am fi jucat scaunele muzicale. Conversația era însuflețită și dispoziția, veselă.

Naomi râdea, vorbea și asculta, fără să piardă din ochi farfuriile și paharele tuturor, oferind încă o porție și mai umplând un pahar, cu experiența cuiva care-și petrecuse toată viața având grijă de alții.

Era caldă, atentă și amuzantă. Doar cu mine nu.

Așa că poate că fusesem un pic nemernic. Personal, nu credeam că era o infracțiune suficient de mare ca să fiu trimis în Orașul de Gheață.

Am observat că de câte ori pomeneau Sloane sau Chloe despre începutul școlii, Naomi pălea și uneori se scuza și intra în casă.

Vorbea cu Jeremiah despre păr și Whiskey Clipper. Discuta despre cafea și afacerile mici cu Justice și Tallulah. Și n-avea nicio problemă să zâmbească la orice tâmpenie îi ieșea din gură lui frate-miu. Dar oricât de mult m-aș fi uitat la ea, nu mi-a aruncat nici măcar o privire. Eram musafirul invizibil, ceea ce mă scotea din sărite.

— Liza J tocmai ne povestea despre tine și Nash când erați mici, mi-a zis Justice.

Nu puteam decât să-mi imaginez ce povești alesese Liza J.

— Cu bătaia cu pietre în pârâu sau tiroliana de pe coș? l-am întrebat pe frate-miu.

— Ambele, a răspuns el strângând din buze.

— Ce mai copilărie! i-am zis lui Justice.

— Părinții voștri stăteau cu voi? a întrebat Waylay.

Era o întrebare nevinovată, pusă de un copil care știa cum e să nu stea cu părinții.

Am înghițit în sec și am căutat o scăpare.

— Am stat cu părinții până a murit mama, i-a răspuns Nash.

— Îmi pare rău.

Asta era Naomi și, la naiba, de data asta s-a uitat direct la mine.

Am dat din cap țeapăn.

— Naomi, ai luat deja laptopul lui Waylay de la școală? a întrebat Sloane. Soră-mea zice că al lui Chloe cam are probleme.
— Mda, de câte ori deschid internetul, se resetează. Cum să mă uit pe YouTube la înregistrări video corespunzătoare vârstei dacă n-am internet? s-a băgat Chloe.
— Sau, nu știu, să-ți faci temele? a tachinat-o Sloane.
— Păi, aș putea să mă uit un pic la el, s-a oferit Waylay.
Ochii căprui ai lui Chloe s-au făcut mari.
— Ești STIM?
— Ce-i aia? a întrebat bănuitoare Waylay.
— Știință Tehnologie Inginerie Matematică, a explicat Sloane.
— Mda. Chestii de tocilari, a adăugat Chloe.
Sloane i-a tras un cot.
— Au! N-am zis tocilar în sensul *rău*. Tocilarii sunt buni. Tocilarii sunt mișto. Tocilarii sunt cei care cresc și conduc companii și fac catralioane de dolari, a zis Chloe și s-a uitat la Waylay. Tocilarii sunt categoric buni.
Nepoată-mii i s-au înroșit vârfurile urechilor.
— Mama zicea mereu că tocilarii sunt niște ratați, a spus ea încet și i-a aruncat o privire lui Naomi. Zicea că fetele cărora le plac rochiile și se coafează sunt… ăăă, rele.
Mi-a venit brusc să mă duc pe urma Tinei și să-i trag un șut de să ajungă drept în pârâu, pentru că nu era mama de care avea nevoie copilul ăsta.
— Mama ta a încurcat o grămadă de lucruri, puștoaico, a zis Naomi și a mângâiat-o pe Waylay pe cap. N-a înțeles că oamenii pot să fie mai mult într-un fel sau mai mult în celălalt. Poți să porți rochii și să te machiezi și totuși să construiești rachete. Poți să porți costum și să joci base-ball. Poți să fii milionar și să porți pijama când lucrezi.
— Mamei tale nu-i plac rochiile și coafatul? s-a strâmbat Chloe. Nu știe ce pierde. Eu am avut *două* ținute de ziua mea anul trecut *și* am primit și un arc cu săgeți. Trebuie să fii tu însăți. Nu lăsa pe nimeni care nu e pasionat de modă să-ți spună ceva.
— Ascult-o pe Chloe, că e cât pe ce să rămână fără un hotdog… Dă-te jos, Waylon! a intervenit Liza.

Câinele meu a încremenit, în mijlocul tentativei de șterpelit.

— Te vedem și dacă nu te miști, fraierule, i-am amintit eu.

Waylay a chicotit.

Bosumflat, Waylon s-a băgat la loc sub masă. După doar câteva clipe, am observat că Waylay a rupt o bucățică din hotdogul ei și a vârât-o nonșalant sub fața de masă în carouri.

A observat și Naomi, dar nu i-a dat de gol pe niciunul dintre ei.

— Dacă ți-ai adus laptopul, pot să mă uit la el, a propus Waylay.

— Păi, dacă tot acorzi un pic de asistență tehnică după cină, a zis Tallulah și a scos un iPad enorm din geantă. Abia l-am luat din magazin și nu mă descurc să transfer tot ce aveam pe cel vechi.

— Zece dolari intervenția, am zis eu, bătând cu palma în masă.

Toți s-au întors să se uite la mine. Buzele lui Waylay au zvâcnit.

— Waylay Witt nu lucrează gratis. O vreți pe cea mai bună? Trebuie să plătiți, le-am zis.

Waylay rânjea de-a binelea de-acum, și și-a arătat toți dinții când Tallulah a scos o bancnotă de 10 dolari din geantă și i-a dat-o.

— Primul client care plătește, a zis mândră.

— Mătușă Sloane! a șuierat Chloe.

Sloane a zâmbit și s-a întins după geantă.

— Uite 20 de dolari pentru deranj. Don'șoara Cochetă aici de față a turnat și miere pe bara de spațiu când își făcea ceai.

Waylay a băgat bancnotele în buzunar și s-a apucat de treabă.

De data asta, Naomi m-a privit direct în ochi. N-a zâmbit, n-a zis „mulțumesc“ sau „dezbracă-mă la noapte“. Dar tot era ceva în privirea ei. Ceva ce muream de nerăbdare să scot la iveală în ochii ăia căprui.

După care a dispărut.

— Scuzați-mă, a zis ea și s-a ridicat de la masă. Mă întorc imediat.

Nash a privit-o cum se îndepărta, cu pânza aia galben-aprins alunecându-i pe coapsele bronzate.

Nu puteam să-l acuz. Dar nici nu puteam să-l las s-o aibă el.

Când i-a atras atenția Jeremiah cu o întrebare despre fotbal, am profitat și m-am dus după Naomi înăuntru. Am găsit-o aplecată

peste biroul de lângă scările din living.
— Ce faci?
A tresărit și umerii i s-au ridicat. Apoi s-a întors, cu mâinile la spate. Când a văzut că eu eram, și-a ridicat privirile în tavan.
— Ai nevoie de ceva? O palmă peste față? O scuză să pleci?
M-am apropiat încet. Nu știam de ce. Știam doar că atunci când o vedeam zâmbind la frate-miu mă apăsa ceva în piept, că răceala asta mă sâcâia. Și cu cât mă apropiam mai mult de ea, cu atât mai multă căldură simțeam.
— M-am gândit că stați prost cu banii, am zis când și-a dat capul pe spate să se uite la mine.
— Ah, du-te naibii, vikingule!
— Ziceam și eu, Daisy, că în prima seară la bar mi-ai trântit o poveste lacrimogenă despre cum ai rămas fără economii și trebuie să-ți întreții nepoata. Și acum se pare că hrănești jumate de comitat.
— A venit fiecare cu mâncare de-acasă, Knox. Apropo, tu ești singurul care n-a adus nimic. În plus, scopul nu era socializarea.
Mi-a plăcut cum îmi rostea numele când era exasperată. La dracu', îmi plăcea pur și simplu cum suna pe buzele alea.
— În regulă atunci. De ce ai chemat jumate din Knockemout la masă?
— Dacă-ți spun, promiți că ne faci un serviciu și pleci?
— Categoric, am mințit eu.
Și-a mușcat buza și s-a uitat peste umărul meu.
— Bine. E pentru Chloe.
— Dai o petrecere pentru o fată de unsprezece ani?
Și-a dat ochii peste cap.
— Nu! Melița aia adorabilă e cea mai populară fată din clasa lui Waylay. Anul ăsta sunt amândouă în clasa aceleiași profesoare. Încerc doar să le dau ocazia să stea puțin împreună.
— Pețești fetițe de clasa a șasea?
Și-a împins bărbia în față și și-a încrucișat brațele la piept. Nu mă deranja, pentru că-i ridica sânii spre decolteul rochiei.
— N-ai cum să înțelegi cum e să mergi prin oraș și să fii judecat de toți doar din cauza rudelor, a șuierat ea.

M-am mai apropiat un pas.
— Greșești amarnic.
— OK. Bine. În fine. Voiam să meargă la școală împreună cu prieteni adevărați, nu doar înconjurată de zvonuri că e copilul pe care l-a abandonat Tina.
Probabil că era o idee bună. Când ne mutaserăm aici, eu îi avusesem pe frate-miu și pe Lucian în prima zi de școală. Nimeni n-avusese tupeul să zică nimic despre vreunul dintre noi, pentru că eram apărați de haită.
— Și atunci asta ce e? am întrebat și i-am smuls carnețelul pe care-l strângea în mână.
— Knox! Încetează!
— Listă de urgență pentru începutul școlii, am citit. Ia laptopul. Încearcă să stabilești o întâlnire cu profesoara. Haine și rechizite pentru începutul școlii. Bani.
Am fluierat încet.
— Multe semne de întrebare după asta.
S-a întins după carnețel, dar l-am ținut unde nu putea ajunge și am dat pagina. Am mai găsit o listă și după aia încă una.
— Ție chiar că-ți plac listele.
Scrisul ei începea frumos și ordonat, dar cu cât avansa lista, practic vedeam panica în el. Femeia asta avea multe pe cap. Și nu prea avea cu ce să le rezolve, dacă era să mă iau după soldul bancar mâzgălit în josul unei liste de cumpărături.
De data asta, am lăsat-o să-și ia carnețelul. L-a aruncat pe biroul din spatele ei și și-a luat paharul de vin.
— Nu-ți băga nasul în treburile mele, Knox!
Avea obrajii rozalii și nici urmă de răceală în ochii ăia căprui senzaționali. De câte ori respira adânc, sânii ei mi se atingeau de piept și eu îmi mai pierdeam un pic mințile.
— Să știi că nu trebuie să le faci pe toate singură.
Și-a dus mâna liberă la frunte, mimând entuziasmul.
— *Sigur!* Pot să cer pur și simplu de pomană de la străini. De ce nu m-am gândit și singură? Doar nu m-ar face să par incapabilă să am grijă de un copil în ochii legii. Gata, s-a rezolvat.
— Nu-i nimic rău să accepți un pic de ajutor din când în când.

— N-am nevoie de ajutor. Am nevoie de *timp*, a insistat ea, cu umerii încordați și pumnii strânși pe lângă corp. Sloane a zis că s-ar putea să aibă un post cu jumătate de normă la bibliotecă după ce începe școala. Pot să strâng bani și să iau o mașină. Pot să mă descurc. Am doar nevoie de timp.

— Dacă vrei ture suplimentare la Honky Tonk, nu trebuie decât să spui.

Se părea că nu mă puteam abține să-mi doresc să ni se intersecteze orbitele. Mă băgam într-un joc idiot și periculos.

— Și asta zice ăla care m-a făcut „pacoste cu nasul pe sus și plină de pretenții" și a încercat să mă dea afară cum m-a văzut la muncă. Iartă-mă dacă nu-ți cer niciodată nimic.

— Ei, hai, Naomi. Eram ofticat.

S-a uitat la mine de parcă voia să-mi dea foc.

— Și? a întrebat tăios.

— Și ce? Am zis mizerii pentru că eram ofticat. N-ar fi trebuit să auzi. Nu-i vina mea că trăgeai cu urechea la o discuție privată.

— Ai răcnit la două secunde după ce ieșisem pe ușă! Nu se face așa ceva. Cuvintele au putere. Îi fac pe oameni să *simtă* lucruri.

— Atunci nu mai simți lucruri și hai să trecem mai departe, i-am propus.

— Cred că n-am auzit în viața mea tâmpenie mai mare.

— Mă îndoiesc. Ai copilărit cu Tina.

Gheața se topise și devenise lavă.

— Am copilărit cu Tina. Aveam nouă ani când am auzit-o spunându-i prietenei mele cele mai bune că n-ar trebui să se joace cu mine, pentru că eram prea cu nasul pe sus ca să ne distrăm. Aveam paișpe ani când l-a sărutat pe băiatul despre care știa că-mi place și mi-a spus că eram prea plină de pretenții ca să mă vrea vreodată el sau altcineva.

Mama mă-sii. De-asta nu-mi plăcea să stau de vorbă cu oamenii. Mai devreme sau mai târziu, tot ajungeau să-ți zgândărească vreo rană.

Mi-am trecut mâna prin păr.

— Și după aia apare Knox Morgan. Care nu mă vrea prin preajmă pentru că, deși am o personalitate deficientă, sunt cu

nasul pe sus și plină de pretenții, tot reușește să fie atras de trupul meu.

— Uite, Daisy, nu-i nimic personal.

— Numai că e *profund* personal.

— Ai stat și te-ai gândit mult să fii ofticată pe chestia asta, nu?

Poate că nu eram singurul care nu mai putea dormi.

— Du-te naibii, Knox!

Bătaia scurtă în ușă a făcut-o să tresară. Vinul s-a vărsat peste buza paharului.

— Deranjez?

Femeia din cealaltă parte a plasei de insecte era cu câțiva centimetri mai scundă decât Naomi și purta un costum gri șifonat. Părul negru era strâns într-un coc sever.

— Ăăă, a reușit să spună Naomi în timp ce încerca să-și șteargă cu mâinile vinul de pe piept. Ăăă.

— Sunt Yolanda Suarez. De la Protecția copilului.

Ah. Fir-ar al naibii!

Naomi a înțepenit lângă mine. Am luat cutia de șervețele de pe birou și i-am întins-o.

— Uite aici!

Cum nu s-a mișcat, rămânând cu privirea fixată pe musafir, am scos câteva șervețele și am început să șterg urmele dezastrului.

Abia după vreo două atingeri în decolteu și-a revenit și mi-a dat deoparte mâinile.

— Ah! Bine ai venit! Ăsta nu-i vinul meu, a zis ea, cu ochii măriți.

Privirea musafirei s-a îndreptat spre paharul acum gol din mâna lui Naomi.

— Adică *este*. Nu știu de ce-am zis așa. Dar nu beau mult. Sunt responsabilă. Și foarte rar țip la bărbați în living.

— OOOOOK. Comandantul Morgan e? M-a rugat să trec pe-aici, a spus Yolanda cu răceală.

15. Knox merge la cumpărături

Naomi

După două zile, tot mai aveam miniinfarcturi de câte ori venea cineva la ușă. Nash o invitase pe Yolanda, asistenta socială a lui Waylay, să treacă pe la noi, ca să poată să facă el prezentările. Habar n-avusese că o să apară când eu tocmai îmi descărcam în fața lui Knox Morgan povara emoțională de-o viață.

Prezentarea a fost scurtă și stânjenitoare. Yolanda mi-a dat un exemplar din cererea pentru custodie, iar eu am simțit că mă categorisea drept scorpie urlătoare cu o pasiune pentru vin. Partea bună e că Waylay a fost binecuvântat de politicoasă și n-a pomenit cum o torturam cu legume la masă.

Analizasem cu asupra de măsură întâlnirea informală, până în punctul în care eram convinsă că n-aș supraviețui decât cu greu unui interogatoriu și că Yolanda Suarez mă ura. Noua mea misiune nu mai era doar să fiu considerată un tutore „acceptabil“ — o să fac tot ce pot ca să devin cel mai bun tutore care se văzuse vreodată în nordul Virginiei.

Chiar a doua zi, am împrumutat Buick-ul Lizei și m-am dus la consignația din Knockemout. Pack Rats mi-a dat 400 de dolari pentru rochia mea de mireasă făcută de comandă și abia purtată. După aia am luat o cafea de la Justice și m-am dus glonț acasă să termin lista pentru începutul școlii.

— Ghici ce facem azi, i-am zis lui Waylay în timp ce ne mâncam sandviciurile și morcovii de prânz pe terasa din spate.

Soarele strălucea, iar pârâul clipocea leneș pe lângă iarba de pe mal.

— Probabil ceva plicticos, a prezis Waylay în timp ce arunca încă un morcov peste umăr.

— Cumpărături pentru școală.

M-a privit bănuitoare.

— E ceva important?
— Sigur că e important. Ești copil. Copiii cresc. Le rămân mici hainele și le trebuie altele.
— Mă duci la cumpărături. Pentru haine? a întrebat Waylay rostind cuvintele rar.
— Și pantofi. Și rechizite. Profesoara ta nu mi-a răspuns încă la e-mailuri, așa că am luat lista de la mama lui Chloe.

Mă bâlbâiam pentru că eram agitată. Încă nu exista o legătură între mine și Waylay, iar eu eram dispusă să încerc să-i cumpăr afecțiunea.

— Pot să-mi aleg eu hainele?
— Tu ești aia care le poartă. S-ar putea să-mi rezerv dreptul de veto în cazul în care te hotărăști să-ți iei o haină de blană sau un trening de velur. Dar da. Tu alegi.
— Hmm. OK.

Nu țopăia de bucurie și nici nu-și arunca brațele pe după gâtul meu, așa cum îmi imaginasem. Dar la colțurile gurii se vedea ceva ca o străfulgerare de zâmbet în timp ce-și mânca sandviciul cu curcan și provolone.

După prânz, am trimis-o la etaj să se pregătească, în timp ce mă uitam pe documentarea despre mall pe care o făcusem la bibliotecă. Abia ajunsesem la jumătatea descrierii magazinelor când am auzit o bătaie în ușă. M-am temut să nu fie iar vreo „vizită“ neanunțată de-a Yolandei și am stat o clipă să-mi trec degetele prin păr, să verific dacă nu mi s-a întins rujul pe dinți și să închid capacul biroului, ca să nu mă poată judeca după obsesia pentru carnețele și agende.

În loc de Yolanda, l-am descoperit pe verandă pe cel mai enervant bărbat din lume, în blugi, un tricou gri și cu ochelari de soare. Avea părul ceva mai scurt în creștet. Am bănuit că dacă ai frizerie, poți să te tunzi când ai tu chef. Era enervant de atrăgător, așa, cu barbă, tatuat și indiferent.

— Ziua bună, vecină!
— Cine ești și ce-ai făcut cu Oscar Morocănosul cel blond?
— Hai să mergem, a zis el, arătând cu degetul mare spre camionetă.

— Ce? Unde? Ce cauți aici?
— Liza J a zis că ai nevoie de mașină. Am venit cu mașina.
Am clătinat din cap.
— A, nu. Nu fac de-astea cu tine azi.
— Nu ne jucăm, Daisy. Mișcă-ți fundul în mașină.
— Oricât de fermecătoare ar fi invitația, vikingule, merg cu Waylay să facem cumpărături pentru școală. Nu mi se pare că ai fi vecinul care „iese cu fetele la cumpărături".
— Ai dreptate. Dar poate că sunt vecinul care „duce fetele la mall și le ia când au terminat".
— Fără supărare, dar nu. Nu ești nici ăla.
— Putem să stăm aici și să ne certăm o oră sau poți să-ți miști fundul în mașină.
Părea aproape vesel, ceea ce mi-a trezit bănuielile.
— De ce nu pot să iau mașina Lizei?
Așa fusese planul. Nu-mi plăcea când lucrurile nu mergeau conform planului.
— Nu se poate acum. Are nevoie de ea.
S-a aplecat pe lângă mine și a strigat:
— Waylay, haide odată! Pleacă autobuzul!
Am auzit tropăieli la etaj, nepoată-mea uitând să mai facă pe indiferenta.
I-am pus o mână în piept și l-am împins până am ajuns amândoi pe terasă.
— Uite ce e, ieșirea asta e importantă. Încerc să leg o relație cu Waylay. Și ea n-a mai fost niciodată la cumpărături pentru școală. Așa că dacă faci ceva și strici treaba, mai bine iau un Lyft până la mall. De fapt, așa o să și fac.
A părut sincer amuzat.
— Și cum o să-l chemi cu amărâtul ăla de telefon care-i prea vechi ca să descarce aplicații?
Fir-ar să fie!
Waylay a sărit în living, aterizând pe ambele picioare înainte să se adune și să arboreze o expresie plictisită.
— Salut! i s-a adresat ea lui Knox.
— Ne duce Knox, i-am explicat fără nicio urmă de entuziasm.

— Mișto. Câte ai de gând să cumperi, dacă ai nevoie de o camionetă?
— Mătușă-ta a zis că vrea să cumpere jumate de mall. Am zis că-i mai bine să vin pregătit, i-a răspuns Knox.
I-am văzut umbra de zâmbet de pe față înainte să coboare prima treptele și să spună:
— Hai să terminăm odată și cu asta.

Am devenit și mai bănuitoare când am urcat în camionetă și am găsit o cafea pentru mine și un smoothie pentru Waylay.
— Ce pui la cale? l-am întrebat pe Knox când a urcat la volan.
Nu m-a băgat în seamă, ocupat să se încrunte la un mesaj pe telefon.
Am avut o presimțire neagră când l-am văzut cum ezită.
— Liza e bine? S-a întâmplat ceva la Honky Tonk?
— Calmează-te, Daisy. Totul și toți sunt bine.
A scris rapid un răspuns și a pornit mașina.
Ne-am îndreptat spre est și am intrat în traficul de melc din nordul Virginiei. Mi-am verificat din nou teancul ordonat de bani în timp ce Knox și Waylay sporovăiau. I-am ignorat și am încercat să-mi înăbuș anxietatea. Ieri, la bibliotecă, intrasem să-mi verific conturile și să confirm niște cifre. Banii erau puțini. Turele la bar și faptul că nu plăteam chirie erau de ajutor. Dar venitul meu nu era suficient ca să impresioneze niciun judecător de la niciun tribunal, mai ales dacă mai adăugam și o rată la mașină.
Aveam trei variante: 1. Să găsesc un job în cursul zilei, cât era Waylay la școală. 2. Să împrumut în baza economiilor de pensie. 3. Să-mi vând casa din Long Island.
M-am încrâncenat toată. Pentru mine, însemnase mult mai mult decât trei dormitoare și două băi. Era o etapă plină de satisfacții dintr-un plan mai amplu. Obținusem un post bun la firma de investiții a familiei lui Warner, mă îndrăgostisem de el și cumpărasem o casă frumoasă ca să punem bazele unei familii.
Dacă vindeam, îmi luam oficial rămas-bun de la visul meu. Și apoi, unde urma să mă duc după cele șase luni de tutelă

temporară?

Până am ajuns la mall, mă scăldam în nefericirea regretelor și eșecurilor.

— Mersi că ne-ai adus, i-am spus lui Knox, care era iar pe telefon, într-o discuție care părea să fie formată din întrebări și răspunsuri monosilabice.

Am coborât, cu cafeaua încă în mână.

Waylay s-a dat jos din spate și și-a trântit ușa.

Mă așteptam să-l văd că pleacă în trombă și ne lasă într-un nor de fum, dar a coborât și el și și-a îndesat telefonul în buzunarul de la spate.

— Ce faci?

— Vii cu noi la cumpărături? l-a întrebat Waylay.

Nu părea îngrozită, era entuziasmată.

Fir-ai tu să fii, Knox Morgan.

— Am și eu câte ceva pe listă. Am zis că puteți voi să-mi arătați ce și cum.

Am intrat în mallul cu aer condiționat, iar Waylay mi-a aruncat o privire rapidă, după care s-a dus glonț spre un magazin cu accesorii.

Imediat ce a dispărut din vedere, l-am prins pe Knox de brațul lui tatuat.

— Ce. Faci?

— Cumpărături.

— Tu nu faci cumpărături. Nu te duci la mall.

S-a lăsat pe călcâie părând amuzat.

— Știi tu?

— Tu ești genul de bărbat care poartă hainele până se destramă și atunci ori iei la purtat ceva ce ți-a dat cadou de Crăciun vreo rudă, ori comanzi online exact aceleași haine pe care le-ai purtat. Tu *nu* te duci la mall. Tu *nu* ieși la cumpărături cu fetele.

S-a apropiat de mine. Ochii ăia, mai mult cenușii decât albaștri azi, au devenit serioși.

— Ai vreo problemă că vin și eu cu voi?

— Da! Ce cauți aici, Knox? Încerc să creez o legătură cu Waylay. Orice altceva am încercat până acum s-a lovit de un zid. La unșpe

ani știe să nu arate nimic din cauza grămezii de dezamăgiri pe care le-a trăit deja. Vreau s-o văd că zâmbește. Un zâmbet adevărat.

— Dumnezeule, Naomi! N-am venit să vă bag bețe în roate.

— Și atunci *de ce* ai venit?

Waylay a bătut în vitrina magazinului și a ridicat două perechi de cercei la urechile ei fără găuri. I-am făcut un semn de aprobare și am adăugat pe listă, în cap, „Găuri în urechi pentru Waylay“.

— Am motivele mele. Așa cum am motive și să nu-ți spun care sunt.

— Ăsta nu-i un răspuns acceptabil.

Aproape că ne atingeam acum, iar trupul meu era năucit de aerul condiționat, rece, și de dogoarea care venea dinspre trupul lui spectaculos.

— E singurul răspuns pe care-l capeți deocamdată.

— Uite, vezi, de-aia ești tu singur. Nicio femeie întreagă la cap n-ar suporta așa ceva.

— Sunt singur pentru că așa vreau eu.

Tocmai îmi ridicam privirile în tavan când a hotărât să schimbe subiectul.

— Deci încerci s-o mituiești pe Way?

— Da. Fetelor le plac cadourile.

— Ție-ți plac cadourile?

Am clătinat din cap.

— Nu, Knox. Mie îmi plac *la nebunie* cadourile.

Așa era. Îmi plăceau la nebunie.

Warner se descurcase cam fără tragere de inimă cu cadourile de Crăciun și de ziua mea din ultimii ani și reușise să mă facă să mă simt materialistă când mă arătam dezamăgită de darurile luate la nimereală și cu măsurile greșite.

Knox a zâmbit cu jumătate de gură.

— Și de unde provine finanțarea pentru escapada asta? Știu cât câștigi la Honky Tonk.

Am întins gâtul ca să mă asigur că Waylay e tot în magazin. Încerca o bentiță împletită cu roz și mov. Arăta al naibii de drăgălaș și muream să intru și s-o târăsc la casă cu ea cu tot.

— Nu că ar fi treaba ta, dar mi-am vândut rochia de mireasă.
— Chiar așa de rău e?
— Rău?
— Tocmai ai vândut o rochie de mireasă ca să plătești pentru pregătirea de școală a nepoată-tii. N-ai telefon. Și n-ai mașină.
— Am telefon, am zis.
Mi-am scos Blackberry-ul vechi al Lizei și i l-am ridicat în față.
— Tocmai ți-a căzut tasta E.
Fir-ar să fie. E-ul e într-o grămadă de cuvinte.
— N-am nevoie de opinia ta. Bine? Azi, prioritatea sunt lucrurile pentru școală ale lui Waylay. O să mă descurc eu și cu restul. Așa că tu vezi-ți de treaba ta, iar eu o s-o copleșesc pe nepoată-mea cu de toate.
Jumătatea de zâmbet a revenit și făcea ravagii prin sistemul meu nervos.
— De acord.
M-am dus spre magazin, după care m-am oprit un pic să admir vitrina. Un zid de piept fierbinte, solid, s-a proptit în mine.
— Probleme? a întrebat el.
Barba lui mă gâdila la ureche.
M-am întors cu fața la el și am scrâșnit din dinți.
— Nu ne lași singure azi, nu?
— Nu, a răspuns el și m-a împins cu spatele în magazin, cu o mână proptită pe abdomenul meu.

Eram convinsă că o să scăpăm de el în primul magazin pentru copii, dar a rezistat la toate. Inclusiv la pantofi. Ba chiar și-a dat cu părerea când i-a cerut-o Waylay și începuse să se strâmbe la ea ca s-o distragă cât își făcuse găurile pentru cercei în urechi.
Era radioasă. Comportamentul ei rece și atitudinea de „nu-mi pasă“ începuseră să se topească la a doua pereche de pantofi și a dispărut de-a binelea când am insistat să-și ia rochița cu flori roz și galbene. Și asta era înainte să-și scoată Knox cardul când a icnit ea destul de zgomotos la o pereche de adidași roz-aprins cu floricele cu strasuri.

— De ce-ți tot duci mâna la frunte, mătușă Naomi? m-a întrebat Waylay.
— Încerc să văd dacă am febră, pentru că e clar că am halucinații.
Singura altă variantă era să fi căzut într-o linie temporală alternativă, unde Knox Morgan era un băiat de treabă căruia-i plăcea să meargă la cumpărături.
Am dat peste Nina, prietena de la școală a lui Waylay — căreia nu-i mirosea gura și era brunetă. Am fost încântată să fiu prezentată taților ei, Isaac și Gael, care au părut să accepte când Knox s-a prezentat doar drept șoferul nostru. Nina a întrebat dacă Waylay poate să meargă cu ei la jocurile mecanice. Am fost de acord bucuroasă și tocmai făceam schimb de numere de telefon cu Isaac când Knox a scos din portofel o hârtie de 20 de dolari.
— Fă-ți de cap, Way!
— Uau. Mersi!
— Vezi să nu-ți iei prea multe bomboane, am strigat după ea. Încă n-am mâncat.
Mi-a făcut cu mâna peste umăr, ceea ce am bănuit că însemna că n-are de gând să asculte. M-am întors spre Knox.
— Ce mai cauți aici? Ai venit după noi în toate magazinele. Îți tot verifici telefonul de parcă ai fi adolescent. Și nu ți-ai cumpărat absolut nimic. Ești foarte derutant și enervant.
Nu i s-a mișcat niciun mușchi de pe față și n-a scos niciun cuvânt.
— Bine. Atunci o să-mi termin cumpărăturile.
Cum trăiam practic doar cu ce avusesem în valiză, aveam mare nevoie de lenjerie nouă. Să intru în Victoria's Secret nu era chiar un șiretlic ca să scap de el. Dar mi-am imaginat că n-ar fi venit după mine acolo sub nicio formă.
Scotoceam prin coșul de reduceri când am simțit o prezență morocănoasă și impunătoare. Stătea în spatele meu, cu brațele încrucișate la piept. Mi-am dat ochii peste cap și am decis să nu-l bag în seamă.
Ce n-am putut să nu bag în seamă era că de câte ori intra vreo femeie în magazin, rămânea locului și se holba.

Nu puteam să le acuz. Era nedrept de superb. Păcat de treaba cu personalitatea aia îngrozitoare.

Mă hotărâsem să aleg doar între două perechi de chiloți clasici, dar tot oftam după o pereche de mătase cu dantelă pe laterale și la spate, când a apărut o vânzătoare.

— Vreți să vă pregătesc o cabină de probă? m-a întrebat.

Am stat și m-am gândit. Măcar acolo n-o să vină Knox după mine.

— Îi ia pe ăștia, a zis el, luându-mi chiloții din mână și întinzându-i vânzătoarei.

Am rămas cu gura căscată când a scotocit prin coș și a mai scos încă trei perechi cu totul nepractice, dar sexy ca naiba. Roz, mov și roșu. După care a mai luat și o pereche adorabilă stil boxer plină de inimioare roșii.

— Și ăștia.

I-a întins pe toți femeii, care mi-a aruncat un zâmbet viclean înainte să se ducă la casă.

— Knox, nu-mi cumpăr toți ăia, am șuierat la el.

— Gura, a replicat el și și-a scos cardul.

— Dacă îți imaginezi fie și numai o secundă că te las să-mi cumperi lenjerie…

Mi-a tăiat-o punându-mi un braț pe umăr și mâna peste gură.

— Gata, a zis și și-a împins cardul peste tejghea.

M-am tot zbătut să scap, până s-a aplecat.

— Dacă asta trebuie să fac ca să ieșim naibii din magazinul ăsta fără să leșin din cauza erecției, atunci îți cumpăr nenorocita aia de lenjerie.

După socoteala mea, era a doua oară când îmi spunea că părțile lui bărbătești reacționează în prezența mea. Nu eram o mincinoasă așa de mare ca să mă fac că nu mă bucur că se află în aceeași suferință ca și mine: excitat de partea fizică, dezgustat de tot restul.

Am încetat să mă zbat când m-a tras în fața lui. Cu spatele lipit de pieptul lui, am simțit dovada de netăgăduit a afirmației. Trupul mi-a reacționat fără să țină absolut deloc cont de opinia

creierului și a intrat într-o stare de excitare alarmantă. Mi-a fost teamă că o să trebuiască să mă scoată în brațe din magazin.

— A fost incredibil de necuviincios, i-am spus, încrucișând brațele la piept când am ieșit, cu brațul lui tot în jurul meu.

— Ai vrut să cumpăr ceva. Am cumpărat ceva.

— Lenjerie. Pentru mine, am țipat.

— Pari obosită, a remarcat el cu satisfacție răutăcioasă.

— Obosită? Sunt ruptă de oboseală. Am mers 80 de kilometri printr-un mall. Am cheltuit mai mulți bani decât aveam. Sunt obosită. Mi-e foame. Și cel mai tare, sunt nedumerită, Knox! Ești așa de răutăcios tot timpul, și după aia apari azi și-mi cumperi lenjerie drăguță?

— Poate te gândești la mine când o porți, a răspuns el, uitându-se în fața noastră.

— Ești groaznic.

— Cu plăcere. Mai avem o oprire, m-a anunțat și m-a prins de mână.

Eram obosită. Prea obosită să mă opun. Prea obosită să fiu atentă la magazinul în care m-a târât.

— Domnule Morgan, l-a salutat un puști înalt și slăbănog, cu un barbișon închis. Tocmai am terminat.

Eram într-un magazin de telefoane. M-am proptit în picioare, dar Knox m-a tras până la tejghea.

— La fix, Ben!

— Uite-l, a zis puștiul, împingând spre mine un telefon nou-nouț. E configurat și în carcasă. Dacă aveți nevoie de ajutor să descărcați contactele vechi din cloud, vă ajutăm cu plăcere. Numărul nou e scris pe interiorul cutiei.

Năucită, obosită, lihnită, puțin furioasă și foarte nedumerită, m-am zgâit la telefon și după aia la Knox.

— Mersi, i-a zis el lui Ben, după care mi-a întins telefonul.

Carcasa avea margarete cu sclipici pe ea.

— Mi-ai luat telefon?

— Hai să mergem. Mi-e foame.

L-am lăsat să mă tragă afară din magazin și abia la ușă mi-am adus aminte să-i fac un semn cu mâna lui Ben și să-i zic

„mulțumesc“.

Aproape ajunseserăm la jocurile mecanice când creierul meu a început să pună lucrurile cap la cap.

— M-ai plimbat prin tot nenorocitul ăsta de mall fără să te plângi doar ca să mă obosești și să fiu prea ostenită să mă cert cu tine pentru telefon, nu?

— Burgeri, sushi sau pizza? a întrebat el.

— Burgeri. Knox?

Nu s-a oprit.

— Knox!

I-am tras un pumn în umăr ca să-i atrag atenția.

Când și-a coborât privirea spre mine, nu zâmbea și nici nu părea încrezut.

— Aveai nevoie de telefon. Ți-am luat telefon. Nu mai face atâta caz.

— Ai zis că-s plină de pretenții. Ai țipat la mine că lucrez la barul tău și mi-ai zis că singura mea parte cu care merită să-ți petreci timpul e trupul. După care apari *neinvitat* la cumpărături cu mine și-mi iei lenjerie și un telefon foarte scump.

— Cam așa, mai puțin bucata cu „singura parte din tine cu care merită să-ți petreci timpul“.

— Tu ești totdeauna așa de… așa de inegal? Așa de derutant?

S-a oprit și s-a uitat în jos spre mine.

— Nu, Naomi. Nu sunt întotdeauna așa de inegal, fir-ar să fie. Și e vina ta. Nu *vreau* să-mi placi. Nu *vreau* să stau o zi întreagă și să rătăcesc printr-un nenorocit de mall și să mă lupt cu traficul pentru tine. La dracu', nu *vreau* să te văd cum probezi lenjerie. Dar nu vreau nici să fii singură acasă când e cineva în Knockemout care te caută.

Hopa!

— Cineva? Cine?

— Nu știu. Se ocupă Justice și Wraith. O să-l sune pe Nash dacă e nevoie, a zis el sumbru.

— Ce înseamnă „se ocupă“?

Aveam viziuni cu cadavre, prelate și bandă adezivă.

— Nu-ți face griji.

Am început să râd și nu m-am mai oprit. Nu mă puteam abține. Petrecusem ultimii patru ani într-o relație în care eu mă ocupasem de tot. De toate rezervările la cină. De toate vacanțele. De toate rufele de spălat. De toate drumurile la magazin.

Și acum eram în orașul ăsta de mai puțin de două săptămâni și morocănosul care mă ura cel mai tare tocmai avea grijă de mine.

Poate că într-o bună zi o să găsesc pe cineva care o să mă *și* placă, o să fie *și* dispus să împartă cu mine toate grijile astea. Sau poate că o să ajung tot singură, așa cum a prezis totdeauna Tina.

— Ai vreo cădere nervoasă? Că io sigur am lucruri mai bune de făcut decât să mă uit la așa ceva.

— A, bun, am zis încercând să-mi înăbuș isteria. S-a întors Knox morocănosul. Cum arată tipul?

— Justice zice că arată ca un tip pe care-l cheamă Henry Golding.

— Henry Golding actorul sexy sau vreun motociclist de prin zonă?

Era o distincție foarte importantă.

— Nu știu niciun Henry Golding care să fie motociclist. Dar ăsta a apărut la cafenea și a întrebat de tine. Justice a zis că aproape și-a ieșit din minți când a văzut poza soră-tii în spatele tejghelei.

N-o să scap niciodată de asta.

— Îl știi?

Era rândul meu să fiu evazivă.

— Putem s-o luăm pe Waylay și să mergem după burgerii ăia?

16. Celebrul Stef

Naomi

În drum spre casă, am salvat numerele taților Ninei în telefonul meu nou-nouț. Nu erau primele din agendă. Knox salvase deja numărul Lizei, cel de la Honky Tonk, al lui Sherry, cel de la școală și de la Café Rev.

Ba chiar și pe-al lui.

Nu știam ce sugera sau însemna. Și, sincer, eram prea al naibii de obosită ca să-mi bat capul. Mai ales când aveam o problemă și mai mare.

Problema mai mare stătea pe treptele din fața căsuței, cu un pahar de vin în mână.

— Rămâi în mașină, a mârâit Knox.

Dar eu aproape coborâsem deja.

— E în regulă. Îl știu.

Waylay, înghesuită pe bancheta din spate cu toate cumpărăturile, a coborât geamul și a scos capul.

— Cine-i ăsta?

— Ăsta-i Stef, i-am răspuns.

Care a pus jos vinul și și-a desfăcut brațele.

Am alergat direct spre el. Stefan Liao era perfecțiunea întruchipată. Era isteț, amuzant, atent, scandalos de generos și așa de frumos, că era dureros să te uiți la el. Singurul fiu al unui tată dezvoltator imobiliar și al unei mame care se ocupa cu dezvoltarea de aplicații, se născuse cu spirit de întreprinzător și gusturi extraordinare în materie de orice.

Și fusesem suficient de norocoasă să-mi fie cel mai bun prieten.

M-a cuprins în brațe și m-a învârtit.

— Sunt incredibil de ofticat pe tine, mi-a zis zâmbind.

— Mulțumesc că mă iubești chiar și când ești ofticat, i-am răspuns, cuprinzându-l cu brațele pe după gât și inspirându-i

parfumul scump.

Mi-a fost de-ajuns să-l văd și să-l îmbrățișez ca să mă simt mai echilibrată.

— Nu mi-i prezinți pe Blondă și pe Bestie? m-a întrebat el.

— N-am terminat cu îmbrățișatul încă.

— Hai, dă-i bice. Bestia pare că e cât pe ce să mă împuște.

— E mai mult viking decât bestie.

Stef mi-a dat capul pe spate cu mâna și m-a pupat pe frunte.

— O să fie totul bine. Promit.

Mi-au dat lacrimile. Îl credeam. Și ușurarea pe care am simțit-o a fost de-ajuns să elibereze o Niagară de lacrimi.

— Unde vrei să-ți pun astea? a mârâit Knox.

Ceea ce a fost suficient să sece Niagara. M-am întors și l-am văzut stând la nici 30 de centimetri de mine.

— Pe bune?

— Am treabă, Daze. N-am la dispoziție toată seara să mă uit la tine cum te giugiulești cu Henry Golding.

— Henry Golding? Drăguț, a comentat Stef.

— Waylay, hai să faci cunoștință cu prietenul meu, am strigat eu.

Încă agitată după cumpărături, jocuri mecanice și burger, Waylay a uitat să mai pară iritată.

— Waylay Witt. Knox Morgan. El e Stefan Liao. Stef, pe scurt. Way, pe scurt. Și Leif Erikson când e morocănos.

Stef a zâmbit. Knox a mârâit. Waylay a admirat *smartwatch*-ul lucios al lui Stef.

— Plăcerea e de partea mea. Semeni cu mătușă-ta, i-a zis Stef lui Waylay.

— Pe bune?

Waylay nu părea prea îngrozită de comparație, iar eu m-am întrebat dacă mita mea la cumpărături a funcționat. *Am marcat.*

Pe de altă parte, Knox părea că vrea să-l rupă în bucăți pe Stef.

— Care-i problema ta? l-am întrebat încet.

S-a încruntat la mine de parcă eu aș fi fost de vină pentru schimbarea lui bruscă de dispoziție.

— Knox, a zis Stef întinzându-i mâna. Nu știu cum să-ți mulțumesc că ai grijă de fata mea.

Knox a gemut și s-a uitat o clipă la mâna întinsă înainte s-o strângă. Și strângerea a durat mai mult decât era necesar.

— De ce li se albesc degetele? m-a întrebat Waylay.

— E o chestie între bărbați.

A părut sceptică.

— Cum e statul la budă câte trei sferturi de oră?

— Mda, așa ceva.

Strângerea de mână a luat sfârșit în cele din urmă și după aceea au făcut concurs de privit în ochi. Dacă nu eram atentă, urma măsuratul penisurilor.

— Knox a fost foarte amabil și ne-a dus azi la cumpărături, i-am explicat lui Stef.

— Mie mi-a luat adidași roz și mătușii Naomi i-a luat lenjerie și un telefon.

— Mulțumesc pentru informații, Way. Ce-ar fi să te duci în casă și să nu mai vorbești? am propus eu și i-am dat un ghiont spre casă.

— Depinde. Pot să mănânc eu ultima înghețată-sandvici?

— A ta e dacă-o îndeși în gură și nu mai vorbești.

— E o plăcere să fac afaceri cu tine. Pa, Knox!

Knox aproape ajunsese la mașină.

— Nu pleca din cauza mea, a strigat Stef în urma lui.

Knox n-a zis nimic, dar am auzit un soi de mârâit venind dinspre el.

— Stai o clipă, i-am spus lui Stef. Are aproape un mall întreg pe bancheta din spate și nu vreau să plece cu el.

L-am prins chiar când deschidea ușa.

— Knox, stai!

— Ce-i? Am treabă. Am de făcut diverse.

— Poți să mă lași un minut să scot magazinul lui Waylay de pe bancheta ta din spate?

A mormăit câteva înjurături colorate și a smucit ușa din spate. Am luat pe braț câte pungi am putut, după care n-a mai rezistat.

A dus toate cumpărăturile pe verandă și le-a lăsat grămadă lângă Stef.

— Tu chiar ți-ai luat lenjerie nouă, a remarcat Stef, aruncând o privire în sacoșa de la Victoria's Secret.

Din zona pieptului lui Knox s-a mai auzit un mârâit înfundat, după care l-am văzut dând buzna înapoi la mașină.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am repezit după el.

— Knox?

— Dumnezeule, femeie, a zis el ocolindu-mă. Ce mai e?

— Nimic. Doar… Mulțumesc pentru tot ce-ai făcut azi. A însemnat enorm pentru Waylay. Și pentru mine.

Când m-am întors să plec, a întins rapid mâna și m-a prins de încheietură.

— Pentru viitor, Daze. Problema mea ești întotdeauna tu.

Nu știu de ce-am făcut ce-am făcut, dar am făcut-o. M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat pe obraz.

Încă stătea acolo când am intrat în casă împreună cu Stef și cu vreo zece–douăsprezece sacoșe.

După ce Waylay a adormit, cufundându-se într-o comă indusă de cumpărături, mi-am pus pijamaua și m-am întrebat ce mă apucase să las ușile dulapului larg deschise. După aceea am hotărât că probabil le lăsase așa Waylay. Am fost surprinsă de efectul pe care-l avea un om în plus într-o casă. Tuburile de pastă de dinți erau strânse la întâmplare, în mijloc. Gustările dispăreau. Și telecomanda nu era niciodată unde o lăsam.

Am închis hotărât ușile și m-am întors jos.

Ușa din spate era deschisă și, prin ușa de plasă, l-am văzut pe Stef pe terasa pe care o transformase într-un tărâm de basm cu lumânări cu citronella.

— Nu poți încă să le spui alor mei despre toate astea, i-am zis fără nicio introducere când am ieșit din casă.

A ridicat privirea de la tava cu mezeluri și brânzeturi de fițe pe care o așeza pe masa de picnic.

— De ce-o fi trebuit să spui așa ceva? Eu sunt întotdeauna în tabăra ta.

— Știu că vorbești cu ei.
— Doar pentru că am o întâlnire lunară cu maică-ta la spa, nu înseamnă că te torn, Witty. În plus, nu le-am zis nici că vin încoace.
— Încă nu mi-am dat seama cum să le spun despre Waylay. Am stat o oră la telefon cu mama, după ce am făcut figura cu mireasa fugită, ca s-o conving să nu anuleze croaziera. Știu că dacă ar fi să le spun ce se întâmplă, ar coborî într-o clipă de pe navă și ar urca în avion.
— Cam e genul alor tăi, a încuviințat el și mi-a întins un pahar cu vin.

Omul adusese o cutie întreagă.

— Bestia ta vrea să te devoreze ca pe-o porție de aripioare picante.

M-am trântit pe șezlongul de lângă el.

— Cum de-i ăsta primul lucru pe care mi-l spui?
— E cel mai presant.
— Nu „de ce l-ai părăsit pe Warner la altar“? Sau „ce dracu' a fost în mintea ta când ai venit s-o ajuți pe soră-ta“?

Și-a proptit picioarele lungi pe balustradă.

— Știi că nu mi-a plăcut niciodată Warner. Am fost în extaz când ai făcut figura cu dispariția. Mi-aș fi dorit doar să-mi fi spus și mie.
— Îmi pare rău, am zis eu jalnic.
— Încetează să tot spui că-ți pare rău.
— Îmi p… rinde bine.
— Tu ești aia care trebuie să se descurce cu viața ta. Nu le cere scuze altora pentru hotărârile pe care le iei pentru tine.

Cel mai bun prieten al meu, vocea rațiunii. Nu mă judeca. Nu punea nimic la îndoială. Doar dragoste și sprijin necondiționate… doar când și când câte un adevăr-bombă. Găseai unul ca el într-un miliard.

— Ai dreptate. Ca de obicei. Dar tot trebuia să te anunț că aveam de gând să fug de la nuntă.
— Aia clar. Deși mi-a făcut mare plăcere s-o văd pe mama lui Warner dându-i vestea în fața întregii congregații. Să-i văd pe

amândoi cum încearcă să n-o ia razna, ca să-și păstreze intactă reputația aia albă ca zăpada, a fost comedie curată. Și în afară de asta, l-am luat acasă pe unul dintre cavalerii de onoare.

— Pe care?

— Paul.

— Frumos. Arăta bine cu smoching.

— Arăta și mai bine fără.

— Hei!

— Apropo de sex fierbinte. Să revenim la bestie.

M-am înecat cu vinul.

— Nu se întâmplă niciun fel de sex cu bestia. M-a făcut „cu nasul pe sus“ și „plină de pretenții“. E bădăran. Țipă tot timpul la mine sau se plânge de mine. Îmi spune că nu-s genul lui. De parcă mi-aș dori să fiu genul lui.

— De ce vorbești în șoaptă?

— Pentru că stă acolo, am zis și am arătat cu paharul în direcția cabanei lui Knox.

— Oooh. Vecinul morocănos. Ăsta-i unul dintre clișeele mele preferate.

— Prima dată când ne-am văzut, m-a făcut gunoi.

— Javra!

— Mă rog, de fapt credea că sunt Tina când a țipat la mine în fața tuturor străinilor din cafenea.

— Javră cu probleme de vedere!

— Doamne, te iubesc, am oftat eu.

— Revenind la tine, Witty. Ca să clarificăm — categoric *nu* te culci cu vecinul sexy, morocănos și tatuat care te-a dus să-ți cumpere lenjerie și telefon?

— Cam 5 000 la sută sigur nu mă culc cu Knox. Și a venit la cumpărături cu noi pentru că se auzea prin oraș că a venit un bărbat care se interesează de mine.

— Adică vrei să spui că e un vecin morocănos și excesiv de protector și n-ai de gând să te culci cu el? Ce risipă!

— Ce-ar fi să nu mai vorbim despre Knox și să-ți povestesc *de ce* am plecat în trombă din parcarea bisericii și am ajuns fără acoperiș deasupra capului în Knockemout?

— Să nu uităm că și fără mașină.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Și fără mașină.

— Mă duc să aduc trufele pe care le-am ascuns la tine în dormitor.

— Doamne, ce mi-aș mai dori să fii hetero…

— Dacă aș putea să fiu hetero pentru cineva, tu ai fi aia, a zis el și și-a ciocnit paharul de-al meu.

— De unde-au apărut paharele astea? am întrebat încruntându-mă la ele.

— Sunt paharele de vin din mașină. Am întotdeauna două pahare la mine.

— Bineînțeles.

* * *

Dragă Naomi,

Tatăl tău și cu mine ne simțim minunat, deși nu ne-ai mai dat vești despre ce se mai întâmplă cu viața ta. Barcelona a fost frumoasă, dar ar fi fost și mai frumoasă dacă am fi știut că fiica noastră nu cade într-o depresie sau vreo criză a vârstei mijlocii.

Gata cu învinovățirile! Ar trebui să-l fi văzut pe ghidul nostru, Paolo. Uau, cum zic copiii. Atașez o poză pe care i-am făcut-o. E singur, dacă vrei să-ți aduc un suvenir.

Cu drag,

Mama

17. Între bărbați

Knox

Era al naibii de devreme să-mi bubuie cineva în ușă. Și-o făceau cu mâna lor. Am tras pe mine un șort de sport și m-am împleticit pe scări, frecându-mă la ochi.

— Ar fi bine să fi murit cineva, am mormăit și aproape am căzut în cap după ce m-am împiedicat de Waylon, care a băgat viteză pe ultimele trei trepte.

— Ce-i? am întrebat când am deschis ușa cu o smucitură.

Stef — ce nume tâmpit și înșelător! —, care arăta enervant de bine, m-a privit peste ochelarii lui de soare scumpi.

— Bună dimineața și ție, a răspuns el.

Purta pantaloni de golf și o bluză de-aia cu model care nu le vine bine decât ălora foarte supli, care stau cu orele la sală.

Câinele s-a împins pe jumătate pe terasă și s-a uitat drăgăstos la intrus.

— Cine-i băiat cuminte? Cine-i băiat frumos? l-a alintat Stef, aplecându-se să-l mângâie.

Waylon era cât se poate de încântat de atenție.

M-am frecat cu mâna pe față.

— Ce vrei?

Domnul Agreabil a ridicat două pahare cu cafea la pachet, așezate într-un suport.

— Să stăm la taclale la o cafea.

I-am smuls unul dintre pahare din mână și m-am tras din ușă spre bucătărie. Waylon a venit după mine, așteptându-și micul-dejun.

Am scos capacul paharului și am luat o gură de cafea în timp ce scoteam o porție de bobițe.

Odată câinele hrănit, mi-am băgat capul sub robinet și am dat drumul la apa rece, dorindu-mi să mi se pună în mișcare creierul

și să iasă din starea de șoc.

Am scos capul să respir și am dat peste un șervet care flutura drept în fața mea.

L-am luat fără să zic mulțumesc și m-am șters.

— De ce-mi aduci cafea la ora asta inumană?

— Ca să vorbim despre Naomi, bineînțeles. Am bănuit că te prinzi mai repede.

— Da, când nu-mi întrerupe nimeni somnul.

Așa că poate nu din cauza somnului eram ofticat. Poate că din cauza visului care implica buzele ca fraga ale lui Naomi, abia făcându-și încălzirea când s-a hotărât măgarul ăsta să facă vizite de curtoazie.

— Scuzele mele. M-am gândit că discuția asta nu mai poate aștepta, a zis el și și-a tras un taburet lângă blat.

Am mototolit șervetul și l-am aruncat în chiuvetă.

— Asta-i partea unde-mi spui s-o las în pace pe fata ta?

Stef a izbucnit în râs.

— Ceva amuzant?

— Ești unul dintre hetero ăia cu bagaj emoțional care complică totul, a zis el, rezemându-se de blat.

— Ai timp până termin cafeaua asta; după aia te-arunc afară.

— Foarte bine. Apreciez că ai grijă de Naomi. Auzi că un străin pune întrebări despre ea prin oraș și le duci de-aici pe ea și pe Waylay, ca să te asiguri că sunt în siguranță. Nu-i învățată să aibă cineva grijă de ea așa.

— N-am făcut-o fiindcă vreau să mi-o trag cu ea.

— Nu, deși vrei. Pentru că nu ești tâmpit. Ai făcut-o fiindcă ai vrut s-o protejezi. Așa că și dacă faci toată schema asta cu Oscar Morocănosul Sexy, după părerea mea l-ai depășit deja lejer pe Warner.

N-am lăsat să mi se citească nimic pe față, pentru că nu voiam să arăt niciun fel de interes pentru acest nou subiect.

— Warner a folosit-o. Și am încercat s-o avertizez. La dracu', l-am avertizat și pe el. Doar că Naomi a făcut ce face ea întotdeauna.

— A rezolvat încurcăturile tuturor, am zis.

Stef a ridicat o sprânceană.

— Măi, să fie! Ia te uită cine a fost atent.

Waylon a râgâit din rărunchi. S-a așezat și se uita la castronul acum gol, ca și cum ar fi așteptat să se umple ca prin farmec.

— Și care-i ideea?

— Toată viața a încercat să compenseze pentru soră-sa, care, apropo, e nasoală. Și asta se tot întoarce împotriva ei. Fii eleva model. Găsește-ți jobul perfect. Mărită-te cu bărbatul perfect. Acum s-a angajat să aibă grijă de o fetiță de unșpe ani, într-un loc străin, și speră că dacă reușește să se descurce destul de bine, părinții ei n-or să fie distruși.

Mi-am vârât o mână în păr.

— Și ce-are de-a face cu mine?

Stef a ridicat mâna și a zâmbit.

— Uite ce e. Înțeleg dacă ești în faza aia cu „nu mă interesează". Ultimul lucru de care are nevoie acum e o relație fierbinte și intensă care o s-o ia razna din cauza bagajului tău emoțional. Dar dacă o să ai în continuare grijă de ea cum ai avut ieri, n-o să avem nicio problemă.

— Și dacă nu?

— Dacă profiți de firea ei adaptabilă, atunci o să avem o problemă enormă. Și pot să fiu foarte creativ când caut moduri să te fac să regreți că ai fost măgar.

Avea ceva tupeu. Trebuia să recunosc. Să vii acasă la un străin cu cafea și după aia să-l amenințí. Mi se părea ceva ce-aș face eu, mai puțin partea cu cafeaua.

— Ce fel de problemă creativă are în clipa asta măgarul ăla de Warner?

Stef a sorbit lung din cafea.

— În clipa asta, las să lucreze umilința de a fi fost părăsit la altar de femeia despre care le-a spus prietenilor lui că e „sub nivelul lui". Dar dacă se mai apropie de ea, îl distrug.

— Ce-a făcut?

A scos aerul din plămâni și a mai luat o gură de cafea.

— N-am știut detaliile până aseară și acum am jurat să nu spun.

— Rău?

Stef și-a încleștat fălcile.

— Rău.

Nu-mi plăcea că Naomi îi făcea confidențe ăstuia. Că avea acces la secretele ei, iar eu rămâneam pe dinafară și trebuia să ghicesc. Dar îmi veneau în cap câteva zeci de chestii care puteau intra în categoria Rău. Oricare dintre ele ar fi meritat să-i rupi falca nemernicului.

— Să spere că n-o să fie niciodată așa de tâmpit să pună piciorul în orașul ăsta, am zis și mi-am pus paharul gol jos.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, a zis Stef ridicând privirea de la Waylon, pe care-l mângâia pe tot spatele. Exact așa de tâmpit e. Pe lângă asta, unde altundeva să meargă când o să-și dea seama că Naomi e cea care i-a rezolvat toate problemele pe care le-a avut vreodată? Deja îi scrie e-mailuri în fiecare zi. E doar o chestie de timp până-și dă seama unde e.

— O să fiu pregătit, am zis sumbru.

— Bun. Eu o să mai rămân o vreme. Cel puțin până mă asigur că e în regulă. Dar nu pot să stau lângă ea tot timpul. Mă ajută să știu că mai e cineva care are grijă de ea.

— N-o să-l primească înapoi, nu? m-am surprins întrebând.

Stef a părut încântat.

— Nu. Dar e suficient de slabă ca să încerce să-l ajute să se pună pe picioare.

— Futu-i!

— Fetei noastre nu-i place nimic mai mult decât să pună mâna pe un dezastru total și să-l rezolve.

Mi-a aruncat o privire lungă, calmă, și nu mi-a prea plăcut subînțelesul.

Eu nu eram un dezastru. Nu era nimic în neregulă cu mine. Știam ce vreau cu viața mea.

— Bine. Și până atunci ce facem?

— Stă prost cu banii. Și-a cheltuit cu nunta cea mai mare parte a economiilor.

Romanticele astea! Nici măcar nu le trece prin cap că lucrurile ar putea s-o ia îngrozitor de razna și chiar o și iau razna.

— Nu vrea s-audă de împrumuturi sau ajutor. Deși s-ar putea să n-aibă de ales când prind de veste ai ei despre ce se întâmplă.

— Dau năvală în oraș ofticați pe Geamăna Rea și după aia încearcă să aibă grijă de Geamăna Bună ghinionistă, am ghicit eu.

Mi-a dat onorul.

— Cam așa.

Am oftat.

— N-are mașină, n-are computer. Are câteva ture la mine la bar.

Dar nu era suficient pe termen prea lung pentru o familie de două persoane. Și turele cele mai bănoase erau seara, ceea ce însemna că trebuie să aibă cineva grijă de Waylay.

Mamele singure sunt eroinele nerecunoscute ale lumii ăsteia.

Stef și-a scos telefonul din buzunarul de la spate și a început să bată în ecran.

— O să aplic un pic de presiune fermecătoare și o s-o îndemn să-și scoată casa la vânzare. O are doar de doi ani, dar a depus un avans frumușel, iar valoarea proprietăților e în creștere în cartierul ăla. Ar trebui să fie suficient ca să-i rezolve problema cu lichiditățile.

M-am străduit să-mi aduc aminte ceva care mă tot sâcâia.

— Bibliotecara a zis ceva despre un post part-time, dacă primește un grant. Pot să mă asigur că-l primește.

S-a uitat la mine pe deasupra telefonului.

— Faci lucruri bune cu banii ăia de la loto?

Deci Domnul Atrăgător se documentase. Nu că ar fi fost vreun secret. Și eu aș fi făcut la fel în locul lui.

— Tu de fapt cu ce te ocupi? l-am întrebat.

A ridicat din umeri, încă scriind ceva pe telefon.

— Cu una, alta, câte un pic din fiecare. Am un om care poate să se ocupe de casă. După ce-mi spune că e de acord, o să avem o ofertă într-o săptămână. Cel mult două.

Am sorbit ultima gură de cafea.

— Deci nu stătea cu nemernicul?

— Oficial, nu. Urma să se mute la ea după nuntă. Ticălosul ăla neconvins prefera să aibă casa lui. Mai ales că Naomi îi făcea curat și se ocupa de mâncare și rufe. Sper că secătura stă într-o pereche de chiloți murdari și plânge într-o cutie de Campbell’s.

L-am privit o clipă.

— Cine naiba ești tu?

— Eu?

Stef a râs și și-a pus telefonul la loc în buzunar.

— Sunt cel mai bun prieten. Ca o rudă.

— Și voi doi n-ați… niciodată?

Stătea acolo încrezut și aștepta să spun.

— Niciodată ce?

— N-ați ieșit împreună niciodată?

— Nu, dacă nu iei în considerare că am mers cu ea la balul de absolvire, pentru că Tina fusese prinsă în vestiarul de la școală cu gura pe penisul prietenului lui Naomi.

Nemernica de Tina!

— Naomi mi-a fost cea mai bună prietenă dinainte să se facă mare caz de așa ceva. Nu m-a dezamăgit niciodată și m-a iertat pentru alea câteva situații în care am dezamăgit-o eu pe ea. E cea mai uluitoare femeie pe care o cunosc, și ține cont că o cunosc și pe maică-sa, care e și ea extraordinară. Nu-mi place când se bagă cineva peste familia mea.

Asta puteam să respect.

— O să iau mârâitul ăla ca pe-un semn că avem o înțelegere. Tu ai grijă de ea. Nu îți bați joc de ea. Și împreună ne asigurăm că Warner Idiotul Nenorocit al Treilea nu se apropie de ea.

Am încuviințat.

— Bine.

— Dă-mi telefonul, a zis el și a întins mâna.

— De ce?

— Of, vrei să-i dau mesaj lui Naomi când apare Warner s-o caute?

I l-am dat. Stef mi l-a ținut în dreptul feței încruntate ca să-l deblocheze.

— Hm. Mă întreb dacă s-ar fi deblocat în caz că zâmbeai.

— Nu știu. N-am încercat.

A rânjit.

— Îmi placi, Knox. Sigur nu te interesează fata noastră?

— Categoric, nu, am mințit.

Stef m-a cercetat.

— Hmm. Ori ești mai prost decât pari, ori minți mai bine decât credeam.

— Ai terminat? Aș vrea să revenim la situația în care nu ești la mine acasă.

18. Îmbunătățiri pentru toată lumea

Naomi

— Surpriză, a anunțat Stef când a parcat chiar în față la Whiskey Clipper.

Hopa.

— Ce căutăm aici? am întrebat.

— Tunsoare pentru școală.

— Pe bune? a întrebat Waylay și și-a mușcat buza.

Nu prea reușea să-și ia atitudinea de preadolescentă plictisită și mi-am dat seama că o să fie o idee bună, chiar dacă însemna să risc o ciorovăială cu Knox.

— Cu totul, scumpo, i-a răspuns Stef, sărind de la volanul micului lui SUV Porsche fițos și deschizându-i ușa să coboare. Prima zi de școală e un nou început pentru toată lumea. Și după recomandări, ăsta-i *locul* unde să vii să te tunzi.

Am coborât și m-am oprit lângă ei pe trotuar.

Stef ne-a cuprins pe fiecare cu câte un braț.

— Întâi frizeria. După aia, prânzul. După aia, unghiile. După care parada modei pentru ținutele din prima zi.

Am zâmbit.

— Ținute?

— O s-o duci pe Way la autobuz. Îți trebuie ceva care să spună „mătușă responsabilă, dar totuși sexy“.

Waylay a chicotit.

— Majoritatea mamelor apar în pijama sau echipament de sport transpirat.

— Exact. Trebuie să facem o declarație că femeile Witt sunt aprige și în pas cu moda.

Mi-am dat ochii peste cap. Stef m-a văzut și și-a încrucișat brațele nerăbdător.

— Ce ți-am spus eu întotdeauna, Naomi? Și ascultă și tu, Way.

— Când arăți bine, te simți bine, am recitat eu.
— Bravo! Și-acum, mișcați-vă odată.
Interiorul de la Whiskey Clipper era mai mișto decât orice salon în care pusesem vreodată piciorul. În loc de pastelurile palide și muzica de spa tipică în majoritatea saloanelor, aici erau ziduri de cărămidă aparentă și rock din anii 1970. Pe pereți erau agățate fotografii alb-negru din Knockemout în prima parte a secolului XX, în rame elegante de galerie. Un perete întreg era dominat de un bar cu carafe și sticle de whiskey. Biroul scund de recepție și barul erau pline de aranjamente florale exotice.
Zona de așteptare arăta mai degrabă a salon VIP, cu canapelele de piele și măsuțele cu blat de sticlă. Podeaua din ciment era acoperită cu un covor imitație de piele de vacă.
Părea mișto, puțin steampunk. Și foarte scump.
M-am întors spre prietenul meu și am coborât vocea.
— Stef, știu că ești drăguț, dar banii…
— Ține-ți gura aia frumoasă, Witty. Fac cinste.
Când am dat să protestez, a ridicat mâna.
— Nu ți-am luat niciun cadou de nuntă.
— De ce?
S-a uitat fix la mine cu o privire rece.
— Bine. Sigur că ai prevăzut.
— Uite, o să schimbi tunsoarea de doi bani tip „logodnicului meu îi place să am părul lung“ cu ceva ce-ți place *ție*. Și nepoata asta adorabilă și obraznică a noastră o să-și facă o tunsoare ca să fie mai interesantă pentru nemernicii ăia mici din clasa a șasea.
— Știi că nu se poate discuta cu tine, nu?
— Ai putea să nu-ți mai risipești energia și să nu mai încerci.
— Bună, doamnelor și domnilor, a strigat Jeremiah de lângă scaunul cu oglindă ornamentată și o manta roșu-închis pe spătar.
— Cine-i gata să-și schimbe viața azi?
Waylay s-a furișat lângă mine.
— Vorbește serios?
Stef a luat-o pe după umeri.
— Uite ce-i, pitico. N-ai avut parte niciodată de minunea unei tunsori așa de bune, că desparte norii și face îngerii să cânte. Azi

o să fii răsfățată.
— Și dacă nu-mi place? a întrebat ea în șoaptă.
— Dacă nu-ți place, următoarea oprire e la Target și o să-ți cumpăr toate accesoriile de păr care s-au inventat, până găsim o cale să aranjăm perfect noua tunsoare.
— Părul tău e-al tău. Tu hotărăști ce să faci cu el, am asigurat-o eu.
— Tu hotărăști cum te arăți în lume. Nu are nimeni dreptul să-ți dicteze cine ești, a adăugat Stef.

Știam că i se adresase lui Waylay, dar am simțit și eu profund adevărul cuvintelor lui. Mă pierdusem când încercam să conving pe altcineva că eram ce voia el. Uitasem cine eram pentru că lăsasem pe altcineva să controleze definiția.

— În regulă, a zis Waylay. Dar dacă nu-mi place, pe voi dau vina.
— Haide! am spus eu cu convingere.
— Bravo! ne-a lăudat Stef și ne-a dat câte un bobârnac peste nas. Hai să-ncepem! a adăugat și s-a dus direct spre Jeremiah.
— Prietenul tău e cam ciudat, a șoptit Waylay.
— Știu.
— Îmi cam place.
— Mda. Și mie.

Probabil că era de la al doilea pahar de șampanie pe care mi-l turnase Jeremiah. Sau poate că era faptul că degetele unui bărbat care să-mi maseze scalpul și să se joace cu părul meu era o încântare de mult uitată. Dar indiferent care era motivul, mă simțeam relaxată pentru prima dată de... nici nu-mi puteam aduce aminte de când.

Nu că n-aș fi avut o grămadă de lucruri pentru care să-mi fac griji. Erau o groază care pândeau. Ca tutela. Și banii. Și faptul că tot nu le spusesem alor mei despre nepoata lor.

Dar în clipa asta mâinile unui bărbat superb îmi desenau cercuri extrem de plăcute pe scalp, aveam în mână un pahar plin cu șampanie și o nepoată care nu se mai putea opri din chicotit la ce-i spunea Stasia în timp ce se ocupau cu niște șuvițe închise la culoare.

Stef și Jeremiah erau cufundați într-o discuție despre texturi de păr și produse de îngrijire. Mă întrebam dacă doar mi se pare mie sau chiar exista o scânteie de ceva între ei. Zâmbetele prelungite, privirile lungi jucăușe.

Trecuse ceva vreme de când Stef avusese ceva care să semene a relație, iar Jeremiah, superb și talentat, era categoric genul lui.

Am auzit vuietul unei motociclete în stradă. Motorul s-a mai ambalat o dată înainte să se oprească brusc. După câteva clipe, s-a deschis ușa.

— Salut, șefu', a strigat Stasia.

Bula mea de extaz s-a spart.

Răspunsul mormăit mi-a determinat inima să încerce să-mi zboare din piept ca un fluture copleșit de anxietate închis într-un borcan.

— Stai, mi-a zis Jeremiah ferm, apăsându-mă cu mâna pe umăr.

Nu-l puteam vedea pe Knox. Dar îi simțeam prezența.

— Knox, a spus Stef tărăgănat.

— Stef.

Am deschis ochii și m-am întrebat când ajunseseră cei doi să-și spună morocănos pe nume.

— Salut, Way, a zis Knox, cu glasul un pic mai blând.

— Salut! a ciripit ea.

I-am auzit bocancii apropiindu-se și mi s-au încordat toți mușchii. Nicio femeie nu arată bine cu părul ud, pe scaunul de coafor. Nu că mi-aș fi propus să atrag sau ceva de genul ăsta.

Deși purtam lenjeria pe care mi-o cumpărase el.

— Naomi, mi s-a adresat el răgușit.

Ce-avea oare numele meu când era rostit de gura aia, de parcă-mi electrocuta părțile intime? Într-un fel foarte sexy și distractiv.

— Knox, am reușit să îngaim.

— Te-ai înroșit la față, a observat Jeremiah. E apa prea fierbinte?

Stef a râs pe înfundate.

Jur că auzeam îngâmfare în bocănitul egal al ghetelor care se retrăgeau încet spre spatele salonului.

Ce calmă mai sunt!

Stef a fluierat ușor de pe scaunul de frizerie pe care stătea.

— Scânteeeei, a fredonat el încet.

Mi-am ridicat capul din chiuvetă și am trimis un val de apă peste buza cuvei.

— Ce te-a apucat? am șuierat la el. Taci. Din. Gură.

Și-a ridicat palmele, în semn de capitulare.

— Bine. Scuze.

Când Jeremiah mi-a împins cu blândețe capul la loc în chiuvetă, eram un car de nervi. Nu voiam și nici n-aveam nevoie de scântei și categoric nu voiam sau nu aveam nevoie să atragă altcineva atenția asupra lor.

Jeremiah mi-a înfășurat un prosop peste părul ud și m-a dus pe scaunul lui de lucru. Waylay era în spatele meu și discuta cu Stasia și Stef despre variante de tunsoare și coafură.

— Așa! Ce zicem dacă am renunța la ceva balast? a întrebat Jeremiah, privindu-mă în ochi în oglindă.

Mi-a prins cu o mână cam tot părul ud și mi l-a ridicat deasupra umerilor.

— Zicem că ne place foarte tare, am hotărât eu.

* * *

Eram în plină panică și cât pe ce să mă răzgândesc în timp ce Jeremiah tăia agresiv din părul meu lung când s-a întors Knox, cu o ceașcă de cafea și un fel de șorț scurt de piele peste blugii tociți. Cu brațele lui împodobite cu tatuaje, barba tăiată fără milă și ghetele alea de motociclist pline de zgârieturi, părea întruchiparea definiției masculinității.

Privirile ni s-au întâlnit în oglindă și am rămas fără suflare.

După o clipă prea lungă, Knox a fluierat și a întins degetul mare spre clientul din sala de așteptare. Bărbatul și-a ridicat trupul înalt și a venit greoi în spate.

— Cum merge, mătușă Naomi? a strigat Waylay din spatele meu. Tot ca un mop ud arăți?

Copiii sunt nesimțiți.

— Se schimbă chiar în clipa asta, i-a promis Jeremiah, trecându-și degetele lungi prin părul meu semnificativ mai scurt.

Am încercat să nu se audă cum torc.
— Părul tău cum e?
— Albastru. Îmi place.
Vorbise cu un amestec de venerație și entuziasm care m-a făcut să zâmbesc. Am renunțat să-mi mai fac griji dacă nu cumva exagerez și o transform pe Waylay într-o râzgâiată convinsă că i se cuvenea totul și am hotărât să mă las dusă de val.
— Cât de albastru? Albastru Ștrumfiță?
— Cine-i Ștrumfița? a întrebat ea.
— Cine-i Ștrumfița? s-a băgat și Stasia.
Am auzit-o scotocind prin buzunare și apoi cântecul Ștrumfilor venind dinspre telefon și dând-o de gol.
— Asta-i Ștrumfița.
— Aș vrea eu să am părul așa lung ca ea, a comentat Waylay nostalgică.
— L-ai tăiat destul de scurt înainte să vii aici. Dar o să crească, i-a zis Stasia plină de încredere.
Waylay a rămas tăcută o clipă, iar eu am întins gâtul s-o văd în oglindă.
— Nu l-am tăiat eu, a spus ea, privindu-mă în ochi.
— Ce-ai zis, scumpo? a întrebat Stasia.
— Nu l-am tăiat eu, a repetat Waylay. Mama l-a tăiat. Ca pedeapsă. Nu putea să mă țină în casă, că ea nu era niciodată acasă. Așa că mi-a tăiat părul.
— Nenorocita aia de j… au!
L-am pocnit pe Stef, după care mi-am întors scaunul.
Waylay a ridicat din umeri la adulții rămași brusc tăcuți în jurul ei.
— N-a fost mare lucru.
Așa-și spusese ei. Îmi aduc aminte coșurile ordonate cu accesorii de păr din fostul ei dormitor. Tina îi luase ceva, ceva cu care se mândrea.
Stef și Stasia s-au uitat la mine, iar eu am căutat cuvintele potrivite să îndrept lucrurile.
Dar mi-a luat-o altcineva înainte.

Knox a pus cu un zăngănit briciul pe o tavă metalică și s-a dus la scaunul lui Waylay.

— Știi că asta-i o mitocănie, da?

— Knox, vezi cum vorbești, am șuierat eu.

Nu m-a băgat în seamă.

— Ce-a făcut-o pe maică-ta să se poarte așa vine din nefericirea și răutatea din ea. N-a avut nicio legătură cu tine. N-a fost vina ta și nici n-ai meritat așa ceva. A fost ea o nenorocită, OK?

Ochii lui Waylay s-au îngustat, ca și cum ar fi așteptat poanta.

— OK? a început ea șovăitor.

Knox a dat repezit din cap.

— Bun. Nu știu de ce face maică-ta ce face. Și nici nu vreau să știu. Are ceva distrus în ea și de-asta-i tratează pe alții ca dracu'. Ai înțeles?

Waylay a încuviințat.

— Mătușă-ta Naomi nu-i așa. Nu e distrusă. Probabil că o mai dă în bară din când în când, dar din cauză că e om, nu că e distrusă. Și de-asta când o s-o dai și tu în bară — și o s-o dai, pentru că și tu ești om —, trebuie să existe niște consecințe. N-o să-ți taie părul și nici n-o să te țină nemâncată. O să fie mizerii plicticoase, cu făcut treabă și stat acasă fără televizor. Ai înțeles?

— Am înțeles, a răspuns ea încet.

— De-acum încolo, dacă spune cineva că are dreptul să ia hotărâri despre ce faci cu corpul tău, îi tragi un șut și după aia vii la mine.

Măi, să fie. Era așa de excitant, că avansasem în zona de topire a lenjeriei.

— Și la mine, a adăugat Stef.

Jeremiah i-a aruncat lui Waylay o privire calmă, după care a zis:

— Și la mine.

Buzele lui Waylay au tremurat și se vedea că-i e greu să-și țină zâmbetul ascuns. Eu, pe de altă parte, am simțit umezeală în ochi *și* prin lenjerie.

— Și după ce terminați cu șuturile, vii la mine, a intervenit și Stasia.

— Și la mine. Dar preferabil întâi la mine, înainte să ajungă cineva la închisoare, m-am băgat și eu.
— Cum strici tu distracția! m-a tachinat Jeremiah.
— Ai înțeles, Way? a insistat Knox.
Pe buzele nepoată-mii s-a ivit cel mai timid dintre zâmbete.
— Da. Am înțeles.
— În cazul ăsta, hai să ne vedem mai departe de cea mai frumoasă tunsoare din lume, a propus Stasia și mai veselă.
Mi-a bâzâit telefonul în poală și m-am uitat la ecran.
Stef: Ți-am zis că sor-ta e doar ADN aruncat pe Apa Sâmbetei.
Am oftat și m-am uitat urât la el, după care am scris.
Eu: Sunt prima la coadă să-i trag un pumn în față când se întoarce.
Stef: Bravo. A, și am adăugat o epilare inghinală la programarea pentru manichiură-pedichiură.
Eu: Răutate ce ești! De ce?
Stef: Tatuatul care mârâie merită o partidă după discursul ăla. A, și Jer e splendid în cincizeci de feluri.
— De acord cu ambele, a comentat Jeremiah, care citea peste umărul meu.
Stef a izbucnit în râs, în timp ce eu mă înroșeam ca para focului.
— Cu ce ești de acord? a întrebat Knox.
Mi-am strâns telefonul la piept și m-am întors cu fața la oglindă.
— Nimic. Nimeni nu e de acord cu nimic, am zis tăios.
— Ți s-a cam aprins fața, Daisy, a remarcat Knox.
M-am gândit să mă ascund sub manta, ca o broască țestoasă, și să stau acolo tot restul vieții. Dar Jeremiah și-a pus mâinile fermecate în părul meu și mi-a făcut ceva minunat pe scalp și am început să mă relaxez fără să vreau.
Toată lumea și-a văzut de alte conversații, în timp ce eu am aruncat priviri furișe spre Knox.
Nu numai că-i oferise unei fetițe un erou la care să privească, dar părea să fie și un frizer competent. Nu considerasem niciodată tunsorile sexy până în clipa asta, când Knox, cu

mușchii brațului încordați, tundea și dădea formă părului des și negru al clientului.

O mulțime de lucruri banale erau sexy când le făcea Knox Morgan.

— Gata pentru brici? a întrebat el țâfnos.

— Știi tu, a mormăit bărbatul de sub prosopul fierbinte pus pe față.

L-am privit fascinată pe Knox cum își vedea de treabă cu un brici drept și o cremă de ras cu miros dulce.

Părea mai relaxant decât toate filmulețele cu spălare sub presiune pe care le văzusem când planificam nunta. Linii drepte, curate, care nu lăsau în urmă decât luciu neted.

— Chiar ar trebui să te gândești, mi-a șoptit Jeremiah în timp ce scotea un ondulator dintr-un dulap cu instrumente.

— La ce să mă gândesc?

Mi-a prins privirea în oglindă și a înclinat din cap spre Knox.

— Nici gând!

— Tratament de menținere.

— Poftim?

— Unele femei se duc la manichiură. Altele, la masaj sau la terapie. Unele se duc la sală sau recurg la sticla de Shiraz favorită. Dar după părerea mea cel mai bun tratament de menținere sunt orgasmele spectaculoase regulate.

De data asta, am simțit cum mi se înroșesc și vârfurile urechilor.

— Tocmai am fugit de un ginere și o nuntă. Cred că mi-a ajuns până peste cap pentru o vreme, am șoptit.

Jeremiah și-a văzut de treabă îndemânatic cu ondulatorul prin părul meu.

— N-ai decât. Dar să nu îndrăznești să-ți bați joc de coafura asta!

Cu o înfloritură, mi-a scos mantaua și a arătat spre oglindă.

— Uau!

M-am aplecat și mi-am trecut degetele prin tunsoarea bob care atingea bărbia. Părul meu castaniu-închis avea acum șuvițe maroniu-roșcate și era ondulat în ce-mi plăcea mie să numesc „bucle sexy“.

Stef a fluierat.
— Mamă, Naomi.
Timp de doi ani, îmi lăsasem părul să crească pentru coafura perfectă de nuntă, fiindcă lui Warner îi plăcea părul lung. Doi ani în care planificasem o nuntă care nu mai avusese loc. Doi ani pierduți, când aș fi putut să arăt așa. Încrezătoare. Stilată. Sexy ca dracu'. Până și ochii păreau mai strălucitori și zâmbetul mai larg.
Era oficial: Warner Dennison III nu mai avea să-mi ia nimic vreodată.
— Cum ți se pare, mătușă Naomi?
Waylay a venit în fața mea. Părul ei blond era tuns scurt, cu niște bucle strălucitoare peste un ochi. Dinspre vârfuri se întrezărea o nuanță subtilă de albastru.
— Arăți de parc-ai avea șaișpe ani, am gemut eu.
Waylay și-a scuturat de încercare părul.
— Îmi place.
— Și mie, am liniștit-o eu.
— Și cu tunsoarea asta nouă obraznică, o să putem să-ți convingem părul să mai crească dacă vrei să-l lași iar lung, i-a explicat Stasia.
Waylay și-a dat o șuviță după ureche și s-a uitat la mine.
— Poate că părul scurt nu-i așa rău până la urmă.
— Stasia, Jeremiah, ați făcut minuni, a zis Stef, scoțând banii din portofel și îndesându-i în mâinile lor.
— Mulțumesc, am spus și eu, îmbrățișând-o întâi pe Stasia și apoi și pe Jeremiah.
Knox m-a privit în ochi în oglindă, uitându-se peste umărul lui Jeremiah, dar mi-am mutat privirea.
— Serios. A fost extraordinar.
— Unde mergem acum? a vrut să știe Waylay, încă uitându-se în oglindă, cu un ușor zâmbet pe buze.
— Unghii, a răspuns Stef. Mâinile mătușă-tii arată ca niște gheare.
Am simțit greutatea privirii albastre-cenușii și am ridicat capul. Knox mă privea cu o expresie indescifrabilă. Nu-mi dădeam seama dacă era indignat sau ofticat.

— Ne mai vedem, șefu'.

Am simțit greutatea atenției lui în timp ce mergeam spre ușă.

Dragă mamă și tată,

Sper că vă distrați cât se poate de bine în croazieră! Nu pot să cred că aproape au trecut trei săptămâni.

Aici lucrurile stau bine. Am niște vești pentru voi. De fapt, sunt veștile Tinei. OK. Uitați. Tina are o fată. Ceea ce înseamnă că voi aveți o nepoată. O cheamă Waylay. Are unsprezece ani și am eu grijă de ea în locul Tinei o vreme.

E o fată minunată.

Sunați-mă când ajungeți acasă și o să vă spun toată povestea. Poate că venim într-un weekend, ca să faceți cunoștință cu ea.

Cu drag,

Naomi

19. Miză mare

Naomi

— Ce să vezi, ia uite cine și-a mișcat fundul ăla minunat încoace, a strigat Fi din colțul barului de la Honky Tonk, unde introducea în sistem ofertele speciale din seara aceea.

Am ridicat brațele și am făcut o întoarcere lentă.

Cine să știe că o tunsoare mă putea face să mă simt cu zece ani mai tânără și de o mie de ori mai neobrăzată? Ca să nu mai discutăm și despre fusta scurtă de blugi pe care mă convinsese Stef s-o iau.

Omul ăsta stabilise etalonul pentru cel mai bun prieten. În timp ce mă aștepta să ies din cabina de probă cu fusta nouă, făcuse conferință la telefon cu „oamenii lui“ și puseseră la punct aranjamente ca să-mi scoată la vânzare casa din Long Island și să-mi strângă lucrurile de-acolo.

În seara aceasta, stătea el cu Waylay și nu eram sigură care dintre ei era mai încântat de ideea de a face un maraton de *Brooklyn Nine-Nine*.

— Îți place tunsoarea, Fi? am întrebat, scuturând din cap ca să-mi mișc buclele.

— La nebunie. Frate-miu e un geniu al coafurii. Apropo de Jer, Stef al tău e singur și dacă da, putem să-l pețim?

— De ce? A zis Jeremiah ceva despre el?

— A zis doar în treacăt că prietenul tău e cel mai sexy bărbat gay care a pus piciorul în Knockemout în ultimii zece ani.

Am chirăit.

— Stef m-a întrebat dacă Jeremiah se vede cu cineva!

— Ah, s-a făcut! a anunțat Fi, scoțându-și acadeaua din gură. Apropo, am vești bune pentru tine.

Am zâmbit în timp ce mi-am pus geanta după bar.

— Și-a băgat Idris Elba mințile în cap și s-a oferit să te ducă pe o insulă privată?

A rânjit malițios.

— Nu chiar așa de bune. Dar ai o petrecere în sala privată, care începe la 9. Baștani.

— Baștani?

Fi a smucit din cap spre hol.

— Joc de pocher. Discret. Vreo juma' de duzină de tipi cu bani care au chef să spargă la cărți cu sutele de mii.

— Sute de mii? am întrebat clipind. E legal?

Pusesem întrebarea în șoaptă, deși eram singure în barul pustiu.

Acadeaua a revenit în gură.

— Păăăi, să zicem doar că dacă își mișcă fundul ăla drăguț încoace șefu' Morgan, nu intră în încăperea aia.

Nu eram sigură ce părere am. Ca persoană care ar fi trebuit să dea bine la tribunal, probabil că n-ar fi trebuit să mint forțele de ordine în nicio privință.

Dar o să văd eu ce fac când o să vină momentul. Fericită, am intrat în bucătărie să mă pregătesc pentru seara aglomerată.

* * *

Cunoștințele mele în materie de pocher se rezumau la secvențe de joc pe care le văzusem la televizor în timp ce schimbam canalele. Eram destul de sigură că jucătorii de la televizor nu semănau deloc cu cei adunați în jurul mesei rotunde din camera secretă de la Honky Tonk.

Ian, care avea accent britanic, avea pe sub tricoul polo turcoaz niște mușchi care arătau de parcă ridica mașini toată ziua. Avea tenul măsliniu, părul tuns scurt și genul de zâmbet care înmuia genunchii femeilor. Purta o verighetă cu o grămadă de diamante.

În dreapta lui Ian era Tanner. Avea un păr blond-roșcat care arăta de parcă tocmai își scosese o femeie degetele din el. Purta uniforma costisitoare a navetiștilor din Washington, cu pantaloni scumpi strâmți, mâneci suflecate și cravata lărgită. Fără verighetă

și avusese grijă să observ asta la fiecare scotch scump pe care i-l aduceam. Se tot foia și tresărea de câte ori se deschidea ușa.

În dreapta lui Tanner era un bărbat căruia ceilalți își spuneau Grim, deși mă îndoiesc că așa-l botezaseră părinții. Arăta ca scos din paginile unui roman de dragoste cu motocicliști atrăgători trecuți de prima tinerețe. Avea tatuaje pe fiecare centimetru de piele care se vedea. Și-a păstrat ochelarii de soare pe nas și încruntătura pe față și a stat tolănit pe scaun, rămânând la sucuri acidulate.

Lângă Grim era Winona, singura femeie de la masă. De culoare, înaltă, bine făcută și avea un fard de pleoape roz care se asorta cu accesoriile de pe salopeta cu pantaloni scurți din blugi, mulată pe corp. Avea o coafură cu volum, îndrăzneață, ca și râsul, asemănător cu cel al bărbatului de lângă ea.

— Lucy, Lucy, Lucy, a zis ea. Când o să-nveți să nu mai blufezi cu mine?

Lucian avea genul de frumusețe care le face pe femei să se întrebe dacă n-a făcut un pact cu diavolul. Păr negru. Ochi întunecați, arzători. Costum de culoare închisă. Degaja urme de putere, bogăție și secrete ca pe un parfum.

Ajunsese mai târziu decât toți ceilalți, după care își scosese haina și-și suflecase mânecile de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Bea bourbonul sec și nu încerca să mi se uite în decolteu când i-l aduceam.

— Poate când o să încetezi să mă mai distragi cu spiritul și frumusețea ta, a tachinat-o el.

— Te rog, s-a strâmbat Winona, adunându-și elegant, cu unghiile roșii, jetoanele câștigate.

Tocmai încercam să-mi dau seama cât valora un jeton și să umplu carafa cu apă cu gheață în colț, când s-a deschis brusc ușa.

Și Tanner, și eu am tresărit.

În cameră a intrat Knox, părând ca întotdeauna enervant de sexy.

— Nemernicule! a zis el.

Toată lumea a încremenit. Toată lumea, mai puțin Lucian, care a continuat să împartă cărțile, netulburat de întrerupere.

— Chiar mă întrebam cât o să treacă până se află, a zis el direct.

A pus pachetul de cărți pe masă și s-a ridicat în picioare.

Preț de o clipă, am fost convinsă că or să se arunce unul asupra celuilalt ca niște cerbi care se bat pentru supremație într-un documentar despre natură... sau, mă rog, ca în natura-natură.

Însă încruntătura lui Knox s-a topit și a fost înlocuită de genul de zâmbet care mă făcea să mă topesc pe dinăuntru ca un fursec cu ciocolată proaspăt scos din cuptor.

De ținut minte: Să faci fursecuri cu ciocolată.

Cei doi bărbați și-au strâns mâinile și s-au bătut reciproc pe spate cu o forță care pe mine m-ar fi trimis direct la recuperare fizică.

— Ce dracu' cauți aici? a întrebat Knox, mai puțin agresiv de data asta.

— În clipa asta pierd în fața Winonei și mă gândesc să mai comand ceva de băut.

— Aduc eu. Mai vrea cineva un rând? am chițăit eu.

Knox a întors privirea spre mine. Zâmbetul i-a dispărut așa de repede, că m-am întrebat dacă nu și-a scrântit vreun mușchi al feței. M-a studiat pe îndelete, încruntat, din cap până în picioare, cu o dezaprobare care țâșnea din el ca un curent electric.

— Naomi, afară! Acum, a mârâit.

— Pe bune? De data asta ce mai e, vikingule?

— E vreo problemă? a întrebat Grim, pe un ton scăzut și periculos.

— Nu te privește.

Glasul lui Knox coborâse la temperaturi de îngheț.

— Naomi, du-te și mai adu un rând pentru toată lumea, a propus Ian, cu ochii la Knox.

Am încuviințat și m-am îndreptat spre ușă, cu Knox pe urmele mele.

A închis ușa în urma noastră și m-a prins de braț, ducându-mă pe holul pustiu în direcție opusă barului și dincolo de biroul lui secret. Nu s-a oprit până n-a deschis ușa din capul culoarului, care dădea în depozitul de la Whiskey Clipper.

— Ce dracu', Knox?

— Ce mama naibii faci în camera aia îmbrăcată așa?

Am arătat spre tava goală.

— Ție ce ți se pare că fac? Servesc băuturi.

— Nu-i ora ceaiului la vreun nenorocit de club exclusivist, scumpete. Și oamenii ăia nu-s din comitetul de părinți.

M-am ciupit de puntea nasului.

— O să trebuiască să desenez o diagramă sectorială sau una Venn sau să fac o bază de date ca să clasific toate multele feluri în care te enervez. De ce ești nervos că-mi fac treaba?

— N-ar trebui să servești tu acolo.

— Uite, dacă n-o să-mi explici, nu cred că sunt obligată să ascult. Am de dus băuturi.

— Nu poți să te bagi în situații așa de periculoase.

Mi-am aruncat brațele în sus.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu. Nu *mă bag*. Am venit la serviciu. Fi m-a trimis pentru că știa că sunt bacșișuri bune.

S-a apropiat suficient de mult ca să-mi atingă pantofii cu vârfurile ghetelor.

— Vreau să nu mai intri în camera aia.

— Scuză-mă! Tu ești ăla care-i lasă să joace aici și tu ești ăla care m-ai angajat să servesc băuturi. Deci tu ești ăla cu problema.

S-a aplecat până aproape că ne atingeam.

— Naomi, ăștia nu-s doar războinici de weekend pe motociclete sau ratați tipici de la Washington. Pot fi periculoși dacă vor.

— Da? Păi, și eu. Și dacă încerci să mă iei de-acolo, o să afli exact cât de periculoasă pot să fiu.

— Fir-ar, a mormăit el în barbă.

— Nici să nu te gândești.

A închis ochii și mi-am dat seama că tontul uriaș număra până la zece. L-am lăsat să ajungă la șase înainte să trec pe lângă el.

Tocmai pusesem mâna pe clanță când m-a prins și m-a blocat între ușă și el. Îi simțeam răsuflarea fierbinte pe ceafă. Și îmi auzeam în cap bătăile inimii.

— Daze.

Mi s-a făcut pielea de găină pe brațe. Warner nu mă alintase decât „iubi". Și preț de o clipă am fost paralizată de o dorință așa

de intensă că nici n-am recunoscut-o.
— Ce-i? am întrebat în șoaptă.
— Nu sunt genul tău de oameni. Dacă nemernicul ăla de Tanner bagă în el prea mult scotch, începe să se dea la orice are țâțe și să piardă la masa de joc. Fusta aia pe care abia dac-o porți e deja o distragere. Pierde prea mult, începe să spună tâmpenii și să sară la bătaie. Grim? Are clubul lui de motocicliști în Washington. Acum face mai mult pază de corp, dar tot se mai bagă și-n afaceri mai puțin legale. Se țin belelele după el.
Knox era destul de aproape de mine ca să-mi atingă spatele cu pieptul.
— Ian a făcut și a pierdut mai multe milioane decât oricine de la masa aia. Are destui dușmani încât să nu vrei să fii lângă el când apare vreunul. Și Winona ține ranchiuna. I se pare că i-a făcut cineva ceva, îi face zob lumea și mai și zâmbește în timpul ăsta.
— Și Lucian?
O clipă, doar respirațiile noastre au sfâșiat tăcerea.
— Luce e periculos în cu totul alt fel, a spus el în cele din urmă.
M-am întors cu grijă spre el. Și n-am prea reușit să-mi ascund tresărirea când mi s-au atins sânii de pieptul lui. Nările îi fremătau, iar mie a început să-mi bată inima și mai tare.
— N-am avut probleme la masa asta. Și sunt dispusă să pun pariu că dacă ar fi fost Fi, sau Silver, sau Max acolo, n-ai fi purtat discuția asta.
— Ele știu cum să se descurce dacă au probleme.
— Și eu nu?
— Scumpo, ai apărut în oraș în rochie de mireasă și cu flori în păr, ce naiba! Țipi în perne când ești stresată.
— Asta nu înseamnă că nu pot să mă descurc!
A pus o mână pe ușa din spatele meu și mi-a ocupat și ultima fărâmă de spațiu personal.
— Ai nevoie de un afurisit de paznic.
— Nu sunt vreo domniță la ananghie neajutorată, Knox.
— Pe bune? Unde-ai fi dacă nu te-aș fi găsit eu în cafenea? Stăteai în haznaua aia de rulotă a Tinei? Fără slujbă. Fără mașină. Fără telefon.

Eram foarte aproape să-l pocnesc în cap cu tava.

— M-ai prins într-o zi proastă.

— O zi proastă? Dă-o naibii, Naomi. Dacă nu te duceam pe sus la mallul ăla nenorocit, n-aveai nici acum telefon. Îți place sau nu, ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine, pentru că ești prea al naibii de încăpățânată s-o faci singură. Ești prea ocupată să încerci să ai grijă de toți ceilalți ca să-ți mai bați capul și cu tine.

Avea pieptul lipit de-al meu și mi-era greu să mă concentrez pe furia care mi se ridica în gât. Mușchi puternici, sexy, lipiți de pielea moale. Apropierea de el parcă mă îmbăta.

— Să nu cumva să mă săruți, am insistat.

Privind în urmă, avertismentul a fost un picuț cam deplasat, pentru că nu mă mai sărutase niciodată. Dar, cinstit, *chiar* părea că ar vrea să mă sărute.

— Mai degrabă îți sucesc gâtuțul ăla drăguț în clipa asta, a răspuns el, cu ochii mijiți îndreptați spre gura mea.

Mi-am umezit buzele, pregătindu-mă clar să *nu-l* sărut.

Huruitul înfundat din pieptul lui mi-a vibrat prin tot corpul când și-a aplecat capul spre mine.

Ne-a întrerupt o altă vibrație.

— Mama mă-sii, a șuierat el și și-a scos telefonul din buzunar. Ce-i?

A ascultat, apoi a scos o serie de blesteme colorate.

— Nu-l lăsa să treacă de bar. Vin într-o clipă.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Vezi? Aia de-acolo e problema ta, a zis el și mi-a împins degetul în față în timp ce deschidea ușa.

— Ce-i?

— Brusc ești prea îngrijorată pentru mine ca să-ți vezi de tine când servești la o masă de infractori.

— Ți-a zis vreodată cineva că ești caraghios de dramatic? am întrebat în timp ce mă trăgea afară și scria un mesaj cu mâna liberă.

— Nu, că nu și-a dorit nimeni așa de tare să moară. Hai să mergem, Daze. De data asta o să te las să-mi preiei problema.

20. O mână câștigătoare

Knox

Problema mea — în afară de lungimea fustei lui Naomi — se sprijinea de bar în uniformă și sporovăia cu câțiva obișnuiți de-ai locului.

Am târât-o pe Naomi cu mine în nișa de la ușile bucătăriei.

— Fratele meu nu trebuie să se apropie de camera aia. Ai înțeles?

A făcut ochii mari.

— De ce-mi spui mie?

— Pentru că tu o să-l distragi și o să-l iei naibii de-aici.

S-a lăsat pe călcâie și și-a încrucișat brațele.

— Nu-mi aduc aminte de partea din fișa postului unde scrie că trebuie să mint forțele de ordine.

— Nu-ți spun să minți. Îți spun să-ți duci ochii ăștia de fată bună și decolteul ăla acolo și să flirtezi cu el până uită cu totul că vrea să spargă jocul de dincolo.

— Nu sună mai bine decât mințitul. Sună a prostituție și sunt destul de sigură că niciun judecător de la tribunalul pentru familie n-ar vedea cu ochi buni așa ceva în timpul unei audieri pentru custodie.

Am suflat pe nări, după care mi-am scos portofelul.

— Bine. Îți dau o sută de dolari.

— S-a făcut.

Încă mai clipeam când mi-a smuls bancnota din mână și s-a dus spre frate-miu. Era o măgărie din partea mea să mă folosesc de faptul că avea nevoie de bani și s-o pun într-o situație dubioasă. Dar îl știam pe frate-miu, iar Nash n-ar fi făcut nimic care să pună în pericol șansele lui Naomi la audierea pentru tutelă. La dracu', orice idiot cu un singur ochi putea să-și dea seama că femeia era cu câteva clase peste soră-sa.

— La dracu', am mormăit de unul singur.

— Interesant.

Am găsit-o pe Fi sprijinită de perete, bucurându-se încrezută de o acadea care-i ținea loc de țigară.

— Ce?

A ridicat din sprâncene.

— N-ai luat-o niciodată razna când serveam eu sau Max.

— Tu și Max știți cum să vă descurcați.

— Se pare că Naomi se descurcă foarte bine aici. Poate că problema nu e ea?

— Vrei să fii tu noua mea problemă, Fiasco? am mârâit eu la ea.

Nu era nici pe departe intimidată. Și exact de-asta un patron nu trebuie să fie prieten cu angajații.

— Cred că Knox Morgan e cea mai mare problemă a lui Knox Morgan. Dar na, ce știu eu? a zis ea, ridicând enervant din umeri.

— Auzi, tu n-ai treabă?

— Și să ratez spectacolul?

Fi a făcut semn din cap peste umărul meu.

M-am întors și m-am uitat la Naomi cum punea jucăuș o mână pe brațul lui frate-miu.

Când a izbucnit în râs și și-a dat părul pe spate, planul meu strălucit nu mi s-a mai părut așa de strălucit.

— Fir-ar al naibii!

Am lăsat-o pe Fi și mi-am croit drum prin mulțime, până m-am apropiat suficient ca să-l aud pe Nash zicând:

— Stai să ghicesc. Joc de pocher ilegal în camera din spate și pe tine te-au trimis să-mi distragi atenția.

Mama mă-sii.

Naomi a făcut ochii mari și mi-am dat seama că habar n-avea să-și controleze expresia.

— Tu ești totdeauna așa de chipeș și inteligent? l-a întrebat.

— Da, a răspuns Nash și a făcut cu ochiul în felul ăla idiot care mă făcea să-mi doresc să-l pocnesc în mutra aia tâmpită. Dar e de ajutor și faptul că orașul ăsta nu știe cum să-și țină gura. N-am venit pentru partida de pocher.

— Păi, nici pentru chelnerițele mele n-ai venit. Și-atunci, ce dracu' cauți aici? l-am întrebat băgându-mă în discuția lor intimă

ca un idiot gelos.

Nash mi-a aruncat o privire satisfăcută, ca și cum știa exact cât de enervant mi se părea.

— Am auzit că a venit în oraș un prieten vechi.

— Zvonurile sunt adevărate.

Ne-am întors cu toții și l-am văzut pe Lucian stând chiar lângă noi.

Frate-miu a zâmbit și m-a dat deoparte din drum. L-a întâmpinat pe Lucian cu o îmbrățișare strânsă și o bătaie pe spate.

— Mă bucur că te-ai întors, frate.

— Mă bucur că m-am întors, a zis și Lucian, întorcându-i îmbrățișarea. Mai ales că personalul de servire a devenit și mai interesant.

I-a făcut cu ochiul lui Naomi.

De ce naiba tot orașul se hotărâse brusc că e o idee bună să-i facă lui Naomi cu ochiul mă depășea și aveam de gând să pun capăt obiceiului ăstuia cât mai curând.

— Da, da. Totul e minunat, am zis. Tu n-ai de servit băuturi?

Naomi și-a dat ochii peste cap.

— Încă n-am scăpat de frate-tu.

— Poți să ții suta dacă pleci de-aici, i-am răspuns, pentru că aveam nevoie s-o scot dintre fratele meu și cel mai bun prieten al meu.

— S-a făcut. Lucian, ne vedem la masă cu băutura, a promis ea. Nash, a fost distractiv să flirtez cu tine.

— Plăcerea a fost de partea mea, scumpo, a răspuns frate-miu tărăgănat, aruncându-i un salut discret.

Am privit-o toți cum se îndreaptă legănat spre bar.

Mă durea capul de cât mă străduisem să nu urlu. Aveam maxilarul așa de încordat, că-mi era teamă că-mi sparg o măsea. Nu știam ce-avea femeia asta, dar mă amețise naibii cu totul. Nu-mi plăcea absolut deloc.

— De ce te-ai întors în oraș? l-a întrebat Nash pe Lucian.

— Parc-ai fi polițai, s-a plâns Lucian.

— *Sunt* polițai.

Șeful de departament Nash mă scotea din sărite.

Crescuserăm toți trei provocând scandaluri și călcând legea-n picioare. Când Nash se făcuse polițist, păruse un fel de trădare. Calea dreaptă și îngustă mi se părea prea restrictivă. Nu mai călcam foarte mult pe-alături în ultima vreme, dar mă asiguram că mai calc când și când undeva la limită, de dragul vremurilor de demult.

Lucian era altfel. Nu că se țineau belelele după el. Avea tendința să le provoace oriunde se ducea. Dacă se întorsese în Knockemout, era limpede ca lumina zilei că nu venise să depene amintiri.

— Ce, n-are omu' voie să devină nostalgic după copilărie? a replicat Lucian, evitând cu dibăcie întrebarea.

— Copilăria ta a fost nasoală, a observat Nash. N-ai mai venit de ani întregi. Te-a adus ceva înapoi, și ar fi bine să nu fie probleme.

— Poate că m-am săturat să tot aud cum frații Morgan sunt prea încăpățânați să vadă dincolo de lungul nasului. Poate că m-am întors să vă ajut să îngropați securea războiului.

Naomi a trecut pe lângă noi cu o tavă plină cu băuturi și le-a aruncat un zâmbet degajat lui Lucian și Nash.

Zâmbetul s-a schimbat în strâmbătură când s-a uitat la mine.

— N-are nimeni nevoie de ajutor cu nicio secure, am replicat eu, pășind în fața lui ca să nu-l las să se bucure de priveliștea fundului obraznic al lui Naomi, care se îndepărta.

— Securea pe care vă bateți de doi ani e o prostie. Depășiți odată momentul și vedeți-vă de viață.

— Nu folosi cu noi tonul ăsta de vrăjeală de Washington, a zis Nash.

Lucian își făcuse o firmă de consultanță politică în care erau implicate prea multe lucruri neclare ca să fie pe placul lui Nash. Prietenul nostru avea un dar să bage frica-n oasele clienților sau a celor care stăteau între clienții lui și ce voiau ei să obțină.

— Rahatul ăla nu prinde în Knockemout, i-am amintit eu.

— N-aveți voi de ce să vă faceți griji. Hai să bem ceva de dragul vremurilor de demult, a propus el.

— Nu pot în seara asta, a răspuns Nash. Sunt de serviciu.

— Atunci cred că ar fi mai bine să te întorci la muncă, i-am sugerat.

— Cred că da. Încearcă să nu lași niciun jucător de pocher ofticat să facă prăpăd diseară. N-am chef să rezolv toată hârțogăria.

— Cină. Mâine seară. La tine, a zis Lucian, arătând spre etaj.

— Îmi convine, am răspuns.

— Bine, a spus și Nash. Mă bucur să te văd, Lucy.

Lucian i-a zâmbit cu jumătate de gură.

— Mă bucur să fiu văzut.

S-a întors apoi spre mine.

— Te-ajung din urmă când te foiești pe lângă Naomi.

I-am arătat degetul mijlociu.

După ce-a plecat, Nash s-a întors spre mine.

— Ai o clipă?

— Depinde.

— E vorba de Tina.

Futu-i.

— Te conduc.

Seara de august era încă sufocant de umedă când am trecut prin bucătărie și am ieșit în parcare.

— Care-i problema? am întrebat în timp ce ne apropiam de SUV-ul lui Nash.

— Am mai obținut niște detalii despre ea. Tina și omul ei nou mutau bunuri furate. Nimic grav. Televizoare și telefoane. Tablete. Dar se zvonește că iubitul are legături cu o rețea mai mare de criminalitate.

— Cine-i iubitul?

A clătinat din cap.

— Fie nu știe nimeni cum îl cheamă, fie nu vor să-mi spună.

— N-ai prea aflat mare lucru, nu?

— Am o presimțire că Tina n-a hotărât să-și abandoneze copilul doar ca să se distreze. Cred că s-a băgat adânc în ceva nasol.

A ridicat privirea spre cerul întunecat.

— Am auzit vreo câțiva zicând că li se pare că au văzut-o în Lawlerville.

Lawlerville era la mai puțin de jumătate de oră de Knockemout. Ceea ce însemna că probabil n-avea de gând să mai stea mult plecată.

— Futu-i, am mormăit.

— Mda.

Știam ce vrea Nash de la mine. În orice altă situație, l-aș fi pus să mă roage. Dar pentru că era vorba despre Naomi și Waylay, n-aveam chef să mă prostesc.

— O să întreb. Să văd dacă vreo sursă care se codește să stea de vorbă cu poliția simte nevoia să discute cu mine.

— Apreciez.

În loc să mă duc acasă, așa cum avusesem de gând, m-am prefăcut că mai rezolv câte ceva de pe listă. Am ajutat-o pe Silver cât și-a luat Max pauza de masă. După aia am răspuns la vreo douăzeci de e-mailuri pe care le tot evitasem. Ba chiar m-am băgat și în magazie și am tăiat cutiile de carton pentru reciclare.

A patra oară când m-am surprins îndreptându-mă spre jocul de pocher, am hotărât să mă îndepărtez de ispită și m-am dus în sala butoaielor. Speram că frigul și efortul fizic cu mutatul butoaielor pline o să-mi mai alunge iritarea.

Aveam o listă întreagă de motive să fiu ofticat pe lume. Și majoritatea se învârteau în jurul lui Naomi Witt. Toate discuțiile cu ea se terminau cu o durere de cap și o erecție.

Iar când îi vedeam pe alții că le lasă gura apă când era ea prin preajmă, era și mai rău. N-o voiam. Dar voiam s-o revendic doar ca să-i țin pe toți ceilalți nemernici departe de ea.

Trebuia să mă îmbăt și să mi-o trag cu cineva. Trebuia să uit de existența ei.

Îmi înghețaseră mâinile ca dracu' și mă și răcorisem până am terminat de așezat butoaiele. Era aproape 11. Am zis că o să verific ce mai e pe la bar și după aia o să mă duc dracului acasă.

Când am ajuns la bar, Silver a ridicat privirea din poșirca pe care-o turna.

— N-ai vrea să verifici un pic petrecerea privată? m-a întrebat ea.

— De ce?

A ridicat din umeri.

— N-am mai văzut-o de ceva vreme pe Naomi.

M-am aprins iar, de parcă aruncase cineva pe mine o canistră de benzină și după aia îi dăduse foc cu bricheta.

N-am chiar deschis ușa cu piciorul, dar a fost o intrare mai dramatică decât de obicei. Tanner, idiotul slăbănog care petrecuse prea mult ca să-și mai păstreze banii, a căzut de pe scaun.

Naomi însă nu și-a bătut capul să ridice privirea. Era înghesuită între Winona și Grim, cu limba scoasă printre dinți, și studia cărțile din mână.

— Bine. Mai spuneți-mi o dată ce bate o pereche, a zis ea.

Ian s-a lansat într-o prelegere despre Texas Hold 'Em 101, în timp ce Grim s-a aplecat să-i vadă cărțile.

— Plusează, a sfătuit-o el.

Șovăitoare, a luat un jeton albastru și s-a uitat la Grim, care a clătinat din cap. Naomi a mai adăugat două jetoane și, când el a încuviințat, le-a aruncat în grămada din mijlocul mesei.

— Plusez, a anunțat ea și s-a foit pe scaun.

Am ocolit masa și m-am aplecat.

— Ce mama naibii faci, Naomi?

A ridicat în cele din urmă privirea spre mine, nedumerită.

— Învăț să joc pocher.

— Mă retrag, a spus Winona oftând. Să n-ai niciodată încredere în norocul începătorului.

— Plătesc și plusez, a hotărât Lucian, aruncând un pumn de jetoane pe masă.

— Las-o-n pace, Morgan, mi-a zis Ian. Avem paharele pline și ea n-a jucat niciodată.

Mi-am dezgolit dinții.

— Calmează-te, Morgan, a sărit și Winona. I-am dat toți jetoane. E doar o mână amicală.

Lucian și Naomi se țintuiau cu privirea.

M-am aplecat din nou și i-am șoptit la ureche:

— Știi ce valoare au jetoanele alea?

A clătinat in cap, uitându-se cum îi vine rândul lui Ian, care a aruncat mâna.

— Mi-au spus să nu-mi fac griji.
— Sunt douăzeci de miare în potul ăla, Naomi.
Atinsesem punctul sensibil. Și-a luat ochii de la Lucian și s-a uitat la mine în timp ce a dat să se ridice de pe scaun.
Grim i-a pus o mână pe umăr ca s-o țină în loc, iar eu i-am aruncat o privire rece.
— Calmează-te naibii, Knox, mi-a zis el. Winona are dreptate. E o mână amicală. Fără împrumuturi. Fără dobândă. Învață repede.
— Douăzeci de mii de *dolari*? a scâncit Naomi.
— Mă arunc, a hotărât Tanner și și-a aruncat jetoanele.
— Arată-le, a mârâit Grim, împingând un teanc identic de jetoane în mijlocul mesei.
Tanner a pus jos o pereche de doiari de doi bani. Lucian a stat și și-a aranjat o vreme cărțile înainte să dezvăluie o chintă frumușică.
— Oho, a mormăit Winona.
— Rândul tău, scumpete, a zis Grim, cu o expresie indescifrabilă.
Naomi și-a pus cărțile cu fața în sus pe masă.
— Cred că e o chintă mai mare ca a ta, Lucian.
În jurul mesei au izbucnit urale.
— Tocmai ai câștigat 22 000 de dolari, a anunțat-o Winona.
— Mamă, Doamne! Mamă, Doamne!
Naomi a ridicat privirea spre mine, iar bucuria de pe fața ei a fost ca un pumn în gât.
— Felicitări! Acum mișcă-ți fundul, am zis, încă în stare să fiu măgar.
Lucian a gemut.
— M-au tras în piept ochii ăia nevinovați. Ca de fiecare dată.
Nu voiam să se uite nici la ochii, nici la altă parte a lui Naomi, așa că i-am tras scaunul de la masă ca să se ridice.
— Stai! N-am parte de dansul victoriei? Cum dau banii înapoi?
— Categoric ai parte de dansul victoriei, a zis Tanner, mângâindu-și libidinos poala.
Ian m-a scutit de efort și i-a tras el una peste ceafă.
— Naomi. Acum, am spus și am arătat cu degetul spre ușă.
— Calmează-te, vikingule.

A numărat atentă un număr egal de jetoane și a început să le returneze celor cărora le aparțineau.

Grim a clătinat din cap și i-a acoperit mâna cu mâna lui tatuată.

— Ai câștigat cinstit. Îți păstrezi câștigul și poți să iei și partea mea.

— Ah, nu se poate, a început ea.

— Insist. Și când insist eu, oamenii fac ce le spun.

Naomi nu vedea în spatele cuvintelor un motociclist înspăimântător cam infractor. Vedea o zână bună tatuată și numai bună de îmbrățișat. Când și-a aruncat brațele pe după gâtul lui și i-a dat un pupic zgomotos pe obraz, l-am văzut că zâmbea de-a binelea. O ispravă despre care se crezuse că n-ar fi posibilă.

— Pentru reacția asta, păstrezi și partea mea, a zis Lucian.

Naomi a chiuit, a ocolit masa și l-a pupat zgomotos pe obraz.

Ian și Winona au făcut la fel și au râs când Naomi i-a îmbrățișat de mai să-i sufoce.

— Ia-i ceva frumos nepoată-tii, i-a zis Winona.

Doamne ferește, cât de mult din autobiografie împărtășise cu ei?

— Eu, hm, o să-mi păstrez partea, a zis Tanner, trăgând spre el jetoanele pe care i le împrumutase.

Ceilalți s-au uitat urât la el.

— Zgârcitule, l-a apostrofat Winona.

— Ei, haide. A fost o săptămână grea, s-a plâns el.

— În cazul ăsta, uite un bacșiș de la mine, a spus Naomi, întinzându-i un jeton de 100 de dolari.

Femeia era o toantă. Și se părea că Tanner era oficial îndrăgostit.

— Doamnelor, domnilor, ce-ați zice să încheiem? Am auzit că avem o formație în față. Putem să furăm una, două sticle din colecția personală a lui Knox și să depănăm amintiri din vremurile bune de demult, a propus Ian.

— Doar dacă-mi promite Lucy un dans, a răspuns Winona.

Am așteptat până și-au luat banii și au ieșit din cameră, lăsându-ne singuri pe Naomi și pe mine.

A ridicat privirea de la grămada de bani pe care i-o lăsaseră în față. Era un bacșiș dat naibii.

— Putem să lăsăm predica pe mâine, ca să pot să mă bucur?

— Bine, am zis scrâșnind din dinți. Dar te duc acasă în seara asta.

— Bine. Însă n-ai voie să țipi la mine pe drum.

— Nu pot să promit.

21. Urgență de familie

Naomi

Picioarele mă implorau să fac o pauză, dar cei 20 000 de dolari din șorț mi-au dat mai multă energie decât era nevoie ca să fac față ultimei ore a turei.

— Naomi!

Am zărit-o pe Sloane la o masă din colț, cu Blaze și Agatha, două motocicliste de vârstă mijlocie, care făceau parte și din comitetul bibliotecii. Sloane avea părul strâns într-o coadă de cal vioaie și purta blugi tăiați și șlapi. Blaze și Agatha erau în uniformele lor cu blugi și imitație de piele.

— Hei! le-am salutat eu și am grăbit pasul. Ați ieșit în oraș?

— Sărbătorim, mi-a explicat Sloane. Biblioteca tocmai a primit un grant mare și frumos, pentru care nici nu-mi aduc aminte să fi depus cerere! Nu numai că înseamnă că putem să asigurăm mic-dejun gratuit pentru comunitate *și* să modernizăm computerele de la etaj, dar pot și să-ți fac o ofertă oficială pentru jumătatea aia de normă.

— Vorbești serios? am întrebat simțind cum mă cuprinde bucuria.

— Cât se poate de serios, a răspuns Blaze și a bătut cu palma în masă.

Sloane a zâmbit.

— E a ta dacă o vrei.

— O vreau!

Bibliotecara a întins mâna.

— Bun-venit la Biblioteca publică din Knockemout, doamnă coordonatoare pentru proiecte comunitare. Începi oficial săptămâna viitoare. Treci pe-acolo în weekend și discutăm atunci despre noile tale îndatoriri.

I-am strâns mâna. Apoi am îmbrățișat-o. După care le-am îmbrățișat pe Blaze și Agatha.

— Doamnele mele frumoase și minunate, pot să vă ofer un rând? am întrebat când am eliberat-o pe Agatha, care părea puțin amețită.

— Un angajat al bibliotecii publice nu poate să refuze o băutură gratis. Scrie în carta orașului, a răspuns Sloane.

— Și nici noi, lesbienele care susțin literatura, a adăugat Agatha.

— Soția mea are dreptate, a încuviințat Blaze.

Am plutit prin mulțimea din ringul de dans și am dat comanda pentru noile mele șefe. Mă gândeam la mașina pe care o să mi-o permit și la biroul pe care voiam să-l cumpăr pentru camera lui Waylay, când a apărut Lucian.

— Cred că-mi datorezi un dans, a zis el, întinzând mâna.

Am râs.

— Cred că măcar atât pot să fac pentru că m-ai lăsat să câștig.

— Nu las niciodată pe nimeni să câștige, m-a asigurat el, luându-mi tava din mână și punând-o pe masa unor fermiere care n-au părut deranjate.

— Asta-i o atitudine de mercenar, am remarcat.

Formația a început o melodie lentă și stridentă despre dragostea pierdută.

Lucian m-a tras în brațe și iar m-am trezit întrebându-mă de ce Knockemout are o populație atât de mare de bărbați imposibil de sexy. M-am întrebat și care era motivul lui Lucian să mă invite la dans. Mi se părea genul care nu face niciodată ceva fără motiv.

— Knox și Nash, a început el.

M-am felicitat pentru istețime.

— Ce-i cu ei?

— Sunt prietenii mei cei mai buni. Vrajba asta a lor a durat suficient. Vreau să mă asigur că nu e ațâțată din nou.

— Ce-are a face cu mine?

— Totul.

I-am râs în față.

— Tu crezi că *eu* o să ațâț o vrajbă cu care n-am avut nicio legătură?

— Ești o femeie uluitoare, Naomi. Ba chiar mai mult, ești interesantă, amuzantă și blândă. Merită să se lupte pentru tine.
— Păi, mulțumesc pentru vorbele tale amabile, dar bizare. Poți să te liniștești, Knox și cu mine abia suportăm să stăm în aceeași cameră.
— Asta nu înseamnă întotdeauna ce crezi tu că înseamnă.
— E bădăran, are toane și dă vina pe mine pentru orice.
— Poate pentru că-l faci să aibă sentimente pe care nu vrea să le aibă.
— De care? Criminale?
— Dar Nash?
— Nash e opusul lui frate-su. Dar eu tocmai am scăpat dintr-o relație pe termen lung. Sunt într-un oraș necunoscut, unde încerc să fac ce-i mai bine pentru nepoata mea, care n-a avut cea mai ușoară viață din lume. N-am timp să mă interesez de o relație cu un bărbat, am replicat fermă.
— Bine. Pentru că știu că n-ai vrea să pui fără să vrei gaz pe foc.
— Și de fapt de la ce-a pornit tâmpenia asta de ciorovăială?
— Încăpățânare. Prostie. Ego, a răspuns el evaziv.
Știam că nu era cazul să mă aștept la un răspuns direct de la un om care le era ca un frate.
— Hei, Naomi! Putem să mai comandăm niște…
Sloane s-a întrerupt în mijlocul frazei.
Blonda minionă se holba cu gura căscată la Lucian, ca și cum tocmai primise un pumn în plină figură. L-am simțit și pe el cum se încordează.
Mi-a stat inima când mi-am dat seama că-mi trădasem cumva noua prietenă.
— Hei, am îngăimat. O știi pe…
Prezentarea mea jenată nu era necesară.
— Sloane, a spus Lucian.
Pe mine m-a apucat tremuratul când am auzit răceala din tonul lui, însă Sloane a avut o reacție complet opusă. Pe chip i s-a așternut o expresie revoltată, iar în ochi i s-a aprins o scânteie de smarald.
— E vreo convenție a nemernicilor în oraș și eu nu știam?

— Încântătoare ca întotdeauna, a ripostat Lucian.
— Du-te naibii, Rollins.
Și, pe replica de despărțire, s-a întors și a pornit spre ușă.
Lucian încă nu mișcase niciun mușchi, dar avea privirile lipite pe spatele ei. Mâinile, încă pe șoldurile mele, mă strângeau cu forță.
— Ce-ai zice să-mi eliberezi personalul de servire, Luce? a mârâit Knox în spatele meu.
Am țipat, luată prin surprindere. Erau prea mulți oameni enervați în preajma mea. Lucian mi-a dat drumul, cu privirea în continuare la ușă.
— Ești bine? l-am întrebat.
— E bine, a răspuns Knox.
— Sunt bine.
Era evident o minciună. Omul arăta de parcă era cât pe ce să comită o crimă cu sânge rece. Nu eram sigură pe cine ar trebui să încerc să rezolv mai întâi.
— Cină. Mâine, i-a zis lui Knox.
— Da. Cină.
Și cu asta, a luat-o spre ușă.
— E bine? l-am întrebat pe Knox.
— De unde dracu' să știu eu?
Ușa s-a deschis chiar când a ajuns Lucian în dreptul ei, și a intrat Wylie Ogden, fostul șef al poliției. Când l-a văzut pe Lucian în fața lui, a tresărit, apoi a încercat să ascundă reacția — slăbuț — cu o strâmbătură. S-au privit în ochi o vreme, după care Wylie s-a dat deoparte și i-a făcut suficient loc.
— Ce dracu' a fost asta? am întrebat.
— Nimic, a mințit Knox.
Silver a fluierat de la bar și i-a făcut semn să vină la ea, iar Knox s-a conformat înjurând în barbă.
Omul era mai încordat ca un arc.
— Sloane a plecat? a întrebat Blaze, venind lângă mine cu Agatha după ea.
— Da. Dansam cu Lucian Rollins. I-a aruncat o privire și a plecat. Am greșit cu ceva?

Blaze a oftat.
— Nu-i bine.
Agatha a clătinat din cap.
— Clar nu-i bine. Se urăsc.
— Cine-ar putea s-o urască pe Sloane? Nu-i cea mai drăguță persoană din nordul Virginiei?
Agatha a ridicat din umeri.
— E o poveste complicată cu ăștia doi. Au fost vecini în copilărie. Nu s-au învârtit prin aceleași cercuri. Nu știe nimeni ce s-a întâmplat, dar nu suportă să se vadă în ochi.
Fusesem surprinsă dansând cu inamicul de moarte al noii mele prietene/șefe. La naiba!
Trebuia să îndrept lucrurile. Măcar faptul că nu știusem era o apărare plauzibilă. Mă întindeam deja după telefon când a început să sune. Era Stef.
— Zi! i-am răspuns, după care le-am zis motociclistelor: Trebuie să răspund. Hei, toate bune?
— Witty, am o veste proastă.
Mi-a stat inima și după aia a pornit din nou cu un spasm. Știam tonul ăla. Nu era „am rămas fără șampanie și înghețată“, era „urgență de familie“.
— Ce s-a-ntâmplat? Waylay e bine?
Mi-am băgat degetul în cealaltă ureche, ca să nu mai aud formația.
— Way e bine. Dar Nash a fost împușcat. Nu se știe dacă o să supraviețuiască. E în operație.
— Of, Doamne, am șoptit.
— Un oarecare sergent Grave a anunțat-o pe Liza și a dus-o la spital. Trimite pe cineva să-l anunțe pe Knox.
Knox. L-am văzut prin mulțime — era în spatele barului, zâmbind cu jumătate de gură la ceva ce spusese un client. A ridicat capul și m-a privit în ochi.
Probabil că fața mea i-a transmis ceva, pentru că a sărit peste bar și a început să împingă lumea ca să ajungă la mine.
— Îmi pare rău, scumpo, a zis Stef. Am adus-o pe Way la Liza, cu toți cățeii. Suntem în regulă. Tu fă ce ai de făcut.

Knox a ajuns la mine și m-a prins de brațe.

— Ce s-a-ntâmplat? Ești bine?

— Trebuie să închid, am spus în telefon.

Ușa din față s-a deschis și am văzut doi polițiști în uniformă, cu expresii sumbre. Mi-a stat sufletul.

— Knox, am șoptit.

— Aici sunt, scumpo. Ce s-a-ntâmplat?

Avea ochii mai albaștri în lumina asta, un albastru arzător, și serioși.

Am clătinat din cap.

— Nu-i vorba de mine. E vorba de tine.

— Ce-i cu mine?

Am arătat cu un deget tremurător spre polițiștii care veneau spre noi.

— Knox, trebuie să stăm de vorbă, a spus cel mai înalt.

Am băgat camioneta în marșarier a treia oară și după aia am îndreptat-o până am fost în sfârșit mulțumită de cum era parcată. Spitalul se ridica în fața mea ca un far luminos. O ambulanță a adus un pacient pe targă la intrarea unității de primiri urgențe. Luminile mașinii colorau parcarea în roșu și alb.

Am scos aerul din plămâni, sperând să-mi alung anxietatea care mi se agita în stomac ca o ciorbă stricată.

Aș fi putut să mă duc acasă.

Așa ar fi trebuit. Dar când îmi terminasem tura, venisem spre omul care-mi aruncase cheile de la mașină și-mi zisese să mă duc singură acasă. Mă făcuse să promit înainte să iasă cu polițiștii pe ușă și să se piardă în noapte.

Și totuși eram aici la ora 2 noaptea, încălcând ordinele directe și băgându-mi nasul unde nu-mi fierbea oala.

Categoric ar fi trebuit să mă duc acasă. Da. Sigur, am decis, după care am coborât din camionetă și am pornit direct spre ușa din față.

Ținând cont de oră, nu era nimeni la recepție. M-am luat după indicatoarele spre lifturi și apoi spre secția de Terapie Intensivă de la Chirurgie, care era la etajul al treilea.

Era straniu de liniște pe tot etajul. Singurele semne de viață se vedeau la biroul asistentelor.

Am luat-o spre Knox când l-am zărit prin geamurile sălii de așteptare; era ușor de recunoscut după umerii largi și atitudinea nerăbdătoare. Se plimba în sus și-n jos prin încăperea luminată, ca un tigru în captivitate.

Probabil că m-a simțit, pentru că s-a întors repede, ca și cum ar fi trebuit să-și înfrunte dușmanul.

I s-au încleștat maxilarele și abia atunci am văzut frământarea. Furia. Frustrarea. Teama.

— Ți-am adus cafea, am spus ridicând jalnic termosul pe care i-l pregătisem în bucătărie la Honky Tonk.

— Parcă-ți zisesem să te duci acasă, a mârâit el.

— Și nu te-am ascultat. Hai să trecem peste partea unde ne prefacem amândoi că suntem surprinși.

— Nu vreau să fii aici.

Am tresărit. Nu din cauza cuvintelor, ci a durerii din spatele lor.

Am lăsat cafeaua pe o măsuță plină de reviste care se prefăceau că i-ar putea distrage pe vizitatori de la ciclul nesfârșit al spaimei.

— Knox, am început și am făcut un pas spre el.

— Oprește-te.

Nu l-am ascultat și m-am apropiat încet.

— Îmi pare rău, am șoptit.

— Pleacă naibii de-aici, Naomi. Du-te. Nu poți să stai aici, a răspuns el cu glas răgușit, frustrat.

— O să plec, i-am promis. Am vrut doar să mă asigur că ești în regulă.

— Sunt bine.

Cuvintele erau pline de amărăciune.

Am ridicat mâna să i-o pun pe braț, dar el s-a smucit.

— Nu, mi-a zis cu asprime.

N-am zis nimic, dar am rămas pe poziții. Aveam senzația că-i pot respira furia ca și cum ar fi fost oxigen.

— Nu, a repetat el.

— Bine, nu.

— Dacă mă atingi acum…

A clătinat din cap.
— Nu mă controlez, Naomi.
— Spune-mi doar de ce ai nevoie.
A râs, sec și amar.
— Ce am eu nevoie e să-l găsesc pe nenorocitul care i-a făcut asta lui frate-miu. Ce am eu nevoie e să dau ceasul înapoi, ca să nu fi pierdut ultimii nu știu câți ani din cauza unei vrajbe cretine. Ce am eu *nevoie* e să se trezească naibii frate-miu.

Respira întretăiat și nici eu nu-mi puteam controla corpul. Pentru că acum stăteam în fața lui și în clipa următoare îi cuprindeam mijlocul cu brațele, strângându-l și încercând să-i absorb durerea.

Avea trupul încordat și tremura, ca și cum avea să cedeze dintr-o clipă în alta.
— Încetează, a șoptit el cu voce spartă. Te rog.
Dar nu m-am oprit. L-am ținut și mai strâns și mi-am lipit fața de pieptul lui.

A înjurat în barbă și apoi m-a cuprins cu brațele, zdrobindu-mă de el. Și-a îngropat fața în părul meu și m-a strâns.

Era cald, solid, viu. M-am agățat de el ca de frica morții și mi-am dorit să verse câte ceva din ce strânsese în el.
— De ce naiba n-asculți niciodată? a mormăit el, cu buzele în părul meu.
— Pentru că uneori oamenii nu știu cum să ceară ce le trebuie cu adevărat. Tu aveai nevoie de o îmbrățișare.
— Ba nu, a răspuns el răgușit.
A tăcut multă vreme, iar eu i-am ascultat bătăile inimii.
— De tine aveam nevoie.
Mi s-a oprit o clipă răsuflarea. Am încercat să mă trag înapoi ca să mă uit la el, dar m-a ținut în loc.
— Taci din gură, Daisy.
— OK.
Mâna i-a coborât pe spatele meu și a urcat înapoi. Iar și iar, până m-am topit cu totul în el. Nu eram sigură care dintre noi oferea mângâiere și care o primea.

— A ieșit din operație, a zis Knox în cele din urmă, trăgându-se treptat înapoi.

Degetul lui mare mi-a mângâiat buza de jos.

— Nu mă lasă să-l văd până nu se trezește.

— O să vrea să te vadă?

— Nu mai pot eu de ce vrea el. O să mă vadă.

— Pentru ce v-ați certat?

A oftat. Când a întins mâna și mi-a dat o șuviță de păr după ureche, am simțit că leșin.

— N-am niciun chef să vorbesc despre asta, Daze.

— Ai ceva mai bun de făcut?

— Mda. Să țip la tine să te duci acasă și să dormi un pic. Mâine e prima zi de școală a lui Waylay. Nu-i trebuie o mătușă zombi care să-i pună detergent de vase peste cereale.

— În primul rând, mâncăm ouă, fructe și iaurt la micul-dejun, am început eu, după care mi-am dat seama că încerca să mă distragă. A fost vorba de o femeie?

S-a uitat în tavan.

— Dacă începi să numeri până la zece, îți trag un șut în picior, l-am avertizat.

A oftat din nou.

— Nu. N-a fost vorba de o femeie.

— În afară de dragoste, pentru ce mai merită să-ți pierzi fratele?

— Ale naibii romantice!

— Poate că dacă vorbești, în loc să tot strângi în tine, o să te simți mai bine.

M-a cercetat iar gânditor, o clipă lungă, și eram sigură că o să-mi spună să mă duc acasă.

— Bine.

Am clipit surprinsă.

— Ăăă. OK. Uau. Deci chiar se întâmplă. Poate c-ar fi cazul să ne așezăm? i-am propus uitându-mă la scaunele de plastic.

— De ce naiba trebuie să fie discuțiile cu o femeie ceva așa de complicat? a mormăit el în timp ce ne îndreptam spre două scaune.

— Pentru că tot ce merită făcut merită făcut cum se cuvine.

M-am așezat și am bătut cu palma în scaunul de-alături.

S-a așezat și și-a întins picioarele lungi în față, uitându-se în gol spre fereastră.

— Am câștigat la loto.

— Da, știu. Mi-a spus Liza.

— Am adus acasă unsprezece milioane și am crezut că asta rezolva totul. Am cumpărat barul. O clădire, două. Am investit în planul lui Jeremiah pentru salonul ăla de fițe. Am plătit ipoteca Lizei J. Îi era greu de când murise bunicul.

A coborât privirea spre mâini și și-a frecat palmele de blugi.

— Aveam impresia că-s al naibii de bun dacă puteam să rezolv probleme.

Am așteptat.

— În copilărie, n-am avut mare lucru. După ce-am pierdut-o pe mama, n-am mai avut nimic. Liza J și bunicul ne-au luat și ne-au oferit un cămin, o familie. Dar banii erau puțini și în orașul ăsta ai copii care vin cu BMW-urile la școală când fac șaișpe ani sau se duc în weekenduri la concursuri pe cai de 40 000 de dolari. Eram eu, Nash și Lucy. Niciunul dintre noi n-avusese nimic în copilărie, așa că poate că am mai luat câte ceva care nu era al nostru. Poate că am mai călcat și pe-alături uneori, dar am învățat să ne descurcăm singuri. Am învățat că uneori, atunci când vrei ceva, trebuie să-ți iei singur, nu să aștepți să-ți dea cineva.

I-am întins cafeaua și a sorbit din ea.

— Și după aia Nash s-a „virusat" și a hotărât să devină Domnul-face-totul-bine.

Ceea ce, mi-am dat seama, Knox trebuie să fi resimțit ca pe o trădare.

— I-am dat bani. Sau cel puțin am încercat. Nemernicul ăla căpos a zis că nu-i vrea. Cine refuză așa ceva?

— Se pare că frate-tu.

— Mda. Așa se pare.

N-avea liniște; și-a trecut din nou degetele prin păr.

— Ne-am tot ciondănit pe tema asta aproape doi ani. Eu încercam să i-i bag pe gât, el îi refuza. Ne-am mai luat și la

pumni. Până la urmă, Liza J l-a făcut să-i ia. Și știi ce-a făcut frățiorul meu tâmpit cu ei?

Mi-am înfipt dinții în buza de jos, pentru că știam.

— Nemernicul ăla i-a donat departamentului de poliție din Knockemout, ca să construiască o nenorocită de secție de poliție nouă. Clădirea municipală Knox Morgan, în mă-sa.

Am așteptat câteva clipe, sperând că mai e ceva. Dar n-a continuat, iar eu m-am lăsat să alunec pe scaun.

— Adică vrei să spui că tu și frate-tu aproape că n-ați vorbit câțiva ani pentru că ți-a pus *numele* pe o *clădire*?

— Spun că a refuzat bani care l-ar fi asigurat pentru tot restul vieții și i-a dat în schimb polițailor. Polițaii care se excitau ținându-se după trei adolescenți care făceau un pic de scandal. În mă-sa! Când aveam șaptespe ani, Lucian a stat o săptămână la închisoare pe niște aiureli de acuzații. A trebuit să învățăm să ne ocupăm singuri de toate în loc să dăm fuga la un șef de departament corupt și acoliții lui idioți. Și Nash se duce și le dă peste două milioane de parai.

Imaginea devenea tot mai clară. Mi-am dres vocea.

— Ăăă, polițiștii ăia mai sunt în departament?

Knox a ridicat din umeri.

— Nu.

— Și Nash îi lasă pe polițiștii din subordinea lui să profite de funcție?

Și-a împîmpins limba în obraz.

— Nu știu cât de bun e Grave, dacă te gândești că în weekenduri încă-i place să tragă câte o cursă, a continuat el încăpățânat.

I-am pus mâna pe braț și l-am strâns.

— Knox.

— Ce-i? a întrebat el cu privirile în mochetă.

— Uită-te la mine.

Când a ridicat privirea, am văzut frustrarea întipărită pe fața lui minunată. I-am prins obrajii în palme și i-am simțit barba aspră.

— O să-ți spun ceva ce trebuie să știți și tu, și frate-tu și vreau să vă ajungă în suflet.

M-a privit în ochi. Mă rog, se uita mai mult la gură decât la ochi. Dar era suficient.
— Sunteți amândoi niște idioți.
Privirea i s-a smuls de pe buzele mele și a mijit ochii. L-am strâns de obraji înainte să înceapă să mârâie la mine.
— Și idioțenia e în fază terminală și n-are leac dacă vreunul dintre voi mai pierde fie și numai o zi, pentru că ați muncit din greu și ați dat așa de multe orașului, *fiecare în felul lui*.
Mi-am luat mâinile și m-am sprijinit de spătar.
— Dacă așa încerci să mă înveselești când frate-miu a fost împușcat, nu ești bună de nimic.
Încet-încet, zâmbetul mi s-a întins pe toată fața.
— Crede-mă pe cuvânt, vikingule. Tu și frate-tu aveți ocazia să puneți lucrurile în ordine și să aveți o relație adevărată. Unii dintre noi n-au norocul ăsta. Unele punți tăiate nu mai pot fi construite la loc. Nu tăia o punte pentru o tâmpenie cum sunt banii.
— Asta o să meargă doar dacă se trezește naibii odată, mi-a amintit el.
Am dat zgomotos afară aerul din plămâni.
— Da, știu.
Am rămas fără să mai spunem nimic. Îi simțeam genunchiul cald și solid lipit de mine.
În sala de așteptare a intrat o asistentă în halat albastru, iar noi ne-am ridicat. Mă întrebam dacă și-a dat seama că mă luase de mână.
— Fratele tău s-a trezit și vrea să te vadă, a anunțat femeia.
Am oftat ușurată.
— Cum se simte? a întrebat Knox.
— E amețit și-l așteaptă o recuperare de durată, dar chirurgii sunt mulțumiți.
Spatele și umerii i s-au relaxat, iar eu l-am strâns de mână.
— În cazul ăsta, cred că eu o să mă duc acasă să-i pregătesc lui Waylay cerealele și detergentul de vase.
Knox m-a strâns mai tare de mână.
— Ne poți lăsa o clipă? a întrebat-o pe asistentă.

— Sigur. Sunt afară. Te duc la el când ești gata.

Knox a așteptat până a ieșit asistenta, după care m-a tras mai aproape.

— Mulțumesc, Naomi, a șoptit chiar înainte să ni se întâlnească buzele.

Fierbinți, dure, hotărâte. A ridicat mâna ca să-mi cuprindă maxilarul și gâtul; m-a ținut strâns cât m-a sărutat până mi-au fugit toate gândurile din minte și m-a lăsat cuprinsă de un torent de senzații.

S-a tras înapoi, cu ochii aprigi. Apoi m-a sărutat pe frunte și a ieșit.

22. O secure, două gloanțe

Knox

— Arăți ca dracu', a zis Nash răgușit.

În salon lumina era slabă. Frate-miu era rezemat de perne pe patul de spital, iar pe pieptul dezgolit se vedeau bandaje și pe umărul stâng, niște pansamente.

Aparatele țiuiau, ecranele pâlpâiau. Iar el era palid. Vulnerabil. Mi-am încleștat pumnii pe lângă corp.

— Aș putea zice același lucru și despre tine, i-am răspuns și am înconjurat încet patul, ca să mă afund în fotoliul de lângă fereastra întunecată.

— Arată mai rău decât e de fapt, a șoptit.

Mi-am rezemat coatele pe genunchi și am încercat să par relaxat. Dar simțeam furia clocotindu-mi în măruntaie. Cineva încercase să pună capăt vieții lui Nash. Nu te pui cu un Morgan și să scapi după aia.

— Un nemernic a încercat să te omoare aseară.

— Ești furios că ți-a luat-o cineva înainte?

— Se știe cine-a fost?

I s-a ridicat colțul gurii, de parcă efortul să zâmbească ar fi fost prea mare.

— De ce? Vrei să te răzbuni?

— Aproape ai murit, Nash. Grave a zis că ai fost cât pe ce să dai colțul din cauza hemoragiei înainte să ajungă ambulanța la spital.

Mi se urca fierea în gât când îmi dădeam seama cât de adevărat era.

— Nu-s suficiente câteva gloanțe și o trântă ca să mă dea gata, m-a asigurat el.

Mi-am frecat palmele de genunchi. Înainte și înapoi, o încercare să domolesc furia. Nevoia să sparg ceva.

— A fost Naomi aici.

Chiar când o spuneam, nu știam de ce-o spun. Poate că tot ce simțeam devenea un pic mai suportabil dacă-i rosteam numele cu voce tare.

— Evident că a fost. Crede că sunt sexy.

— Nu-mi pasă câte găuri de gloanțe ai în tine. O să trec la acțiune.

Oftatul lui Nash semăna mai mult a șuierat.

— Era și timpul. Cu cât o dai în bară mai repede, cu atât mai repede pot să mă bag eu și să fiu băiatul bun.

— Du-te naibii!

— Hei, care dintre noi e pe patul de spital, măgarule? Sunt un erou, ce naiba! Femeile nu pot să reziste în fața unui erou rănit de gloanțe.

Eroul cu pricina a tresărit când s-a mișcat în pat, iar mâna i s-a întins spre tăviță, după care a căzut la loc pe saltea.

M-am ridicat și i-am turnat apă în cana pregătită alături.

— Mda, bine, poate că ar trebui să stai aici și să nu-mi ieși în cale câteva zile. Să-mi dai ocazia să dau totul peste cap.

Am împins cana și paiul la marginea tăvii și m-am uitat la el cum întinde brațul sănătos după ea. Pe frunte i-au apărut broboane de sudoare, iar mâna i-a tremurat când a cuprins cu degetele paharul de plastic.

Nu-l mai văzusem niciodată așa. Îl văzusem în multe alte feluri. Mahmur, stors după epidemia de gripă din 1996, extenuat după ce-și dăduse sufletul la meciul de fotbal anual din ultimul an de liceu. Dar nu-l văzusem niciodată așa slăbit.

Un asistent medical a tras draperia, scuzându-se cu un zâmbet.

— Voiam doar să verific pungile de perfuzie.

Nash i-a făcut semn că e în regulă și ne-am cufundat în tăcere în timp ce asistentul se ocupa de perfuzii. Frate-miu era conectat la vreo șase aparate din secția de Terapie Intensivă. Și eu lăsasem să treacă ani întregi fără să vorbesc cu el.

— Cum e cu durerea? l-a întrebat asistentul.

— E bine. Practic n-o simt.

Răspunsul fusese cam prea grăbit. Avea gura prea încleștată. Frate-miu jucase a doua repriză din meciul ăla anual cu încheietura mâinii ruptă. Și poate că era el fratele cuminte, fratele bun. Dar nu-i plăcea mai mult decât mie să dea dovadă de slăbiciune.

— Îl doare, i-am zis asistentului.

— Nu-l asculta, a insistat Nash.

Dar nu și-a putut ascunde grimasa când s-a mișcat pe saltea.

— Căpitane, tocmai ți-a trecut un glonț prin piept. Nu e nevoie să te doară ca să se vindece, a zis asistentul.

— Ba da, l-a contrazis Nash. Durerea e aia care-ți spune că ești în viață. O amorțești și cum știi că mai ești pe-aici?

— Crede că suntem amândoi idioți, i-am spus după ce-a plecat asistentul.

Nash a șuierat, după care a urmat o tuse chinuitoare care părea că o să-l sfârtece cu totul. Apoi s-a prăbușit la loc pe pat. Am văzut cum se stabilizează vârfurile verzi pe monitorul aparatului care-i măsura bătăile inimii.

— Cine? a întrebat în cel din urmă.

— Naomi.

— De ce să creadă Naomi că sunt idiot?

— I-am zis de ce stau lucrurile cum stau.

— N-a fost impresionată de purtarea ta de Robin Hood sau de independența mea masculină?

— Nicio clipă. Și s-ar putea să și aibă dreptate.

— Cu ce?

— A crezut că era vorba de o femeie. Nu de bani.

Capul lui Nash aluneca încet într-o parte și pleoapele i se îngreunau.

— Deci dragostea merită o vrajbă de familie, dar câteva milioane, nu?

— Cam asta era ideea.

— Nu pot să zic că n-are dreptate.

— Și atunci de ce mama naibii n-ai strâns din dinți și n-ai îndreptat lucrurile? m-am răstit eu.

Mi-a zâmbit palid, cu ochii închiși.

— Tu ești fratele mai mare. Și tu erai ăla care încerca să mă facă dator îndesându-mi bani pe gât.
— Singurul motiv pentru care nu te pocnesc în clipa asta e că ești legat la prea multe aparate.
Mi-a arătat istovit degetul mijlociu.
— Dumnezeule, am mormăit. N-am vrut să-mi fii dator sau mai știu eu ce drăcie. Suntem o familie. Suntem frați. Unul din noi câștigă, câștigăm amândoi.
Însemna și că dacă unul dintre noi pierde, pierdem amândoi. Și asta fuseseră ultimii ani. O pierdere.
La naiba. Nu-mi plăcea să pierd.
— Nu voiam banii, a bălmăjit el. Voiam să construiesc prin forțele mele.
— Puteai să-i pui deoparte pentru pensie sau de-astea, m-am plâns eu.
În mine încerca să se ridice același amestec de sentimente deja cunoscut. Respingere. Eșec. Furie îndreptățită.
— Meritai ceva bun. După toate mizeriile prin care am trecut și după ce Liza J l-a pierdut pe bunicul… Meritai mai mult decât un salariu de polițist dintr-un oraș de doi bani.
— Orașul *nostru* de doi bani, m-a corectat el. Ni l-am însușit. Tu, în felul tău. Eu, într-al meu.
Poate că avea dreptate. Dar nu conta. Ce conta era că dacă ar fi luat banii, n-ar fi fost acum într-un salon de spital. Frățiorul meu ar fi schimbat lucrurile în alt mod. Fără să se supună regulilor. Fără să plătească prețul.
— Ar fi trebuit să păstrezi banii. Dacă i-ai fi păstrat, n-ai fi aici, zăcând ca o mortăciune.
Nash a clătinat din cap încet pe pernă.
— Eu trebuia să fiu băiatul bun.
— Taci din gură și dormi!
— Am trecut prin aceleași mizerii. Dar eu l-am avut întotdeauna pe fratele meu mai mare. Am știut întotdeauna că pot să contez pe tine. Nu mai aveam nevoie și de banii tăi pe deasupra.
Umerii i s-au lăsat. L-a cuprins somnul și am rămas să-l veghez în tăcere.

Ușile automate s-au deschis și m-au aruncat, împreună cu un val de aer condiționat, în umezeala răsăritului. Stătusem la căpătâiul lui Nash și-mi lăsasem furia să mocnească. Știind ce urmează.

Voiam să sparg zidul spitalului cu un pumn. Voiam să revărs un val seismic de răzbunare asupra vinovatului.

Am luat într-o doară o piatră dintr-un strat de flori și mi-am trecut degetele peste ea, dorindu-mi s-o arunc în ceva. Să sparg ceva din exterior în loc să simt toate fisurile din interior.

— În locul tău, n-aș face așa ceva.

Mi-am strâns degetele în jurul pietrei.

— Ce cauți aici, Lucy?

Lucian era rezemat de coloana de calcar de lângă intrarea în spital, iar vârful țigării a strălucit mai puternic când a tras din ea.

Își permitea o singură țigară pe zi. Presupun că și asta era numărată.

— Tu ce crezi că fac?

— Sprijini clădirea? Te dai la chirurgi sexy?

A scuturat scrumul pe jos, privindu-mă în ochi.

— Cum se simte?

M-am gândit la durere, la extenuare. Fața fratelui meu pe care n-o văzusem până atunci.

— Bine. Sau cel puțin o să fie bine.

— Cine-a fost?

Tonul rece, indiferent, nu m-a păcălit.

Trecuserăm la afaceri. Poate că Lucian nu era rudă, dar era un Morgan din toate punctele de vedere importante. Și voia dreptate la fel de tare ca mine.

— Polițaii nu știu. Grave a zis că mașina era furată. Nash nu le-a dat încă descrierea suspectului.

— Își aduce aminte ce s-a-ntâmplat?

Am ridicat din umeri și m-am uitat cu ochii mijiți la cerul care devenea roz și mov pe măsură ce se ridica soarele.

— Nu știu, omule. Era destul de dat peste cap de anestezie și ce i-or fi pus în transfuzie.

— O să-ncep să sap, m-a asigurat Lucian.

— Anunță-mă ce afli. Nu mă las dat deoparte.
— Bineînțeles că nu.
Lucian m-a cercetat o clipă.
— Arăți ca dracu'. Ar trebui să dormi.
— Nu știu de ce-mi zice așa toată lumea.
Pe de altă parte, el arăta de parcă tocmai ieșise dintr-o sală de consiliu, într-un costum scump, dar fără cravată.
— Poate că ar trebui să asculți.
— Aproape că a murit, Luce. După ce-am fost un nenorocit cu el, aproape că a sângerat de moarte într-un nenorocit de șanț.
Lucian și-a stins țigara în scrumiera de beton.
— O să rezolvăm.
Am încuviințat. Știam că așa o să fie. Lucrurile nu puteau rămâne așa. Omul care băgase un glonț în frate-miu avea să plătească.
— Și o să rezolvați și restul, a adăugat el tăios. Ați pierdut amândoi suficient timp, la naiba. De-acum, gata.
Doar Lucian Rollins putea să facă o asemenea declarație și după aia s-o transforme și în realitate.
M-am gândit la ce spusese Naomi. Poate că fuseserăm idioți și pierduserăm din timpul pe care credeam că-l avem.
— E gata, am fost de acord.
— Bun. Mă săturasem să-mi văd cei mai buni prieteni din copilărie purtându-se de parcă erau tot copii.
— De-asta te-ai întors?
Lucian s-a întunecat la față.
— A fost unul dintre motive.
— Unul dintre celelalte motive are vreo legătură cu o bibliotecară minionă, drăguță, care te urăște de moarte?
A oftat și și-a netezit absent buzunarele.
— Ai fumat deja una, i-am adus eu aminte.
— Futu-i, a mormăit el, pe cât de agitat își permitea el să fie.
Eu eram cu temperamentul. Nash era cu dispoziția binevoitoare. Iar Lucian avea o stăpânire de sine de călugăr.
— Oricum, ce s-a întâmplat între voi? am întrebat, bucurându-mă de distragerea pe care mi-o oferea stânjeneala lui.

— Frate-tău e într-un pat de Terapie Intensivă. Ăsta-i singurul motiv pentru care nu-ți sparg dinții în clipa asta.

Oricât de apropiați eram, singurul lucru pe care Lucian nu mi-l spusese niciodată era de ce-l urăște Sloane. Până aseară, fusesem convins că sentimentul era reciproc. Dar îi văzusem fața când o zărise, când se uitase la ea plecând. Nu știam eu multe despre sentimente, dar ce era pe fața lui nu mi se părea ură.

— Probabil că nici nu-ți mai aduci aminte cum să tragi un pumn, l-am tachinat. Toate negocierile alea prin săli de ședințe. Doar asmuți avocații asupra oamenilor, în loc să le tragi un croșeu frumos de dreapta în față. Pun pariu că nu-i la fel de mulțumitor.

— Poți să iei băiatul din Knockemout, dar nu poți să iei Knockemoutul din băiat, a zis el.

Speram să fie adevărat.

— Apreciez c-ai fost aici.

A încuviințat.

— Stau cu el măcar până se întoarce Liza.

— Ar fi bine, i-am răspuns eu.

Am rămas în tăcere, încordați, în timp ce soarele s-a ridicat deasupra orizontului, adăugând și auriu la rozul și movul de mai devreme. Începuse oficial o nouă zi. Aveau să se schimbe multe lucruri, iar eu ardeam de nerăbdare să pun lucrurile în mișcare.

— Du-te și culcă-te, mi-a zis Lucian, după care a băgat mâna în buzunar și mi-a aruncat cheile. Ia mașina mea.

Le-am prins din aer și am apăsat pe butonul de deschis ușile. Un Jaguar strălucitor a clipit din faruri de pe un loc de parcare clasa-ntâi.

— Totdeauna ai avut gusturi bune.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Dar altele trebuiau să se schimbe.

— Ne vedem mai încolo, omule.

A dat din cap. Și după aia am reușit să ne surprind ca naiba pe amândoi când l-am îmbrățișat strâns cu un braț.

— Mi-a fost dor de tine, frate.

23. Cioc-cioc. Cine-i acolo?

Naomi

Am fost smulsă dintr-un somn agitat pe canapea de un bubuit în ușă. Dezorientată, m-am împleticit pe lângă măsuța de cafea și am încercat să-mi aduc aminte unde eram.

Cei 20 000 de dolari încă îndesați în șorț.

Nash.

Knox.

Prima zi de școală a lui Waylay.

Nu-i de mirare că mă lăsasem pradă somnului.

Am deschis ușa și am dat peste un Knox proaspăt ieșit din duș, care stătea în prag. Waylon a intrat dând din coadă.

— Salut, am articulat răgușit.

Deloc vorbăreț, Knox n-a zis nimic și a pășit peste prag. M-am frecat la ochi. Părea încordat de parcă era pus pe harță. Mă rog, dacă venise aici să ne certăm, o să fie dezamăgit. Eram prea obosită ca să fiu la înălțime.

— Cum e frate-tu? am îndrăznit.

Și-a trecut mâna prin păr.

— Îl așteaptă o recuperare lungă. Dar o să fie OK. Ai dus-o pe Way la școală?

Fratele lui fusese împușcat, și tot își adusese aminte să întrebe de prima zi de școală a lui Waylay. Nu știam cum să împac asta cu nemernicul care țipase la mine în fața propriilor clienți. Dacă ar reuși vreodată să se stabilizeze definitiv la partea asta cu morocănosul atent și să renunțe la băiatul rău supărat pe lume, într-o bună zi ar face o femeie foarte fericită.

— Mda, am răspuns și am căscat. A dormit la Liza aseară, pentru că eu am ajuns acasă târziu. Liza, Stef și cu mine i-am pregătit micul-dejun acolo. Stef i-a făcut clătite cu bucățele de ciocolată,

deși i-am zis că în general copiii sunt obosiți și nu se concentrează la școală din cauza vârfurilor de glicemie.

Și eu eram obosită și nu mă puteam concentra, nu din cauza clătitelor, ci fiindcă nervozitatea lui Knox mă agita și pe mine.

— A, apropo de Stef, cred că el și Jeremiah s-ar putea să se placă, am zis, în căutarea unui subiect care să iște vreo reacție verbală.

Dar Knox a rămas tăcut în timp ce se fâțâia prin livingul micuț, părând mult prea mare ca să-și găsească locul aici. Era un om cu o mulțime de sentimente reprimate. O parte din mine voia să-l facă să se deschidă. Cealaltă parte voia doar să se întoarcă în pat și să uite de toate câteva ore.

— Vrei cafea? Sau poate alcool? i-am propus.

Mă țineam după el în timp ce se îndrepta spre bucătărie, încleștându-și pumnii și desfăcându-i imediat. Iar și iar.

N-aveam bere, iar cea mai tare băutură din casă era un roze ieftin pe care aveam de gând să-l beau cu Sloane. Dar puteam să-l sacrific pentru cineva al cărui frate tocmai fusese împușcat.

A luat o frunză galbenă de pe blatul de bucătărie. O găsisem pe alee dimineață, după ce o dusesem pe Waylay la autobuz. Temperatura încă zicea că e vară, dar venirea toamnei era inevitabilă.

Waylon a sărit pe canapeaua din living.

— Simte-te ca acasă, i-am zis câinelui.

Când m-am întors spre Knox, l-am văzut apropiindu-se de mine.

— Naomi.

Era răgușit și parcă îmi mângâia silabele numelui, și după aia și-a pus mâinile pe mine și m-a tras spre el. Buzele lui mi-au găsit gura și m-am pierdut în senzații. M-am înecat în dorință.

Niciunul dintre noi nu-și dorea să-și dorească așa ceva. Poate că de-asta și era așa de-al naibii de plăcut. O mână i-a alunecat în părul meu, iar cealaltă m-a apăsat pe șale până m-a lipit de el.

— Knox, am șoptit. Nu asta-ți dorești, i-am adus aminte.

— De asta am nevoie, a răspuns el înainte să se afunde din nou în sărut.

Nu era sărutul din sala de așteptare. Era altfel, era disperat.

M-am pierdut în el. Mi-au fugit toate gândurile din minte, până n-au mai rămas decât senzații. Gura lui era dură și solicitantă, ca și omul. M-am înmuiat toată și l-am primit cu brațele deschise.

A reacționat trăgându-mă ușor de păr ca să-mi îndrepte capul în unghiul pe care-l voia ca să-și apese gura peste a mea. Limba nu i s-a-mpletit cu a mea, nici nu s-a jucat cu ea — m-a supus direct.

Mi-a luat suflarea, logica, mi-a scos din cap toate motivele pentru care asta era o idee foarte proastă. Le-a luat pe toate și le-a făcut să dispară.

— De asta am nevoie, iubito. Am nevoie să simt cum te înmoi sub mine. Am nevoie să mă lași să te am.

Nu-mi dădeam seama dacă-mi vorbea porcos sau era romantic. Oricum ar fi fost, îmi plăcea la nebunie.

Mi-a găsit breteaua rochiei. Inima mi-a luat-o la trap când a coborât pânza doi centimetri pe umăr și mi-a aprins pielea.

Avea nevoie de asta. De mine. Și eu trăiam ca să fie nevoie de mine.

M-am întins și mi-am strecurat mâinile sub bluza lui, unde am găsit mușchii încordați sub pielea caldă.

Măcar o dată în viață, Knox părea să vrea să fie de ajutor și și-a tras bluza peste cap cu o mână. Dumnezeule, toată pielea aia, și mușchii, și cerneala tatuajelor. Mi-am trecut unghiile peste pieptul lui și l-am auzit mârâind în gura mea.

Da, te rog.

Cu o smucitură abilă, mi-a tras una dintre bretelele rochiei peste umăr, apoi a făcut la fel și cu cealaltă.

— Era și timpul să aflu ce ai sub rochiile astea, a șoptit.

Mi-am înfipt dinții în buza lui și am tras tare de cureaua pantalonilor.

M-am blestemat pentru că-mi pusesem dimineață cea mai puțin sexy lenjerie. Dar măcar nu-mi bătusem capul și cu sutien. Cu chiloții deloc sexy și cu sânii descătușați, mi-am zis că se echilibrau lucrurile.

A scăpat de blugi exact în clipa în care rochia mea aluneca și-mi cădea în jurul gleznelor.

— Fir-ar să fie, scumpo. Știam eu.

Gura lui era pe gâtul meu, mușcând și sărutând în timp ce cobora.

M-am înfiorat.

— Ce știai?

— Știam că așa o să arăți. Că ai un trup care cere sex.

Mi-a cuprins lacom un sân în palmă și m-a lipit de frigider, iar metalul rece m-a făcut să țip.

— Knox!

— Mi-aș cere scuze, dar știi că nu-mi pare deloc rău, a zis și limba i-a țâșnit să-mi mângâie sfârcul dureros.

Nu mai eram în stare să rostesc cuvinte. Nu mai eram în stare să trag aer în piept. Nu mai puteam decât să-i cuprind erecția prin boxeri și să mă țin de el ca și cum de asta depindea viața mea. Când buzele i s-au închis peste sfârcul meu și a început să-l sugă, m-am lovit cu ceafa de frigider. Toate instinctele profunde, decadente îmi reverberau în tot corpul și am avut senzația că știe și el.

Nu s-a oprit când și-a strecurat mâna liberă în lenjeria mea deloc sexy.

Am gemut amândoi când m-a găsit cu degetele.

— Știam eu, a mormăit el din nou, iar gura i s-a mutat la celălalt sân. Știam eu că o să te găsesc umedă.

Geamătul meu a devenit țipăt când degetele lui și-au făcut loc înăuntru. Omul știa ce face. Nu orbecăia. Nu făcea risipă de mișcări sau gesturi stângace. Chiar și împins de nevoie, fiecare atingere era magică.

— Am nevoie să te simt dinăuntru, a spus frecându-și barba de sfârcul deja sensibilizat.

Când și-a împins degetele în mine, mi s-au înmuiat genunchii.

Era prea mult. Era prea îndemânatic. Nivel de expert. Distrugător profesionist de vaginuri. Și nu știam dacă pot să țin pasul. Când a început să miște degetele alea uluitoare, am hotărât că nu-mi pasă.

Penisul i se încorda în mâna mea. I-am tras neîndemânatică boxerii, i-am eliberat mădularul gros și l-am strâns cu putere.

Knox s-a îndreptat cu un geamăt și și-a lipit fruntea de-a mea, în timp ce ne mângâiam cu mâini nerăbdătoare.

— Am nevoie de tine într-un pat, a mormăit el când am simțit pe degete o picătură umedă.

L-am strâns mai tare și am mișcat mâna mai repede.

— Sper că poți tu să ne duci până în pat, pentru că eu nu mai pot să merg.

— Fir-ar să fie, iubito! Ia-o mai ușor, ce naiba, mi-a poruncit scrâșnind din dinți.

Dar nu-l ascultam. Eram prea ocupată să mă sincronizez cu degetele lui.

Am icnit când s-a tras din pântecul meu care zvâcnea.

— Răutăcios! am șuierat cu gura lipită de gâtul lui.

Însă chiar când trupul meu se simțea abandonat, m-a aruncat peste umăr.

— Knox!

Singura reacție a fost o palmă răsunătoare peste fund.

— Care cameră? a întrebat, urcând treptele câte două odată.

Eram amețită de dorință și vertij.

— Asta, am reușit să îngaim.

În câteva secunde, eram întinsă pe spate în pat, cu Knox dezbrăcat deasupra mea.

— Oh, Doamne. Chiar se întâmplă?

Hopa. N-avusesem de gând să spun cu voce tare.

— *Nu* îți veni încă în fire, mi-a ordonat el.

— Nici vorbă. Promit.

Era prea ocupat să pară îndurerat ca să se amuze. Nu-l puteam acuza, după ce reușisem să mă uit mai bine la erecția lui. Era excitantă, intimidantă. Un lider gros, cu capul movuliu în lumea penisurilor în erecție. M-a cam luat cu amețeală când l-am prins în mână.

Speram din tot sufletul că știe cum să-l folosească. Puține lucruri erau mai dezamăgitoare în viața asta decât un bărbat bine dotat care habar n-avea să-și folosească dotarea.

Se pare că nu era totuși momentul să aflu, pentru că Knox a alunecat în josul trupului meu, desfăcându-mi picioarele și ridicându-le pe umeri.

Când și-a lipit fața între picioarele mele, mușchii stomacului mi s-au încordat așa de tare, că mi-a fost teamă că mi-am rupt ceva. *Oh, Doamne*! Barba lui mă zgâria între coapse și-mi plăcea de nu mai puteam.

Limba lui. Pentru un bărbat deloc vorbăreț, limba lui era magie curată.

Alterna mișcări lungi, lacome, cu împingeri scurte, superficiale.

În doar câteva secunde, eram în pragul orgasmului.

— Stai, stai, stai! am scâncit și l-am prins de păr.

S-a oprit imediat, ceea ce l-a făcut să primească puncte în plus.

— Ce s-a-ntâmplat? Ești bine?

În ochii aceia albastru-cenușiu ca oțelul se luptau îngrijorarea cu dorința.

— Asta o să se întâmple o singură dată.

Simțeam nevoia s-o spun cu voce tare. Să-mi amintesc mie că era singura dată când aveam să-l las pe Knox Morgan să mă aducă la orgasm.

— O dată, a fost el de acord, încă privindu-mă atent. Ultima ofertă.

— Nu mai vorbi ca o gazdă de concurs de televiziune când stai cu capul între picioarele mele!

— Nu-mi cere să port o conversație când ești pe punctul să ai orgasm pe limba mea.

— De înțeles.

Pântecul îmi pulsa de dorință lacomă.

— O dată. Ai grijă să merite.

— Atunci mai bine așteaptă naibii.

A fost bine că am făcut ce mi-a spus, pentru că după o secundă, cel mult două, după ce m-am prins cu mâinile de tăblia de alamă a patului, a făcut ceva magic cu limba și în același timp degetele lui au alunecat în mine și am simțit cum fac implozie.

I-am strâns așa de tare degetele, că mi-am făcut griji că o să aibă nevoie de o radiografie. Bineînțeles, nu așa de multe ca să

mă opresc și să verific. Pentru că eram în toiul celui mai mare orgasm din viața mea și aveam și eu prioritățile mele. Dacă-i rupsesem degetele, nu părea să se fi supărat, pentru că limba lui și-a văzut de treabă cât îmi trăiam orgasmul care mă zdruncina toată.

— Încă n-ai terminat. Te simt, mi-a zis cu un geamăt.

Cel puțin asta credeam că a zis. Urechile îmi țiuiau de parc-aș fi fost într-o clopotniță duminică dimineața.

— Îmi trebuie o clipă, am icnit eu, străduindu-mă să trag aer în plămâni.

— Îhâm. Ai grijă să merite, a zis el de undeva, parcă de foarte departe. În plus, vreau să intru în tine înainte să termini.

— Bine.

Am auzit foșnetul clar al unui ambalaj, fie de Pop-Tarts, fie de prezervativ. Părea să fie cel din urmă, pentru că vârful lat al erecției lui voia să intre până în adâncuri.

S-a oprit suficient cât să-și treacă limba peste ambii sâni înainte să se ridice în genunchi.

Arăta ca un războinic răzbunător. Tatuat și plin de mușchi. Cu pleoapele grele și pieptul umflându-se. Mi-am dat seama că măcar nu eram singura care se simțea al naibii de bine.

A fost ultimul meu gând coerent înainte să-și miște șoldurile în față și să împingă arma aia de distrugere în masă lungă și groasă în mine.

Ne-am privit în ochi, iar chipul i-a încremenit într-o expresie de plăcere chinuitoare și triumf când a intrat cu totul în mine.

Nu mi-am dat seama că mă zbătusem de-mi arcuisem spatele până nu și-a pus una dintre mâinile alea mari pe pieptul meu și nu m-a împins pe saltea.

— Relaxează-te, iubito. Relaxează-te, a șoptit.

Am scos din plămâni aerul care fusese blocat acolo și am tras altul în loc. Era îngrozitor de *mare*. Și avea dreptate — simțeam micile spasme care-mi încordau mușchii în jurul lui.

— Dacă mă mai mulgi așa, scumpo, o să trebuiască să fie de două ori.

— Mmmmm. Bine. Da.

Mi-a zâmbit.
— Deci de asta e nevoie ca să scapi de vocabularul ăla de fițe al tău.
— Uh. Ai de gând să vorbești toată ziua sau te miști și tu? am mormăit eu.
Simțeam deja cum se adună la loc dorința. Mă întrebam dacă scula lui Knox era vreo baghetă magică și dacă făcea vrăji de orgasm cu ea, anulând practic lucruri ca repausul sau necesitățile biologice.
— Uită-te la mine, Naomi.
Am făcut ce mi s-a spus.
— Fir-ar să fie, ești frumoasă. Și umedă toată.
Și atunci a început să se miște. Încet. Superficial. Pielea îi lucea de sudoare. Avea maxilarul încordat. Dar șoldurile lui parcă erau un metronom când intra și ieșea din mine.
Mă simțeam ca în al nouălea cer. Dar îmi dădeam seama că se abține și voiam să-i dau tot ce avea nevoie. Voiam să ia tot.
— Nu fi blând, am gemut.
— Nu mă grăbesc. Descurcă-te.
— Knox, dacă mai aduni mult sânge în apendicele ăla, o să explodeze.
— Ai tu păreri despre orice. Până și despre cum să ți-o trag.
— *Mai ales* despre cum să mi-o tragi.
M-a sărutat probabil doar ca să-mi închidă gura, dar nu mi-a păsat, pentru că atunci când mi-am ridicat șoldurile, a început să se împingă mai repede, să pătrundă mai adânc. Mă împingea dincolo de zona mea de confort și mă ducea puțin mai departe decât eram sigură că pot să duc.
Și a naibii să fiu dacă nu eram înnebunită.
Îmi dădea ce aveam nevoie, fără să trebuiască să-i explic și să detaliez. Fără să trebuiască să cer. Fără să-mi spună „poate c-ar fi mai ușor dacă te-ai descurca singură".
— Întoarce-te la mine, Daisy.
Am clipit, iar chipul lui Knox a devenit iar limpede, deasupra mea și părând serios.
— Stai aici când sunt în tine. Nu în altă parte. Ne-am înțeles?

Am încuviințat. Jenată că aproape că mă pierdusem în gânduri. Avea dreptate. De câte ori nu fusesem așa de prinsă în planurile și listele mele, că ratasem ce era chiar în fața mea? Sau, în cazul ăsta, în mine.

Ca să-i dovedesc că eram cu el, mi-am înfipt unghiile în umerii lui și mi-am încordat mușchii în jurul lui când pătrundea și mai adânc.

— Bravo, a gemut el.

Ce făceam noi părea foarte plăcut. Foarte *corect*.

Părul lui de pe piept îmi gâdila sfârcurile întărite și mi-am înfipt călcâiele în fundul ăla perfect al lui. Începea să se apropie încă un orgasm.

Și părea nepământesc de intens.

Îl simțea și el. Împingea mai tare acum, mai puțin controlat, și eu voiam mai mult.

— Nu pot să mă hotărăsc cum te vreau, mi-a mărturisit cu dinții încleștați. M-am gândit la prea multe feluri.

— Serios? am șoptit, străduindu-mă să par surprinsă, ca și cum n-aș fi avut fantezii constante cu el trăgându-mi-o pe masa de biliard de la Honky Tonk.

M-a mușcat de buza de jos.

— Lipită de perete în biroul meu. Cu mâna peste gura ta, ca să nu audă nimeni cum te aduc la orgasm. Tu peste mine, în camionetă. Sânii ăștia perfecți peste față, ca să pot să-i sug cât ți-o trag. Tu, în patru labe, uitându-te peste umăr în timp ce te iau pe la spate.

OK, nu-s deloc rele.

Îmi simțeam sânii grei, umflați. Toate terminațiile nervoase îmi ardeau. Și mușchii ăia abdominali pe care credeam că i-am sfâșiat la primul orgasm se încordau din nou.

— Dă-o-ncolo, iubito. Strângi tot mai tare.

Îi simțeam fiecare venă, fiecare cută, fiecare centimetru când intra în mine. Iar și iar, se împingea drept la țintă. M-a copleșit o euforie ca o ceață.

Îi simțeam mușchii încordați sub degete. Tremuram amândoi. O să am orgasm cu el în mine și n-o să mai fiu niciodată la fel. Și-

a împins o mână între noi și mi-a cuprins sânul, iar sfârcul lacom l-a împuns în palmă.

— Ia-o toată, iubito!

Și așa am făcut, deschizându-mă cât de larg puteam și m-am agățat cu disperare de el în timp ce m-a împins dincolo de limită.

Nu m-a dus încetișor spre orgasm — l-a detonat. M-a străbătut ca un curent de înaltă tensiune și m-a făcut să tremur din cap până în picioare. Mi-am îngropat fața în gâtul lui și am țipat.

— Ah, fir-ar! Fir-ar să fie!

Am deschis ochii și l-am văzut pătrunzându-mă, cu ochii pe jumătate închiși. Orice urmă de control a dispărut.

I-am simțit erecția în mine în timp ce gemea la următoarea împingere și la următoarea. Eram încă în plin orgasm când a ejaculat în mine, scoțând un strigăt gutural de triumf. S-a îngropat adânc și a rămas acolo. Trupurile ni s-au aliniat, orgasmele s-au sincronizat. Cu fiecare pulsație dureroasă a lui, mușchii mei îl strângeau și mai tare.

— Naomi, a gemut el pe gâtul meu în timp ce terminam amândoi.

Cu inimile bătând ca una.

24. Oaspeți neinvitați

Naomi

Un sforăit ușor m-a făcut să tresar din visul meu incredibil de sexy despre Knox Morgan. Când am auzit din nou sforăitul și i-am simțit trupul cald și solid lipit de-al meu, pleoapele mi s-au ridicat ca în desenele animate.

Nu era vis.

Făcusem accidental sex cu șeful meu morocănos, vecinul enervant și bărbatul care făcea pipi fără jenă în curte.

Am așteptat regretele care să-mi cotropească mintea, ca un bizon într-o prerie prăfoasă. Dar se pare că trupul meu era prea îndestulat ca să permită așa ceva. Knox mă muncise până îmi supusese și creierul, *și* trupul.

Cu grijă să nu-mi tulbur vecinul de pat care sforăia, m-am întors cu fața la el. Era dezbrăcat, cu cearșaful încurcat peste picioare și cu cea mai mare parte a trupului spectaculos la vedere. Era prima dată când aveam ocazia să-l cercetez de-aproape, fără să știe.

Îi ciufulisem părul blond-murdar des, întunecat. Avea o cicatrice mică între sprâncene și o alta, mai lungă și neregulată, pe frunte, aproape de rădăcina părului. Genele erau suficient de lungi ca să mă facă geloasă. Buzele, de obicei strânse într-o linie hotărâtă, dezaprobatoare, erau ușor întredeschise.

Dormea pe spate, cu un braț tatuat sub cap și celălalt în jurul meu. Nu mă gândisem că ar fi genul care te ține în brațe. Nu i-ar fi trecut prin cap nimănui sănătos la cap. Dar felul în care mă îmbrățișa spunea altceva. Pieptul i se ridica și se lăsa în ritmul răsuflării adânci și egale. I-am cercetat fascinată mușchii stomacului. Pe mine mă dureau după efortul neașteptat provocat de orgasme. Ai lui arătau de parcă ar fi putut face față la orice, formând un V ascuțit care dispărea sub cearșaf.

Părea așa de liniștit, că până și cutele de iritare dintre sprâncene se îmblânziseră.

Nu-mi venea să cred că Knox Morgan dormea dezbrăcat în patul meu.

O, Doamne.

Knox Morgan era dezbrăcat.

În patul meu.

Și nemernicul ăsta îmi oferise două dintre cele mai intense orgasme cunoscute omului. Cum dracu' să-l mai privesc eu în ochi și să *nu*-mi provoc spasme involuntare în vagin?

A, aici era. Vechea mea prietenă, panica totală.

Ce căutam eu în pat cu un bărbat cu care știam că nu e cazul să mă culc, la doar câteva săptămâni după ce fugisem de la propria nuntă?

Trebuia să mă dau jos din patul ăsta, pentru că dacă se trezea și mă privea cu ochii somnoroși, aș fi dat încolo orice precauție și m-aș fi aruncat direct pe el, fără să stau pe gânduri.

Din câteva încercări, am reușit să mă extrag din strânsoarea lui surprinzător de tandră. Pentru că nu voiam să-l trezesc scotocind prin sertare, mi-am luat cămașa de noapte pe care mi-o pregătisem pentru seara asta și am pus-o pe mine înainte să mă strecor afară din dormitor.

— O singură dată, mi-am spus în timp ce coboram scara.

Se întâmplase. Se terminase. Era momentul să merg mai departe.

În drum spre bucătărie, m-am împiedicat de o gheată aruncată.

— Au! Fir-ar să fie! am șuierat.

Waylon a ridicat capul de pe canapea, a căscat și s-a întins cu poftă.

— Salut, i-am zis, jenată că s-ar putea să mă judece pentru că m-am culcat cu omul lui.

Dar dacă basetul avea vreun gând să mă judece, n-a durat prea mult, pentru că s-a întors pe partea cealaltă și a adormit imediat la loc.

Am mutat ghetele lui Knox de la baza scării.

Lăsaserăm o dâră de haine la parter, alt lucru pe care nu-l mai făcusem niciodată.

Aveam să le strâng și să le împăturesc pe toate imediat ce-mi făceam o cafea.

Faptul că mă culcasem târziu, îngrijorarea pentru Nash, prima zi de școală a lui Waylay, ca să nu mai vorbim de orgasmele care-mi luaseră mințile, mă aduseseră aproape în stare de comă.

Am pus rapid de cafea, apoi mi-am rezemat fruntea de blatul din bucătărie, cât așteptam să se facă.

M-am gândit la Waylay, cum se urcase în autobuzul galben, cu rochița ei mov și adidașii roz. Cu ghiozdanul plin de rechizite și gustări.

Nu fusese entuziasmată de prima ei zi în clasa a șasea. Nu puteam decât să-mi imaginez ce îngrozitor fusese pentru ea anul trecut, primul în Knockemout. Din fericire, cu Nina, Chloe și o profesoară nouă, Waylay avea parte de o șansă meritată. Și dacă nu se rezolva așa, o să găsesc altă soluție. Waylay era un copil isteț, amuzant și dulce, iar eu n-aveam să las lumea să nu bage de seamă.

Filtrul de cafea a scos țiuitul melodios de sirenă care anunța că e gata. Tocmai îmi pusesem mâna pe mânerul bolului când s-a auzit o bătaie energică la ușă.

Waylon a ridicat capul de pe canapea.

Mi-am turnat în grabă o cană de cafea și am luat o înghițitură opărită înainte să deschid ușa.

M-am înecat cu ea când i-am văzut pe părinții mei pe verandă.

— Uite-o și pe fata noastră!

Mama, bronzată și fericită, și-a deschis larg brațele.

La 61 de ani, Amanda Witt încă se mai îmbrăca în așa fel încât să i se vadă curbele care-i atrăseseră atenția tatei în facultate. Își vopsea mândră părul în aceeași nuanță de castaniu-roșcat ca în ziua nunții, deși acum avea o tunsoare pixie îndrăzneață. Juca golf, lucra cu jumătate de normă pe un post de consilier școlar și însuflețea orice încăpere în care pășea.

— Mamă? am îngăimat răgușit, aplecându-mă mecanic să mă las îmbrățișată.

— Ia uite, Lou, nu-i cea mai *drăguță* căsuță pe care-am văzut-o noi vreodată?

Tata a mormăit. Avea mâinile îndesate în buzunarele șortului și lovea cu vârful adidașilor în balustrada verandei.

— Pare solidă, a zis el.

Mama se lăsa impresionată de lucruri drăguțe, în timp ce tata aprecia soliditatea.

— Ce faci, fetiță? m-a întrebat el.

I-am transferat lui îmbrățișarea și am izbucnit în râs când m-a ridicat de la pământ. În timp ce mama era cu câțiva centimetri mai scundă ca mine și Tina, tata avea peste 1,80. Un bărbat ca un urs care mă făcea să simt întotdeauna că totul o să fie în regulă.

— Ce căutați aici? am întrebat când m-a pus cu grijă jos.

— Scumpo, nu poți să ne spui că avem o nepoată și să nu te aștepți să venim glonț. Te-am dat jos din pat? Asta-i o cămașă de noapte adorabilă, a remarcat mama.

Pat.

Cămașă de noapte.

Sex.

Knox.

O, Doamne.

— Ăăă…

— Ți-am zis că trebuia să scurtăm croaziera aia, Lou, a spus mama, bătându-l pe tata pe umăr. E clar că e deprimată. E încă în pijama la ora asta.

— Nu-i deprimată, Mandy, a insistat tata, bătând cu încheieturile degetelor în tocul ușii când a intrat. Ce-i ăsta? Stejar?

— Nu știu, tată. Mamă, nu sunt deprimată, le-am răspuns eu, încercând să găsesc o cale să-i scot din casă înainte să se trezească oaspetele meu despuiat. Doar că… ăăă… am lucrat târziu aseară și a fost și o urgență de familie…

Mama a icnit.

— S-a întâmplat ceva cu Waylay?

— Nu. Mamă. Iartă-mă. Nu în familia noastră. Familia care are casa asta și barul unde lucrez.

— Abia aștept să-l văd. Cum ziceai că se cheamă? Hanky Pank?
— Honky Tonk, am corectat-o eu, trăgând cu ochiul la rochia mea rămasă pe podea. Ați văzut livingul?
Aproape că am țipat, iar ai mei au schimbat o privire înainte să se prefacă fermecați de camera spre care arătam.
— Ia uite ce șemineu, Lou!
— Da, uite ce șemineu, am zis eu, aproape țipând.
Tata a mormăit.
În timp ce ei admirau șemineul, am agățat rochia cu degetele de la picioare și am aruncat-o sub masa din bucătărie.
— Și ai și un *câine*! Vai, dar știu că ai fost ocupată de la nuntă încoace.
Waylon a ridicat capul, cu o falcă încă lipită de pernă. Lovea pernele cu coada, iar mama s-a topit toată.
— Cine-i băiat frumos? Tu, domnule! Da, da, tu!
— Vezi, Mandy, nu-i deprimată. E doar ocupată, a insistat tata.
— Ia uite ce frumos se vede pădurea! am continuat eu, dar cuvintele păreau sugrumate când am arătat frenetic spre ferestre.
Când s-au întors să admire pădurea, am luat blugii lui Knox de pe podea și i-am aruncat în dulapul de sub chiuvetă.
— Beeper, hai să faci cunoștință cu nepoțelul sau nepoțica ta!
Vorbise pe tonul ei de mamă mândră de fișa cu note de 10 pe care o punea pe ușa frigiderului, suficient de tare ca să-l trezească pe bărbatul din patul meu de la etaj.
— Ați adus-o pe Beeper?
Beeper era ultima cățelușă salvată de ai mei. Era o corcitură — le dădusem cadou de Crăciun anul trecut un test ADN — care s-a ridicat și a venit arătând ca un burete aspru cu picioare. A apărut în ușă și apoi a intrat.
Waylon s-a ridicat și a lătrat apreciativ.
— El e Waylon. Nu-i al meu. E al… ăăă… vecinului meu? Hei, nu vreți să ieșim și să mergem să mâncăm micul-dejun sau prânzul sau să plecăm pur și simplu?
Waylon a sărit de pe canapea și s-a mirosit cu Beeper, care a lătrat ascuțit și au început să se alerge la parterul minuscul.
— Daisy, scumpo, ce naiba cauți la parter?

Am privit îngrozită cum apar pe trepte niște tălpi goale, atașate unor picioare musculoase goale. Mama și cu mine am încremenit când s-au ivit și boxerii — slavă Domnului pentru minunile care acoperă penisurile.

Tata, mișcându-se rapid pentru un bărbat solid, s-a interpus între noi și boxerii care se apropiau.

— Spune ce treabă ai tu aici, a strigat tata la pieptul gol al lui Knox.

— Uau, uau, uau, a șoptit mama.

Și nu greșea. Bărbatul arăta de-a dreptul spectaculos.

Waylon și Beeper au decis chiar atunci s-o ia la fugă pe scări.

— Daze, vrei să-mi explici ce se întâmplă? a întrebat Knox tărăgănat, dându-se din calea catastrofei canine.

Am trecut pe sub brațul tatei și m-am mutat ca să fiu între părinții mei și șeful meu… ăăă, vecinul meu? Partenerul meu de-o noapte?

— Ăăă. OK. Deci… mi-aș fi dorit foarte tare să am mai multă cafea.

— Tatuajele alea sunt adevărate? De câte ori pe săptămână te duci la sală? a întrebat mama, trăgând cu ochiul pe sub brațul tatei.

— Ce dracu' se-ntâmplă? a tunat tata.

— Of, Lou. Ești așa de demodat, a remarcat mama, bătându-l tandru pe spate înainte să se îndrepte spre Knox și să-l îmbrățișeze.

Knox a rămas nemișcat, în mod evident în stare de șoc.

— Bun-venit în familie, a spus mama, pupându-l pe obraz.

— Of, Doamne. O să mor de rușine, am hotărât eu.

Knox a bătut-o stângaci pe mama pe spate.

— Ăăă, mulțumesc?

Mama i-a dat drumul și după aia m-a prins pe mine pe după umeri.

— Ne-am făcut griji pentru tine, scumpo. Nu-i în firea ta să pleci pur și simplu de la nunta ta. Nu că ne-ar fi plăcut prea tare de Warner.

— Totdeauna am zis că e un măgar cu pretenții, a adăugat tata.

— Credeam că ești deprimată, a urmat mama. Dar acum e totul logic! Te-ai îndrăgostit de altcineva și n-ai putut să suporți o căsătorie de conveniență. Nu-i minunat, Lou?

— Îmi trebuie cafea, a mormăit Knox și s-a dus în bucătărie.

— Nu faci prezentările? a întrebat tata, care tot nu părea încă foarte mulțumit.

— Naomi, a strigat Knox de la filtru. Pantaloni?

Am tresărit.

— Sub chiuvetă.

Mi-a aruncat o privire lungă, indescifrabilă, după care s-a aplecat să-și recupereze blugii.

Mama mi-a făcut un semn incredibil de nepotrivit cu ambele degete mari ridicate când Knox s-a întors cu spatele și și-a tras fermoarul.

MAMĂ! am zis pe mutește.

Dar a continuat să-mi tot facă semne, însoțite de un zâmbet de aprobare care-mi dădea fiori.

M-a dus cu gândul la vremea când o dusesem să vadă *The Full Monty*, pus în scenă de Andersonstown Community Theater. Mama aprecia formele masculine.

— Bine, cred că ne pripim un pic. Mamă, tată, el e Knox. E vecinul și șeful meu. Și nu suntem îndrăgostiți.

Mamei i-a căzut fața, iar tata și-a coborât privirea în podea, cu mâinile în șolduri și umerii lăsați. Mai văzusem reacția asta. Îngrijorare. Dezamăgire. Preocupare. Dar nu pentru ceva ce făcusem eu. Tina era întotdeauna cea care aducea necazuri. Nu-mi plăcea că de data asta eu eram aia.

— E o aventură de-o noapte? Ai vreo criză a vârstei mijlocii și ăsta a profitat de tine?

Tata, care câștigase trei ani la rând concursul de îmbrățișări la reuniunile familiei Witt, părea pe punctul să înceapă să împartă pumni.

— Tată! N-a profitat nimeni de nimeni.

Am tăcut când Knox a venit lângă mine și mi-a întins o cană de cafea.

— Cât stați în oraș? i-a întrebat pe ai mei.

Tata s-a uitat urât la el.

— Nu ne-am hotărât, a zis mama uitându-se la tatuajele lui. Suntem foarte încântați să facem cunoștință cu nepoata noastră. Și suntem puțin îngrijorați de *știi tu cine*.

A arătat spre mine, ca și cum nu i-aș fi auzit șoapta sonoră.

Knox m-a privit și a oftat. Mi-a pus mâna liberă pe ceafă și m-a tras spre el.

— Uitați care-i situația. Fata voastră a dat năvală în oraș încercând s-o ajute pe sora ei care, fără supărare, nu-i prea bună.

— Nicio supărare, l-a asigurat mama.

— Am aruncat o privire spre Naomi și m-am îndrăgostit repede și tare.

— Knox, am șuierat eu.

Dar m-a strâns de ceafă și a continuat.

— Nu facem decât să vedem cum merg lucrurile. Poate să nu fie nimic, dar ne simțim bine. Ați crescut o femeie deșteaptă, frumoasă și încăpățânată.

Mama și-a umflat părul cu mâna.

— De la mine i se trage.

— Cu ce te ocupi, Knock? s-a interesat tata.

— Knox, l-am corectat eu. Are afaceri și niște proprietăți, tată.

Tata și-a dres zgomotos glasul.

— Prin forțe proprii? Aș zice că-i mai bine decât domnul nepotism.

Am bănuit că vorbea despre Warner, care primise un post la firma familiei după ce terminase facultatea.

— Am avut noroc acum câțiva ani și am câștigat la loto. Am investit cea mai mare parte în oraș. Credeam că-mi consumasem tot norocul până a apărut Naomi.

Knox falsul romantic avea să distrugă tot romantismul dacă nu eram atentă.

— Numele lui e pe sediul poliției, am zis cu veselie forțată.

M-a strâns și mai tare de ceafă. Am întins mâna în spatele lui și l-am ciupit chiar deasupra beteliei blugilor. M-a strâns și mai tare. Am ciupit și mai tare.

— Îmi trebuie un Advil sau așa ceva, a mormăit tata, frecându-și fruntea.

— N-ar trebui să te doară capul, Lou. Fata noastră e *bine*. Eu eram aia care-și făcea griji pe drum încoace, ții minte? a răspuns mama de parcă Knox și cu mine nici n-am fost de față.

— Da? Ei bine, acum eu sunt ăla care crede că-i ceva în neregulă cu ea.

— Stai să-ți aduc ceva pentru cap, m-am oferit eu și am încercat să mă eliberez din strânsoarea lui Knox.

Dar el n-a făcut decât să strângă mai tare și să soarbă din cafea.

— Nu fi toantă. Am în geantă toate antiinflamatoarele favorite ale lui taică-tu, a anunțat mama.

A dat năvală spre geanta pe care o lăsase lângă ușă. Tata și-a îndesat mâinile în buzunare și s-a dus în bucătărie. L-am văzut cum se încruntă la bluza lui Knox, care zăcea mototolită pe plită.

— Waylay o să fie foarte încântată să vă cunoască. Unde stați cât rămâneți în oraș? am întrebat, disperată să găsesc subiecte de conversație ușoară.

— E un motel în oraș. O să vedem dacă au camere, a răspuns tata, deschizând ușile dulapului din bucătărie și bătând în rafturi.

După o croazieră de lux de trei săptămâni în Mediterana, nu credeam că o să fie încântați de motelul plin de mucegai și dărăpănat. Deja clătinam din cap când a început să vorbească Knox.

— Cred că putem găsi ceva mai bun. O să vă găsim loc la Liza J.

— Knox, am șuierat.

Cum puteam să mă prefac că am o relație cu Knox, dacă ai mei stăteau practic lângă mine?

S-a aplecat ca și cum ar fi vrut să-și lipească nasul de obrazul meu și a șoptit:

— Taci din gură.

După care și-a trecut buzele peste tâmpla mea și mi s-au întărit sfârcurile.

Mama a intrat cu o cutiuță cu pastile și mi-a zâmbit. Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Sunt sigur că o să vreți să stați cât mai aproape de fata și nepoata voastră, a continuat Knox.
— Knox, putem să vorbim un pic afară? l-am întrebat cu dinții încleștați.
— Vezi cum nu sunt în stare să nu se atingă tot timpul? a murmurat mama în urma noastră.
— Mda. Ai și vreun antiacid aici? a întrebat tata, care chiar părea că nu se simte bine.
Am închis ușa și l-am tras pe Knox pe verandă.
— Și ce-ar trebui să facem? Să ne prefacem că avem o relație până pleacă ai mei?
— Cu plăcere. Îmi ești datoare până peste cap, Daze. Îți dai seama ce efect o să aibă asupra reputației mele de burlac?
— Nu-mi pasă de reputația ta! Eu sunt aia care trebuie să treacă de o anchetă la domiciliu! Și m-am mai și săturat să-ți fiu datoare! De ce tot vii să mă salvezi?
Mi-a dat pe după ureche o șuviță de păr.
— Poate că-mi place să fiu și eu o dată erou.
Genunchii mei au dat semne că o să cedeze când m-a lovit iar dorința. Avea un zâmbet de-a dreptul păcătos când m-a lipit de el.
Contactul cu trupul lui așa de repede după cea-mai-bună-partidă-de-sex din viața mea mi-a supraîncărcat circuitele. Nu-mi mai venea să țip la el. Îmi venea să-l sărut.
— Sau poate că vreau doar să știu cum e cu gura aia isteață a ta pe scula mea, mi-a șoptit cu buzele lipite de buzele mele.
Ceea ce măcar era cinstit. Și porcos. Și-mi plăcea.
Își ținea o mână îndrăzneț pe fundul meu. Cu cealaltă, îmi ținea părul pe ceafă.
— Scuzați întreruperea.
Am sărit instinctiv să mă desprind de el. Mă rog, am încercat, pentru că încă mă ținea destul de strâns. Ceea ce s-a dovedit un lucru bun, pentru că probabil că aș fi căzut direct peste balustradă când am văzut-o pe asistenta socială Yolanda Suarez privindu-ne de lângă trepte.
— Doamnă Suarez, ce plăcere să vă revăd, am spus gâtuit.

25. Agitație în familie

Knox

Chiar și cu intruziunea nedorită a părinților lui Naomi, urmată de cea a asistentei sociale nemulțumite, care mai avea nevoie de o semnătură pe un act, eram într-o dispoziție de zile mari când m-am întors la spital.

Sigur, toată mascarada cu relația urma să fie probabil — sigur — o belea. Dar o s-o scoată pe Naomi din încurcătură și o să-l și enerveze pe frate-miu.

Mă trezisem în dimineața aia știind că n-o să fie suficientă o singură dată când era vorba de ea. Acum puteam să ne prostim câteva săptămâni, să ne eliberăm unul de altul și după ce plecau părinții ei, să ne întoarcem la viețile noastre cu nervii liniștiți.

Una peste alta, nu era chiar rău.

Am intrat în salonul lui Nash și am găsit acolo aproape toată secția de poliție.

— Să-mi spuneți ce găsiți în birou și la depozit, zicea Nash, care era tot în pat, dar prinsese un pic de culoare în obraji.

— Mă bucur că n-ai dat colțul, fiule, i-a spus Grave.

Ceilalți au încuviințat.

— Da, da. Și acu' plecați naibii de-aici și încercați să nu lăsați Knockemoutul să se ducă de râpă.

I-am salutat pe toți la ieșire și m-am gândit la ce zisese Naomi despre cum curățase Nash departamentul, ca să facă treabă mai bună pentru oraș.

Avea dreptate. Cred că amândoi voiam să facem ce era mai bine pentru orașul care ne oferise un cămin.

— Așa. Ce mai face Naomi? a întrebat Nash, părând doar puțin iritat după ce ieșise și ultimul polițist.

— Bine.

Bărbații din familia Morgan nu povesteau cu cine se sărută sau cu cine și-o trag. Dar mi-am permis o umbră de zâmbet.
— Ai dat-o deja în bară?
— Ești de-a dreptul amuzant când ești plin de plumb și medicamente.
A oftat și mi-am dat seama că se săturase deja să fie cocoloșit în spital.
— Ce-a fost cu ședința aia? l-am întrebat.
— Niște spargeri de azi-noapte. Un birou și o boxă de depozit. Ambele ale lui Rodney Gibbons. La birou n-a fost prea rău. Cineva a luat mărunțișul și a scotocit prin seif, pentru că era lângă calculator un bilețel cu combinația. Boxa a fost întoarsă cu fundul în sus. N-a văzut nimeni nimic nici colo, nici dincolo.
— Cât te mai țin ăștia aici?
Nash s-a scărpinat cu degetul mare între sprâncene, trădându-și frustrarea.
— Prea mult, la dracu'. Au zis că în cel mai bun caz câteva zile. Adică după ce o să vadă terapeutul cât din mobilitate pot să recapăt.
Dacă Nash nu se recupera integral, tot restul carierei lui urma să se petreacă la birou. Ceva ce până și eu știam că urăște.
— Atunci nu te prosti, l-am sfătuit. Fă ce-ți zic doctorii. Fă-ți fizioterapia și adună-te. Nu vrea nimeni să te vadă la birou.
— Mda. Luce face săpături, a zis el, schimbând subiectul. N-am nevoie de niciunul dintre voi, amatori ce sunteți, să agite treaba.
M-a jignit remarca aia cu amatorii. La vremea noastră, fuseserăm scandalagii profesioniști. Și deși eu s-ar putea să fi ruginit un pic, aveam senzația că prietenul nostru era chiar mai periculos acum decât la șapteșpe ani.
— Băieții tăi au aflat ceva despre făptaș? am întrebat.
Nash a clătinat din cap.
— Mașină curată. Curățată și lăsată în Lawlerville, mai la marginea orașului. Au găsit-o localnicii acum vreo oră.
— Cât de curățată?
A ridicat din umeri, după care s-a strâmbat.
— Nu știu încă. Nicio amprentă pe volan sau pe mânerele ușilor.

— Dacă nemernicul e așa de tâmpit să împuște un polițai, sigur e suficient de tâmpit să lase și vreo amprentă pe undeva.
— Mda.
Își tot mișca picioarele pe sub pătura albă.
— Am auzit că Liza are musafiri.
Am încuviințat.
— Părinții lui Naomi. Au apărut azi-dimineață. Cred că abia așteptau să-și cunoască nepoata.
— Așa am auzit și eu. Am auzit și că ai făcut impresie când ai coborât la parter în costumul lui Adam.
— Ar trebui să-ți mai primenești sursele. Purtam lenjerie.
— Pun pariu că i-a plăcut lui taică-su.
— A făcut față.
— Mă întreb cum stai față de fostul logodnic.
— Nu erau fanii lui.
Deși nu știam cum stăteam în ochii lui Naomi.
Am aruncat o privire la prânzul neatins de pe tavă. Supă de carne și bere de ghimbir.
— Cum dracu' ar trebui să supraviețuiești cu zeamă chioară?
Frate-miu s-a strâmbat.
— Ceva legat de suprasolicitarea organismului. Aș ucide pentru un burger cu cartofi prăjiți. Băieților le e prea frică de asistente ca să strecoare marfă de contrabandă.
— O să văd ce se poate face. Gata, trebuie să plec. Trebuie să mă ocup de ceva înainte de marea cină în familie de diseară, pentru prima zi de școală a lui Way și venirea părinților lui Naomi.
— Te urăsc, mi-a zis Nash.
Dar nu vorbea serios.
— Să-ți fie învățătură de minte, frățiorul meu. Trebuie să te miști mai repede, că altfel se mișcă altcineva în locul tău, l-am sfătuit și am pornit spre ușă.
— Zi-i lui Way să-mi spună dacă se leagă cineva de ea la școală, a strigat Nash.
— Îi zic.
— Zi-i lui Naomi că e binevenită să treacă pe-aici oricând.
— Nici gând.

Casa Lizei J nu mai mirosea ca un muzeu al naftalinei. S-ar putea să fi avut legătură cu faptul că se găsise cineva să deschidă ușa cam la cinci minute, ca să-i lase afară și înăuntru pe cei patru câini.

Dar probabil că avea mai multă legătură cu camerele de care nu se mai atinsese nimeni de cinșpe ani și care acum primeau tratamentul din podea până-n tavan al lui Naomi. Cu draperiile desprăfuite și ferestrele din dosul lor deschise larg.

Era lumină în bârlog, o cameră care nu mai fusese folosită de când casa era pensiune. L-am zărit pe Stef la birou, vorbind la telefon și uitându-se în laptopul din fața lui.

Din bucătărie venea muzică și auzeam zumzetul oamenilor care stăteau de vorbă în curtea din spate.

Poate că nu toate schimbările erau rele.

M-am lăsat în genunchi să mângâi haita. Cățelușa părinților lui Naomi, Beeper, stătea cu piciorul pe una dintre urechile lui Waylon.

— Așa, fir-ar să fie!

Exclamația venea din bârlog. Stef și-a închis triumfător laptopul și s-a ridicat de la birou, cu brațele deasupra capului.

Câinii, încântați de încântarea lui, au dat buzna pe uși și au năvălit în cameră.

— Ei, nu. Toată lumea, afară! a spus Stef. Ăștia pe care-i distrugeți cu ghearele voastre de căței sunt niște mocasini Gucci foarte scumpi.

— Vești bune? l-am întrebat când a ieșit din bârlog.

Câinii au decolat spre bucătărie, mișcându-se ca un organism stângaci format din bale și lătrături.

— Nu te da pe lângă mine. Tot supărat pe tine sunt, a răspuns el.

Când Naomi și cu mine îi aduseserăm pe părinții ei s-o cunoască pe bunica, Stef încercase să ascundă faptul că era în oraș de câteva zile.

Nimeni n-ar fi înghițit prea multă vreme aiureala lui cu „ce coincidență, azi-dimineață am ajuns și eu".

Îi ajutasem și eu un pic, spunându-le lui Mandy și Lou că fusese o ușurare pentru toată lumea că Stef stătea așa de mult la

Liza.
— Las' că-ți trece.
— Stai doar până reușești s-o dezamăgești pe Mandy, mi-a răspuns el. E ca și când ai da cu șutul într-un cuib de pisoi.
N-aveam pe nimeni în viața mea pe care să-l pot dezamăgi.
Am intrat după el în sufragerie, unde bufetul bunică-mii fusese transformat într-un bar de top, inclusiv cu felii de lămâie și lime, o frapieră cu gheață și câteva sticle de tărie decentă.
— Ce bei? m-a întrebat el.
— Bourbon sau bere.
— E prea cald pentru tărie seacă la temperatura camerei, iar berea nu-i destul de sărbătorească. Bem gin tonic.
Mergea.
— Ce sărbătorim?
— Casa lui Naomi. A fost scoasă la vânzare acum două zile și are deja trei oferte. Să sperăm că o să considere și ea că e veste bună.
— De ce nu, la naiba?
Mi-a aruncat o privire inexpresivă, apoi a început să pună gheață în două pahare înalte.
— Știi cum au unii o casă de vis? Ei bine, Naomi era la nivelul următor. O adora. Era locul perfect să pună bazele unei familii. Cartierul care trebuie. Dimensiunea care trebuie. Numărul care trebuie de băi. Să renunțe la casa aia e ca și cum ar renunța la toate visurile ei.
— Planurile se mai schimbă, am comentat eu în timp ce deschideam o sticlă de apă tonică.
— Așa aș zice, din moment ce n-avea nicio intenție să ajungă în pat cu tine.
— Hai, că-ncepe, am mormăit. Asta-i partea unde-mi spui că nu-s destul de bun pentru ea și eu îți zic să te duci naibii.
A turnat generos gin în ambele pahare.
— Hai să trecem la concluzii. Renunță la tot ca să strângă în urma Tinei. Din nou. Câtă vreme ești o distragere plăcută și nu încă o problemă de rezolvat, n-o să-ți distrug viața.
— Vai, mersi. Apropo, e valabil și pentru tine, dacă te cuplezi cu Jer.

Spre lauda lui, când l-am pomenit pe cel mai bun prieten al meu, n-a scăpat pe jos feliile de lime sau rozmarinul pe care-l punea în pahare

— Deci așa e când vine peste tine cineva care-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala, a ripostat el calm.

— Mda. Nu-i grozav, nu?

— Mesaj recepționat. Poate că nu i-ar prinde rău ceva pe termen scurt cu care să-și curețe cerul gurii ca să și-l scoată din cap pe Warner Cretinul al Treilea și să înceapă să-și planifice viața cu Way.

— Să bem pentru asta, am zis, fără să bag în seamă cum mă scosese din sărite „ceva cu care să-și curețe cerul gurii".

— Noroc! Hai să-i spunem fetei noastre că problemele ei financiare se termină oficial în cincisprezece zile dacă e dispusă să-și ia rămas-bun de la visurile ei.

Ne-am dus pe verandă și de-acolo pe terasă. Umiditatea se risipise suficient cât să fie aproape plăcut afară. Dintr-o boxă așezată pe masă se auzea muzică retro.

Lou se ocupa de grătar. Mi-a lăsat gura apă când am auzit sfârâitul și am simțit aroma de carne de vită. Amanda și bunică-mea stăteau pe scaune de grădină și-și fereau ochii de soarele care se îndrepta spre apus.

Câinii, acum uzi, se scuturau și se întindeau în iarbă.

Dar ce mi-a atras și reținut atenția a fost Naomi. Intrase în pârâu până la genunchi, cu ochelarii de soare pe nas. Părul scurt, brunet, era strâns cu o agrafă la spate. Purta un costum de baie corai care arăta toate curbele de care mă bucurasem dimineață.

Waylay, într-un costum de baie roz cu picățele, era aplecată și arunca apă rece din pârâu pe mătușă-sa.

Țipătul lui Naomi și râsetele care au urmat când a încercat să-și ia revanșa nu m-au lovit doar în părțile intime. Am simțit ceva cald în piept, care n-avea nicio legătură cu ginul tonic al naibii de bun pe care-l aveam în mână.

Amanda și-a așezat pe cap pălăria de paie și a oftat.

— Ăsta-i raiul, i-a zis ea bunică-mii.

— Cre’ că ai avut altă Biblie decât aia cu care-am crescut eu, a glumit Liza.
— Totdeauna mi-am dorit să am o familie mare și să stăm într-o casă mare. Toate generațiile și câinii împletiți unii în viețile celorlalți. Cred că uneori pur și simplu nu suntem meniți să avem unele lucruri, a zis Amanda melancolică.
Stef și-a dres glasul.
— Doamnelor, pot să vă mai aduc un rând de Long Island Iced Tea?
Liza a ridicat paharul gol.
— Nu mi-ar strica.
— Eu mai am, dragule, i-a răspuns Amanda.
— Te-ai hotărât să mă ierți? a întrebat-o Stef.
— Păi, te-ai furișat aici fără să spui o vorbă, a spus ea, coborându-și ochelarii de soare ca să-i arunce o privire pe care am identificat-o drept Privirea de Mamă. Dar nu făceai decât să ai grijă de fata mea. După mine, oricine face așa ceva e întotdeauna în regulă.
Stef a sărutat-o pe creștet.
— Mersi, Mandy.
Naomi și Waylay se stropeau de-a binelea de-acum. Apa ajungea până sus și amândouă luceau în razele soarelui de după-amiază târzie.
— Cât mai durează burgerii ăia, Lou? a strigat Liza.
— Cinci minute?
— Knox, m-a strigat Amanda.
— Da, doamnă?
— Hai să facem o plimbare.
Hopa.
Stef mi-a aruncat o privire încrezută și a dispărut în casă cu paharul Lizei.
Am mers după Amanda până în capătul terasei și am coborât în curte. Parcă abia ieri mă prosteam cu Nash prin pârâu, speriind peștii, și bunicul făcea grătarul.
M-a luat de braț în timp ce mergeam.
— O știi doar de puțin timp pe Naomi, a început ea.

Deja nu-mi plăcea încotro se îndrepta discuția.
— Uneori n-ai nevoie de istoric ca să vezi viitorul, am răspuns, de parcă eram o plăcintă cu răvaș.
M-a strâns de braț.
— Vreau să spun că niciodată fata mea nu s-a aruncat cu cineva, mai ales în pat, așa, din prima.
Nu știam ce să răspund, așa că mi-am ținut gura.
— E un om născut să aibă grijă de alții. Totdeauna se agită pentru altcineva. Nu mă mir că s-a băgat s-o țină pe Waylay, deși viața ei îi scăpa de sub control. Dă până nu-i mai rămâne nimic.
Nu era nicio noutate. Dacă Naomi nu servea clienții, făcea treaba altcuiva în bucătărie sau făcea curat în casa ca un mausoleu a Lizei.
— I-ai adus o cană de cafea făcută exact cum îi place ei, a continuat Amanda. Mi-a povestit și că tu i-ai găsit casa unde stă și i-ai dat de lucru. O aduci acasă. Stef a spus că i-ai luat telefon, pentru că n-avea.
Începeam să mă agit. Răbdarea cu discuțiile despre care nu știam încotro se îndreaptă nu mă prea caracteriza.
— Își face griji, dar nu vrea să-și facă nimeni griji pentru ea, a continuat Amanda.
— M-am prins.
— Faptul că tu-ți faci griji pentru ea și ai și grijă de ea, deși abia v-ați cunoscut, spune multe despre caracterul tău. Ca și faptul că Naomi te-a lăsat în patul ei fără inspecția riguroasă obișnuită.
Mă simțeam în egală măsură stânjenit și bizar de mulțumit.
— Cu tot respectul, Amanda, nu-mi place să discut cu tine despre viața sexuală a fetei tale.
— Pentru că ești bărbat, dragule, a răspuns ea și m-a bătut pe braț. Vreau doar să știi că văd cum ai grijă de fata mea. Cât au fost împreună, nu l-am văzut nici măcar o dată pe Warner că-i aduce o cană de cafea. Nu l-am văzut nici măcar o dată că face ceva pentru ea, dacă nu-i aducea și lui un beneficiu. Așa că îți mulțumesc. Îți mulțumesc că te vezi cu fata mea și ești dispus să fii alături de ea.
— Cu plăcere.

Părea răspunsul potrivit.
— De curiozitate, de ce-i spui Daisy?
— Avea flori în păr când am cunoscut-o.
Zâmbetul Amandei s-a lărgit.
— L-a părăsit pe Warner și a venit direct la tine fără să știe măcar. Asta chiar e ceva!
Nu știam dacă era sau nu.
— Mda, ceva.
— Ei bine, eu te plac, Knox. O să se dea și Lou pe brazdă. Până la urmă. Dar eu te plac deja.
— Gata masa! a răcnit Liza de pe terasă. Mișcați-vă fundurile încoace.
— Sunt lihnită, a anunțat Amanda. Ce-ar fi să le iei pe fete din apă?
— Ăăă… sigur.
Am rămas acolo cât s-a dus ea glonț spre trepte.
Mi-au atras atenția râsul lui Naomi și încă un hohot. M-am dus spre marginea pârâului și am fluierat. Waylay și Naomi și-au întrerupt bătaia cu apă, ambele râzând și cu apa șiroind pe ele.
— E gata masa. Ieșiți de-acolo! le-am zis.
— Ce mai face pe șeful! a șoptit Naomi tare.
Waylay a chicotit copilărește.
I-am aruncat pe cap un prosop cu steluțe de mare.
— Cum a fost prima zi, puștoaico?
— Bine, a răspuns ea și s-a uitat întrebător la mine de sub prosop.
Copilul ăsta era o stâncă. Abandonată de o mamă de doi bani. Luată de o mătușă pe care n-o cunoștea. Apoi a făcut cunoștință cu bunicii ei în prima zi de școală.
Și era bine.
S-a întors și a luat-o la fugă spre scări și promisiunea mâncării.
— Du-te și spală-te pe mâini, Way, a strigat Naomi după ea.
— De ce? Abia am ieșit din apă! i-a răspuns la fel Waylay.
— Atunci măcar nu mângâia câinii până după ce mănânci!
După care s-a întors spre mine, în timp ce o ajutam să urce pe mal:

— Bine. Asta-i tot ce-mi spune și mie.
— Îți faci griji? am întrebat-o, incapabil să-mi desprind privirea de sânii ei.
— Sigur că-mi fac. Cum să rezolv problemele când nu știu dacă există?
— Atunci vorbește cu profesoara, i-am spus, uitându-mă cum conturul sfârcurilor devenea tot mai pronunțat sub cele două triunghiuri de material care stăteau între mine și ce-mi doream.
— Cred că așa o să fac. Cum se simte Nash?
În loc să-i răspund, i-am strâns încheietura mâinii și am tras-o în curticica umbrită de sub terasă. Avea pielea rece din apă. Când îi vedeam curbele așa ude, îmi pierdeam mințile.
Am luat prosopul de baie pufos de lângă hainele ei atent împăturite pe unul dintre șezlongurile care nu mai văzuseră de ani întregi lumina zilei și i l-am întins.
— Mersi, a zis ea și s-a aplecat în fața mea ca să-și șteargă părul.
Bărbații dispun de un control limitat, iar eu tocmai ajunsesem la limită.
I-am tras prosopul din mână și am împins-o în spate până a ajuns la stâlpul de sprijin.
— Knox…
I-am dus degetul la gură și am arătat în sus.
— Cine vrea mediu făcută? a întrebat Lou.
— Stef, băutura aia nu vine singură, să știi, s-a auzit și Liza J.
— Ce faci? a șoptit Naomi.
Când am împins-o cu șoldurile, a prins ideea al naibii de repede. Gura i s-a căscat într-un „O“ perfect, iar eu i-am tras deoparte triunghiurile sutienului.
Plini, savuroși, umezi. Mi-a lăsat gura apă și n-avea nicio legătură cu mâncarea servită deasupra noastră.
— Dumnezeule, Daze! Când te văd așa, abia aștept să ajung înapoi în patul tău.
Mi-am aplecat capul și am prins între buze unul dintre vârfurile înghețate. Icnetul sexy, felul cum m-a strâns cu mâinile de umeri, cum s-a aplecat spre gura mea ca și cum își dorea și ea la fel de tare ca mine. Mi s-a dus totul direct în sculă.

— Ți-aș trage-o chiar aici dacă mi-aș imagina măcar o clipă că pot să scap cu fața curată.

Și-a luat o mână de pe umărul meu și a băgat-o între noi, cuprinzându-mi erecția prin blugi. I-am acoperit mâna cu mâna mea și am strâns. Tare. Am împins în mâinile noastre, înnebunit să simt frecarea.

— Copii! Cina! a strigat Amanda de deasupra noastră.

— Mătușă Naomi, câte păstăi de fasole tre' să mănânc?

Ochii lui Naomi s-au limpezit.

— Of! Doamne, mi-a spus pe mutește.

Am pișcat ambele sfârcuri nu tocmai cu blândețe înainte să-i așez sutienul la loc. Voiam să i-o trag în costumul ăla de baie. Să-i desfac un șiret, două și să-mi asigur accesul potrivit. Apoi voiam s-o iau în toate felurile cu putință, până nu mai eram în stare niciunul dintre noi să mergem. În schimb, urma să iau cina cu o erecție și public.

Uneori viața nu era deloc dreaptă, la naiba.

M-a pocnit în umăr.

— Ce te-a apucat? a șuierat. Familiile noastre sunt deasupra!

— O grămadă de lucruri, i-am răspuns rânjind.

— Ești îngrozitor!

După care, cu voce tare:

— Am terminat, venim!

— O să terminăm noi mai încolo, i-am promis în barbă.

26. Sindrom premenstrual și un hărțuitor

Naomi

Am ajuns devreme pentru tura de la Honky Tonk, cu Ford Explorerul imaculat al tatei. Un bonus, dacă tot erau ai mei în oraș. Alt bonus era faptul că o țineau pe Waylay la Liza, să se uite la filme și să doarmă peste noapte acolo.

Iar eu primisem ordin să cumpăr imediat o mașină.

Cu câștigul de la pocher și banii din vânzarea casei, mă aflam într-o situație financiară bună, chiar și cu iminenta cumpărare a unei mașini decente. Și mai era și partida pe repede-nainte la care mă convinsese Knox după-masă, când venise să mă ajute să montez biroul nou al lui Waylay.

Mă simțeam destul de mulțumită de viața mea când am intrat la Honky Tonk.

— Bună, doamnelor! le-am zis lui Fi și Silver. Arătați superb azi!

— Ai venit devreme și ești și binedispusă, a remarcat Fi, împingând sertarul cu bani în casa de marcat. Asta urăsc eu la tine.

Silver mi-a aruncat o privire în timp ce trăgea taburetele de lângă bar și s-a oprit.

— Are față de orgasm. Nu-i de-a noastră.

Rahat. Ultimul lucru de care aveam nevoie Knox și cu mine era să se apuce colegii să bârfească despre viața noastră sexuală incredibil de mulțumitoare.

— Ei, haide, m-am strâmbat și mi-am ascuns fața în spatele părului ca un văl în timp ce-mi puneam șorțul. Parcă nu poți să fii binedispusă și fără să ai orgasm. Ce-i cu prăjiturelele și cu plasturii termici?

Lângă casă era un platou cu negrese învelit în celofan roz, o cutie cu plasturi calzi împotriva durerilor și o cutie de Midol.

— Pachetul lunar de îngrijire de la Knox, a răspuns Silver. Din ce ți se trage fața aia de O?
— Îngrijire pentru ce? am întrebat, făcându-mă că n-am auzit întrebarea.
— Ni s-au sincronizat ciclurile. Și al Stasiei, mi-a explicat Fi. În fiecare lună, șefu' adună un kit de supraviețuire și se poartă frumos o zi, două.
— Foarte drăguț din partea lui, am comentat eu.
Fi a lovit cu palma în bar.
— OhDoamneDumnezeuleaifăcutsexcuKnox!
— Ce? Eu? Knox?
Am simțit cum mă înroșesc la față.
— Ce-ți veni? Pot să iau și eu o negresă?
— Clar schimbă vorba, a hotărât Silver.
— Mda, Naomi. Mai ai de lucru la masca aia indiferentă. Mamă, ce captivant! Să știi că nu și-a tras-o niciodată cu vreo angajată până acum. Frate, am știut eu că erau niște scântei! Nu ți-am zis eu că erau scântei? a întrebat Fi și i-a tras o palmă peste umăr lui Silver.
— Mda. Scântei. Și ce faceți? Sunteți un cuplu? Sau a fost așa, ceva în febra evenimentelor, de genul „fratele meu a fost împușcat"?
— Pe o scară de la „meh" la „vaginul meu e ruinat pe viață", cât de bun a fost? a întrebat Fi.
Lucrurile nu decurgeau după planul meu. Privirea mi-a fugit spre ușile bucătăriei și apoi către chipurile în așteptare din fața mea. Veștile circulau repede în orașul ăsta și nu voiam să alimentez bârfele.
— Hei, chiar nu vreau să vorbesc despre asta.
Au rămas uitându-se la mine. După aia s-au uitat una la alta și au dat din cap.
— Bine, uite cum facem, a zis Fi. Tu o să ne spui nouă totul și în schimb noi n-o să spunem nimic nimănui.
— Pentru că altfel?
Silver mi-a zâmbit malefic.

— Pentru că altfel o să ne petrecem toată tura întrebându-ne în gura mare în fața clienților cine ți-a pus pe față rânjetul ăla.
— Sunteți diabolice.
— Suntem diabolice. Dar putem fi mituite, mi-a amintit Fi.

— Părinții au dat peste tine când aveai o aventură de-o noapte. Clasic, a comentat Silver zece minute mai târziu, când terminasem de vărsat tot.
— Și vaginul tău e distrus oficial, a adăugat Fi.
— Și nu avem o relație. Decât dacă sunteți părinții mei sau o asistentă socială care-mi evaluează stabilitatea ca tutore, în care caz ne-am aruncat pe neașteptate într-o poveste de dragoste.
— Dar *faceți* sex, a intervenit Silver.
— Momentan, am spus eu apăsat.
Silver a ridicat din sprânceana cu inel, iar Fi s-a oprit din înfulecat negrese.
— Când o spui cu voce tare sună aiurea. Poate că ar trebui să ne pregătim să deschidem?
— Ei, eu am sindrom premenstrual. Mai bine mai mănânc o negresă și discut despre lungimea penisului și intensitatea orgasmului, a răspuns Fi.
Am fost salvată de la răspuns de telefonul meu, care a piuit când am primit un mesaj.
Sloane: Gură-spartă de nepoată-mea mi-a zis ceva ce cred că ar trebui să știi și tu.
Eu: Ce? Cărarea mea e demodată?
Sloane: Da. Și a mai zis că profesoara a fost destul de dură cu Way în ultimele două zile.
Eu: Cum adică?
Sloane: Chloe a zis că doamna Felch e răutăcioasă cu Waylay. Țipă la ea în fața clasei. Face comentarii „ciudate" despre maică-sa. Chloe și Nina au avut probleme pentru că i-au sărit în apărare.
Eu: Mersi că mi-ai zis.
Sloane: O să sari ca mama-leoaică la profesoară, nu?
Mi-am îndesat telefonul în buzunar.
— Urăsc să vă spun, dar trebuie să mă duc la școală la Waylay.

— Way are probleme? a întrebat Fi.
— Nu, dar doamna Felch o să aibă imediat. Îmi țineți voi locul până mă întorc?
Silver și-a ridicat privirea de la plasturele cald pe care și-l lipea pe abdomen.
— Îți țin locul dacă-mi aduci un covrig de-ăla cu glazură de caramel de lângă școală.
Lui Fi i s-a luminat privirea.
— Ooooh! Adu doi!
— Mai bine ia trei, a hotărât Silver. Vine și Max la 4 jumate și e în a doua zi de Maree Roșie.
— Trei covrigi cu glazură de caramel. S-a făcut, am răspuns eu în timp ce-mi scoteam șorțul și-mi luam geanta. Sigur nu vă deranjează să-mi țineți locul?
Fi a dat din mână.
— Nu-i niciodată aglomerat o oră, două după ce deschidem. Și Knox n-o să stea cu noi în mijlocul Săptămânii Rechinilor.
— Săptămâna Rechinilor?
A arătat spre plasturi și Midol.
— A, da. Săptămâna Rechinilor. Mulțumesc!
Le-am aruncat bezele și am luat-o spre ușă.
Școala era la mai puțin de două străzi, așa că m-am dus pe jos și am avut timp să mă montez. Mă săturasem de oamenii care credeau că pot să judece pe cineva după comportamentul familiei. Trăisem toată viața în umbra blestemățiilor făcute de Tina și mă scotea din minți că și Waylay avea același gen de problemă.
Era doar un copil. Ar fi trebuit să stea peste noapte la prietene, să se joace, să fure mâncare de fast-food. Nu să aibă de-a face cu consecințele reputației maică-sii.
Și, mai rău, n-avusese destulă încredere în mine să-mi spună că avea probleme cu profesoara. Cum să rezolv o problemă dacă nu știam că există?
Școala generală din Knockemout era o clădire joasă de cărămidă, aflată în mijlocul orașului. Avea în dreapta terenul de

joacă standard cu rumeguș și în față platforma lungă unde opreau zilnic autobuzele care-i aduceau pe elevi.

Orele se terminaseră deja, dar speram că o mai găsesc pe doamna Felch în școală.

Ușile din față erau încă deschise după exodul în masă al elevilor, așa că am intrat. Mirosea a ceară pentru podele și dezinfectant. Era abia prima săptămână de școală, dar panourile cu anunțuri din fața sălilor tuturor claselor a șasea erau pline de desene. Mai puțin cel din fața sălii 303. Panoul era gol, cu excepția unui calendar cu o numărătoare inversă și a unei bucăți de hârtie cu numele doamnei Felch.

Nu ne întâlniserăm la seara festivă de începere a școlii. Nu venise pentru că era bolnavă, iar eu îmi petrecusem aproape o oră amintindu-le cu amabilitate părinților și personalului că nu eram sora mea. Îmi venea să-mi dau palme că nu făcusem un efort s-o cunosc înainte să i-o las în grijă pe nepoată-mea.

Am zărit o femeie în spatele catedrei. Aș fi zis că e puțin trecută de cincizeci de ani. Părul cu șuvițe cărunte era prins într-un coc așa de strâns, că pun pariu că o durea capul din cauza lui. Era îmbrăcată din cap până în picioare în nuanțe de bej și strângea din buze în timp ce căuta ceva în telefon. Avea aerul cuiva dezamăgit de aproape tot ce-i oferea viața.

Am bătut în treacăt în ușă și am intrat.

— Doamnă Felch, nu mă cunoașteți, dar…

Femeia a ridicat privirea și aproape că a scăpat telefonul din mână, iar ochii i s-au îngustat în spatele ochelarilor.

— Nu te prosti cu mine. Știu că tu ești.

Doamne, Dumnezeule! Nenorocita aia de moară de zvonuri nu ajunsese încă la corpul profesoral?

— Nu sunt Tina. Sunt Naomi Witt. Nepoata mea, Waylay, e în clasa dumneavoastră și aș vrea să discutăm despre modul în care o tratați.

Nu făcusem niciodată față confruntărilor. La dracu', preferasem să mă strecor pe geamul din subsolul unei biserici ca să fug de la o nuntă decât să-i spun ginerelui că nu mă mărit cu el.

Dar în clipa aia simțeam o văpaie în măruntaie. Să dau înapoi nu era o opțiune. Nici să mă retrag.

— Cum am tratat-o? Am tratat-o așa cum merită să fie tratată, a mârâit doamna Felch și ridurile i s-au adâncit. O tratez așa cum merită să fie tratată fata unei curve.

— *Poftim?*

— Așa cum ai auzit.

Am zărit cu coada ochiului ceva care mi-a atras atenția și mi-am dat seama că aveam o problemă mult mai mare decât o profesoară îngrozitoare care preda la clasa a șasea.

27. Răzbunarea șoarecilor de câmp

Knox

Am intrat la Honky Tonk prin bucătărie, învârtind cheile pe deget și fluierând.

— Cineva e binedispus, a comentat Milford, bucătarul-șef.

M-am întrebat cât de nemernic eram de obicei, dacă buna mea dispoziție era știre de ultimă oră, după care am hotărât că de fapt nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

M-am asigurat că-mi pun pe față grimasa mea obișnuită și am intrat în bar. Erau vreo șase matinali răspândiți pe-acolo. Max și Silver mâncau negrese în spatele barului și se țineau de burtă.

Fi a ieșit din baie cu mâinile pe șale.

— Dumnezeule. De ce trebuie să fac pipi de 147 de ori pe zi când sunt pe stop?

Când m-a văzut, a gemut.

— Ce dracu' cauți aici? E Seara Menstruală.

— Sunt proprietarul, i-am adus aminte și m-am uitat prin bar.

— Mda. Și ești și suficient de deștept să nu te arăți când ai pe tură trei femei la menstruație.

— Unde-i Naomi? am întrebat.

— Nu vorbi pe tonul ăsta cu mine azi, Knoxky. Că-ți sparg fața.

Nu vorbisem pe niciun ton, dar știam că nu e cazul să insist.

— V-am adus negrese.

— Ne-ai adus negrese ca să nu plângem în bucătărie.

Aici avea dreptate. Fi îmi știa secretul. Lacrimile erau kriptonita mea. Nu puteam să fac față unei femei care plânge. Când vedeam lacrimi, mă simțeam disperat, neajutorat și ofticat.

— Unde-i Naomi? am întrebat din nou, încercând să-mi modulez tonul.

— Sunt în regulă, Knox. Mulțumesc de întrebare. Deși am senzația că-mi mototolește cineva uterul pe dinăuntru, ca să

poată fi expulzat prin canalul femeiesc, sunt *încântată* să lucrez în seara asta.

Am deschis gura să ripostez, dar a ridicat un deget.

— Ne, ne. În locul tău, eu m-aș abține.

Am închis gura și m-am îndreptat spre Silver, la bar.

— Unde-i Naomi?

Și-a păstrat cu grijă expresia cât mai neutră, dar privirea i-a fugit spre Fi, care făcea niște mișcări exagerate care sugerau tăierea gâtului.

— Pe bune? am întrebat.

Directoarea mea comercială și-a dat ochii peste cap.

— Bine. Naomi a venit, dar a fost o problemă cu profesoara lui Waylay. S-a dus să se ocupe de ea și ne-a rugat să-i ținem noi locul.

— Ne aduce covrigi, a intervenit Max, cu o bucată de negresă între dinți și jonglând cu două beri.

Eram destul de sigur că încălca regulile de igienă, dar am avut destulă minte să nu zic nimic.

M-am uitat la femeile din fața mea.

— Și credeați că o să mă enervez că s-a dus să rezolve ceva la școală?

Fi s-a strâmbat.

— Nu. Dar azi nu-i prea mare activitate. Am zis că o să fie mai amuzant așa.

Am închis ochii și am început să număr până la zece.

— De ce nu te-am dat încă afară?

— Pentru că sunt uluitoare! a gângurit ea, desfăcând larg brațele, după care a tresărit și și-a dus mâinile la abdomen.

— Mama lor de menstruații!

— Amin! a susținut-o Silver.

— Pune-ți unul dintre nenorociții ăia de plasturi și mai și așază-te, am sfătuit-o.

— Ei, da, uite unde era domnul Menstruație, a sărit Fi.

— De când lucrez cu Surorile Sincronizate, am aflat lucruri pe care nu mi-aș fi dorit niciodată să le aflu. Cine-i profesoara?

— Ce profesoară? a întrebat Max când a trecut pe lângă noi cu două pahare goale.

Negresa dispăruse. Speram că nu căzuse într-una dintre beri.

— Profesoara lui Waylay, am zis exasperat. A zis ce problemă are?

— Ai vreun motiv să te interesezi? a întrebat Fi, părând mult prea încrezută pentru gustul meu.

— Mda. O plătesc să fie aici și nu e aici.

— Ai un ton agresiv și eu nu reacționez deloc bine la agresivitate când sunt pe stop, l-a avertizat Silver.

De-asta nu mă apropiam de Honky Tonk în perioadele de Cod Roșu, și de-asta le notasem în calendar.

— Doamna Felch, a strigat Max de la masa de două persoane din colț pe care o rechiziționase.

Stătea pe un scaun, cu picioarele ridicate pe celălalt și cu un șervet umed pe frunte și ochi.

— Eu, personal, nu-s mare admiratoare a doamnei Felch. A învățat cu ea unul dintre copii. Le dădea teme de Crăciun, și-a adus aminte Fi.

— Fir-ar să fie.

Fi și Silver s-au întors să se uite la mine și Max a aruncat o privire de sub compresa ei.

— Doamna Felch e măritată, am zis.

— De obicei, asta înseamnă „doamna", a remarcat Fi, privindu-mă cam de sus.

— Doamna Felch e măritată cu domnul Felch. *Nolan* Felch.

Fi s-a prins prima.

— Aaaaah, rahat. Nu-i bine.

— Stai, nu cumva Tina…

— Mda. Asta e. Trebuie să plec. Încercați să nu alungați toți clienții.

Fi s-a strâmbat.

— Au venit pentru că primesc gratis shoturi de Bloody Mary pe care le dăm la Ora Nasoală.

— Mă rog. Ne vedem.

Cât mergeam spre parcare, am jurat să nu mai calc la Honky Tonk în perioadele cu Cod Roșu.

Aproape că ajunsesem la camionetă când tocmai intra în parcare Buick-ul Lizei. Dar la volan era tatăl lui Naomi, încruntat și îngrijorat, nu bunică-mea. Pe locul pasagerului era Amanda, care părea agitată.

— Toate bune? am întrebat, dându-mi seama de atmosferă.

— A dispărut Waylay, m-a anunțat Amanda, cu mâna în dreptul inimii. S-a dus la căsuță să-și ia lucrurile și trebuia să se întoarcă direct la Liza. Aveam o seară cu cină și filme.

— Nu s-a întors și a dispărut și bicicleta ei, a adăugat Lou tăios. Speram s-o fi văzut-o Naomi.

Am înjurat în barbă.

— Naomi nu-i aici. Au fost niște probleme la școală, cu profesoara lui Way, și s-a dus să rezolve.

— Poate că acolo s-a dus și Waylay, a zis Amanda și l-a prins pe soțul ei de braț.

— Acum mă duceam și eu la școală, am zis sumbru.

— La vreo întâlnire părinți-profesori? s-a strâmbat Lou.

— Nu, dar fără discuție că o să-i apăr spatele fetei voastre când intră într-o ambuscadă.

N-am ținut cont de limita de viteză și stopuri în drum spre școala generală și am observat că și Lou făcea exact la fel în urma mea. Am tras pe două locuri de parcare lipite și am dat năvală pe ușile din față ca un front unit.

Nu mai pusesem piciorul în școală de când eram elev. Nu părea să se fi schimbat mare lucru de-atunci.

— De unde știm încotro s-o luăm? s-a întrebat Amanda când am intrat.

Am auzit voci ridicate venind de pe unul dintre holuri.

— Pariez că pe-acolo, am zis.

— Sora ta mi-a distrus viața!

Nu i-am mai așteptat. Am pornit în fugă spre sursa țipetelor. Am ajuns la ușa deschisă la timp s-o văd pe doamna Felch, care tremura de furie, încleștându-și pumnii și aplecându-se la Naomi.

Am intrat în clasă, dar niciuna dintre ele nu m-a băgat în seamă.

— Din ce mi-ai spus, soțul tău v-a distrus căsnicia. Și cu siguranță nu-i de vină un copil de unsprezece ani, a zis Naomi, cu mâinile în șolduri, fără să dea înapoi.

Purta altă fustă de blugi cochetă, cu tivul destrămat și fire care-i mângâiau coapsele. Îmi și plăcea cum arată, dar și detestam că o purta ca să servească bere altor bărbați.

— Are sângele maică-sii, nu? N-aveți niciuna nimic nevinovat, a șuierat doamna Felch, ridicând un deget amenințător în fața lui Naomi.

Planurile mele cu Naomi și fustița ei strâmtă trebuiau să mai aștepte.

— Tâmpenii.

Concluzia mea le-a făcut pe amândouă să se răsucească spre mine.

Doamna Felch a căscat ochii în spatele ochelarilor. Eram al naibii de înfricoșător când voiam, iar acum voiam să semăn teroare de-a dreptul. Am făcut doi pași în față, și ea a dat înapoi până s-a lipit de catedră, ca un șobolan cu lentile bifocale încolțit.

— Knox, a spus Naomi printre dinții încleștați. Mă bucur că ai venit.

Și-a înclinat capul și a arătat discret spre paravanul care separa o garderobă chiar în ușă.

Am aruncat o privire într-acolo și am zărit ceva cu păr blond și albastru. Waylay, care ținea un borcan cu Dumnezeu știe ce, mi-a făcut un semn jenat cu degetul de pe podea, unde stătea pe burtă.

— Ei, drăcia dracului! am mormăit.

— Nu-i nevoie să vorbești urât, s-a răstit doamna Felch.

— Pe dracu' nu e! am ripostat, așezându-mă în așa fel încât să blochez o parte din deschiderea spre garderobă. Și cred că o să fie de acord și bunicii lui Waylay.

Am dat din cap spre Lou, care, până în momentul ăla, o ținuse pe Amanda pe loc, prinzând-o zdravăn de puloverul subțire.

— Se pare că avem o ședință de familie, am spus și mi-am încrucișat brațele la piept.
— Ținând cont de ce-a ajuns fata voastră, să nu vă gândiți nicio clipă că o să mă las convinsă de etalarea asta de sprijin familial, a zis doamna Felch și a pufnit. Waylay Witt e o delincventă juvenilă, iar maică-sa e un furuncul pe fundul societății și nu face decât să distrugă căsnicii și să bage pilule în ea.
— Parcă ziceați că nu-i nevoie să vorbim urât.
— Ei, mama mă-sii, a șoptit Amanda și am bănuit că tocmai depistase ascunzătoarea nepoată-sii.
— Poftim?
Lou nu s-a prins până nu i-a arătat nevastă-sa.
— Ah, la dracu', a mormăit el în barbă.
S-a apropiat și s-a oprit astfel încât să fim cu umerii aproape lipiți. Amanda s-a mutat în dreapta lui, iar împreună cream un perete între Waylay și profesoara ei de doi bani.
Naomi a părut ușurată și s-a întors iar să înfrunte monstrul.
— Doamnă Felch, s-a răstit ea, atrăgându-i din nou atenția femeii.
Am pocnit din degete spre Waylay și am arătat spre ușă, iar ea a început să se târască din ascunzătoare.
Naomi a început să dea din brațe și să se ducă spre cealaltă parte a clasei, ca și cum făcea o criză.
— Empatizez cu dumneavoastră. Sincer. Cu siguranță nu meritați ce v-au făcut soțul dumneavoastră și sora mea. Totuși, *sunteți* responsabilă nu doar să-i învățați pe acești elevi, ci și să-i faceți să se simtă în siguranță în clasa dumneavoastră. Și știu din surse sigure că dați greș spectaculos la îndatorirea asta.
Adidașii lui Waylay au dispărut pe coridor.
— Tina mi-a luat bărbatul în patul ei și…
— Ajunge.
M-am răstit și buza femeii a început să tremure.
— Da, cum a zis el, a intervenit Amanda și a luat-o spre ușă. Dumnezeule! Tocmai mi-am adus aminte. Mi-am lăsat geanta pe coridor.
Și a ieșit pe ușă… cu geanta în mână.

Naomi s-a întors și s-a oprit în fața mea.
— Aveți la dispoziție weekendul să vă hotărâți dacă vă schimbați comportamentul în așa fel încât *toți* elevii, inclusiv nepoata mea, să se simtă în siguranță la ore. Dacă refuzați, atunci nu numai că o s-o mut pe Waylay, dar o să mă și duc la conducerea școlii și o să fac un scandal monstru.
Am întins un braț ca s-o cuprind peste piept și am tras-o spre mine. Naomi pusă pe harță putea fi un pic mai înfricoșătoare. Asta când nu-și urla frustrările în pernă.
— Și chiar o s-o facă, a intervenit Lou mândru. N-o să se oprească până nu te scoate din clasă. Și o să fim și noi lângă ea și o s-o susținem la fiecare pas.
— Nu așa trebuia să fie, a șoptit doamna Felch.
S-a lăsat obosită pe scaun.
— Trebuia să ne pensionăm împreună. Să mergem cu rulota prin țară. Și acum nu pot nici să mă uit la el. Singurul motiv pentru care a rămas e că l-a lăsat ea la fel de repede cum l-a și agățat.
Bănuiam că lui Lou n-avea cum să-i fie ușor să audă așa ceva despre una dintre fetele lui. Dar o ascundea bine.
Am simțit cum se risipește furia lui Naomi.
— N-ați meritat ce vi s-a întâmplat, a zis ea din nou, cu glas mai blând. Dar nici Waylay nu merită. Și n-o să las pe nimeni să aibă impresia că ea e responsabilă pentru deciziile pe care le iau adulții. Amândouă meritați ceva mai bun decât ați primit.
Doamna Felch a tresărit, după care s-a lăsat iar pe scaun.
Am strâns-o aprobator pe Naomi.
— Vă lăsăm să vă bucurați de weekend, a spus ea. Puteți să-mi scrieți pe e-mail ce hotărâți. Altfel, ne vedem luni dimineață.

— Waylay Regina Witt!
Se pare că Naomi nu terminase cu țipetele când ne-am întors în parcare, unde Amanda și Waylay stăteau lângă mașina bunicămii.
— Ei, hai, Naomi, a început Amanda.
— Nu mă lua pe mine cu „ei, hai, Naomi“, mamă. Cineva care n-are nici 1,50 m și are șuvițe albastre ar face bine să explice de

ce am venit să discut ceva cu profesoara ei și mi-am găsit nepoata ascunsă în garderobă cu un borcan cu șoareci la ea! Trebuia să fii la Liza, cu bunicii tăi.

Waylay se uita la vârfurile adidașilor; erau ăia roz pe care i-i luasem eu. Mai pusese un medalion cu o inimioară pe șireturi. Pe o perniță de iarbă uscată din fundul borcanului de la picioarele ei erau doi șoricei.

— Doamna Felch a fost o pacoste în…

— Să *nu* termini propoziția aia, a întrerupt-o Naomi. Ai deja destule probleme.

Waylay și-a luat o expresie de răzvrătire.

— N-am făcut nimic rău. Am venit la școală în prima zi și ea a fost rea cu mine. Adică foarte rea. A țipat la mine, în fața tuturor, la cantină, când mi-am vărsat laptele cu ciocolată. N-a lăsat pe nimeni în pauză și a zis că din cauza mea, pentru că nu respect ce le aparține altora. După aia, când împărțea niște foi despre nu știu ce târg tâmpit cu prăjituri, să le dăm părinților, a zis că eu n-am nevoie, că oricum mama e prea ocupată în dormitor ca să găsească bucătăria.

Naomi părea în pragul unui anevrism.

— Controlează-te, am avertizat-o și am împins-o în spatele meu.

Apoi am pus mâna pe umărul lui Waylay și am strâns.

— Uite ce-i, puștoaico. Cred că toți înțelegem că nu ești obișnuită să ai lângă tine un adult care să-ți păzească spatele. Dar trebuie să te înveți. Naomi n-o să plece nicăieri. Și îi ai și pe bunici. Și ne ai și pe mine, și pe Liza J, și pe Nash. Însă ne-ai speriat de ne-a sărit sufletul când ai fugit așa.

Și-a frecat piciorul de asfalt.

— Îmi pare rău, a zis posomorâtă.

— Vreau să zic că acum ai o grămadă de oameni de partea ta. Nu-i nevoie să te descurci singură. Și mătușă-ta Naomi e-n stare de mult mai multe decât să lase niște șoricei în sertarul profesoarei.

— Voiam să-i virusez și calculatorul. Unul dintre virușii ăia enervanți care îți tot pun litere și cifre când scrii ceva, a zis ea, înroșindu-se la față de indignare.

Mi-am mușcat falca, să-mi ascund zâmbetul.
— OK. Asta merge, am recunoscut. Dar nu e o soluție pe termen lung. Profesoara ta e o problemă pe care n-o poți rezolva singură. Trebuie să-i spui mătușă-tii mizeriile astea, ca să poată să se ocupe cum tocmai a făcut acum.
— Doamna Felch părea speriată, a spus Waylay, riscând o privire în spatele meu, spre Naomi.
— Mătușa ta poate să fie foarte înspăimântătoare când nu-și mai trimite țipetele în pernă.
— Am dat de belea? a întrebat Waylay.
— Da, a răspuns Naomi ferm.
Exact când Amanda o asigura:
— Sigur că nu, scumpo.
— Mamă!
— Ce-i? a întrebat Amanda cu ochii mari. A trecut prin câteva zile de școală traumatizante, Naomi.
— Mama ta are dreptate, a intervenit Lou. Am putea să cerem o întâlnire de urgență cu directorul și președintele consiliului. Poate că ar putea să convoace o ședință extraordinară de consiliu în seara asta.
— Doamne, ce jenant! a gemut Waylay.
Nu știam ce dracu' căutam să mă bag într-o gâlceavă de familie, dar tot m-am băgat.
— Ce-ar fi s-o lăsăm pe doamna Felch să fiarbă în weekend? Naomi i-a explicat deja clar. O să ne ocupăm de ce trebuie luni dimineață.
— Tu ce cauți aici, de fapt? s-a interesat Lou, întorcându-și furia spre mine.
— Tată!
Se părea că era rândul lui Naomi să fie jenată când a pășit lângă mine.
— Waylay, dă drumul șoarecilor acolo, lângă copaci, i-am ordonat fetei.
Mi-a aruncat o privire precaută înainte s-o șteargă spre fâșia îngustă de pădure dintre școală și covrigărie. Am așteptat până s-

a îndepărtat suficient să nu ne mai audă și abia după aia m-am întors spre Lou.

— Sunt *aici* fiindcă Naomi se băga într-o situație despre care nu știa nimic. Felch a avut un dinte împotriva Tinei încă de astă-vară, când bărba-su i-o trăgea Tinei. Tot orașul vorbea numai de asta. Și acum, încă o dată, Naomi face curat în urma soră-sii. Și am sentimentul că asta a făcut toată viața. Așa că poate o lăsați mai moale sau, și mai bine, o ajutați de data asta la curățenie.

Lou părea pe punctul să sară la mine, dar am văzut că pe Amanda o atinsesem într-un punct sensibil. Și-a pus mâna pe brațul soțului ei.

— Knox are dreptate. Nu ajută pe nimeni să punem sub semnul întrebării ce face Naomi.

Naomi a tras adânc aer în piept și apoi l-a lăsat să iasă încet. Mi-am trecut mâna în sus pe spatele ei, apoi din nou în jos.

— Trebuie să mă întorc la lucru, a zis ea. Am pierdut deja o oră din tură. Vreți, vă rog, s-o duceți voi pe Waylay acasă și să încercați să n-o mai lăsați să fugă?

— Sigur că da, scumpo. Și acum, că știm cum se furișează, o să o urmărim mai atent.

— Îi iau roata din față de la bicicletă, a anunțat Lou.

— Trebuie să trec la capitolul despre disciplină din cartea mea de la bibliotecă, s-a hotărât Naomi. Fir-ar să fie! Nu-mi place să citesc pe sărite.

— Fata lui Judith schimbă parola la WiFi când fac copiii prostii și n-o schimbă la loc până nu expiră pedeapsa.

Waylay s-a întors cu borcanul gol și am simțit-o pe Naomi cum mai trage o dată adânc aer în piept.

— Doamna Felch are probleme mult mai mari decât tine, Waylay. Dar Knox are dreptate. Trebuie să vii să-mi povestești lucrurile astea. Nu-mi spune că totul e bine când nu e bine. Sunt aici ca să te ajut. Nu poți să pleci pe furiș și să te răzbuni pe oricine îți face o nedreptate. Mai ales nu cu șoricei de câmp nevinovați.

— Le-am adus mâncare și voiam să pun și apă în sertar cu ei, a explicat Waylay.

— O să discutăm dimineață despre asta. Bunicii tăi o să te ducă acasă și ei hotărăsc dacă vor să te pună să freci podelele sau încă mai ai voie să te uiți la filme azi.
— Categoric o să fie filme, a șoptit Lou.
— Dar trebuie să speli toate vasele, a adăugat Amanda.
— Îmi pare rău că v-am făcut să vă îngrijorați, a zis Waylay încet și a ridicat privirea să se uite la Naomi. Și-mi pare rău că nu ți-am zis.
— Scuzele se acceptă, a răspuns Naomi, după care s-a aplecat și a îmbrățișat-o scurt. Acum trebuie să mă întorc la lucru.
— Te duc eu, m-am oferit.
— Mulțumesc. Ne vedem cu toții dimineață.
S-a auzit un cor de saluturi, iar Naomi a luat-o spre camionetă.
Am așteptat până a deschis ușa din dreapta, apoi am întrerupt-o pe Amanda, care făcea planuri de cumpărat înghețată în drum spre casă.
— Puteți să-mi faceți un serviciu și să treceți pe la Honky Tonk să luați Explorerul? O aduc eu pe Naomi acasă diseară.
Aveam planuri cu ea.

28. A treia bază

Knox

— A fugit de-acasă, a spus Naomi, uitându-se fix pe geam și strângând în brațe punga cu covrigi calzi.
— N-a fugit. S-a furișat, am contrazis-o eu.
— Oricum, ce spune asta despre mine ca tutore? Am lăsat o fetiță de unșpe ani să se plimbe prin oraș cu un borcan plin cu șoareci și un virus de computer.
— Daze, trebuie să încetezi să te mai consumi așa pentru chestia asta cu custodia. Chiar crezi că vreun judecător normal la cap o să decidă că lui Way îi e mai bine cu maică-sa?
S-a întors spre mine, cu ochii sclipind.
— Ia să nu te consumi tu, când sistemul judiciar o să-ți pună *ție* toate deciziile de viață sub microscop!
Am clătinat din cap și am virat pe un drum pe care abia încăpea camioneta.
— Serviciul nu e-n partea aia, a remarcat ea.
— Nu ne-ntoarcem încă la serviciu, i-am explicat în timp ce ne hurducam pe drumul cu făgașe.
— Trebuie să mă-ntorc. Sunt de serviciu și trebuia să fiu deja la muncă.
— Iubito, trebuie să încetezi cu obsesia pentru lucrurile pe care *ar trebui* să le faci și să-ți mai faci timp și pentru ce *ai vrea* să faci.
— *Vreau* să mă întorc la muncă. Azi n-am timp să mă ucizi în pădure.
Copacii se îndepărtau de drum și în fața noastră se deschidea un câmp cu iarbă înaltă.
— Knox, ce faci?
— Tocmai m-am uitat la tine cum ai înfruntat-o pe prigonitoarea care încerca să se răzbune pe un copil.

— Unii nu știu să-și gestioneze durerea, a zis ea uitându-se iar pe geam. Așa că o aruncă pe oricine se nimerește pe-aproape.
— Mda, bine, mi-a plăcut să te văd în chestia aia ca o fustă, înfruntând un agresor.
— Și atunci m-ai răpit? Unde suntem?
Am tras camioneta lângă copaci și am oprit motorul.
— A treia bază. Sau cel puțin așa i se spunea când eram eu în liceu. Pe vremuri șuteam câteva beri și veneam să facem foc de tabără aici. Jumate din clasă și-a pierdut virginitatea aici.
Peste buze i-a trecut o umbră de zâmbet.
— Și tu?
Mi-am strecurat brațul în spatele scaunului ei.
— Nu. Eu, în hambarul Laurei Beyler.
— Knox Morgan, m-ai adus aici să ne giugiulim când eu ar trebui să fiu la lucru?
Părea adorabil de îngrozită.
— A, n-am în plan doar o giugiuleală, i-am răspuns și m-am aplecat să-i desfac centura.
Mi-am îndeplinit misiunea, după care i-am luat punga cu covrigi și am aruncat-o pe bancheta din spate.
— Doar nu vorbești serios. Trebuie să lucrez.
— Iubito, nu glumesc cu sexul. În plus, lucrezi pentru mine.
— Mda. În *barul* tău, care e plin de femei cu sindrom premenstrual care își așteaptă covrigii.
Am clătinat din cap.
— Știe tot orașul că e Cod Roșu. N-o să fie aglomerat astă-seară.
— Mă simt foarte aiurea să știu că tot orașul urmărește ciclul menstrual al femeilor.
— Hei, nu facem decât să considerăm normale discuțiile despre rahaturile alea menstruale. Acu', dă-ți fundul ăla sexy mai încoace.
Naomi Fata Bună se războia cu Naomi Fata Rea, dar după cum își mușca buza, îmi dădeam seama care dintre ele o să câștige.
— Cu fustița aia și cum ai sărit în apărarea lui Way, abia am reușit să nu încep să te pipăi în fața lui Way și a părinților tăi și aproape că am murit. Avem noroc că am reușit să ajung până

aici, pentru că am condus cu o erecție așa de zdravănă, că nu mi-a mai rămas pic de sânge în creier.
— Vrei să spui că te-ai excitat când m-ai văzut că țip?
— Daze, cu cât mai repede taci din gură, cu atât mai repede pot să te trag peste consola asta dintre noi și să te fac să uiți de muncă și de profesoare de doi bani.
S-a uitat o clipă la mine pe sub pleoapele grele.
— OK.
Nu i-am dat ocazia să se răzgândească. Am prins-o pe sub brațe și am tras-o în poală, călare peste coapsele mele, cu fusta de blugi ridicată sus în jurul taliei.
— Ți-am zis ce tare-mi plac fustele astea? am întrebat înainte să-mi zdrobesc buzele de gura ei.
S-a tras de lângă mine.
— De fapt, ai zis că le detești, mai ții minte?
Am scrâșnit din dinți, în timp ce ea zâmbea diabolic și se freca de scula mea prin blugi.
— Am mințit.
— E de-a dreptul iresponsabil ce facem, a zis ea.
I-am tras în jos de decolteul bluzei de la Honky Tonk, cu sutien cu tot, până am ajuns cu nasul în sânii ei. Sfârcurile deja plângeau după gura mea. Dacă mai aveam măcar un gram de sânge în creier, în fața priveliștii ăleia a luat-o în jos.
— E și mai iresponsabil să mă faci să mă uit la tine cum lucrezi tot schimbul cu fustița aia nenorocită fără să te satisfac întâi.
— Știu că ar trebui să fiu ofensată când vorbești așa, dar…
M-am aplecat și am prins între buze un sfârc roz obraznic. N-aveam nevoie să termine ce-avea de zis. Simțeam prin blugi cât era de umedă. Știam ce efect aveau cuvintele mele. Și nu era nimic în comparație cu ce eram capabil să-i fac.
S-a înfiorat lipită de mine când am început să sug și a ajuns imediat cu degetele la centura mea.
Mi-am mutat șoldurile ca să ajungă mai bine și s-a auzit claxonul.
A icnit.

— Ups! Scuze. A fost fundul. Adică am lovit claxonul cu fundul. Nu că a claxonat fundul.

M-am trezit rânjind între sânii ei. Femeia asta era nostimă din prea multe puncte de vedere.

Împreună am reușit să tragem până la jumătatea coapselor blugii mei și să eliberăm scula care zvâcnea; și n-am mai claxonat decât o singură dată. Nu voiam să mai aștept. Aveam nevoie să ajung în ea și, dacă era să mă iau după micile gemete șoptite care-i ieșeau din gât, era și ea de acord. Am ridicat-o cu un braț în jurul șoldurilor și m-am folosit de cealaltă mână ca să-mi ghidez erecția exact unde îi trebuia, cuibărită în tărâmul acela de basm strâmt și umed.

Tărâmul *meu* de basm strâmt și umed.

Naomi era a mea. Cel puțin pentru moment. Și era suficient.

Cu ambele mâini pe șoldurile ei, am tras-o în jos când eu mă împingeam în sus, învăluit în ea.

Mi-a strigat numele și a trebuit să trec prin toată gimnastica mentală de urgență ca să nu termin chiar în clipa aia. Vaginul ei tremura și-mi ținea fiecare milimetru din sculă captiv.

Am ținut-o acolo, înfiptă în mine, cât gura mea îi redescoperea bustul perfect. Jur că simțeam ecoul fiecărei atingeri în pereții care mă țineau captiv.

Era paradisul. Era…

— La naiba, iubito, am zis și i-am eliberat sânul. La naiba. Prezervativ.

A gemut încet.

— Knox, dacă miști vreun mușchi, o să termin. Și dacă termin…

— O să mă mulgi de o să mi-o smulgi, am presupus eu.

Avea ochii închiși strâns și buzele întredeschise. Imaginea extazului în lumina apusului.

Nu eram un adolescent. Nu uitam de protecție. La dracu', nu numai că aveam un prezervativ în portofel, ca orice bărbat responsabil, aveam câteva și în torpedou.

— Ai făcut vreodată…

A clătinat din cap înainte să reușesc să pun și restul întrebării.

— Niciodată.

— Nici eu.

I-am trecut ușor degetele peste sâni și în jurul lor.

Atunci a deschis ochii și și-a mușcat buza.

— E prea bine.

— Nu vreau să faci nimic ce nu vrei să faci, am avertizat-o.

Dar *eu* voiam. Voiam să termin fără prezervativ. Voiam să mă dezlănțui în ea și să simt cum ne amestecăm. Voiam să fiu primul bărbat care ajunge acolo. Să fiu în amintirea ei primul cu care a făcut ceva memorabil.

— Iau... iau pilule, a zis ea șovăitor.

Limba mi-a țâșnit să-i excite și celălalt sfârc.

— Sunt curat, am șoptit. Pot să-ți arăt.

Naomi era genul care credea în date. Dacă voia să se uite la dosarul meu medical, n-aveam nicio problemă. Mai ales dacă asta însemna să mă mișc în ea, s-o simt cum mă strânge fără nimic între noi până termină.

— OK, a zis ea.

Senzația care-mi urca în piept era mai plăcută decât când câștigasem nenorocitul ăla de premiu la loto. Faptul că avea încredere în mine că o să am grijă de ea.

— Ești sigură? am insistat.

Avea ochii deschiși și se uita direct la mine.

— Knox, e prea bine. Nu vreau să joc fără riscuri. Nu de data asta. Am chef să fiu nesăbuită și... în fine. Doar mișcă-te odată!

O să-i ofer cea mai bună partidă de care avusese parte vreodată.

Mi-am strecurat mâinile în spatele ei și pe sub ea și i-am cuprins în palme curbele fundului.

Ne-am pus pe amândoi la încercare și am ridicat-o doar doi centimetri.

Am gemut amândoi, iar ea și-a lipit fruntea de-a mea. Era mai bine decât foarte bine să mă mișc în ea fără nimic între noi. Părea *cum trebuie*.

Când a început să tremure în jurul meu, am terminat-o cu cântările. Era momentul să trec la cucerire.

— Ai grijă să te ții bine, iubito, am avertizat-o.

Inima îmi bătea de parcă tocmai aș fi urcat vreo douășpe etaje.

Am așteptat până s-a prins de spătarul scaunului.

— Uite ce-o să se întâmple. O să încep să mă mișc și tu o să termini cât de repede și de tare o să poți. După aia o să te stârnesc încet-încet din nou și când o să termini a doua oară, o să fiu și eu lângă tine.

— Bun plan. Foarte organizat. Obiective măsurabile, a răspuns ea și apoi m-a sărutat de m-a lăsat fără aer în plămâni.

M-am mai tras câțiva centimetri și am simțit-o gemându-mi în gură.

— Așteaptă, i-am adus aminte și apoi am smucit-o din nou în jos în timp ce mi-am împins șoldurile în sus.

Am avut nevoie de toate resursele să nu-mi dau drumul și să intru mai departe în ea, iar și iar.

— Dumnezeule, Naomi, am șoptit când vaginul a început să-i tremure în jurul meu.

— Ți-am zis că mai am puțin, mi-a amintit ea, părând iritată și jenată.

— Tot ce faci mă face să vreau și mai mult, am gemut.

Până să poată reacționa la mărturisirea mea idioată, mi-am îngropat fața în celălalt sân și am început să mă mișc. Încet, hotărât. Deși prețul era mare.

La a treia împingere, a avut un orgasm ca un fulger și a apăsat pe claxon, care a părut să scoată un strigăt victorios. Când i s-a încordat restul trupului, mușchii din jurul meu s-au strâns în valuri, în cea mai dulce tortură cu putință. Aproape că am văzut cruciș străduindu-mă să îmi rețin ejacularea în testiculele care clocoteau.

Nu mai avusesem o femeie ca ea. Nu mai simțisem niciodată așa ceva. Și dacă aș fi stat să mă gândesc, aș fi considerat că ăsta-i un avertisment. Dar prins în vâltoarea momentului, mă durea în cot. Puteam să-l ignor câtă vreme mă călărea Naomi Witt.

— Bravo, am gemut în timp ce mă strângea și-mi dădea drumul într-un ritm mai încântător decât muzica.

— O, Doamne. O, Doamne, a intonat ea până când trupul i s-a lăsat vlăguit peste mine.

Am rămas nemișcat în ea și am lipit-o de mine. Îi simțeam inima bătând lângă inima mea. Apoi mi-a tras una în umăr.

— Mi-ai mai promis una, a zis ea înfundat, cu gura îngropată în gâtul meu.

— Iubito, încerc să rezist aici, să mă țin de cuvânt!

Și-a ridicat capul ca să se uite la mine printre șuvițe castanii și caramel. I-am scos părul din ochi și i l-am dat pe după urechi, iar gestul mi s-a părut ciudat de intim. Și-mi doream să nu-l fi făcut. Pentru că aveam senzația că s-a mai înnodat un fir, legându-mă de ea.

— Deci și ție ți se pare așa bine? Adică, nu doar „e în regulă“?

Ca să-și sublinieze ideea, și-a împins aproape fără convingere șoldurile, iar eu n-am putut să-mi rețin geamătul.

— Ce dracu', Naomi, când te simt că termini pe mine, nu e nimic doar „în regulă“. De ce dracu' crezi c-am zis că mă bag în aiureala asta cu iubitul fals?

A rânjit.

— Pentru că ai văzut cât de dezamăgiți erau ai mei și ai vrut să mă ajuți ca un erou morocănos de provincie ce ești.

— Obrăznicătură! Am fost de acord pentru că m-am trezit și tu nu erai lângă mine, iar eu voiam să fii acolo.

— Serios?

— Voiam să fii acolo ca să te întorc în patru labe și să ți-o trag așa de tare, de să nu mai fii în stare să stai jos în următoarele patruzeci și opt de ore fără să te gândești la mine.

A deschis gura și a scos ceva între geamăt și scâncet.

— Încă n-am terminat cu tine, Daisy.

M-am crispat tot pe dinăuntru de cât de dură era declarația. De obicei, nu eram așa de-al naibii de vorbăreț în toiul sexului. Dar Naomi se îndoia de ce o făcusem să simtă. Și nu mergea așa. Nici măcar pe termen scurt.

— Pot să încep să mă mișc acum? a întrebat ea.

— Iisuse! Dumnezeule! Da!

Și a început să mă călărească, muncindu-mă de parcă penisul meu era un armăsar care trebuia îmblânzit. Cu fiecare alunecare, fiecare geamăt, fiecare unghie înfiptă în pielea mea simțeam cum

restul lumii se mai îndepărtează un pic, până când n-am mai rămas decât noi doi.

Aveam amândoi broboane de sudoare pe piele, iar respirațiile ni se amestecau când gâfâiam.

Nimic nu se compara cu senzația pe care o aveam când eram cu totul în ea. Nimic nu se compara cu senzația de a o revendica și a de fi revendicat.

— Naomi, i-am rostit numele printre dinți când am simțit-o că începe iar să zvâcnească în jurul meu.

Mici zvâcnituri care mă scoteau cu totul din minți.

— Knox. Da. Te rog, a scâncit ea.

I-am prins sfârcul și l-am supt îndelung și profund. A fost prea mult pentru amândoi. Când a fost cuprinsă de primul val al orgasmului, mi-am pierdut controlul și m-am împins în canalul ei fierbinte și strâmt de parcă de asta depindea viața mea.

Poate că așa și era.

Pentru că atunci când a pornit primul jet, când mi-a strigat numele să-l audă lumea întreagă, când s-a strâns în jurul meu și a muls al doilea și al treilea jet din mine, m-am simțit renăscut. Viu. Golit și umplut până în buză cu ceva ce nu recunoșteam. Ceva care mă speria de nu mai știam de mine.

Dar am continuat, și la fel a făcut și ea, orgasmele noastre durând la nesfârșit.

De-asta. De-asta nu era suficient o singură dată. De-asta nu mai eram sigur acum ce era suficient.

29. Casa lui Knox

Knox

— Frumoasă casă, a remarcat Naomi în timp ce încuiam ușa în urma noastră și aprindeam luminile.

— Mersi. A construit-o bunicul meu, am răspuns căscând.

Fusese o zi lungă, urmată de o seară lungă la Honky Tonk și aveam nevoie de somn.

— Serios? a întrebat ea și a ridicat privirea spre platforma de deasupra livingului, tavanul din scânduri și candelabrul din coarne de cerb.

Cabana era mică și cu un aer mai mult rustic. Două dormitoare, o baie. Podeaua era din pin. Șemineul din piatră trebuia curățat zdravăn, dar încă își făcea treaba. Canapeaua de piele se lăsase în sfârșit cum voiam eu.

Era casa mea.

— Ăștia sunt părinții tăi? a întrebat ea luând în mână o fotografie înrămată de pe una dintre măsuțe.

Nu știam de ce o mai păstram. Părinții mei dansau la un picnic în curtea Lizei J și a bunicului. Zâmbetele și pașii li se sincronizau. Vremuri mai fericite, care, atunci, păreau că or să țină o veșnicie.

Bineînțeles, era o minciună.

Vremurile mai fericite se termină întotdeauna.

— Ascultă, Daze. Sunt frânt.

Cu povestea cu frate-miu împușcat, asaltul orgasmelor și munca, aveam nevoie de opt ore de somn înainte să fiu în stare de ceva.

— Ah. Da. Sigur, a zis ea și a pus cu grijă poza la loc pe masă.

Deși am observat că a îndreptat-o spre canapea, cam cum îmi plăcea și mie să stea.

— Mă duc acasă. Mersi că m-ai susținut azi, cu profesoara lui Way… și cu părinții mei. Și după aia cu toate orgasmele alea și restul.

— Iubito, nu te duci acasă. Îți spuneam doar de ce n-o să fac nicio mișcare când mergem sus.

— Ar trebui să mă duc acasă, Knox. Trebuie să mă trezesc devreme, s-o iau pe Way de la Liza.

Părea la fel de obosită cum mă simțeam și eu.

Nu mă gândisem decât în trecere până acum, dar fetele mele de la Honky Tonk se cărau acasă la 2 sau 3 noaptea, iar în cursul săptămânii trebuiau să se trezească la 6 sau 7, în funcție de cât de mult le ajutau partenerii lor.

Mi-am adus aminte de perioada de un an în care Fi adormea la birou în fiecare zi, din cauza copiilor care dormeau prost. Ajunsese până acolo, încât a trebuit să fac ce uram cel mai tare. M-am implicat.

Am dezlănțuit-o pe Liza J asupra ei și, în mai puțin de o săptămână, bunică-mea îi făcuse pe amândoi să doarmă câte zece ore în fiecare noapte.

— Tu ai liber mâine, nu?

Naomi a încuviințat, după care a căscat.

— Atunci ne trezim în… — m-am uitat la ceas și am înjurat — trei ore și mergem la micul-dejun la Liza J.

Asta era elegant să fac. Ceea ce de obicei nu mă prea interesa. Dar simțeam o urmă de vinovăție când mă gândeam că eu aș rămâne în pat în timp ce Naomi s-ar fi târât la micul-dejun în familie și apoi ar fi încercat s-o împiedice pe Waylay tot restul zilei să încalce legea.

În plus, puteam să mă întorc acasă după aia și să dorm până când aveam eu chef.

Mi-a plăcut cum privirile i s-au îmblânzit și au devenit visătoare o clipă. Apoi a revenit Naomi cea practică și dornică să mulțumească pe toată lumea.

— Nu trebuie să te trezești odată cu mine. Ai nevoie de somn. Mă duc acasă acum și poate putem…

Privirea i-a coborât pe trupul meu, iar obrajii i-au căpătat o nuanță rozalie delicată.

— … să recuperăm altă dată.

— Mda. Frumos. Vrei apă? am întrebat-o și am tras-o în bucătărie.

Era mai mare decât bucătăria din căsuță. Dar nu cu mult. Presupun că unii musafiri ar fi considerat-o „încântătoare“, cu dulapurile de hicori, blaturile verde-închis și o insuliță pe roți pe care puneam corespondența.

— Apă?

— Da, iubito. Vrei să bei apă înainte să mergem la culcare?

— Knox, sunt nedumerită. E vorba doar de sex. Am fost amândoi de acord. Dacă nu-s părinții mei pe-aproape. Iar atunci e o relație. Dar părinții mei nu sunt aici, iar eu sunt așa de obosită, că nici măcar un orgasm nu cred că m-ar mai ține trează. Deci ce dracu' facem?

Am umplut un pahar la robinet și după aia am luat-o de mână și am pornit spre scară.

— Dacă pleci, trebuie să te duc până acasă pe întuneric și după aia să mă întorc. Ceea ce mai amână cel puțin cu un sfert de oră băgatul în pat și, Daze, sunt obosit mort.

— Am toate lucrurile la căsuță, a zis ea șovăind și mușcându-și buza.

— Ce lucruri îți trebuie în următoarele trei ore, Daisy?

— O periuță de dinți.

— Am una în plus sus.

— Demachiantul și loțiunea de față.

— Am apă și săpun, am răspuns și am început s-o trag în sus pe scară.

— Tot nu…

M-am oprit și m-am întors spre ea.

— Iubito, nu vreau să stau să mă gândesc sau să mă întreb ce înseamnă toate astea. Vreau doar să-mi pun capul pe pernă și să știu că ești în siguranță și dormi. Îți promit, putem să despicăm firul în patru mâine. Dar acum am nevoie să închid ochii și să nu mă gândesc la nimic.

Și-a dat ochii peste cap.

— Bine. Dar categoric despicăm firul în patru mâine și reconfirmăm regulile de bază.

— Minunat. Abia aștept.

Înainte să apuce să se răzgândească, am tras-o după mine pe scări și în dormitor.

— Uau, a zis ea cu gura căscată, clipind spre patul meu.

Patul și canapeaua sunt cele mai importante piese de mobilier din casa unui bărbat. Alesesem un pat imens, cu tăblii la căpătâi și la picioare, de culoare închisă.

Ca de obicei, era nestrâns. Nu văzusem niciodată ce rost are să-ți faci patul dacă oricum o să-l întinzi după aia ca să te culci. Bine că Naomi aproape cădea din picioare de oboseală, pentru că dacă n-ar fi gonit-o cearșafurile mototolite, atunci sigur ar fi fugit când vedea mormanul de lenjerie și tricouri de lângă noptieră.

I-am dat un ghiont în direcția băii și am scotocit sub chiuvetă până am găsit o periuță de dinți încă în ambalajul original prăfuit.

— Să înțeleg că n-ai prea mulți oaspeți peste noapte? a întrebat ea, ștergând de praf plasticul.

Am ridicat din umeri. Nu mai petrecusem niciodată noaptea cu o femeie în casa asta. Treceam deja de granițele invizibile ale înțelegerii noastre aducând-o aici peste noapte. În niciun caz n-aveam să stau să discut în detaliu cu ea ce însemna asta.

Ea era aia care era învățată să împartă viața, chiuveta și patul cu cineva. Ea era aia care tocmai ieșise dintr-o relație.

Minunat. Acum eram obosit și *enervat.*

Stăteam unul lângă altul și ne spălam pe dinți. Nu știu de ce, rutina familiară mi-a adus aminte de copilărie. Când eram mici, Nash și cu mine stăteam în fiecare seară în patul părinților, așteptându-i să termine de spălat pe dinți, ca să ne poată citi următorul capitol din ce carte era la rând.

Am alungat amintirea și m-am uitat la Naomi, care avea o privire pierdută.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Toată lumea vorbește despre noi, a răspuns ea, clătindu-și periuța.
— Care lume?
— Tot orașul. Toată lumea zice că suntem împreună.
— Mă îndoiesc. Marea majoritate zic doar că ne-o tragem.
A aruncat un prosop spre mine și l-am prins cu o singură mână.
— Bine. Părinții mei și asistenta socială a lui Waylay cred că avem o relație, iar restul orașului crede că facem doar sex.
— Și?
Părea exasperată.
— Și? Mă face să arăt ca o… în fine, ca sor-mea. Nu te cunosc decât de trei săptămâni. Ție nu-ți pasă ce crede lumea despre tine? Ce se spune despre tine?
— De ce să-mi pese? N-au decât să șușotească pe la spate cât vor. Câtă vreme nu-i niciunul așa de tâmpit să-mi spună în față, mă doare-n cot de ce spun.
Naomi a clătinat din cap.
— Mi-aș dori să semăn mai mult cu tine.
— Ce? Să fii un măgar egoist?
— Nu. Orice-o fi opusul cuiva care încearcă să le facă pe plac celorlalți.
— Cineva care încearcă să nu le facă pe plac celorlalți?
— Habar n-ai ce extenuant e să-ți faci griji tot timpul pentru toți ceilalți, să te simți responsabil pentru ei, să vrei să fie fericiți și să te placă.
Avea dreptate. Habar n-aveam cum e.
— Păi, nu-ți mai face griji.
— Sigur că tu spui așa!
A luat prosopul, și-a șters periuța de dinți și apoi blatul.
— Cum spui tu, pare simplu.
— Este simplu. Nu-ți place ceva? Nu mai face.
— Doamnelor și domnilor, filosofia de viață a lui Knox Morgan, a zis ea dându-și ochii peste cap.
— Pat, am ordonat. E prea târziu pentru filosofie.

A aruncat o privire la hainele de pe ea. Era desculță, dar încă mai purta fusta de blugi și bluza de la Honky Tonk.

— N-am nicio pijama.

— Să înțeleg că asta înseamnă că nu dormi dezbrăcată?

Ca și făcutul patului, purtatul pijamalei n-avea niciun rost după părerea mea.

S-a uitat la mine.

— Sigur că nu dormi dezbrăcată, am dedus eu.

— Poate să izbucnească un incendiu în toiul nopții, a insistat ea, cu brațele încrucișate.

— N-am echipament de pompieri în care să dormi.

— Ha, ha.

— Bine.

Am lăsat-o în baie și m-am dus la șifonier, unde am găsit un tricou curat.

— Poftim, i-am zis când m-am întors în baie.

S-a uitat la el, după care a ridicat privirea spre mine. Îmi plăcea cum arată. Somnoroasă și aproape perfectă, ca și cum tura și ora târzie îi tociseră armura.

— Mersi, mi-a zis uitându-se la tricou, apoi din nou la mine, până m-am prins.

— Îți dai seama că te-am văzut deja dezbrăcată, da?

— E altceva. Ieși.

Am clătinat din cap și am ieșit din baie, închizând ușa în urma mea.

După două minute, stătea în prag, îmbrăcată în tricoul meu. Era înaltă, dar bluza tot îi ajungea până la jumătatea coapsei. Se spălase pe față și-și ridicase o parte din păr într-un coc mic în creștet.

Vecina mea era pe punctul să se bage în patul meu. Știam că era o greșeală. Dar eu eram cel care voia s-o facă. Doar de data asta.

Am schimbat locurile, ea strecurându-se în dormitorul meu, iar eu rechiziționând baia ca să-mi scot lentilele de contact din ochii obosiți.

Cu ultimele puteri, am stins lumina în baie și m-am dus spre partea mea de pat. Naomi era întinsă pe spate, cu brațele sub cap, privind în tavan. Am stins veioza de pe noptieră și m-am dezbrăcat pe întuneric, după care am aruncat hainele în direcția grămezii de rufe murdare.

Am dat deoparte pătura și m-am lăsat în sfârșit pe pat, cu un oftat. Am așteptat o clipă, privind în întuneric. Nu trebuia să însemne nimic. Nu trebuia să fie alt fir, alt nod.

— Ești bine?

— Perna mea miroase ciudat, a răspuns ea nemulțumită.

— Dormi pe partea lui Waylon.

I-am tras perna de sub cap și i-am aruncat-o pe-a mea.

— Hei!

— Mai bine?

Am auzit-o cum mirosea perna.

— Mai bine.

— Noapte bună, Naomi.

— Noapte bună, Knox.

M-am trezit auzind o bubuitură, un țipăt și o înjurătură.

— Naomi? am întrebat răgușit, încercând să-mi dezlipesc pleoapele.

Am început s-o zăresc la picioarele patului, unde făcea un soi de gimnastică, încercând să-și pună fusta.

— Scuze, a șoptit ea. Trebuie să fac duș înainte să merg la Liza la micul-dejun.

— E un duș și aici, i-am atras atenția și m-am ridicat într-un cot ca s-o văd cum își întoarce fusta pe dos.

— Dar îmi trebuie alte haine și rimel. Uscător de păr. Culcă-te la loc, Knox. N-are rost să umblăm amândoi ca niște zombi.

M-am uitat cu ochii cârpiți la ceasul de pe telefon. Era 7:05. Am hotărât că patru ore nu însemnau *cu adevărat* că mi-am petrecut noaptea cu o femeie.

Farmecul burlăciei era că eu hotăram cum îmi petrec ziua. Nu trebuia să iau în calcul planurile altcuiva sau să nu fac ce voiam ca să poată face altcineva ce vrea.

Dar până și mie mi se părea nedrept că Naomi trebuia să umble toată ziua chioară de somn, în timp ce eu dormeam. În plus, ideea de mic-dejun suna bine.

Mi-am lăsat picioarele să cadă din pat cu o bufnitură.

— Ce faci? m-a întrebat ea, încercând să-și îndrepte tricoul.

Acum era pe față, dar cu fața-n spate.

— N-are rost să te duci acasă, să faci duș și după aia să te întorci la Liza, când aici e un duș foarte bun.

— Nu pot să mă duc la masă în uniformă, a replicat ea exasperată. *Nu* mă fac de rușine ducându-mă îmbrăcată în hainele de-aseară.

— Bine. Fă-mi o listă.

Arăta de parcă tocmai începusem să vorbesc în swahili.

— O listă cu ce?

— Cu ce ai nevoie ca să faci față micului-dejun fără să te faci de rușine. Tu faci duș. Eu îți aduc lucrurile.

S-a uitat la mine.

— Te străduiești din cale-afară de tare pentru o aventură de-o noapte.

N-aș putea să spun de ce, dar afirmația asta m-a ofticat. M-am ridicat și am cules o pereche de blugi de pe jos.

— Dă-mi lista, am zis și mi-am tras blugii pe mine.

Și-a pus mâinile în șolduri și s-a încruntat la mine.

— Ți-a zis vreodată cineva că ești morocănos dimineața?

— Mda. Toate persoanele care au avut ghinionul să mă vadă înainte de ora 10. Spune-mi ce vrei să-ți aduc și după aia mișcă-ți fundul la duș.

După patru minute, eram în drum spre ușă, cu o listă obscen de lungă pentru un mic-dejun într-o sâmbătă, la care bunică-mea avea să stea în capul mesei în pijamaua de camuflaj.

Am trecut în fugă din curtea mea din spate într-a ei și am urcat pe terasa din spate a căsuței. Cheia era ascunsă în același loc de când mă știam. Într-o imitație de piatră într-una dintre jardinierele de pe balustradă. Am luat-o și am băgat-o în broască, dar am descoperit că ușa era deja descuiată.

Minunat, acum trebuia să-i țin și o predică despre măsurile de siguranță.

Înăuntru mirosea a aer curat, prăjituri la cuptor și lămâi.

Bucătăria era curată lună, cu excepția corespondenței deschise de pe blat. Naomi o ținea într-un organizator mic, probabil în ordine alfabetică, însă acum plicurile erau puse într-un teanc dezordonat.

Biroul din nișa din living era deschis, dând la iveală un spațiu de lucru destul de ordonat, cu laptopul lui Naomi, o cană cu creioane colorate și un teanc de carnețele. Sertarul de jos era întredeschis.

Deși nu se vedea niciun morman de lenjerie și tricouri, mă bucuram să văd un pic de deranj. Observasem că atunci când era stresată, Naomi devenea și mai ordonată. Un pic de dezordine era un semn bun.

Am urcat câte două trepte odată și am intrat întâi în baie ca să iau uscătorul de păr și obiectele de toaletă. După aia am intrat în camera ei și am luat șortul și — pentru că sunt bărbat — o bluză cu dantelă, feminină.

Cu prada în mână, am încuiat ușa din spate și m-am dus acasă.

Când am intrat în dormitor, am găsit-o pe Naomi în baia plină de aburi, cu părul ud și doar cu un prosop pe ea.

Am rămas încremenit în fața priveliștii. Îmi plăcea s-o văd așa. Îmi plăcea să am în spațiul meu personal o Naomi dezbrăcată, proaspăt ieșită de la duș.

Îmi plăcea așa de tare, că am trecut la atac.

— Trebuie să-ți încui ușile, Daisy. Știu că nu-i un oraș mare, dar tot se întâmplă și pe-aici porcării. Ca de exemplu, să fie împușcat frate-miu.

M-a privit clipind, apoi mi-a smuls geanta cu chestii de fete din mâini.

— Încui întotdeauna ușile. Nu sunt un adult incompetent.

— Ușa din spate era descuiată.

A scotocit prin geantă și a înșirat ordonat toate produsele în jurul chiuvetei mele. Mai adusesem și unele în plus, pentru că nu

dădeam doi bani pe diferența dintre un creion de ochi și unul de sprâncene.

— Încui ușile de fiecare dată când plec și în fiecare seară, a continuat ea, luând peria și trecându-și-o prin părul ud.

M-am rezemat nonșalant de tocul ușii și m-am bucurat de spectacol în timp ce-și folosea rând pe rând cosmeticele.

— Ce-s toate tâmpeniile astea?

— Nu te-ai mai uitat niciodată la o femeie care se pregătește să iasă? m-a întrebat aruncându-mi o privire bănuitoare în timp ce-și contura buzele.

— E doar un mic-dejun!

— Dar nu vreau să arăt ca și cum tocmai m-am dat jos din patul tău.

Privirea pe care mi-a aruncat-o era tăioasă. M-am uitat în oglindă și am observat că aveam părul ridicat în toate direcțiile. Barba era turtită într-o parte. Și aveam o cută de la pernă sub ochiul stâng.

— De ce nu?

— Pentru că nu-i politicos.

Mi-am încrucișat brațele și am rânjit.

— Iubito, m-ai pierdut.

Și-a îndreptat din nou atenția spre paleta de farduri și a încercat să întindă o parte din ele pe pleoape.

— Mergem la micul-dejun, a zis de parcă asta ar fi explicat ceva.

— Cu familia.

— Și nu vreau să mă duc arătând de parcă mi-aș fi petrecut ultimele douăzeci și patru de ore făcând sex cu tine. Waylay are nevoie de un model de urmat. Și-n afară de asta, ai mei au destule motive de îngrijorare ca să mai aibă nevoie și de o a doua fată care trăiește în promiscuitate.

— Naomi, să faci sex nu înseamnă că trăiești în promiscuitate, i-am atras atenția, neștiind dacă să fiu amuzat sau enervat.

— *Eu* știu. Dar de fiecare dată când hotărăsc să fac ceva cât de cât aproape de ce-ar face Tina, am senzația că am datoria să explic clar că nu sunt ea.

A lăsat din mână fardurile de ochi și a luat o chestie de-aia de curbat genele.

Începeam să am o imagine mai clară a femeii pe care nu mă puteam împiedica s-o văd goală.

— Știi că ești mare figură, nu?

A reușit să se strâmbe la mine deși tocmai folosea dispozitivul ăla la unul dintre ochi.

— Nu toată lumea poate să defileze prin oraș fără să dea o ceapă degerată pe ce cred ceilalți.

— Hai să lămurim ceva, Daisy. Eu nu defilez.

Și-a încrucișat ochii la mine în oglindă.

— Bine. Mergi lejer.

— De ce simți nevoia să le tot dovedești alor tăi că nu ești Tina? Oricine are ochi și urechi și stă 30 de secunde cu tine își dă seama.

— Părinții au așteptări de la copiii lor. Așa stau lucrurile. Unii vor să-i vadă că ajung doctori. Unii vor să-i vadă că ajung sportivi profesioniști. Unii vor doar să crească și să ajungă adulți fericiți și sănătoși, care fac ceva în comunitățile lor.

— OK, am zis, așteptând finalul.

— Părinții mei sunt în ultimul grup. Dar Tina nu le-a împlinit așteptările. N-a oferit niciodată nimic. În timp ce eu veneam de la școală cu note bune și foarte bune, ea venea în cel mai bun caz cu note de trecere. În liceu, când am intrat în echipa de hochei pe iarbă și am început să-i ajut pe alții să învețe, Tina chiulea și a fost prinsă după ore cu iarbă în cabina de pe terenul de baseball.

— Alegerea ei, am remarcat eu.

— Dar închipuie-ți cum era să-i văd pe părinții pe care-i iubeam că suferă așa de mult, iar și iar. *Trebuia* să fiu fata cuminte. N-aveam de ales. Nu-mi puteam permite niciun fel de rebeliune de adolescentă sau să îmi tot schimb specializările în timp ce-mi găseam calea la facultate. Când ei dăduseră deja greș cu o fiică.

— De-asta te-ai hotărât să te măriți cu Warner ăla?

De pe chip i-a dispărut orice expresie.

— Probabil, a răspuns prudent. Era o alegere bună. Pe hârtie.

— Nu poți să-ți petreci toată viața încercând să-i faci fericiți pe toți, Naomi.
— De ce nu?
Părea sincer nedumerită.
— Pentru că până la urmă o să dai un pic prea mult și n-o să-ți mai rămână destul pentru tine.
— Parc-ai fi Stef.
— Și acum cine-i răutăcios? Părinții tăi nu vor să fii perfectă. Vor să fii fericită. Și tu sari încă o dată să faci curat în urma soră-tii. Ai intrat în rolul de părinte fără niciun avertisment, fără nicio pregătire.
— Nu exista altă variantă.
— Doar pentru că o variantă e nasoală nu înseamnă că nu e o variantă. Ți-ai dorit măcar copii?
M-a privit în oglindă.
— Da. Am vrut. Chiar mult. Doar că mă gândeam la mijloace mai tradiționale. Și că măcar o să mă bucur de partea cu făcutul copilului. Dar mi-am dorit dintotdeauna o familie. Acum o dau în bară și nu pot nici măcar să completez corect o cerere. Și dacă nu vreau să fie doar o tutelă temporară? Dacă eu vreau să rămână cu mine definitiv? Dacă Waylay nu vrea să rămână cu mine? Sau dacă judecătorul hotărăște că nu sunt destul de bună pentru ea?
A fluturat un luciu de buze spre mine.
— Așa e în creierul meu.
— E-al naibii de obositor.
— Așa e. Și *singura* dată când fac ceva pur egoist și doar pentru mine, lucrurile o iau razna.
— Ce-ai făcut pentru tine?
— Am avut o aventură de-o noapte cu un frizer morocănos plin de tatuaje.

30. Micul-dejun rușinos

Naomi

— Să știi că nu e nevoie să vii și tu, i-am atras atenția. N-ai prea dormit în ultimele patruzeci și opt de ore.

— Nici tu, a răspuns Knox, încuind cu mișcări exagerate ușa înainte să plecăm.

Știam că vrea să demonstreze ceva. Nu-mi plac oamenii care vor să demonstreze ceva. Cel puțin nu înainte să-mi beau cafeaua.

Am parcurs în tăcere drumul scurt până la Liza. Păsărelele cântau, soarele strălucea, iar mie mi se învârteau rotițele în cap ca într-un uscător de rufe supraîncărcat.

Dormiserăm împreună. Adică *adormiserăm* în același pat, fără să facem sex. Nu numai atât, dar mă trezisem în brațele lui Knox „Vikingul" Morgan.

Nu știam multe despre relațiile fără obligații. La dracu', avusesem așa de multe obligații legate de așa de multe lucruri, că fusesem practic legată fedeleș cea mai mare parte a vieții. Dar până și *eu* știam că împărțitul patului și îmbrățișările erau mult prea intime pentru ce conveniserăm noi.

Adică, nu vreau să fiu înțeleasă greșit. Să te trezești cu trupul puternic — și chiar *puternic* vreau să zic — al lui Knox lipit de spate și cu brațul lui greu peste mijloc era unul dintre cele mai plăcute moduri de a te trezi.

Dar nu făcea parte din înțelegere. Regulile aveau un motiv să existe. Regulile aveau să mă împiedice să mă îndrăgostesc de vikingul morocănos și tandru.

Mi-am mușcat buza de jos.

Bărbații obosesc și nu vor să ducă femeile acasă sau să le lase să meargă singure acasă și să fie mâncate de sălbăticiuni. Omul ăsta trecuse prin douăzeci și patru de ore traumatizante. Am hotărât

că nu lua cele mai raționale decizii. Poate că dormea agitat de felul lui. Poate că-și lua în brațe câinele în fiecare noapte.

Bineînțeles, asta nu explica de ce s-a oferit să dea fuga alături și să-mi aducă o grămadă de lucruri cât făceam eu duș. De ce stătuse să se gândească să-mi aleagă o ținută. Am aruncat o privire la șortul cu verde și alb, cu talie înaltă, și la bluzița drăguță cu dantelă. Ba îmi alesese chiar și lenjerie. Sigur, erau niște chiloți tanga și nu se asortau cu sutienul. Dar chiar și așa.

— Ai terminat de analizat totul în detaliu?

M-am smuls din reverie și l-am văzut pe Knox aruncându-mi jumătatea aia de zâmbet a lui.

— Doar îmi verificam lista cu ce am de făcut, am mințit eu cu nasul pe sus.

— Cum să nu. Putem să intrăm?

Mi-am dat seama că stăteam în fața casei. Prin ușa de plasă se simțea aroma baconului cu sirop de arțar, de renume mondial, al lui Stef.

S-a auzit un singur hămăit, urmat de un cor de lătrături când toți cei patru câini au dat năvală prin ușă și au coborât de pe prispă.

Waylon era ultimul, cu urechile fluturând în spate și limba atârnându-i obscen.

— Salut, amice, a zis Knox și s-a lăsat în genunchi să-și întâmpine câinele, dar și pe ceilalți trei, care au început să țopăie și să latre entuziasmați.

M-am aplecat și eu și am salutat cu mult mai multă demnitate haita înainte să mă ridic.

— Bine, și care-i planul? l-am întrebat.

Knox i-a mai scărpinat o dată urechile lui Waylon.

— Ce plan?

— La micul-dejun? Cu familia mea? l-am îmboldit eu.

— Păi, Daze, nu știu tu ce ai de gând, dar planul meu e să dau pe gât jumate de cafetieră, să halesc niște bacon și după aia să mă bag la loc în pat vreo patru sau cinci ore.

— Adică, ne mai… știi tu… ne mai prefacem?

Pe chip i s-a așternut o expresie pe care n-o puteam descifra.

— Mda. Încă ne prefacem, a răspuns în cele din urmă.

Nu știam dacă era ușurat sau nu.

I-am găsit pe Liza și pe tata stând de pază în spatele lui Stef, care trăgea cu ochiul în cuptor la două tăvi de copt cu bacon care mirosea dumnezeiește. Waylay punea masa în solariu, încă în pijamaua ei nouă roz în degrade, turnând cu grijă suc de portocale în pahare.

Am simțit un val brusc de afecțiune pentru ea și apoi mi-am adus aminte că trebuia să-i găsesc o pedeapsă corespunzătoare azi. Chiar trebuia să ajung să citesc capitolul ăla despre disciplină din cartea pe care o împrumutasem de la bibliotecă.

— Neața, porumbeilor. Nu mă așteptam să te văd, Knox, a zis Liza, zărindu-ne când se îndrepta spre filtrul de cafea, într-un halat albastru pufos pus peste pijamaua subțire de camuflaj.

Knox mi-a pus un braț pe după umeri.

— Neața, i-a răspuns el. N-am putut să rezist la bacon.

— Nimeni nu poate, a intervenit Stef scoțând tăvile din cuptor și punându-le pe suporturile pe care le descoperisem eu ascunse în spatele bufetului din sufrageria Lizei.

Waylay a venit desculță și a mirosit bănuitoare.

— De ce miroase ciudat?

— În primul rând, frumoaso, *tu* miroși ciudat, i-a răspuns Stef și i-a făcut cu ochiul. În al doilea rând, e siropul de arțar caramelizat.

Waylay s-a înviorat.

— Îmi place siropul.

Privirile i s-au îndreptat spre mine.

— Neața, mătușă Naomi.

Mi-am trecut mâna prin părul ei blond ciufulit.

— Neața, puștoaico. Te-ai distrat cu bunicii aseară sau te-au pus să freci podelele?

— M-am uitat cu bunica și cu unchiul Stef la *The Princess Bride*. Bunicul a adormit înainte de țiparii urlători. Mai sunt pedepsită?

Mama a deschis gura, apoi s-a uitat la mine și a închis-o la loc.

— Da, am hotărât eu. Tot weekendul.

— Da' la bibliotecă putem să mergem?

Eram încă novice la chestia asta cu disciplina, dar m-am gândit că biblioteca era un loc destul de sigur.

— Sigur, am răspuns căscând.

— Cineva are nevoie de cafea, a murmurat mama. Te-ai culcat târziu?

S-a uitat cu subînțeles la Knox și după aia mi-a făcut cu ochiul.

— Știi unde-ați mai putea să mergeți azi? a intervenit tata.

Acum, că baconul fusese scos din cuptor și era în siguranță, se uita peste umărul Lizei, care întorcea o omletă în tigaie.

— Unde? am întrebat prudentă.

S-a întors spre mine.

— Să cumpărați o mașină. Ai nevoie de mașină.

Vorbise autoritar, ca și cum ideea să-mi cumpăr mașină nu-mi trecuse prin cap.

— Știu, tată. E pe listă.

Chiar era pe o listă fizică. Un tabel, de fapt, care compara mărci și modele în funcție de cât de sigure erau, consum și cost.

— Tu și Waylay aveți nevoie de ceva pe care să vă puteți baza, a continuat el. Nu puteți să vă plimbați veșnic pe biciclete. Acuși vine iarna.

— Știu, tată.

— Dacă ai nevoie de bani, te putem ajuta noi.

— Tatăl tău are dreptate, dragă, s-a băgat și mama, întinzându-ne lui Knox și mie câte o cană de cafea.

Purta pantaloni scurți de pijama cadrilați și o bluză cu nasturi asortată.

— N-am nevoie de bani. Am bani.

— Mergem după-masă, a hotărât tata.

Am clătinat din cap.

— Nu e nevoie.

Nu-mi terminasem încă tabelul și *nu* intram într-un parc de mașini fără să știu exact ce voiam și cât merita să dau.

— Ne-am făcut deja planuri să ne uităm la niște mașini azi, a anunțat Knox.

Ce zice vikingul arțăgos? Planurile astea erau o noutate pentru mine. Și, spre deosebire de relația cu un iubit, cumpăratul unei

mașini nu era nici pe departe așa de ușor de mimat în fața alor mei.

M-a tras lângă el. Era un gest posesiv care m-a nedumerit și m-a excitat deopotrivă.

— Mă gândeam să le duc pe Naomi și Waylay să se uite după un vehicul.

Tata și-a dres glasul.

— Vin și eu? a întrebat Waylay, urcându-se în genunchi pe taburet.

— Păi, dacă e mașina noastră, trebuie să mă ajuți să mă hotărăsc, i-am răspuns.

— Hai să luăm o motocicletă!

— Nu, am răspuns deodată mama și cu mine.

— Ei, *eu* o să-mi iau imediat ce împlinesc vârsta.

Am închis ochii și am încercat să alung din minte toate catastrofele care mi-au trecut prin cap ca un film de educație rutieră din liceu.

— M-am răzgândit. Ești pedepsită până la treizeci și cinci de ani.

— Nu cred că e legal, a comentat Waylay.

— Scuze, Witty, de data asta sunt de partea puștoaicei, s-a băgat și Stef, sprijinindu-se în coate, de insulă, lângă ea.

A rupt în două o felie de bacon și i-a dat jumătate nepoată-mii.

— Trebuie să votez cu Way, a zis și Knox, strângându-mă de umăr și având pe buze unul dintre zâmbetele alea ale lui doar pe jumate. Poți s-o pedepsești doar până face optișpe ani.

Waylay a ridicat pumnul în aer victorioasă și a luat o îmbucătură de bacon.

— Bine. Ești pedepsită până la optsprezece ani. Și nu-i corect să vă coalizați împotriva mea, m-am plâns eu.

— Unchiule Stef, ăsta-i cel mai bun bacon pe care l-am mâncat în viața mea, a declarat Waylay solemnă și cu ochii mari.

— Ți-am *zis* eu! a exclamat Stef triumfător și a bătut cu palma în blat.

Câinii, crezând că a bătut cineva la ușă, au dat fuga la intrare într-o criză de lătrături.

— Am vești, a anunțat Liza. Se întoarce Nash acasă.

— E foarte repede, nu? am întrebat.

Omul avea două găuri de glonț în el; ai fi zis că avea nevoie să stea în spital mai multe zile.

— O ia razna închis acolo. O să-i fie mai bine acasă, a zis Liza, iar Knox a încuviințat.

— Păi, asta înseamnă că o să fie nevoie de curățenie la el acasă. Nu putem lăsa microbii să intre în rănile de glonț, nu? a intervenit mama, ca și cum ar fi întâlnit zilnic oameni care erau împușcați.

— Probabil că o să aibă nevoie și de niște mâncare, a adăugat tata. Pun pariu că tot ce are în frigider e deja stricat. Fac o listă.

Liza și Knox au schimbat priviri năucite, iar eu am zâmbit.

— Asta-i Metoda Witt, le-am explicat. E mai bine să nu te opui.

* * *

— M-am culcat cu Knox de două ori în ultimele patruzeci și opt de ore și după aia am *dormit cu el* aseară. Și nu știu cât a fost greșeală. Și ar fi trebuit să fie doar o dată și categoric fără dormit, dar îmi tot schimbă regulile, mi-am vărsat oful la Stef.

Eram pe prispa din față a Lizei și o așteptam pe Waylay să-și strângă lucrurile ca să ne putem întoarce la căsuță și să ne pregătim pentru cumpărarea prematură a unei mașini. Era prima dată că-l prindeam singur de la Partida de Sex… și sosirea părinților mei.

Ne tot dăduserăm mesaje în ultimele două zile.

— Iar? *Știam* eu! *Știam* în mama m… *știam* eu! a zis el, sărind de pe un picior pe altul.

— Minunat. Felicitări, domnule Știe-Tot! Acum îmi spui și mie ce înseamnă toate astea?

— De unde dracu' să știu eu ce înseamnă? Eu sunt ăla care n-a avut curaj să-i ceară numărul de telefon zeului ăluia frumos ca naiba de la salon.

Am rămas cu gura căscată.

— Scuză-mă, dar nu s-a mai întâmplat până acum să n-aibă Stefan Liao curaj în fața unui tip sexy.

— Hai să nu vorbim despre mine și căderea mea nervoasă temporară. Treci înapoi la partea cu sexul. A fost bine?
— Fenomenal. Cel mai tare. Și acum l-am prins în ceva care seamănă cu o relație și habar n-am ce să-i spun lui Way. Nu vreau să creadă că e în regulă să sari din relație în relație. Sau că nu-i în regulă să fii singură. Sau că e în regulă să ai o aventură de-o noapte cu un tip sexy.
— Detest să te anunț, domnișorică Crispată, dar toate astea chiar *sunt* în regulă.
— Femeia de treizeci și șase de ani din mine știe, m-am răstit eu. Dar lucrurile astea nu dau bine în ochii unui tribunal pentru familie și chiar e ăsta exemplul pe care vreau să-l dau unei fetițe de unșpe ani?
— Văd că ai intrat în etapa de analiză excesivă din criza ta, a glumit Stef.
— Nu mai fi nemernic și începe odată să-mi spui ce să fac!
A întins mâinile și mi-a prins obrajii în palme.
— Naomi. Ți-a trecut vreodată prin cap că poate asta-i ocazia ta să începi să trăiești viața pe care o alegi *tu*? Să începi să faci ce vrei *tu*?
— Nu.
Ușa de plasă a zburat și Waylay a sărit afară, cu Waylon pe urmele ei.
— Nu-mi găsesc manualul de matematică.
— Unde l-ai văzut ultima dată? am întrebat-o.
— Dacă aș fi știut, aș ști unde e.
Am pornit toți trei spre căsuță. Waylon a luat-o înainte, oprindu-se tot la câțiva metri să miroasă diverse și să facă pipi pe ele.
— Knox știe că Waylon e cu tine? am întrebat.
— Habar n-am, a răspuns Waylay și a ridicat din umeri. Deci tu și Knox sunteți un cuplu?
M-am încurcat în picioare, iar Stef a chicotit fără pic de înțelegere lângă mine.
Am oftat.

— Sincer, Way, n-am idee. Nu știu ce suntem sau ce vreau de la el sau ce vrea el de la mine. Așa că probabil că n-o să fim veșnic un cuplu. Dar s-ar putea să petrecem mai mult timp cu el o vreme. Dacă ești și tu de acord.

S-a încruntat gânditoare cu privirile-n pământ și a dat cu piciorul într-o piatră.

— Adică vrei să zici că n-o să pierzi vremea cu el și alte chestii dacă nu vreau eu?

— Păi, da. Ești cam importantă pentru mine, așa că părerea ta contează.

— Hm. Atunci cred că poate să vină la cină diseară dacă vrea.

Nash era acasă și se odihnea în apartamentul lui proaspăt aprovizionat, unde abia fusese făcut curat. Părinții mei erau la întâlnirea lor romantică săptămânală, la un restaurant libanez de cinci stele din Canton. Liza îl invitase pe Stef să fie „partenerul ei sexy“ la o petrecere la o „fermă de cai de fițe“ din zonă.

Cât despre mine, aveam un SUV nou (pentru mine) pe alee, iar nepoata și oarecum-iubitul meu erau în curtea din spate și făceau un foc în vatră în timp ce eu strângeam resturile de la cină.

Waylon era cu mine în bucătărie, în eventualitatea că scăpam pe jos ceva din resturile mai sus pomenite.

— Bine. Dar să nu-ți imaginezi că poți să te uiți la mine cu mutra aia bleagă și să capeți de fiecare dată câte o recompensă, l-am avertizat în timp ce mă întindeam spre borcanul cu bunătăți pe care nu rezistasem să nu-l cumpăr de la magazinul tatălui Ninei.

Waylon și-a înfulecat biscuitul dând din coadă apreciativ cu atâta entuziasm, încât își mișca tot fundul.

— Au! Fir-ar să fie!

— Waylay! Vezi cum vorbești! am strigat.

— Scuze!

— Te-a prins! a îngânat Knox, nu suficient de încet.

— Knox!

— Scuze!

Am clătinat din cap.

— Ce ne facem cu ei? l-am întrebat pe Waylon, care a râgâit și a dat din coadă.

Waylay a scos un chiot triumfător, iar Knox a ridicat pumnii în aer când scânteile au devenit flăcări. După care au bătut cuba.

Le-am făcut o poză în timp ce sărbătoreau și i-am trimis-o lui Stef.

Eu: Îmi petrec seara cu doi piromani. La tine cum e?

Mi-a răspuns în mai puțin de un minut, cu prim-planul unui cal care arăta foarte demn.

Stef: Cred că m-am îndrăgostit. Cât de sexy aș fi dacă m-aș apuca să cresc cai?

Eu: Cel mai sexy.

— Mătușă Naomi!

Waylay a dat năvală prin ușa de plasă în timp ce ștergeam blaturile.

— Am pornit focul. Putem să ne apucăm de bezele!

Avea noroi pe față și pete de iarbă pe tricou. Dar arăta ca un copil de unsprezece ani fericit.

— Atunci zic că ar fi bine să ne apucăm.

Cu o mișcare largă, am tras șervetul de pe platoul cu bezele pe care-l pregătisem.

— Uau!

— Haideți odată, doamnelor, a strigat Knox din curte.

— L-ai auzit, am spus și am împins-o spre ușă.

— Te face să zâmbești.

— Ce?

— Knox. Te face să zâmbești. Mult. Și se uită la tine ca și cum te place mult.

Am simțit cum roșesc.

— A, da?

Waylay a încuviințat.

— Da. E mișto.

Am mâncat prea multe bezele și am stat în jurul focului până s-a făcut întuneric. Mă așteptam să-l văd pe Knox că găsește vreo scuză să plece spre casă, dar a venit după noi înăuntru și m-a

ajutat să strâng cât Waylay — însoțită de Waylon — a urcat să se spele pe dinți.

— Câinele meu pare să se fi îndrăgostit de nepoată-ta, a remarcat Knox.

A luat o sticlă deschisă de vin și a scos o bere din frigider.

— Clar se înfiripă o aventură, am fost de acord.

A adus un pahar de vin, l-a umplut și mi l-a întins.

Bine, poate că se înfiripau *două* aventuri.

— Mersi de cină, a zis el deschizându-și berea și rezemându-se cu spatele de blat.

— Mersi că l-ai bătut la cap pe vânzătorul ăla până a cedat.

— E o mașină bună, a spus Knox băgându-și degetele în talia șortului meu și trăgându-mă mai aproape de el.

Petrecuserăm aproape toată ziua împreună, dar fără să ne atingem. Fusese o tortură specială să fiu aproape de un bărbat care mă făcea să simt așa de multe că uitam să gândesc, și totuși să nu pot să mă întind și să-l ating.

Mirosea a fum și a ciocolată. Noua mea aromă preferată. Nu mă puteam abține. Voiam să-l gust. Așa că asta am făcut. Mi-am apropiat gura de buzele lui și am luat o mostră. Pe îndelete. Cu atenție.

Mâna lui liberă m-a cuprins și mi s-a întins pe șale, apropiindu-mă de el.

I-am inspirat parfumul și i-am lăsat căldura să-mi alunge răceala pielii.

Brusc, s-a auzit un tunet pe scări când au năvălit în jos Waylay și câinele.

— Fir-ar să fie, a mormăit Knox.

Am sărit înapoi și mi-am luat vinul.

— Putem să ne uităm la televizor înainte de culcare? a întrebat Waylay.

— Sigur. Îi mai zic doar noapte bună lui Knox.

Îi dădeam semnalul de ieșire. Probabil că era extenuat și eram convinsă că avea lucruri mai bune de făcut decât să se uite pe YouTube la episoade cu adolescente care se machiau.

— A, dar am chef de uitat la televizor, a zis el, trecând în living cu berea.

Waylay s-a aruncat pe canapea și s-a cuibărit în colțul ei preferat. Câinele a sărit lângă ea. Knox s-a așezat în celălalt capăt și a bătut pe perna de-alături.

Așa că m-am așezat cu nepoata mea, cu oarecum-iubitul meu și câinele lui și ne-am uitat la o fată de cinșpe ani cu două milioane de abonați care ne spunea cum să alegi dermatograful potrivit pentru culoarea ochilor.

Brațul lui Knox era cald și liniștitor în spatele meu, pe spătarul canapelei.

După cinci minute de la începutul clipului, am auzit un sforăit. Knox își ridicase picioarele pe măsuța de cafea și stătea cu capul lăsat pe spătarul canapelei. Avea ochii închiși și gura deschisă.

M-am uitat la Waylay, care mi-a zâmbit.

Knox a sforăit din nou și am chicotit amândouă încetișor.

31. Șmecherii printre cărți

Naomi

Prima săptămână din septembrie a năvălit în oraș cu umezeala verii și primele semne că frunzele încep să-și schimbe culoarea. După câteva zile de atenție sufocantă, Nash a insistat că se simte destul de bine să înceapă să lucreze la birou și să lucreze câteva ore pe zi.

Doamna Felch cea îngrozitoare și-a anunțat pe neașteptate ieșirea la pensie și s-a mutat în Carolina de Sud, să stea la soră-sa. Waylay s-a amorezat de noul ei profesor, domnul Michaels, și a intrat în echipa de fotbal. Am supraviețuit amândouă primului interviu oficial cu asistenta socială și, deși nepoată-mea a anunțat-o că nu e mare fan al legumelor pe care o obligam să le mănânce, doamna Suarez a programat o vizită la domiciliu, ceea ce am considerat că e un semn bun.

Când nu ovaționam de pe tușă, nu mă culcam cu Knox și nu citeam pe nerăsuflate cărți de parenting, lucram. Începusem noul job la bibliotecă și îmi plăcea la nebunie. Între Honky Tonk și proiectele pentru comunitate, simțeam că încep într-adevăr să găsesc o rutină care era doar a mea. Mai ales că aproape tot orașul încetase să-mi mai spună Ne-Tina.

Naomi,

Doamne, îmi pare rău. Mi-e dor de tine. Nimic nu e în regulă aici fără tine. N-am avut niciun drept să-mi vărs stresul pe tine. Încercam doar să-ți ofer cea mai bună viață. Dacă am fi așteptat, așa cum am vrut eu, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Cu dragoste,

Warner

Am închis e-mailul cu un clic eficient și un geamăt.

— Iar Warner? a întrebat Stef ridicându-și ochii din laptopul lui.

Biblioteca era aproape pustie azi, iar cel mai bun prieten al meu rechiziționase masa de lângă biroul de proiecte pentru comunitate.

— Da, iar Warner.

— Ți-am zis să nu le mai deschizi.

— Știu. Mai deschid câte unul. E un progres, nu?

— Te distrezi cu vikingul. N-ai nevoie să deschizi e-mailurile plângăcioase, pasiv-agresive, de genul de-ce-nu-ești-aici-să-mi-speli-rufele, ale altui bărbat.

Am tresărit și m-am uitat în jur ca să mă asigur că nu trage nimeni cu urechea.

— O parte din mine se bucură să-l vadă milogindu-se, chiar dacă e tot pasiv-agresiv.

— Corect.

— Și partea mea mai logică își dă seama că de fapt nu mai contează. Relația pe care-am avut-o cu Warner nu era mai reală ca asta pe care mă prefac că o am cu Knox.

— Apropo, voi chiar vă prefaceți la greu.

— Știu foarte bine care-i situația. Ceea ce nu pot spune că se întâmpla când eram cu Warner. Nu înțelegeam că el nu voia de fapt să fie cu mine. Knox e cât se poate de deschis în legătură cu intențiile lui.

Stef s-a rezemat de spătarul scaunului ca să mă cerceteze.

— Ce-i? am întrebat, verificând să văd dacă n-am firimituri de la micul-dejun pe pulover.

— O femeie așa de frumoasă, de deșteaptă și de amuzantă ca tine n-ar trebui să aibă așa de multe non-relații lipsite de entuziasm. Încep să cred că tu ești numitorul comun, Witty.

Am scos limba la el.

— Foarte frumos, amice.

— Vorbesc serios. L-am categorisit pe Knox, cu bagajul lui emoțional cu tot, în treizeci de secunde după ce l-am văzut. Dar tu-l ții mai aproape de tine. Ca într-o borsetă.

— Nu m-ai lăsa niciodată să port o borsetă, fie ea emoțională sau nu, l-am necăjit eu. Când o să discutăm despre faptul că încă nu i-ai cerut numărul de telefon lui Jeremiah?

— Niciodată. În plus, nici el nu l-a cerut pe-al meu.

S-au deschis ușile liftului și a apărut Sloane, împingând un cărucior cu cărți.

— Cum merge?

Ținuta deloc de bibliotecară de azi era cu blugi strâmți până deasupra gleznelor, ghetuțe de piele întoarsă decupate la vârf și un pulover negru cu petice în formă de inimă la coate. Ramele ochelarilor erau roșii, ca să se asorteze cu inimile de pe mâneci.

— Nu prea rău. Stef, aici de față, m-a acuzat că-mi port bagajul emoțional într-o borsetă și le-am stabilit Agathei și lui Blaze o întâlnire cu avocatul pro bono, ca să poată să discute despre opțiunile de îngrijire pe termen lung pentru tatăl Agathei, i-am răspuns eu.

Sloane s-a aplecat peste cărucior și și-a sprijinit bărbia în palme.

— În primul rând, bună treabă cu motociclistele tale preferate. În al doilea, Stef, ăla cu bancurile care nu se mai termină, spune-mi, te rog, că ai un frate, văr sau nepot mai mare hetero. Nu fac nazuri.

Stef a rânjit.

— A, ba faci.

Sloane a încrețit din nas.

— Nu contează. E amuzant doar când te legi de Naomi.

— Știi cum se spune.

— Da, da. Dacă nu-ți place, nu te apropia de etajul bibliotecii.

Și cu asta, a dispărut printre teancurile de cărți.

După câteva minute, Stef a ieșit să răspundă la un telefon legat de afacerile lui misterioase, în timp ce eu l-am ajutat pe Wraith, motociclistul solid, să obțină o programare la cel mai apropiat birou de asigurări sociale și am trimis un e-mail către clienții bibliotecii despre evenimentele „Book or Treat“ din octombrie.

Tocmai terminam de luat notițe din capitolul despre pubertate din ultima mea carte despre parenting, când am auzit pe cineva dregându-și vocea.

— Scuză-mă, mă întrebam dacă poți să mă ajuți.

Avea ochi verzi severi și părul roșu scurt, cu țepi. De sub mânecile cămășii albe se ițeau niște tatuaje. Avea un zâmbet timid, un ceas care părea scump și un lanț de aur la gât.

Era ceva ciudat în felul în care mă privea.

Nu că ar fi fost neobișnuit. Oricine avusese ghinionul s-o cunoască pe Tina avea în general nevoie de o vreme ca să se învețe cu chestia asta cu gemenele.

— Cu ce pot să te-ajut? am întrebat zâmbind.

A bătut în laptopul închis pe care-l ținea la subraț.

— Caut pe cineva care să poată acorda un pic de asistență tehnică. Nenorocitul ăsta nu-mi mai recunoaște mouse-ul wireless și nu mai vrea să citească stick-urile. Știi pe cineva care mă poate ajuta?

Mă privea intens direct în ochi, ceea ce mă făcea să mă simt neplăcut.

— Păi, cu siguranță nu eu, am glumit și am râs forțat.

— Nici eu. De obicei, mă ajută nevastă-mea cu chestiile astea, dar e într-o delegație și nu pot să aștept până se întoarce. Am doar nevoie să mă ajute cineva. Nu trebuie să fie vreun profesionist. Aș fi dispus să plătesc și un copil.

Era ceva în neregulă. Poate că-mi era mie foame. Sau poate că se apropia Codul Roșu. Sau poate că individul se distra călcând în picioare pisoi abia născuți, iar intuiția mea de tutore reacționa.

Singura persoană despre care știam că s-ar potrivi descrierii era Waylay. Și n-aveam de gând să las pe-aproape de ea o persoană care-mi dădea mie fiori.

I-am adresat un zâmbet o idee mai cald decât unul de complezență.

— Dumnezeule! Știi ceva? Am venit abia de curând în oraș și încă nu m-am orientat bine. Nu-mi vine nimeni în cap, dar dacă-mi lași un număr de telefon sau o adresă de e-mail o să te anunț eu imediat ce găsesc ceva.

Bătea ușor cu arătătorul și mijlociul de la mâna stângă în capacul laptopului. *Unu, doi. Unu, doi. Unu, doi.*

Nu știu de ce, m-am trezit că-mi țineam răsuflarea.

— Știi ceva? Ar fi nemaipomenit, a răspuns cu un zâmbet cald. Ai un pix?

Ușurată, am împins spre el un carnețel cu antetul Bibliotecii Publice din Knockemout și i-am întins un pix.

— Uite-aici.

Degetele ni s-au atins când l-a luat și mi-a susținut privirea o idee prea mult.

Apoi a zâmbit din nou și s-a aplecat să mâzgălească un număr.

— Flint mă cheamă, a spus el, bătând cu pixul în foaie ca să accentueze.

Apoi privirea i s-a îndreptat spre ecusonul meu.

— Naomi.

Nu mi-a plăcut cum mi-a pronunțat numele, de parcă m-ar fi cunoscut, de parcă ar fi fost deja intim familiarizat cu mine.

— Sunt convinsă că o să găsesc pe cineva să te-ajute, am spus răgușit.

A dat din cap.

— Minunat. Cu cât mai repede, cu-atât mai bine.

Și-a luat laptopul și mi-a mai aruncat o privire, după care mi-a adresat un salut.

— La revedere, Naomi.

— La revedere.

L-am privit cum se îndrepta către scări. Mi-a trebuit un minut întreg ca să-mi dau seama ce mă deranja. Mâinile lui. Mai precis, mâna stângă, care n-avea verighetă.

Eram paranoică. Poate că era un semn că începeam să mă descurc mai bine cu chestia asta cu tutela. Am alungat din minte întâlnirea și m-am dus în birouașul meu să adaug *Asistență IT locală* pe lista cu întrebări pentru Sloane.

O fi fost ea o mână de om, dar categoric avea idei mărețe despre cum să extindă serviciile pentru comunitate ale bibliotecii. Era și captivant, și interesant să faci parte dintr-un proiect care se concentra așa de mult pe ajutorul pentru ceilalți.

Am văzut cu coada ochiului mișcare în prag.

Am tresărit și mi-am dus mâna la piept.

— Fir-ar să fie, Knox! Mi-a sărit sufletul!

S-a rezemat de tocul ușii și a ridicat o sprânceană.

— Iubito, nu vreau să-ți spun cum să-ți faci treaba, dar n-ar trebui să nu țipi într-o bibliotecă?

32. Un prânz și un avertisment

Knox

Eram ocupat. Aveam niște afaceri de care trebuia să văd. Angajați la care să țip. Dar nu mă gândeam deloc la toate astea. Mă gândeam la ea.

Și iată-mă în bibliotecă, ignorând toate celelalte pentru că mă trezisem cu gândul la ea și voiam s-o văd.

Petreceam o grămadă de timp cu Naomi Witt în minte de când apăruse pe neașteptate în oraș. Mă mira un singur lucru: cu cât stăteam mai mult cu ea, cu atât era mai rău.

Azi arăta cu mult prea drăguță, cum stătea acolo, la biroul ei, pierdută în vreo listă mentală cu lucruri de făcut și purtând un pulover care i se mula pe toate curbele și care era de un roz femeiesc caraghios.

— Ce cauți aici? m-a întrebat, surprinderea transformându-se în bucurie.

S-a apropiat de mine și s-a oprit când mai avea puțin și mă atingea. Îmi plăcea cum se apleca întotdeauna spre mine, în mine. Ca și cum trupul ei voia să fie tot timpul cât mai aproape de mine. N-aveam senzația că se agață de mine, așa cum crezusem. Părea… deloc groaznic.

— Mă gândeam să te scot la prânz.

— Serios?

Părea încântată de invitație și am hotărât că nici asta nu mă deranja. Să se uite o femeie ca Naomi la mine de parcă aș fi eroul zilei era al naibii de plăcut.

— Nu, Daisy. Am apărut doar ca să te amețesc. Da, serios.

— Păi, chiar îmi *e* foame.

Buzele alea catifelate, colorate în roz-închis, se arcuiau într-o invitație pe care n-aveam de gând s-o ignor.

Eram flămând, și nu de mâncare era vorba.

— Bine. Hai să mergem. Cât ai pauză?
— O oră.
Slavă Domnului!
După numai un minut, ieșeam în soarele de septembrie. Am împins-o spre camionetă, ținându-i o mână pe talie.
— Și cărui local elegant îi vom fi clienți azi? a întrebat ea când am urcat la volan.
Am întins mâna spre bancheta din spate și i-am pus în poală o pungă de hârtie. A deschis-o și s-a uitat înăuntru.
— Unt de arahide și gem, i-am explicat.
— Mi-ai făcut un sandvici.
— Sunt și niște chipsuri acolo, m-am apărat eu. Și ceaiul ăla care-ți place ție.
— OK. Încerc să nu mă las fermecată de faptul că mi-ai pregătit un picnic.
— Nu-i picnic, am răspuns și am întors cheia în contact.
— Și unde mâncăm prânzul care nu-i picnic?
— A treia bază, dacă ești în stare.
Și-a strâns genunchii și s-a foit un pic pe scaun. Și-a prins între dinți buza de jos.
— Și claxonul?
— Am adus o pătură.
— Pătură și prânz la pachet. Clar nu-i picnic, m-a tachinat ea.
N-o să mai fie așa de încrezută când o să-mi bag mâna prin chiloțeii ăia strâmți pe care-i purta.
— Putem să ne întoarcem și să mâncăm în bucătăria de la bibliotecă, am amenințat-o.
A întins mâna și m-a strâns de coapsă.
— Knox?
Am ridicat garda când am auzit tonul serios.
— Ce-i?
— Mie nu mi se pare că ne prefacem.
Am dat cu capul de tetieră. Știusem că urmează discuția asta și tot nu voiam s-o purtăm.
În ceea ce mă privea, încetaserăm amândoi să ne mai prefacem imediat ce începuserăm. Când o atingeam, o atingeam pentru că

așa voiam. Nu pentru că voiam să mă vadă cineva atingând-o.

— Chiar trebuie să facem asta, Daisy, când trece timpul și ți se termină pauza?

Și-a coborât privirea.

— Nu. Sigur că nu.

Am scrâșnit din dinți.

— Ba da. Dacă e ceva despre care vrei să vorbești, atunci vorbește. Nu-ți mai face griji că mă enervezi, pentru că știm amândoi că tot o să se-ntâmple.

S-a uitat spre mine.

— Mă întrebam… ce facem noi de fapt.

— Nu știu ce facem. Ce fac eu e să mă bucur să-mi petrec timpul cu tine fără să-mi fac griji pentru ce urmează sau ce-o să se-ntâmple într-o lună sau un an. Tu ce faci?

— Pe lângă că mă bucur să-mi petrec timpul cu tine?

— Mda.

Ochii ăia căprui frumoși s-au îndreptat din nou în jos.

— Îmi fac griji pentru ce urmează, a mărturisit ea.

I-am ridicat bărbia, ca s-o fac să se uite la mine.

— De ce trebuie să existe ceva care urmează? De ce nu putem să ne bucurăm pur și simplu de cum stau lucrurile, fără să murim de grijă pentru ce nu s-a întâmplat încă?

— Așa funcționez eu de obicei.

— Ce-ar fi să încercăm o vreme metoda mea? Cu metoda mea, te alegi cu un prânz care nu e picnic și cel puțin un orgasm până la ora 1.

I s-au înroșit obrajii și, deși zâmbetul nu era la fel de larg ca mai devreme, când o luasem prin surprindere, era bun și așa.

— Hai să mergem, a spus ea.

Am avut erecție pe loc. Au dat năvală toate gândurile despre cum o s-o întind pe pătură, dezbrăcată și rostindu-mi scâncit numele. Voiam să-i simt gustul afară, în razele soarelui, în briza caldă. Voiam s-o simt mișcându-se sub mine în timp ce restul lumii rămânea nemișcat.

Am băgat în marșarier și am accelerat.

Abia porniserăm când telefonul lui Naomi a început să sune din adâncurile genții. L-a scos și s-a încruntat la ecran.

— E Nash.

I-am smuls telefonul și am răspuns.

— Knox! a protestat ea.

— Ce-i? m-am răstit în telefon.

— Trebuie să vorbesc cu Naomi, a zis Nash, părând sumbru.

— E ocupată. Spune-mi mie.

— Am încercat, măgarule. Am sunat întâi la tine, dar n-ai răspuns. Am vești despre Tina.

Și cu asta, gata cu afurisitul meu de picnic.

În timp ce admiram priveliștea fundului bombat al lui Naomi din fața mea, mă întrebam cum se descurcă frate-miu, cu rănile lui, pe scări. Apartamentul era la etaj, deasupra salonului. Și când îl adusesem acasă, în weekendul de dinainte, abia ajunsese, după ce-l amenințasem că-l iau pe sus și-l duc în spate.

A deschis ușa chiar când ridicam mâna să bat.

Părea palid și obosit. Și nemernicul era fără cămașă, cu pansamentele la vedere. Ținea în mână un bandaj și o rolă de leucoplast.

— Vai, bietul de tine! a murmurat Naomi și i le-a luat din mână. Stai să te ajut.

Nash s-a strâmbat la mine când Florence Nightingale s-a strecurat pe lângă el. Dacă mai continuă să facă pe eroul rănit cu Naomi, o să-i măresc nenorocita aia de chirie și o să-l și împing pe scări.

— Sper să fie ceva serios, l-am avertizat și am intrat după ea.

Apartamentul avea tavane înalte, cărămidă aparentă și ferestre înalte, cu arcade, care dădeau spre strada principală. Avea două dormitoare, o baie pe care o curățasem eu personal și un living deschis modern, cu o bucătărie mică, dar dată naibii.

Masa din living era plină de documente și probabil dosare de caz. Era clar că nu reușea să respecte recomandările doctorilor. Bărbații din familia Morgan nu prea înghițeau să li se spună ce să facă.

— Stai jos, a zis Naomi, trăgându-și un taburet de lângă insula din bucătărie.

Nash s-a așezat pe el, cu maxilarele strânse, ca și cum mișcarea i-ar fi provocat dureri.

— Iei analgezice? l-am întrebat.

Îl obligasem să-și ia rețeta de la farmacie, dar cutiuța cu medicamente era tot lângă chiuvetă, unde o lăsasem.

S-a uitat în ochii mei.

— Nu.

Știam de ce. Pentru că o generație poate s-o otrăvească pe următoarea. Avuseserăm amândoi parte de așa ceva.

— N-arată prea bine, Naomi, a avertizat-o Nash când a văzut-o că se duce la chiuvetă să se spele pe mâini.

— Rănile nu arată niciodată bine. De-asta există primul ajutor.

S-a șters pe mâini și mi-a aruncat un zâmbet cald când s-a întors lângă el.

— N-o să leșini, nu? am întrebat-o.

A scos limba la mine.

— Dacă chiar vrei să știi, am o pregătire vastă pentru acordarea primului ajutor.

Nash s-a uitat la mine când Naomi i-a desprins cu blândețe leucoplastul de pe umăr.

— Acum câțiva ani, am dat peste un accident de mașină. Era seara târziu și ploua. O căprioară sărise în fața mașinii, iar șoferul virase ca s-o ferească și intrase direct într-un copac. Era sânge peste tot, iar el avea dureri mari, și eu n-am putut decât să sun la urgențe și să-l țin de mână. Nu m-am simțit în viața mea așa neajutorată.

Mi-am dat seama că ura asta. Femeia care trăia ca să se asigure că toți ceilalți sunt în siguranță și fericiți trebuie să fi detestat să se simtă neajutorată când cineva suferea.

— Și atunci ai făcut un curs? a întrebat Nash în timp ce ea îi scotea pansamentul de pe rană.

L-am văzut cum își încleștează fălcile și am sesizat încordarea din glas.

Naomi a scos aerul din plămâni șuierând, și am ridicat privirea.

Umărul lui Nash era dezgolit. Ce se vedea nu era un orificiu regulat, curat. Era un abis de țesut inflamat, copci înnegrite și sânge uscat ruginiu.

— Am făcut *trei* cursuri.

Mi-a venit în cap o amintire. Nash, întins pe spate în curtea școlii, cu sânge curgându-i din nas în timp ce Chris Turkowski stătea pe pieptul lui și-i îi trăgea pumni în față.

Lui Chris îi mersese mai prost decât lui Nash atunci, iar eu fusesem suspendat două zile. Ceea ce și eu, și tata, am considerat că merita. „Rudele au grijă unele de altele“, zisese el. Și atunci chiar credea.

Nu puteam să-mi smulg privirea de la rănile lui frate-miu, în timp ce sângele îmi zvâcnea în cap.

— Knox?

Vocea lui Naomi se auzea mai de-aproape.

I-am simțit mâinile pe umeri și mi-am dat seama că stătea în fața mea.

— Vrei să te așezi o clipă, vikingule? Nu cred că pot să mă descurc cu doi pacienți în același timp.

Mi-am dat seama că-și imagina că o să leșin, așa că am dat să deschid gura ca să elimin neînțelegerea și să-i explic că era furie bărbătească, nu slăbiciune fizică. Dar m-am răzgândit și i-am făcut pe plac când am înțeles că îngrijorarea pentru mine o depășise pe cea pentru rănile lui Nash.

Am lăsat-o să mă împingă pe unul dintre fotoliile din living.

— Ești bine? m-a întrebat, aplecându-se să mă privească în ochi.

— E mai bine acum.

Peste umărul ei, frate-miu mi-a arătat degetul mijlociu.

Naomi m-a sărutat ușor pe frunte.

— Stai aici. Îți aduc imediat un pahar cu apă, bine?

Nash a tușit, scoțând un sunet care semăna suspect de mult cu „prefăcut“, însă tusea s-a transformat într-un geamăt de durere.

Așa-i trebuia. Când Naomi s-a dus în grabă lângă el, i-am întors și eu salutul cu un deget.

— N-am mai văzut să te lase picioarele când vezi sânge, a remarcat el.

— Ai de gând să treci la subiect sau așa convingi oamenii să vină în vizită când nu vrea nimeni să fie pe lângă tine?

Naomi mi-a aruncat o privire care spunea „poartă-te frumos" în timp ce desfăcea un pansament nou. Am văzut cum frate-miu și-a încleștat maxilarul când i l-a pus pe rană. Mi-am îndepărtat privirea până l-am auzit că-și drege vocea.

— Am vești despre Tina, a zis el.

Naomi a încremenit cu o fâșie de leucoplast în mână.

— E bine?

Sora ei geamănă furase de la ea, își abandonase copilul, iar prima întrebare a lui Naomi era dacă Tina e bine.

Femeia asta trebuia să învețe că unele legături trebuie tăiate.

— Nu știm unde e, dar se pare că în oraș există ceva la care n-a vrut să renunțe. I-am găsit amprentele în boxa de depozitare care-a fost spartă.

M-am încordat, aducându-mi aminte de discuția din salonul lui de la spital.

— Ce boxă de depozitare care-a fost spartă? a întrebat Naomi, trecând la rana de pe piept a lui Nash.

— Proprietarul parcului de rulote a reclamat două spargeri. Una la biroul lui și una la boxa unde ține obiectele de valoare lăsate în urmă de chiriași. La depozit a fost o spargere simplă. Încuietoarea a fost forțată cu ranga și a cedat. Lipsesc mai multe. Am găsit peste tot amprentele Tinei.

Am uitat de slăbiciunea mea prefăcută și m-am ridicat din fotoliu.

— Orașul ăsta-i al naibii de mic, am remarcat eu venind în bucătărie. Cum dracu' se strecoară pe-aici fără s-o vadă nimeni?

— Am o teorie. Avem o înregistrare de pe camera de securitate de la intrare, a zis Nash, întinzând brațul sănătos și trăgând spre el un dosar.

L-a deschis și înăuntru s-a văzut o fotografie cu granulație mare a unei femei cu păr lung, brunet, îmbrăcată cu o rochie lungă.

Naomi s-a aplecat peste el ca să se uite la poză. Nu eram sigur, dar am crezut că Nash părea să-i adulmece părul.

Am tras-o lângă mine, departe de el, și i-am întins poza.

— Ce mama dracului? l-am apostrofat pe mutește pe Nash.

A ridicat din umeri, apoi a tresărit.

— Idiot încăpățânat, am mormăit.

Am dus-o pe Naomi la un taburet, unde Nash nu putea ajunge, după care m-am dus la chiuvetă. Își ținea mizeriile fără rețetă și colecția excesivă de suplimente tot în dulap. Am luat o sticluță de Tylenol, am pus apă de la robinet într-un pahar și le-am împins pe ambele pe blat spre tâmpitul de frate-miu.

Am zărit pe blat o tavă cu ceva desert în ea. Am ridicat folia de plastic și am mirosit: tartă cu piersici. Frumos.

Cum sărisem peste prânz și de vină era Nash, am luat o furculiță.

— Aia-i rochia mea, a spus Naomi, fără culoare în obraji, și i-a întins înapoi poza lui Nash.

I-am smuls fotografia din mână și m-am uitat la ea.

Ce mama naibii? Era rochia ei.

— Am bănuit că se îmbracă în stilul tău, în caz că dă peste cineva în oraș, a explicat Nash. Probabil că ți-a luat-o când a intrat în camera ta de motel.

Naomi iar își mușca buza.

— Care-i problema? am întrebat.

A clătinat din cap.

— Nu-i nimic.

Mi s-a activat detectorul de tâmpenii.

— Daisy.

— Exact asta avea obiceiul să facă în copilărie. Într-a zecea, am stat odată acasă fiindcă mi-era rău. S-a dus la școală îmbrăcată ca mine și i-a spus profesorului de istorie — de care eram îndrăgostită — să se ducă în mă-sa. M-am ales cu detenție. Și totul, pentru că părinții îmi dăduseră mie mașina în weekendul dinainte, fiindcă ea era pedepsită.

Dumnezeule.

— Ai fi făcut bine să nu-ți ții gura și să nu stai în detenția aia, m-am răstit și am aruncat dezgustat furculița în tavă.

— A găsit ce voia? l-a întrebat Naomi pe Nash.

— Nu știm. Am auzit că s-a încurcat cu cineva nou acum câteva săptămâni. A făcut Lucian niște săpături. A zis că tipul e un șmecher din Washington și Tina s-a lăudat câtorva prietene că se pregătește o lovitură mare.

— Aia-i tarta cu piersici a maică-mii? a întrebat Naomi arătând cu capul spre tava din mâna mea.

— A trecut azi-dimineață să mi-o aducă. Și mi-a furat rufele murdare și mi-a udat florile.

Naomi a zâmbit nesigur.

— Bun-venit în familie. Pregătește-te să fii sufocat.

Ceva era în neregulă și ea încerca să ascundă. Am lăsat jos tarta și am luat iar în mână fotografia.

— Mama mă-sii!

— Ce-i? a întrebat Nash.

— Te-am văzut în rochia asta. În fața salonului, am zis, aducându-mi aminte cum stătea în vitrina de la Whiskey Clipper, împreună cu Liza și Waylay.

Cu rochia aia, arăta ca o viziune a verii.

Nu mai era palidă; se înroșise toată.

— Ceea ce înseamnă că Tina n-a luat-o de la motel. A intrat în căsuță.

Naomi și-a făcut de treabă cu trusa de prim ajutor, în timp ce Nash a înjurat și și-a trecut mâna sănătoasă peste față.

— Trebuie să-l sun pe Grave.

S-a ridicat și și-a luat telefonul de pe masă.

— Da, Grave. Mai avem o problemă.

Am așteptat până a intrat în dormitor înainte să-mi îndrept iar atenția spre Naomi.

— A intrat la tine și tu nu voiai să scoți niciun cuvânt.

A ridicat privirea în timp ce ocoleam insula. A ridicat mâinile, dar eu m-am dus spre ea până când mi-am lipit pieptul de ele.

— Nu-mi ascunzi mie mizerii de-astea, Naomi. Nu-i datorezi nimic. Nu poți să trăiești toată viața apărând oameni care nu merită, la naiba. Și nu când asta-ți periclitează *ție* siguranța.

A tresărit și mi-am dat seama că țipam.

— Ce-a fost în capul tău? O ai pe Way. Dacă Tina și cine știe ce ciorditor jegos cu care și-o trage îți sparg *ție* casa, nu acoperi mizeria asta. Nu aperi personajul negativ — protejezi copilul.

M-a împins, dar nu m-am clintit.

— Ai văzut camera mea de motel. Ai auzit ce-a zis Nash — depozitul a fost întors cu susul în jos. Asta face sora mea. Distruge, s-a răstit ea. Dacă ar fi intrat în căsuță, ar fi răvășit totul. N-a suportat niciodată să am ceva mai drăguț ca ea. Așa că da. Poate că am observat o dată, de două ori câte ceva care nu era la locul lui și am zis că a fost Waylay, sau tu, sau Liza. Dar Tina n-a intrat acolo.

— Ce vrei să spui?

Și-a umezit buzele.

— Dacă i-a deschis cineva?

— Cineva, adică Waylay?

Naomi a aruncat o privire agitată spre Nash.

— Dacă Tina i-a transmis că are nevoie să intre și Waylay a lăsat o ușă descuiată? Tu ai fost ăla care a țipat la mine că am lăsat ușa din spate neîncuiată. Sau dacă Tina i-a zis de ce are nevoie și Waylay i-a dat?

— Tu crezi că Way i-ar spune Tinei fie și numai cât e ceasul după ce a stat câteva săptămâni cu tine? Cu părinții tăi? La dracu', până și cu Stef și Liza? I-ai oferit o familie mare și fericită. De ce să riște să strice totul?

— Tina e *mama* ei, a insistat ea. Familia nu încetează să fie familie doar pentru că unul dintre noi face mizerii.

— Exact asta se întâmplă cu familiile, și tu trebuie să încetezi cu loialitatea asta față de nemernica de sor-ta. N-o merită.

— Nu e loialitate față de Tina, tâmpitule, a țipat și Naomi.

M-a împins iar în piept, dar eram de neclintit.

— Explică-mi, am insistat.

— Dacă Waylay are ceva de-a face cu intrarea Tinei, cum o să dea asta la audierea pentru tutelă? Cum sunt eu aptă să preiau custodia dacă nu pot nici măcar să împiedic infractorii să intre în casă? Or să mi-o ia. O s-o dezamăgesc. O să-mi dezamăgesc părinții. Waylay o să ajungă să stea cu niște străini…

I s-a frânt vocea.

Am prins-o și am tras-o lângă mine.

— Iubito, termină!

— Am încercat, a zis ea și m-a prins cu degetele de tricou.

— Ce-ai încercat?

— Am încercat să n-o urăsc pe Tina. Am încercat din greu, toată viața.

I-am prins ceafa în mână și i-am apăsat fața pe gâtul meu.

— Nu mai plânge, Daze, ce naiba? Nu din cauza ei. I-ai dat destul.

A tras aer în piept și apoi l-a expirat zgomotos.

— Poți să mă folosești pe post de pernă dacă vrei să țipi, i-am propus.

— Nu fi drăguț și amuzant acum.

— Iubito, astea sunt două lucruri de care nu m-a acuzat nimeni până acum.

S-a tras puțin în spate și a mai respirat o dată adânc ca să se liniștească.

— Nu la asta mă așteptam când ai zis că mă scoți la prânz.

— Eu mă așteptam la strigăte, doar că am crezut că o să fim dezbrăcați. Suntem în regulă?

Îmi desena cerculețe pe piept cu degetele.

— Suntem în regulă. Deocamdată. Mă duc la baie să mă adun.

— Eu mă duc să mai mănânc din tarta maică-tii.

Mi-a mai aruncat unul dintre zâmbetele alea nesigure care mă făceau să simt lucruri pe care nu voiam să le simt. Am întins mâna și i-am dat părul pe după ureche.

— O să fie în regulă. N-o ia nimeni pe Way. O să avem grijă Nash și cu mine.

Și-a frecat obrazul de mâna mea.

— Nu puteți să-mi rezolvați voi problemele.

— A, dar tu poți să le rezolvi pe ale tuturor? Trebuie să încetezi să-ți mai faci griji să fie totul bine pentru toți ceilalți și să începi să faci lucrurile OK pentru tine.

N-a zis nimic, dar am simțit că atinsesem un punct sensibil. I-am tras o palmă în joacă peste fund.

— Du-te. Du-te și țipă în niște prosoape de mâini.

După un minut, Nash a ieșit din dormitor.

— Grave trimite niște băieți să vadă dacă putem ridica ceva amprente. Unde-i Naomi?

— La baie. Ați găsit ceva amprente în biroul proprietarului?

A clătinat din cap.

— A fost treabă curată.

— Ce șanse sunt să se fi despărțit? Tina s-a ocupat de depozit și amicul ei, de birou.

Nash a stat un pic să se gândească.

— Merge.

— Naomi nu crede că Tina i-a spart casa. Își face griji că a lăsat-o Way să intre. E îngrijorată cum ar arăta la chestia aia cu tutela.

A expirat zgomotos.

— Dacă vreun judecător se uită la astea două surori și hotărăște că Naomi nu e aptă, înseamnă că-l strânge rău roba.

— Așa-i firea ei. Și de-asta nu vreau să-și facă griji că i se furișează vreun străin în casă și-i răscolește lucrurile.

— Ține dușmanul aproape..., a comentat el.

Am încuviințat.

— Apropo, te duci la el în weekendul ăsta? a întrebat Nash.

Am luat special o furculiță de tartă, deși îmi pierise brusc pofta de mâncare.

— Dacă e acolo.

— Dă-i asta din partea mea.

Nash s-a dus șchiopătând până la masă și a luat un rucsac.

— Și poate te gândești să nu-i dai bani.

— Ai noroc că m-am săturat să mă tot cert pe tema asta, i-am zis și am luat rucsacul.

— Îmi tot spune lumea ce noroc am.

— Încă ești printre noi, nu?

— Ții minte ce purta când a trecut pe lângă vitrina ta, a zis el, arătând cu capul spre ușa băii.

— Așa. Și?

— Înseamnă ceva pentru tine.

— Oare pierderea de sânge te tâmpește?

— Doar ziceam că-ți pasă de ea. Dacă era altă femeie, nu ți-ai fi bătut capul să-i atragi atenția că spune tâmpenii. N-ai ajuns să cunoști destul de bine nicio altă femeie ca să-ți dai seama că spune tâmpenii, cu atât mai puțin să-ți pese.

— Ai de gând să ajungi și la ce ai de spus?

— Mda. N-o da în bară ca de obicei.

33. Un șut scurt

Naomi

— De ce încep meciurile copiilor la asemenea ore imposibile? Și de ce-i iarba așa de udă? Uită-te la pantofii ăștia! N-o să-și mai revină niciodată, s-a plâns Stef în timp ce ne așezam scaunele pliante de la marginea terenului de fotbal.
— E 9 dimineața, nu 4, i-am răspuns sec. Poate că dacă aseară tu și Liza n-ați fi pregătit și băut după aia o carafă întreagă de margarita, nu te-ai schimonosi acum ca un vampir la lumina zilei.
S-a prăbușit pe scaun, arătând imposibil de elegant cu ochelari de soare Rayban și un pulover tricotat gros.
— Era ultima seară în oraș, înainte de călătoria la Paris. N-am putut să spun nu la margarita. Pe lângă asta, e simplu să fii veselă și optimistă, când ți-o tragi cu regularitate.
— Mai ține-ți fleanca, gură-spartă ce ești! i-am zis și am aruncat o privire spre restul susținătorilor lui Waylay.
Părinții mei stăteau cu Liza, care nu părea prea afectată de jumătatea ei de carafă. Mama făcea ce fac mamele și se prezenta tuturor pe o rază de cinci-șase metri, întrebând de numele jucătoarelor și arătând mândră spre Waylay, în tricoul ei cu numărul șase.
Wraith, motociclist dat naibii și bărbat bine, venea de-a lungul tușei. Purta un tricou cu Metallica, blugi negri și o încruntătură perfect încadrată de mustața căruntă stil Fu Manchu.
— Arăți adorabil, ca de obicei, Liza, a zis el cu un zâmbet de lup.
— Încearcă farmecul ăla la altă masă, motociclistule, a ripostat ea.
Dar am observat două pete de culoare în obrajii ei.
— La mine, Knock ’Em Outs! a strigat Wraith.

Cincisprezece fete de toate felurile au luat-o la fugă și au venit spre improbabilul lor antrenor principal.

— Omul ăsta arată ca unul care încalcă regulile eliberării condiționate, nu ca un antrenor de echipă de fete, a remarcat Stef.

— E Wraith. Aia cu codițe e Delilah, nepoțica lui. Joacă la înaintare. E incredibil de rapidă, i-am explicat.

Waylay a ridicat privirea dintre fetele adunate în jurul antrenorului și mi-a făcut semn cu mâna. Am zâmbit și i-am răspuns și eu.

Arbitrul a fluierat de două ori scurt și câte două fete din fiecare echipă au pornit în fugă spre mijlocul terenului.

— Ce se întâmplă? A început meciul? a întrebat Stef.

— Acum dau cu banul. Ai noroc că ești așa de drăguț. Dacă viitorul tău soț e pasionat de sport?

Stef s-a cutremurat.

— Ferească Sfântul!

— Când dau cu banul se hotărăște care echipă are prima lovitură și care sunt porțile.

— Ia te uită, mămică microbistă ce ești!

Mi-am îndreptat stingherită hanoracul cu Knock 'Em Out. Cu ajutorul unui eveniment de strângere de fonduri de la școală, acum aveam o garderobă de bază pentru galerie. Mascota era o mănușă de box supradimensionată pe nume Punchy, care mi se părea și fermecătoare, și nepotrivită.

— Poate că am citit un pic despre sport.

De fapt, mă documentasem mult. Recitisem *Rock Bottom Girl* și mă uitasem la *Ted Lasso*, *Driblează ca Beckham* și *Iubesc pe cine nu trebuie*, ca să fiu sigură.

Fluierul de pe teren a anunțat începutul meciului și am ovaționat împreună cu restul mulțimii când a început acțiunea.

După două minute, îmi țineam răsuflarea și-l strângeam pe Stef de mână, când Waylay a primit mingea și a început să dribleze spre poartă.

— Hai, Waylay! Hai! a strigat tata ridicându-se de pe scaun.

Când aveam noi zece ani, Tina jucase un sezon softball, iar tata fusese cel mai mare fan al ei. Era plăcut să văd că nu-și pierduse entuziasmul.

Waylay a fentat spre dreapta, după care a schimbat direcția și a ocolit o apărătoare, după care i-a dat o pasă lui Chloe, nepoata lui Sloane.

— Asta a fost bine, nu? a întrebat Stef. A arătat bine. Viclenie și inducere în eroare.

— Antrenorul zice că e talentată, am răspuns mândră, înainte să strig: Hai, Chloe!

Chloe a scăpat mingea în aut, iar jocul a fost întrerupt ca să-și lege șireturile trei jucătoare.

— Talentată. E impresionant.

— E rapidă, e vicleană, e jucător de echipă. Mai are doar una sau două mici probleme la care mai trebuie lucrat.

— Ce fel de probleme?

— Ce-am pierdut?

Sloane a apărut lângă mine, îmbrăcată în blugi și un tricou cu Nirvana, pe sub un pulover gri subțire. Avea părul blond cu roz strâns într-un coc în vârful capului și ochelari de soare eleganți. Buzele erau roșu-rubiniu. I-a făcut semn lui Chloe și s-a lăsat pe scaunul ei pliant.

— Doar primele două minute. Niciun gol. Și Wraith n-a urlat încă „Haideți, doamnelor!“, am raportat.

Ca la un semn, motociclistul solid și-a făcut mâinile pâlnie la gură și a strigat:

— Haideți, doamnelor!

— Și totul e bine în lume, a zis Sloane, cu un zâmbet satisfăcut. Vreun cartonaș galben pentru Way?

Am clătinat din cap.

— Nu încă.

Deși dacă era să te iei după ultimele două meciuri, era doar o chestie de timp.

— Și există vreun premiu? a întrebat Stef.

— Nu tocmai, a răspuns Sloane și mi-a făcut cu ochiul înainte să se întoarcă iar spre cel mai bun prieten al meu. Arăți enervant de

bine azi.

Stef s-a înfoiat și și-a umflat gulerul puloverului.

— Vai, mulțumesc, doamnă bibliotecară sexy. Îmi plac cizmele alea.

Sloane și-a ridicat picioarele ca să-și admire încălțările impermeabile, lungi până la genunchi.

— Mersi. Am descoperit încă de la începutul carierei de fotbalistă a lui Chloe că nu sunt înnebunită după pantofii uzi și șosetele îmbibate cu apă.

— Și acum îmi spune! s-a plâns Stef.

— Apropo, îmi place aerul ăsta cu buclișoare, a zis Sloane fluturând din mână în fața mea.

Mi-am aruncat dramatic părul pe spate.

— Mersi. Mi-a arătat Waylay un tutorial.

— Suntem noua generație de mămici microbiste sexy, a decis Stef.

— Să bem pentru asta, a propus Sloane, ridicând paharul pe care scria „Aici clar nu e vin".

— Și unde-i tăticul microbist sexy? s-a interesat Stef.

— Slavă Domnului că a întrebat cineva! s-a băgat și Sloane, întorcându-se pe scaun. Uite toate întrebările pe care le-am adunat. Cât de bun e sexul? E morocănos imediat după orgasm, așa cum e în restul timpului, sau există fisuri în fațada aia de piatră, care dezvăluie inima de ursuleț de dedesubt?

— Ți-a sfâșiat ceva haine de pe tine? a întrebat și Stef. Și dacă da, știu pe cineva care face garderobe întregi în care cusăturile sunt înlocuite cu arici.

— Normal că știi, am replicat eu sec.

Sloane s-a aplecat puțin.

— E genul care vine cu flori și-ți pregătește cina? Sau mai degrabă genul care mârâie la orice bărbat care îndrăznește să se uite spre pieptul tău?

— Categoric e mârâitor, a hotărât Stef.

— Hei, oameni buni! Sunt aici și părinții mei, și bunica lui, am șuierat eu la ei. Și mai și suntem la un meci de fotbal pentru copii.

— Și acum o să ne spună ce indecenți suntem, dar nu-și dă seama că toate discuțiile din jurul terenului sunt despre sex, s-a plâns el.
— Ba nu, am insistat.
— A, crede-mă. Chiar așa e. Chloe joacă de când avea șase ani. Tații ăia de-acolo s-ar putea să pară că discută despre unelte electrice și mașini de tuns iarba, dar de fapt vorbesc despre vasectomii, a intervenit Sloane și a arătat spre un grup de tați adunați lângă tribune.
— Am uitat. Ne-ai spus de ce nu-i și Knox aici? a zis Stef, mimând nevinovăția.
Am oftat.
— Nu-i aici pentru că nu l-am invitat.
Ce nu le-am zis era că nu l-am invitat fiindcă nu credeam că o să vină. Knox Morgan nu părea genul de bărbat care ar apărea de bunăvoie la un eveniment sportiv pentru copii, unde să mai și stea de palavre o oră.
Era genul de bărbat care te trântea pe spate și te făcea să ai orgasm în poziții care n-ar fi trebuit să fie posibile. Ca aseară, când mă pusese pe burtă și mă pătrunsese pe la spate…
Pereții vaginului mi s-au contractat involuntar doar când mi-am adus aminte.
Mi-am dat ochii peste cap.
— Nu știu. Probabil pentru că n-ar fi venit. Și nu vreau să se obișnuiască prea tare Waylay cu el prin preajmă.
— Naomi, îți spun cu toată dragostea. E prima dată de când a terminat liceul că iese cu cineva din oraș. E mare lucru. Înseamnă că vede ceva special la tine, ce n-a mai văzut la nimeni altcineva.
Mă simțeam ca o impostoare.
Nu eram specială. Nu cucerisem un burlac care nu se îndrăgostea niciodată. Mă lăsasem dusă de val într-o aventură de-o noapte, recunosc că arzătoare, iar el se încurcase în consecințe după ce i-o trăsese unei fete bune.
— Ăla nu-i Nash? a întrebat Stef, schimbând în sfârșit subiectul
Am ridicat privirea și l-am văzut venind încet spre mine.
Sloane a murmurat:

— Frații ăștia Morgan sunt făcuți să atragă privirile.

Și nu greșea.

Nash Morgan era întruchiparea eroului rănit. Am observat câteva dintre mămici și chiar și unul sau doi tătici care aveau aceeași părere. Purta niște blugi uzați și o bluză cu mânecă lungă și nasturi la gât. Avea o șapcă de baseball trasă pe frunte și am observat că scăpase de eșarfa care-i ținea brațul. Mergea încet, cu grijă. Părea nonșalant, dar am bănuit că pasul era dictat mai mult de durere și oboseală decât de dorința de a arăta mișto.

— Neața, ne-a salutat el.

— Hei, i-am răspuns. Vrei să stai jos?

A clătinat din cap, cu ochii pe teren, unde Knock ’Em Outs se retrăseseră în apărare.

Waylay a ridicat privirea, l-a văzut și i-a făcut semn cu mâna. El i-a răspuns fluturând brațul sănătos, dar dincolo de zâmbet am văzut că se strâmba.

Omul ăsta ar fi trebuit să fie acasă, să se odihnească și să se refacă, nu să se plimbe prin oraș fără eșarfă. Mi-am dat seama că iritarea pe care mi-o provoca frate-su se extindea și asupra lui.

— Stai, am insistat și m-am ridicat.

Doar că nu l-am împins pe scaun.

— N-am nevoie să stau jos, Naomi. N-am nevoie nici să stau acasă și să mă odihnesc. Am nevoie să ies și să fac ce mă pricep.

— Și ce-ar fi asta? am întrebat. Să arăți de parcă te-a călcat o coloană de autobuze școlare?

— Au! a sărit Stef. Mai bine o asculți, șefu’. E rea când o apucă.

— Nu mă apucă!

— Ar trebui să te apuce, ținând cont de bomba care ți-a căzut în cap, a zis Nash.

Hopa.

— M-am răzgândit. Poți să te ridici și să pleci.

Și-a luat o expresie îngâmfată.

— Nu le-ai spus?

— Ce să ne spună? au sărit deodată Sloane și Stef.

— N-am apucat.

— Ai apucat să le spui părinților tăi? Sau Lizei J, ținând cont că ea e proprietarul?

— Ce se întâmplă în clipa asta? s-a întrebat Sloane.

Stef a mijit ochii.

— Cred că prietena noastră secretoasă aici de față nu ne ascunde numai aventurile ei în pat.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, am pufnit.

— Naomi nu v-a pomenit că Tina are legătură cu o spargere comisă în oraș? a întrebat Nash, știind foarte bine că nu le spusesem nimic.

— Categoric n-a pomenit așa ceva.

— Dar că, înainte să comită jaful, Tina i-a spart casa lui Naomi și i-a furat o rochie?

Sloane și-a lăsat ochelarii în jos pe nas ca să se uite la mine.

— Nu-i frumos, scumpo. Nu-i deloc frumos.

— Iar a făcut figura cu Cealaltă Geamănă, nu? a întrebat Stef fără să se uite la mine.

Nu era un semn bun.

— Uite ce e, abia am aflat…

— Ți-am spus acum trei zile, Naomi.

— Nu mi-e foarte clar cum e legea în Virginia. E în regulă să-i pui bandă adezivă pe gură unui polițist?

— Nu când e de serviciu, a răspuns Nash și a rânjit.

— De ce nu ne-ai spus? De ce să nu spui nimic? Dacă e nevoie să căscăm ochii după soră-ta prin oraș, ar fi mai bine să știm, a punctat Sloane.

— Hai să-ți explic ceva despre micuța noastră Witty, i-a spus Stef.

— Și-acum începe, am mormăit eu.

— Vezi tu, Naomi nu vrea să deranjeze pe nimeni făcând ceva enervant, cum ar fi să vorbească despre ce-i în neregulă. Să ceară ajutor. Sau să-și susțină cauza când are nevoie sau vrea ceva. Preferă să se-nvârtă ca un șoricel, să se asigure că toată lumea are ce-i trebuie.

— Păi, asta-i aiurea rău, a comentat Sloane.

Am tresărit.

— Uitați care-i treaba, oameni buni. Înțeleg că sunteți îngrijorați. Înțeleg. Și eu sunt. Dar în clipa asta prioritatea mea e să obțin custodia nepoată-mii. N-am nici timp, nici energie să-mi fac griji pentru nimic altceva.

— Geamăna ta diabolică a fost acasă la tine, unde stai cu fiica ei, a intervenit Sloane. A furat de la tine. A comis o infracțiune deghizată ca tine, în așa fel încât tu să fii aia care suportă din consecințele. Și tu consideri că nu merita să spui nimic?

— Mulțumesc mult, Nash, am zis eu.

Sloane și-a încrucișat brațele la piept.

— Nu da vina pe bărbatul care tocmai a încasat două gloanțe.

— Voi nu credeți că exagerați?

— Nu. Reacționăm corespunzător. Tu ești aia care nu reacționează suficient. E în joc siguranța ta, siguranța lui Waylay. Și merită o reacție, a spus Stef.

Mi-am privit mâinile.

— Deci v-ați simți mai bine dacă aș fi îngrozită, înghețată de spaimă, dacă mi-ar fi teamă că o să se întâmple ceva și o să rămân fără Waylay. Că până la urmă o să ajungă s-o crească un străin sau, mai rău, că sora mea, persoana de care ar trebui să fiu cel mai apropiată pe lumea asta, o să se întoarcă bine-mersi în oraș și o s-o ia fără să știu. Pe lângă faptul că încerc să dovedesc unei asistente sociale care mă tot prinde în cele mai proaste momente că sunt cea mai responsabilă variantă pe care-o are la dispoziție, că am două joburi și că încerc să-i amintesc unei fetițe că nu totul trebuie să fie cum a fost în primii ei unsprezece ani de viață, vreți să vă fac și o schiță despre cum trebuie să mă extenuez doar ca să pot să dorm noaptea, în loc să mă uit în tavan gândindu-mă la toate modurile în care o poate lua totul razna?

— Ăăă, da. M-ar face să mă simt mai bine decât să fiu ținută cu bună-știință în ceață, a răspuns Sloane.

— *Mulțumesc*, a zis și Stef. Nash, vrei să închei tu?

— Naomi, ai o grămadă de oameni care țin la tine. Poate că e momentul să-i lași să aibă ei grijă măcar o dată, în loc să ai tu grijă de toată lumea.

Am ridicat fruntea.

— O să iau în considerare.
— Ăsta-i tonul ei de snoabă. N-ai cum să te înțelegi cu ea până nu se calmează.
— Mă duc să mă plimb, am anunțat ofensată.
N-ajunsesem prea departe când am auzit:
— Naomi, stai.
Voiam să merg mai departe și să-i arăt mijlociul, dar pentru că eram eu, m-am oprit și l-am așteptat pe Nash să mă ajungă din urmă.
— Nu fac toate asta ca să te enervez, mi-a zis el.
Avea ochii mai albaștri decât ai lui Knox, dar aveau aceeași privire intensă a familiei Morgan, care-mi întorcea stomacul pe dos.
— Trebuie să fii cu ochii-n patru. Și familia ta la fel. E iresponsabil să nu le spui mizerii de-astea și e genul de lucru care nu dă bine în dosarele de tutelă.
— Ai zis că n-am de ce să-mi fac griji!
— Vorbesc cu tine pe limba ta. Să fii tutore, să fii părinte nu înseamnă să obții steluțe aurii de la vreo autoritate. Înseamnă să faci ce trebuie, chiar dacă e greu. *Mai ales* când e greu.
Lui îi era ușor să vorbească, nu-l prinsese asistenta socială aproape despuiat după o aventură de-o noapte.
A întins mâna și m-a strâns de umăr.
— Ne-am înțeles?
— În locul tău, m-aș gândi foarte serios să iau mâna aia de-acolo.
Am întors capul și atunci l-am văzut. Knox venea spre noi fără să se grăbească. Dar privirea din ochii lui n-avea nimic relaxat. Părea ofticat.
Nash și-a lăsat mâna unde era, chiar și când Knox s-a apropiat.
Într-o clipă, m-am trezit luată pe sus și mutată lângă Knox, cu brațul lui peste umeri. Publicul își împărțea atenția între jocul de pe teren și drama noastră.
Am zâmbit ca și cum am fi pălăvrăgit despre fluturași și vreme.
Cei doi frați se încruntau unul la altul.
— Îi aduceam doar aminte fetei tale că rudele au grijă unele de altele, a zis Nash.

— Și acum ai terminat de adus aminte. De ce nu-ți miști fundul acasă, să te odihnești naibii, ca să fii în formă și să poți să ai grijă de rude?

— Îmi place meciul. Cred că mai rămân. Mi-a făcut plăcere să te văd, Naomi.

N-am zis nimic, dar l-am privit cum se ducea spre Liza și părinții mei. Niciunul dintre frații Morgan nu părea să fie binedispus dimineața.

— Ce cauți aici? am întrebat lăsând capul pe spate ca să mă uit la Knox.

Se uita pe teren, unde Nina ratase cu totul mingea și lovise în schimb tibia unei adversare.

— Am auzit că-i meci și-am zis să trec și eu pe-aici.

Îmi desena leneș cercuri cu degetul mare pe braț. Am simțit o furnicătură care a pornit din locul unde mă atingea și mi-a străbătut tot corpul. Oarecum-iubitul meu morocănos și tatuat se târâse din pat duminică dimineață devreme, după ce închisese tura la bar, doar ca să fie cu mine și cu Waylay. Nu eram sigură cum să interpretez informația.

— E devreme, am observat.

— Da.

— Nash era doar îngrijorat, am spus, încercând să duc discuția mai departe.

— Așa face el.

Publicul a devenit mai zgomotos, iar atenția mi s-a întors la meci. L-am simțit pe Knox cum se încordează lângă mine când Waylay a interceptat o pasă și a pornit driblând în atac.

— Hai, Way! a țipat Wraith.

— Nu te lăsa, Waylay! a strigat și tata.

— Hai, puștoaico! a șoptit Knox, cu ochii pe tricoul cu numărul șase.

Mi-am strâns degetele în bluza lui când am văzut-o că se apropie de poartă.

Chiar când și-a tras piciorul în spate ca să șuteze, a intrat în ea altă jucătoare și au căzut amândouă.

Suporterii au scos un geamăt colectiv.

Nina și Chloe au tras-o pe Waylay în picioare și am văzut ce roșie era la față.
— Hopa!
— Hopa ce? a întrebat Knox.
— Ce rahat, arbitrule? a urlat Waylay.
— Ah, fir-ar să fie, am șoptit eu.
— Tocmai i-a zis arbitrului „rahat"? a întrebat Knox.
Arbitrul a fluierat și s-a dus glonț la Waylay, căutându-se în buzunar.
Am gemut când a scos cartonașul galben și l-a ridicat în fața mutrei revoltate a nepoată-mii.
— Așa face la fiecare meci. Parcă nu și-ar putea controla gura.
— Ei, haide. A fost fault, a țipat Wraith.
— Scuze, domnule antrenor. Nu putem folosi un asemenea limbaj pe teren, a spus arbitrul.
Waylay a deschis iar gura. Din fericire, Chloe a avut inspirația să pună mâna peste abisul plin de înjurături. Waylay s-a zbătut să scape.
— E al treilea cartonaș galben în trei meciuri. Nu pot s-o fac să înceteze.
Knox și-a băgat degetele în gură și a fluierat.
Toată lumea, inclusiv Waylay, s-a uitat spre noi.
— Way! a strigat el, făcându-i semn cu degetul. Vino încoace!
Chloe i-a dat drumul, iar Waylay, cu ochii în pământ și obrajii roșii, a venit spre tușă.
Knox mi-a dat drumul și a prins-o pe Waylay de ceafă.
— Înțeleg, puștoaico, înțeleg foarte bine. Dar nu poți să spui mizeriile alea pe teren sau la școală.
— De ce nu? Tu așa spui. Și mama spune.
— Noi suntem adulți și n-avem un cârd de alți adulți care să ne sufle-n ceafă și să ne spună ce să nu facem.
— Și ce-ar trebui să fac? Mi-a pus piedică! Puteam să dau gol.
— N-ai decât să spui cât de tare vrei tu, dar în minte. Lași să se vadă din ochi, din pori, cu fiecare răsuflare, dar *nu* mai spui așa ceva pe teren. Ești mult mai bună de-atât, Way, ce naiba! Ai temperament, dar dai dovadă de mult mai multă putere dacă-l

controlezi în loc să-l lași să zburde. Folosește-l, pentru că altfel te folosește el. Ne-am înțeles?

Waylay a încuviințat solemn.

— Cred că da. Când pot să-njur?

— Când ne uităm împreună la fotbal american.

Privirea lui Waylay s-a îndreptat spre fața mea, încercând să-mi evalueze reacția.

— Nu-ți face griji din cauza mătușă-tii. E mândră de nu mai poate de tine. Dar nu faci decât să te tragi singură în jos când ai izbucniri de-astea. Așa că hai să-i mai dăm ceva pentru care să fie mândră, bine?

Waylay a oftat, după care a dat iar din cap.

— Mda. Bine. Dar pot să înjur când ne uităm la fotbal american?

— Fii sigură că poți, a răspuns Knox și i-a ciufulit părul.

— Și când o să termin școala?

— Poți să-njuri cât îți dorește sufletul după ce termini facultatea. Poate după masterat, dacă vrei o diplomă sau mai știu eu ce.

Waylay a ridicat colțul gurii.

— Ei, așa-i mai bine, a zis Knox. Și acu', mișcă-te și bagă mingea în plasă, ca să putem să mergem să luăm o înghețată după aia.

— Dar e dimineață, a răspuns ea, uitându-se iar la mine, ca și cum aș fi fost vreun monstru care era împotriva înjurăturilor și înghețatei.

— Cel mai potrivit moment pentru înghețată e după o victorie mare, a asigurat-o el.

Waylay i-a zâmbit.

— OK. Mersi, Knox. Scuze, mătușă Naomi.

— Te-am iertat, am liniștit-o eu. Sunt deja mândră de tine. Și acum, du-te și fii extraordinară.

Nu era cel mai bun sfat. Dar mă simțeam cam copleșită când îl vedeam pe Knox stând lângă Wraith. Tata și apoi Nash s-au dus și ei lângă el. Au ridicat împreună un zid de testosteron, gata să le apere și să le îndrume pe fetele lor.

— Și ai fi zis că n-are cum să fie mai sexy, a spus mama, strecurându-se lângă mine.

— Vorbești de Knox sau de tata?

— Ambii. De fapt, toți. Și antrenorul Wraith are un farmec al lui. Iar Nash e la fel de sexy ca frate-su.
— Mamă!
— Era doar o observație. Femeile Witt au gusturi foarte bune în materie de bărbați. Mă rog, majoritatea dintre noi.
Mi-am pus mâna la gură și am încercat să-mi înăbuș râsul.

Timpul se scurgea și scorul era tot egal, 1–1.
— Haideți, doamnelor! a strigat Wraith.
Am văzut-o pe Waylay aruncând o privire spre noi, am zărit un mic zâmbet pe fața ei și am simțit iar furnicăturile. Avea o galerie întreagă care aștepta să sărbătorească, iar pentru ea asta însemna ceva.
— Te descurci minunat cu ea, a spus mama.
— Serios?
— Uită-te la zâmbetul ăla. Uită-te cum tot aruncă priviri încoace, cum se asigură că suntem tot aici. N-ai decât să zici ce vrei despre Tina, dar faptul că ți-a dat-o ție pe fiică-sa e cea mai bună alegere pe care-a făcut-o vreodată.
Mi s-au umezit ochii.
— Mersi, mamă, am șoptit.
Și-a trecut brațul printr-al meu, apoi s-a încordat.
— Iar are mingea!
Nepoata lui Wraith se blocase între două apărătoare și trimisese mingea în zbor la picioarele lui Waylay.
— Du-te! am strigat într-un glas, iar publicul s-a ridicat în picioare.
Ne-am agățat una de alta în timp ce Waylay a driblat și ultima apărătoare care mai stătea între ea și poartă.
— Of, Doamne, o să mi se facă rău.
— Du-te, Waylay! a țipat mama.
Și așa a făcut. Mi-am ținut răsuflarea când ne uitam cum mingea plutește la ralanti spre poartă.
Publicul urla. Îl auzeam pe Stef răcnind mai tare decât oricine:
— Bag-o în chestia cu plasă!

Fata din poartă a plonjat, dar mingea a trecut cu efect pe lângă degetele ei și s-a dus drept în plasă.

Am țipat împreună cu mama și am început să țopăim la unison.

— Asta-i nepoată-mea! a zbierat mama.

— Al naibii să fie că da! a răcnit și Wraith.

— Dar-ar dracii, că ai dreptate! a strigat Liza, în timp ce Sloane și Stef se îmbrățișau.

Arbitrul a fluierat finalul meciului.

— Gata meciul!

Waylay a rămas încremenită, uitându-se la mingea din plasă de parcă nu-i venea să creadă ce tocmai făcuse. Apoi s-a întors. Colegele de echipă au venit în fugă spre ea, țipând și chicotind. Dar ea privea dincolo de ele. Se uita la mine. După care a luat-o la fugă.

Ceea ce am făcut și eu. Am prins-o când a sărit în brațele mele și am învârtit-o.

— Ai reușit!

— Ai văzut? Ai văzut ce-am făcut, mătușă Naomi?

— Am văzut, scumpo. Sunt tare mândră de tine!

— Putem să mergem să luăm înghețată și pot să înjur când mă uit cu Knox la fotbal american?

— Da și cred că da.

M-a îmbrățișat strâns și a șoptit:

— E cea mai frumoasă zi din viața mea.

Încercam să clipesc ca să scap de lacrimi când mi-a tras-o cineva din brațe. Era Knox, care a ridicat-o pe umeri în timp ce restul jucătoarelor și părinților s-au adunat s-o felicite. Knox mi-a aruncat unul dintre rarele lui zâmbete largi care mă amețeau.

— Am stat de vorbă cu Sloane și te iertăm, a anunțat Stef, punându-și brațul în jurul meu.

— Dacă suntem și noi invitați la înghețată, a precizat Sloane.

— Și incluși în viața ta.

I-am îmbrățișat strâns pe amândoi și, pe deasupra umerilor lor, l-am văzut pe tata bătându-l pe Knox pe spate.

34. Ginerele

Naomi

Mi-am trecut tija cercelului prin lobul urechii și m-am tras în spate ca să admir efectul.

— Ce zici? am întrebat-o pe Waylay, care era întinsă pe burtă în patul meu, cu bărbia sprijinită în mâini.

A studiat cerceii.

— E mai bine, a hotărât ea. Sclipesc ca scrisul cu Honky Tonk de pe tricou și ies mai mult în evidență când îți scuturi părul.

— Nu-mi scutur părul, am zis și am ciufulit-o.

Nepoată-mea era tot mai dispusă să-mi tolereze manifestările de afecțiune în ultima vreme.

— A, ba da. De câte ori îl prinzi pe Knox că se uită la tine, ești toată...

A tăcut, dar și-a scuturat părul blond și a clipit.

— Ba nu!

— Ba da.

— Eu sunt adultul, eu sunt la conducere și eu spun că nu, am insistat, aruncându-mă în pat lângă ea.

— Mai faci și mutra aia leșinată de câte ori intră el în cameră sau primești vreun mesaj de la el.

— A, e ca mutra aia leșinată pe care-o faci tu când spune cineva numele domnului Michaels? am necăjit-o eu.

Waylay a făcut o mutră care putea fi foarte bine descrisă drept leșinată.

— Ha! Vezi? *Aia* e o mutră leșinată, am zis întinzând acuzator degetul spre ea.

— Ai vrea tu, s-a strâmbat ea, însă tot cu zâmbetul pe buze. Pot să-ți folosesc fixativul, dacă tot mi-ai răvășit părul?

— Bineînțeles.

S-a dat jos din pat și a luat tubul pe care-l lăsasem pe toaletă.

— Ești sigură că ți-ai luat tot ce-ți trebuie? am întrebat-o uitându-mă la geanta de voiaj roz din prag.

Waylay fusese invitată la petrecerea de ziua Ninei și urma să rămână și peste noapte. Era prima dată când își petrecea noaptea cu cineva care nu făcea parte din familie și-i simțeam agitația.

— Sunt sigură.

Și-a scos limba printre dinți în timp ce-și peria cu grijă părul pe frunte, înainte să pulverizeze fixativul.

— Lucrez până la închidere diseară, așa că dacă te hotărăști că nu vrei să rămâi peste noapte, îi suni pe bunica și bunicul, sau pe Liza, sau pe Knox, și vine unul dintre ei să te ia.

M-a privit cruciș în oglindă.

— De ce să nu vreau să rămân? E o petrecere în pijamale.

Era deja îmbrăcată în pijama, așa cum era solicitat în invitație. Dar purta adidașii roz pe care i-i cumpărase Knox, cu veșnic prezentul medalion în formă de inimioară.

— Vreau doar să știi că indiferent ce e, poți să suni oricând și o să vină cineva. Chiar și când o să fii mai mare.

Mi-am dres glasul, iar Waylay a lăsat din mână fixativul.

— Ce-i? a întrebat și s-a întors spre mine.

— Ce să fie?

— Întotdeauna îți dregi glasul înainte să spui ceva ce crezi că n-o să-i placă cuiva.

Fir-ar să fie de copil isteț!

— Mai ai vreo veste de la mama ta?

Și-a coborât privirea.

— Nu. De ce?

— Mi-a zis cineva că a fost în oraș nu de mult.

— În oraș?

Waylay s-a încruntat ca și cum vestea ar fi tulburat-o, iar eu am încuviințat.

— N-am vorbit cu ea.

— Asta înseamnă că o să se întoarcă să mă ia? a întrebat Waylay.

Am dat să-mi dreg glasul, după care m-am oprit. Nu știam ce să răspund.

— Ți-ai dori? am întrebat-o.

Waylay se uita atent la adidași.
— Sunt în regulă aici cu tine, a răspuns până la urmă.
Am simțit cum mi se risipește încordarea din umeri.
— Și mie-mi place că ești cu mine.
— Chiar?
— Da. Deși ai imitat groaznic cum îmi dau părul pe spate.
A zâmbit, apoi zâmbetul i s-a șters de pe față.
— Întotdeauna se întoarce.
Sunase altfel de data asta. Sunase mai mult ca un avertisment.
— O să vedem ce facem când o să fie cazul. Hai să te ducem la petrecere. Ești sigură că ți-ai luat periuța de dinți?
— Doamne, mătușă Naomi! Nu-i prima mea petrecere în pijamale!
— OK, OK! Dar lenjerie?

Eu: Cum e Parisul?
Stef: Am băut prea multă șampanie și am dansat cu un bărbat pe care-l cheamă Gaston. Al naibii de mișto. Dar mi-e dor de tine și familie.
Eu: Și nouă ne e dor de tine.
Stef: Se mai desfășoară vreo dramă de care ai „uitat" să-mi spui?
Eu: Ce frumos din partea ta să nu ții ranchiună! Și nu. Nicio dramă de raportat, în afară de faptul că Waylay se duce la o petrecere în pijamale.
Stef: Asta înseamnă că o să ai și tu petrecerea ta în pijamale? Dacă da, pune-ți ursulețul pe care ți l-am trimis! Knox o să-și piardă mințile! Ups. Trebuie să închei. Îmi face semn Gaston!

La Honky Tonk, vineri seara e un moment haotic. Era multă lume, muzica era tare și nu-i păsa nimănui dacă era mahmur a doua zi, așa că erau o mulțime de comenzi de băutură.
Mi-am ridicat părul de pe ceafă și am așteptat-o pe Max să termine de introdus o comandă.
— Unde-i Knox azi? a strigat Silver de după bar.
— A ieșit cu Lucian, i-am răspuns eu tot strigând ca să acopăr *Sweet Home Alabama*.

Formația era rezonabilă, dar era înghițită de mulțimea care voia și ea să cânte.
— A zis că trece pe-aici mai târziu.
Max s-a îndepărtat de POS și a început să arunce băuturi pe tăvi.
— Bacșișurile sunt bune astă-seară.
— Pare să fie o seară cu shoturi, am remarcat eu și am ridicat din sprânceană.
— E un tip nou în zona ta, mi-a atras ea atenția, arătând spre peretele de dincolo de ringul de dans. Cum merge petrecerea în pijamale?
— Way mi-a dat mesaj să-mi spună să nu-i mai dau mesaje, iar Gael mi-a trimis o poză cu fetele care-și fac mani-pedi și au deja măști pe față. Pare că se distrează de minune.
Am dus două beri la o masă de călăreți și i-am salutat scurt pe Hinkel McCord și Bud Nickelbee în drum spre bar.
L-am zărit și pe noul client. Își trăsese scaunul spre perete și stătea jumătate în întuneric. Dar tot distingeam părul roșu. Tipul de la bibliotecă. Cel care avea nevoie de asistență tehnică.
Am simțit o furnicătură nervoasă în ceafă. Poate că stătea în Knockemout. Poate că exageram eu și nu era decât un om normal căruia i se stricase laptopul și îi plăcea să bea o bere rece vineri seara.
Sau poate că nu.
— Poftim, băieți! am zis în timp ce împărțeam băuturi la o masă de patru persoane care se transformase într-una de șase.
— Mersi, Naomi. Și mulțumesc că i-ai făcut mătușă-mii legătura cu organizația aia de servicii medicale la domiciliu, a zis Neecey, ospătărița bârfitoare de la Dino.
— Mi-a făcut plăcere. Hei, îl știe cineva pe tipul de lângă peretele din spate? am întrebat.
S-au întors la unison patru capete. Knockemout nu era preocupat de subtilitate.
— N-aș zice că mi se pare cunoscut, a răspuns Neecey. Părul roșu sigur iese în evidență. Cred că mi l-aș aduce aminte dacă l-aș fi văzut.

— Te necăjește, Nay? s-a interesat Wraith, părând cât se poate de serios.

M-am silit să râd.

— Nu. Doar că l-am recunoscut de la bibliotecă. Nu știu dacă e din oraș.

Mi-am dorit brusc să fi fost Knox aici.

După doar două secunde, m-am bucurat sincer că nu era. Pentru că de data asta, când s-a deschis ușa, m-am rugat să se despice podeaua și să mă înghită.

— Ei, și cine dracu' e spilcuitu' ăsta? s-a întrebat Wraith în gura mare.

— Ah, nu. Nu, nu, nu, nu, nu, am șoptit.

Warner Dennison al Treilea cerceta barul, cu o expresie batjocoritoare pe fața lui frumoasă.

M-am gândit să mă întorc și s-o șterg la bucătărie. Dar era prea târziu. Mă privea în ochi, fără să se obosească să-și ascundă surprinderea.

— Naomi, a strigat chiar când formația încheia un cântec.

Toate capetele s-au întors spre mine și apoi din nou spre Warner.

Am rămas încremenită, dar el era în mișcare, făcându-și loc printre mese ca să ajungă la mine.

— Ce cauți aici? l-am întrebat.

— Eu? Dar tu ce dracului cauți într-un asemenea loc? Și ce porți? a întrebat și a întins mâna spre mine.

M-a prins de biceps ca și cum ar fi vrut să mă îmbrățișeze, dar m-am opus.

— Aici lucrez, am răspuns și i-am pus mâna în piept.

Afară s-a auzit un motor de motocicletă ambalat și el a tresărit.

— Nu mai lucrezi. E caraghios. Ai demonstrat ce voiai să demonstrezi. Vii acasă.

— Acasă? am întrebat și am reușit să râd sec. Warner, mi-am vândut casa. Acum stau aici.

— Nu fi caraghioasă. Vii acasă cu mine.

Pentru că nu voiam să fac o scenă, am renunțat să mai încerc să mă extrag din strânsoarea lui.

— Ce vrei să spui? Nu mai suntem împreună.
— Ai fugit de la nuntă, după care mi-ai ignorat săptămâni la rând apelurile și e-mailurile. Ai vrut să demonstrezi ceva și ai reușit.
— Și ce anume crezi tu că am demonstrat?
I s-au dilatat nările și am observat că avea maxilarul încleștat. Se enerva, ceea ce mi-a întors stomacul pe dos.
— Ai vrut să văd cum e viața fără tine. Am priceput.
Ne bucuram de atenția totală a întregului bar.
— Warner, hai să stăm de vorbă în altă parte, i-am propus.
L-am tras dincolo de bar, pe coridorul spre toalete.
— Mi-e dor de tine, Naomi. Îmi lipsesc cinele împreună. Mi-e dor să vin acasă și să văd că mi-ai spălat toate rufele. Mi-e dor să te scot în oraș și să mă laud cu tine.
Am clătinat din cap, în speranța că o să găsesc vreo logică în capul meu. Nu-mi venea să cred că e aici.
— Uite ce e, a zis el, îmi cer scuze pentru ce s-a-ntâmplat. Băusem prea mult. N-o să se mai întâmple.
— Cum m-ai găsit? am întrebat, reușind în cele din urmă să mă smulg din strânsoarea lui.
— Mama e prietenă pe Facebook cu mama ta. A văzut niște poze pe care le-a încărcat mama ta.
De data asta mi-a părut rău că nu-i spusesem mamei exact de ce-am fugit de la nuntă. Dacă ar fi știut motivul pentru care l-am părăsit pe Warner, clar n-ar fi pus indicatoare spre încoace.
Warner m-a prins de încheieturi.
— Toate bune aici? a întrebat Max, ițindu-se în capul coridorului.
— Toate bune, am mințit eu.
— Vezi-ți naibii de treaba ta, a mormăit el fără să-și ia ochii de la mine.
— Warner!
Mi-am adus aminte toate micile insulte pe care le arunca în șoaptă, la adresa mea și a multor altora.
— Hai să mergem undeva unde putem sta de vorbă, a propus Warner și m-a strâns și mai tare de încheieturi.

— Nu. Trebuie să mă asculți. Nu merg nicăieri cu tine și categoric nu mă întorc la tine. S-a terminat. Relația noastră s-a terminat. Nu mai avem despre ce să discutăm. Du-te acasă, Warner.

S-a mai apropiat un pas.

— Nu plec nicăieri dacă nu vii cu mine.

Am simțit miros de alcool în respirația lui și am tresărit.

— Cât ai băut?

— Dă-o-n mă-sa, Naomi! Încetează să mai dai vina pentru orice pe un pahar, două. Și apoi, ți-am lăsat libertate și uite ce-ai făcut cu ea, a zis el arătând în jur. Tu nu ești așa. N-ai ce căuta într-un loc ca ăsta, cu oameni ca ăștia.

— Dă-mi drumul, Warner, i-am cerut calm.

În loc să mă elibereze, m-a împins în perete și m-a țintuit acolo.

Nu mi-a plăcut. Nu era ca atunci când mă înghesuia Knox și aveam toate simțurile pline de el, când voiam să fac orice să fiu mai aproape de el. Acum era altceva.

— Trebuie să pleci, Warner.

— Dacă vrei să plec, vii cu mine.

Am clătinat din cap.

— Nu pot să plec. Sunt la serviciu.

— Lasă dracului locul ăsta, Naomi. Dă-o dracului de criză de nervi. Sunt dispus să te iert.

— Ia-ți naibii mâinile de pe ea. Acum.

Mi s-au înmuiat genunchii când am auzit vocea lui Knox.

— Fă pași, cretinule! Nu te băga între mine și logodnica mea, a răspuns Warner.

— Nu-i cel mai inteligent răspuns, a comentat Lucian cu blândețe.

Stăteau în capul coridorului, iar Lucian ținea mâna pe umărul lui Knox. Nu-mi dădeam seama dacă-l ținea în loc sau îl asigura că-i apără spatele.

Și brusc Knox nu mai stătea în capul holului, iar Warner nu mai ținea mâinile pe mine.

— Lasă-l pe el primul, a strigat Lucian.

Warner și-a luat elan și am văzut cu groază cum îl lovește pe Knox cu pumnul și-i dă capul pe spate.

— Nu-i rău, a comentat Lucian, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, o întruchipare a relaxării.

Knox și-a lăsat pumnii să vorbească. Primul pumn a lovit în nas și am auzit trosnetul. Warner a ripostat orbește și a nimerit în umărul lui Knox. În timp ce lui Warner îi curgea sânge din nas, Knox a lovit încă o dată și apoi încă o dată, iar Warner s-a prăbușit. Lucian l-a tras înapoi înainte să apuce să continue.

— Ajunge, a zis el calm, în timp ce Knox se zbătea să se elibereze. Vezi de Naomi.

Când mi-a auzit numele, și-a dezlipit privirea de fostul meu logodnic și s-a uitat la mine.

— Ce dracu'? a mârâit Warner când Lucian l-a ridicat în picioare. Îmi sun avocatul! O să fii la pușcărie până dimineață!

— Succes! Frate-su e comandantul poliției, iar avocatul meu e de zece ori mai scump ca al tău. Ai grijă la ușă, l-a avertizat Lucian.

După care a deschis ușa de la bucătărie chiar cu fața lui Warner. Din bar s-au auzit ovații când au intrat cei doi.

Și atunci nu m-am mai gândit cine o să curețe petele de sânge de pe geam, pentru că în fața mea a apărut Knox, cu o falcă-n cer și alta-n pământ.

35. Toată povestea și un happy-end

Knox

— Trebuie să mă duc la baie, a anunțat Naomi și a dispărut la toaletă.

— Fir-ar să fie, am mormăit eu, încleștându-mi pumnii.

Simțeam adrenalina și furia curgându-mi prin vene și dându-mi sângele în clocot.

M-am gândit să intru pe teritoriul interzis după ea, dar Max, Silver și Fi mi-au luat-o înainte.

— Nu puteți să plecați toate în același timp din bar, ce dracu'? le-am strigat prin ușă.

— Du-te naibii, Knoxy. Ne ocupăm noi, mi-a răspuns Fi.

— Și noi ne ocupăm de asta, a declarat Wraith, aruncându-și un șervet pe umăr și intrând după bar. O să primiți toți bere sau shoturi, fin'că nu știu cum naiba să torn altceva.

Dinspre mulțime s-au auzit urale zgomotoase.

Ușa bucătăriei s-a deschis și a apărut Milford, bucătarul, cu două coșuri de friptură de vită și nachos într-o mână și o pungă cu gheață învelită într-un prosop în cealaltă. Mi-a aruncat gheața, după care a fluierat de mi-a spart timpanele.

Sloane a sărit și a luat coșurile.

— Hei! Cine are nachos?

S-au ridicat mâini în tot barul.

— Dacă aflu că vreunul dintre voi minte, vă fac viața un iad cu mâna mea un an întreg.

Sloane nu era o bibliotecară cu maniere elegante. Avea un temperament legendar și, când o stârneai, devenea un uragan de categoria 5.

Au mai rămas ridicate doar două mâini în tot barul.

— Așa-i mai bine, a comentat ea.

— Ne ocupăm noi, șefu'. Vezi de doamna ta, a insistat Milford.

— Lucian a…

— Domnul Rollins a ieșit cu gunoiul, a răspuns el cu un rânjet, după care s-a dus înapoi în bucătărie.

Aș fi vrut să intru în baie, dar mi-era teamă că nu mă lasă gașca de femei. Puteam să pocnesc un nenorocit fără să stau pe gânduri, dar aveam destulă minte ca să fiu puțin îngrozit de femeile de la Honky Tonk.

— Naomi, am zis bătând cu pumnul în ușa băii. Dacă nu ieși de-acolo, fie intru eu, fie mă duc și-i mai dau o lecție de bun-simț nenorocitului.

Ușa s-a deschis și Naomi, cu rimelul întins, s-a încruntat la mine.

— Nu faci așa ceva!

M-am simțit ușurat și m-am rezemat de ea.

— Acum o să te ating, pentru că am nevoie. Și te avertizez dinainte, pentru că dacă te ating și tu tresari, o să mă duc în parcare și o să încep să-l pocnesc până n-o să mai fie în stare să atingă niciodată o femeie.

A făcut ochii mari, dar a încuviințat.

— Suntem OK? am întrebat.

A dat din nou din cap.

Din punctul meu de vedere, era suficient. Am tras-o pe lângă toalete și biroul lui Fi, până în coridorul următor, care ducea la biroul meu.

— Nu pot să cred ce s-a-ntâmplat, a gemut ea. Mi-e îngrozitor de jenă.

Nu-i fusese jenă. Fusese îngrozită, la naiba. N-o să uit cât trăiesc privirea pe care-o avea când am ajuns pe coridor.

— Ce tupeu pe el să vină aici, să spună că mă vrea înapoi pentru că-i e dor să fac curat după el!

Am strâns-o de mână.

— Fii atentă, Daisy!

— La ce? La cum i-ai făcut fața varză? Crezi că i-ai spart nasul?

Știam că i l-am spart. Asta și era ideea.

— Fii atentă la asta, am repetat și am arătat spre tastatura de lângă ușă. 0522.

S-a uitat la tastatură și după aia la mine.
— De ce-mi dai codul?
— Dacă apare individul ăsta sau oricine altcineva pe care nu vrei să-l vezi, vii aici și bați 0522.
— Eu încerc să fac o cădere nervoasă și tu vrei să țin minte cifre.
— Tastează codul, Naomi.
A făcut ce i-am zis, bombănind despre ce pacoste sunt bărbații. Și nu greșea.
— Bravo. Vezi luminița verde?
A dat din cap.
— Deschide ușa.
— Knox, trebuie să mă întorc. O să vorbească lumea. Am șase mese, mi-a spus, cu mâna deasupra clanței.
— Trebuie să deschizi ușa aia, la dracu', și să-ți tragi sufletul.
Ochii ăia căprui s-au căscat și am simțit cum ritmul lumii încetinește și apoi se oprește de tot. Momentul ăla, când s-a uitat la mine cu speranță, încredere și doar un picuț de dorință, a avut efecte. Efecte pe care nu voiam să le analizez, pentru că erau plăcute și nu voiam să pierd timpul întrebându-mă cum ar putea să meargă prost.
— OK, a zis ea până la urmă și a deschis ușa.
Am tras-o peste prag și am închis ușa în urma noastră.
— Uau. Fortăreața solitudinii, a zis ea cu respect.
— E biroul meu, am răspuns eu sec.
— E refugiul tău. Bârlogul tău. N-are voie nimeni în afară de Waylon aici. Și tocmai mi-ai dat codul.
— Nu mă face să regret, am replicat, mișcând-o până a ajuns cu spatele la ușă și luptându-mă cu dorința s-o iau în brațe și s-o țin strâns.
— O să încerc, mi-a promis cu un oftat.
— Ce s-a întâmplat acolo a fost o porcărie, am început eu și i-am luat capul în mâini.
A tresărit.
— Știu. Îmi pare tare rău. Habar n-aveam că vine. N-am mai vorbit cu el de la repetiția cinei. Am încercat să-l duc departe de clienți și să rezolv în particular, dar…

— Iubito, dacă te mai aduce vreodată un bărbat în situația asta, vreau să-l pocnești cu genunchiul în ouă cât de tare poți tu și, când se apleacă, să-i tragi un genunchi și în nas. După aia, fugi cât te țin picioarele. Mă doare undeva dacă te dai în spectacol. Îmi pasă că am intrat în barul meu și am găsit un bărbat cu mâinile pe fata mea.

Buza de jos a-nceput să-i tremure și nu voiam decât să pun mâna pe Warner Cum Mama Mă-sii Îl Chema și să-l dau cu capul de un geam.

— Îmi pare rău, a șoptit Naomi.

— Iubito, nu vreau să-ți pară rău. Nu vreau să fii speriată. Vreau să fii la fel de ofticată ca mine că un nemernic și-a imaginat că poate să-și pună mâinile pe tine. Vreau să știi care-i valoarea ta, așa ca nimeni sănătos la cap să nu-și imagineze vreodată că poate să te trateze așa. Ne-am înțeles?

A dat șovăitor din cap.

— Bun. Cred că-i momentul să-mi spui toată povestea, Daze.

— Nu e nevoie să discutăm…

— Nu ieși de-aici până nu-mi spui tot. Și vreau să zic absolut tot.

— Dar nu suntem de fapt împre…

I-am acoperit buzele cu mâna.

— Ăăă, Naomi. N-are importanță ce zice o nenorocită de etichetă, țin la tine și dacă nu-ncepi acu' să vorbești, nu pot să fac ce trebuie ca să mă asigur că nu se mai întâmplă niciodată.

A rămas nemișcată multă vreme.

— Dacă-ți spun, mă lași să mă întorc la treabă? m-a întrebat vorbind printre degetele mele.

— Da, o să te las să te întorci la treabă.

— Dacă-ți spun, promiți să nu te duci după Warner?

Partea asta n-avea să-mi placă absolut deloc și știam.

— Da, am mințit.

— Bine.

Mi-am luat mâna de pe gura ei, iar ea a trecut pe sub brațul meu și s-a dus în mijlocul camerei, între birou și canapea.

— E vina mea, a început ea.

— Tâmpenii.

S-a întors și m-a fixat cu privirea.

— Nu-ți spun nimic dacă o să mă tot întrerupi ca moșii ăia de la balcon din *Muppets*. O să murim amândoi de foame aici și până la urmă o să simtă cineva mirosul de cadavre în descompunere și o să spargă ușa.

M-am sprijinit de birou și mi-am întins picioarele.

— Bine. Continuă cu aprecierile tale depreciative.

— Mișto aliterație!

— Vorbește, Daze.

A expirat îndelung.

— Bine. OK. Am fost împreună o vreme.

— Istorie. Asta e. Tu ai depășit momentul, el, nu.

A încuviințat.

— Am fost împreună suficient cât să mă gândesc la etapa următoare.

Mi-a aruncat o privire.

— Nu știu dacă știi, dar eu chiar bifez lucruri pe liste.

— Nu mai spune!

— Oricum, pe hârtie eram compatibili. Era logic. Era o relație logică. Și nu că nu făcea planuri pentru vacanțele de anul viitor. Dar nu se mișca pe cât de repede consideram eu că ar trebui.

— I-ai zis că sau trece la treabă, sau la revedere, am ghicit eu.

— Mult mai elocvent, evident. I-am zis că eu cred că avem un viitor împreună. Lucram la firma familiei lui și ne vedeam de trei ani. Pur și simplu, era logic. I-am spus că dacă nu vrea să fie cu mine, trebuie să mă lase în pace. Când, după câteva săptămâni, a împins peste masă o cutiuță de bijuterii, la restaurantul lui italienesc favorit, o parte din mine s-a simțit foarte ușurată.

— Și cealaltă parte?

— Cred că știa că era o greșeală.

Am clătinat din cap și mi-am încrucișat brațele.

— Iubito, știai cu mult înainte că e o greșeală.

— Păi, știi cum se spune despre privitul în urmă.

— Că te face să te simți ca un idiot?

I-am văzut buzele zvâcnind.

— Așa ceva. Nu prea vrei să auzi ce urmează.

— Hai, spune până la capăt, am mârâit. Mi-am descărcat tot sufletul în fața ta în noaptea când a fost împușcat Nash. O să fim chit.

A oftat și am știut că învinsesem.

— Am început să planificăm nunta. Și când spun „să planificăm“, mă refer la mine și la maică-sa, pentru că el era ocupat la serviciu și nu voia să aibă de-a face cu detalii. Se întâmplau diverse la firmă și era foarte stresat. A început să bea mai mult. Să se răstească la mine pentru nimicuri. Am încercat să mă descurc mai bine, să fac mai multe, să am mai puține așteptări.

Mă mâncau palmele să-l strâng de gât pe dobitoc.

— Cu vreo lună înainte de nuntă, ieșiserăm la cină cu un alt cuplu și el băuse prea mult. Am condus eu spre casă și el m-a acuzat că am flirtat cu celălalt tip. Am râs, pentru că era absurd. Lui nu i s-a părut amuzant. A…

S-a oprit și s-a înfiorat.

— Spune! i-am cerut dur.

— A… m-a luat de păr și mi-a tras capul pe spate. Am fost așa de surprinsă, că am virat și aproape că am lovit o mașină parcată.

Am avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu sar de pe birou și să plec în trombă în parcare ca să-l cotonogesc pe nenorocit.

— A zis că n-a vrut, a continuat ea, de parcă nu tocmai declanșase o bombă cu ceas în mine. Mi-a cerut mii de scuze. Mi-a trimis zilnic flori o săptămână întreagă. „A fost stresul“, a zis. Încerca să obțină o promovare ca să ne asigure viitorul.

Mă sufocam de furie înăbușită și nu știam sigur cât o să mă mai pot preface că sunt calm.

— Ziua nunții era foarte aproape și el părea că regretă sincer. Am fost destul de proastă, destul de nerăbdătoare să trec la etapa următoare, că l-am crezut. Totul era bine. Mai mult decât bine. Până în seara repetiției.

Mi-am înfipt degetele în biceps, în timp ce Naomi a început să se plimbe de colo-colo prin fața mea.

— A apărut la repetiție duhnind ca un butoi și a mai băut câteva pahare și la cină. Am auzit-o pe maică-sa făcând comentarii meschine despre cum și-ar fi dorit să poată invita mai multă lume, dar n-a putut, pentru că nu-și permiteau ai mei.

Maică-sa nenorocitului părea să aibă și ea nevoie de câteva șuturi.

— M-am înfuriat așa de tare, că am deschis discuția când am plecat de la restaurant.

S-a cutremurat și a început să-mi fie teamă că dacă mai scrâșnesc mult, o să-mi fac praf plombele.

— Slavă Domnului că eram singuri în parcare. Părinții mei plecaseră deja, iar Stef și restul invitaților erau încă înăuntru. Era așa de furios, de parcă ar fi apăsat un comutator. Nu mă așteptam.

A închis ochii și am știut că retrăia momentul ăla.

— M-a plesnit peste față. Tare. Nu suficient de tare să mă dea jos, dar suficient cât să mă umilească. Am rămas acolo în stare de șoc, cu mâna la obraz. Nu-mi venea să cred că a făcut așa ceva.

Nu cred că-și dădea seama, dar și-a dus mâna la obraz, ca și cum încă mai simțea palma.

Nu mai puteam să mă abțin. M-am întors spre ușă și era cât pe ce să smulg clanța când i-am simțit mâinile pe spate.

— Knox, unde te duci?

Am apăsat clanța și am deschis ușa.

— Să sap un mormânt superficial, ca să am unde să-l pun după ce mă satur de dat pumni.

Și-a înfipt unghiile în pielea mea prin tricou și m-a făcut să simt și altceva în afară de furie.

— Nu mă lăsa singură, a zis și s-a lipit de spatele meu.

Mama mă-sii.

— A început să se plimbe în sus și-n jos și să țipe. Era vina mea, mi-a spus. Nu era pregătit să se căsătorească. Avea obiective de atins înainte să se concentreze asupra vieții personale. Era vina mea că-l presasem. El nu-și dorea decât să-mi ofere tot ce voiam, și uite la mine, cum mă plângeam în seara de dinainte de nunta pe care el n-o voia.

— Astea-s tâmpenii cât casa, Naomi, și știi și tu foarte bine.
— Mda, a scâncit ea și și-a sprijinit fruntea de omoplații mei.
Am simțit cum mi se umezește bluza de la lacrimile ei.
Fir-ar să fie!
M-am întors s-o iau în brațe și i-am lipit fața de piept. Respira întretăiat.
— Iubito, mă omori.
— Mi-e îngrozitor de jenă, a șoptit ea. A fost o palmă. Nu m-a băgat în spital. Nu mi-a pus viața în pericol.
— Ceea ce nu înseamnă nici pe departe că ar fi în regulă. Un bărbat nu pune așa mâinile pe o femeie. Niciodată.
— Dar nici eu nu eram chiar nevinovată. Am încercat să oblig un bărbat să se însoare cu mine. Aproape că am zis „da" chiar și după ce m-a pocnit. Cât de jalnic e? Eram în subsolul bisericii, îmbrăcată cu rochia, și-mi făceam griji ce-o să creadă alții dacă nu merg până la capăt. Îmi făceam griji că-i dezamăgesc.
I-am șters cu degetul lacrimile care se prelingeau pe obraji și fiecare era ca un cuțit înfipt în inima mea.
— Tot nu știu dacă aș fi făcut alegerea bună în cazul în care nu m-ar fi sunat Tina să-mi spună că are probleme. Atunci am știut că n-o să merg până la capăt.
După tot ce făcuse Tina, măcar îi oferise lui Naomi scuza de care avea nevoie, când avea nevoie.
— Daisy, i-ai dat de ales. Nu contează cât de proaste sunt opțiunile. Tot el a avut de ales. Putea să-și petreacă restul vieții cu tine sau fără tine. El *nu* ți-a dat ție de ales când ți-a făcut rău.
— Dar ar fi trebuit să ascult ce încerca să-mi spună. Nu voia să-și ia un angajament, iar eu l-am obligat.
— A avut de ales, am repetat. Uite ce e, dacă un bărbat nu se implică total în relația cu o femeie, există un motiv. Poate caută ceva mai bun. Poate că e mulțumit de locul pe care-l are în lumea ta și nu vrea să-ți facă și ție loc în lumea lui. Oricum ar fi, nu merge înainte dacă nu e obligat. După care, chiar dacă te cere, chiar dacă vine la altar, o să insiste că n-a fost ideea lui. Se spală pe mâini de orice responsabilitate pentru toată relația. Dar ideea e că a avut de ales la fiecare pas. Nu l-ai forțat să facă nimic.

Naomi și-a coborât privirea.

— N-a crezut niciodată că sunt destul de bună pentru el.

— Iubito, adevărul e că nici în cea mai bună zi a lui n-o să fie destul de bun pentru *tine*, și, dar-ar dracii, știe foarte bine asta.

Deci o manipulase și încercase să arate că el e mai bun arătând că e mai puternic. Recurgând la forța fizică. Și mai departe n-ar fi fost decât tot mai rău.

— Fir-ar să fie, Knox! Nu poți să fii drăguț cu mine acum!

— *Nu* plânge. Nu mai vărsa nici măcar o lacrimă pentru un dobitoc care nu te-a meritat de la bun început. Sau o să-i rup ambele mâini și ambele picioare.

S-a uitat din nou în jos și apoi a ridicat privirea spre mine.

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că ești aici. Pentru că… ai grijă de mine și îmi rezolvi încurcăturile. Înseamnă foarte mult pentru mine.

I-am mai șters o lacrimă rătăcită.

— Ce-am zis eu despre lacrimi?

— Asta a fost pentru tine, nu pentru el.

În loc să mă duc după Warner și să-i trag un șut până îmi intra bocancul în el, am făcut ceva mai important. M-am aplecat spre gura ei.

S-a înmuiat imediat și s-a lipit de mine. S-a predat. Am răsucit-o până a ajuns din nou cu spatele la ușă.

— Knox? a șoptit.

Apoi mi-am apăsat genunchiul între coapsele ei și am lipit-o de ușă cu șoldurile, în timp ce i-am luat în stăpânire gura.

S-a topit lângă mine, dornică și nerăbdătoare.

Am simțit pe loc erecția.

Geamătul discret și sexy pe care l-a scos din fundul gâtului când m-am frecat de ea mi-a luat mințile. Am lins și am sărutat și am gustat până când tot aerul din jur era încărcat, până când pulsul meu s-a sincronizat cu bătaia inimii ei.

M-am opintit în ea de două, de trei ori, după care mi-am băgat mâna între noi și sub fusta aia pe care adoram s-o urăsc.

Când i-am găsit marginea de mătase a chiloților am gemut. Știam doar după atingere că era una dintre perechile pe care i le cumpărasem eu. Și-mi plăcea să știu că poartă ceva ce i-am dat eu, atât de aproape de piele, într-un loc pe care doar eu îl vedeam.

— Nu merită nicio secundă din energia ta. N-a meritat niciodată, am zis, trăgând chiloții într-o parte, mai mult grăbit decât delicat.

— Ce faci? a întrebat ea cu ochi strălucitori de dorință.

— Îți aduc aminte ce meriți.

Mi-am băgat două degete în locul ei cald și umed și i-am simțit țipătul în gură. Se strângea deja în jurul meu, implorând un orgasm.

— Vrei să mă opresc?

Tonul era mai dur decât avusesem de gând, dar nu puteam fi blând și galant când mă excitase în halul ăsta.

— Dacă te oprești, te omor, a gemut ea.

— Bravo, am răspuns și am mușcat-o ușor de gât.

I-am tras-o cu degetele, începând lent și continuând tot mai repede. Am privit-o în ochi cu o dorință obsesivă să văd cum o distruge orgasmul pe care i-l ofeream. Dar aveam nevoie de mai mult. Aveam nevoie s-o gust.

A scâncit când m-am lăsat în genunchi, iar scâncetul a devenit un geamăt surd când mi-am apăsat gura între picioarele ei.

— Călărește-mi mâna, Naomi! Călărește-o când te fac să termini. Adu-ți aminte cine ești! Ce meriți.

A fost ultimul ordin pe care i l-am dat, pentru că limba mea era ocupată s-o stârnească, desenând cercuri pe clitorisul ei sensibil. Avea un gust dumnezeiesc când se încorda peste fața mea.

Simțeam erecția zvâcnind în spatele fermoarului cu o dorință așa de intensă, că n-o recunoșteam. *A mea*. Voiam s-o revendic, s-o fac să fie a mea, ca să știe toți dobitocii că n-au nicio șansă.

— Knox, a gemut ea, și atunci am simțit cum îmi strânge și-mi trage degetele.

Era al naibii de frumos.

— Așa, iubito! am șoptit. Simte-mă în tine.

Am supt blând și mi-am văzut de treabă cu limba pe mugurele umflat.

A gemut sfâșietor și am simțit-o cum termină cu degetele mele în ea. Era un miracol. O operă de artă. Și nimeni n-o merita. Nici Warner. Nici chiar eu.

Dar faptul că nu meritam ceva n-avea să mă împiedice să-l iau.

Zvâcnirile s-au oprit. Strânsoarea s-a transformat în spasme fără vlagă, iar pe mine tot mă durea erecția. Voiam s-o pătrund și să-i simt ecourile orgasmului.

Însă m-a tras în picioare și i-am simțit degetele pe curea. M-am sprijinit cu palmele de ușă, iar ea mi-a eliberat cu respect erecția, după care s-a lăsat în genunchi.

— Nu e nevoie, Naomi, am șoptit, răgușit de dorință.

— Așa vreau.

Avea buzele întredeschise și i-am simțit răsuflarea pe coapsă. Am zvâcnit, iar ea a scos un sunet de aprobare și, înainte să apuc să spun sau să fac ceva, buzele alea roz perfecte se deschideau, iar vârful mi-a dispărut între ele.

A fost ca un fulger.

Ultimul meu gând coerent a fost că singurul lucru care l-a salvat pe Dobitocul Warner de bătaia vieții lui a fost gura perfectă a lui Naomi.

36. Spargerea

Knox

Nash a căscat și și-a trecut mâna peste față. Stătea la masă, în pantaloni de trening, cu tuleie vizibile pe fața lui de obicei bine bărbierită.

— Uite ce-i, ți-am zis. Nu-mi aduc aminte absolut nimic de când am fost împușcat. Nu-mi aduc aminte nici măcar când am oprit mașina.

Era după ora 2 noaptea, iar Lucian insistase să ne vedem și să discutăm despre ce se întâmplă.

Mi-am întors telefonul să văd dacă mi-a scris Naomi. Trebuia să-mi dea mesaj imediat ce ajungea acasă. După seara de care avusese parte, nu eram liniștit că o lăsasem să meargă singură acasă. Dar Lucian insista că trebuie să stăm de vorbă cu Nash.

— E normal? Să nu-ți aduci aminte? am întrebat.

Nash a ridicat din umărul sănătos.

— De unde mama dracului să știu? E prima dată că trage cineva în mine.

Era impertinent, dar sub ochi avea cearcăne care n-aveau nicio legătură cu ora.

Lucian, pe de altă parte, arăta de parcă abia își intra în ritm. Era îmbrăcat parțial cu alt costum scump. Cravata și haina erau întinse pe spătarul canapelei lui Nash. Și în copilărie dormea puțin și ușor. De câte ori rămânea peste noapte, era ultimul care adormea și primul care se trezea. Nu discutaserăm niciodată despre coșmarurile care-l țineau treaz noaptea. Nu era nevoie.

— Avem nevoie de înregistrarea de la camera de bord, a zis el.

S-a aplecat, cu coatele pe genunchi și un pahar de bourbon în mână.

Frate-miu clătina deja din cap.

— Du-te naibii, Luce. Știi că nu pot. E probă într-o anchetă în desfășurare. Știu că pentru voi doi legea nu înseamnă mare lucru…

— Avem același obiectiv. Să aflăm cine mama dracului a hotărât să bage două gloanțe în tine și să te lase să mori, am intervenit eu. În locul tău, nu m-ar deranja niște perechi de ochi și de urechi în plus.

Mi-am verificat iar telefonul. Niciun mesaj.

— Care-i problema ta? a întrebat Nash, arătând cu capul spre telefonul meu. Iar te bate Liza la *Words with Friends* de-ți sună apa-n cap?

— Naomi n-a ajuns încă acasă.

— E un drum de cinci minute, a remarcat Nash.

Lucian s-a uitat la mine.

— Nu i-ai zis?

— Ce să-mi zică?

— A apărut azi fostul lui Naomi la Honky Tonk. A pus mâinile pe ea. A speriat-o.

— Dumnezeule! Unde-ați pus cadavrul?

Lucian a zâmbit șmecherește.

— Nu-i nevoie să știi.

Nash s-a ciupit de puntea nasului.

— Chiar nu-mi trebuie toată hârțogăria aia.

— Calmează-te, i-am spus. Nu-i mort. Dar dacă-și mai arată vreodată mutra în orașul ăsta, nu promit nimic.

— Knox i-a acordat dreptul la prima lovitură, de față cu martori.

— Și ce-a mai făcut de față cu martori? I-a rupt gâtul?

— Doar nasul cretinului. L-am dus în parcare și l-am ajutat să înțeleagă că dacă se mai apropie vreodată la 150 de kilometri de Naomi, avocatul meu o să considere un obiectiv personal să-l bage în faliment împreună cu familia lui și cu firma familiei lui.

— Și Luce l-a mai dat și cu capul de ușa bucătăriei, am adăugat eu vesel și dornic să-i recunosc meritele.

Frate-miu a luat bourbonul neatins pe care i-l pusese în față Lucian și l-a dat pe gât.

— Fir-ar al naibii! Nu-mi place când sunt lăsat pe dinafară.

— N-ai pierdut mare lucru, l-am liniștit eu.
— Tu ce dracu' cauți aici? m-a întrebat el.
— Mă zgâiesc la două pacoste.
— Ce dracu' cauți aici, să te uiți la noi, când ar trebui să fii acasă cu ea? Probabil că e dată peste cap de toată povestea. Speriată. Jenată. Îngrijorată de cum o să dea la audierea pentru tutelă. E ultimul lucru de care are nevoie, după toată mizeria cu Tina.
Nu-mi plăcea cât de bine o cunoștea frate-miu pe Naomi.
— E în regulă. Am stat de vorbă. Mă duc la ea imediat ce îți bagi mințile în cap și ne dai înregistrarea de pe camera de bord.
— Ce mizerie cu Tina? a întrebat Lucian.
Nash tocmai îl punea la curent cu detaliile despre spargeri când mi-a sunat telefonul. Numai că n-am sărit de pe scaun să răspund.
— Era și cazul, Daisy!
— Knox?
Mi s-a zbârlit părul pe ceafă când am auzit cum îmi rostește numele.
— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat în timp ce-mi luam deja cheile.
Nash și Lucian s-au ridicat și ei.
— A fost cineva aici. A intrat cineva. E un dezastru. O să-mi trebuiască o veșnicie să fac curat.
— Ieși din casă! am mârâit.
Lucian își punea haina, iar Nash făcea tot ce putea să-și tragă o cămașă pe el. I-am aruncat adidașii.
— Nu-i nimeni aici. Am verificat.
— O să discutăm noi și despre asta, am asigurat-o sumbru. Acum du-te înapoi în mașină, încuie naibii ușile și mergi la Liza. Nu cobori din nenorocita aia de mașină până nu iese taică-tu să te ia.
— Knox, e toiul nopții…
— Mă doare undeva și dacă-i în toiul colonoscopiei. Treci în mașină în clipa asta! Închid acum și vreau să-l suni pe Nash. Rămâi la telefon cu el până îl sun eu pe taică-tu.
— Knox…
— Nu te contrazice cu mine, Naomi. Urcă odată în mașina aia!

Am auzit-o mormăind și după aia sunetele grăitoare ale motorului pornit.
— Bravo! Acum sună-l pe Nash.
Am închis înainte să apuce să mai spună ceva și am căutat în telefon numărul lui Lou.
— Căsuța? a întrebat Nash.
I s-a luminat ecranul telefonului și am văzut numele lui Naomi.
— Da.
— Îl duc eu pe Nash, a anunțat Lucian luând cheile din cuierul de lângă ușă.
— Nu poți să conduci mașina de poliție, Luce, a protestat Nash.
— Ia să mă vezi!
— Alo, Lou? Avem o problemă.

Am plecat în trombă, de parcă eram într-o urmărire în viteză, cu mine în frunte, urmat de Lucian și Nash, care veneau într-un SUV al departamentului de poliție din Knockemout, cu semnalele luminoase pornite.
Am strâns mâinile pe volan când am văzut pe toată lumea, inclusiv câinii, pe prispa Lizei. Ce anume din „stați naibii în casă" nu înțeleseseră?
Am frânat brusc în fața căsuței lui Naomi, iar Lucian a oprit lângă mine.
M-am întors spre el.
— Te rog, fă-mi un serviciu și trimite-i pe toți înăuntru, să nu mai stea pe-aici și să aștepte să înceapă cineva să-i ia la țintă.
Fără niciun cuvânt, Lucian a încuviințat și a dispărut în noapte.
— Întăririle sunt pe drum, mi-a spus Nash în timp ce urcam în grabă treptele.
Ușa de plasă era atârnată într-o balama, iar ușa de dincolo de ea era larg deschisă.
— Naomi a zis că nu-i nimeni înăuntru.
— Și ea de unde știe? a întrebat Nash, părând aproape la fel de ofticat ca mine.

— Pentru că înainte să mă sune, s-a plimbat prin casă cu un cuțit de pâine în mână.
— O să aveți o discuție pe tema asta, nu?
— Tu ce crezi?
— Cred că o să aveți o discuție.
Trebuia să recunosc că era destul de plăcut că-mi recuperasem fratele.
— Fir-ar al naibii! am zis când am intrat.
„Dezastru“ era puțin spus. Pernele de pe canapea erau aruncate pe podea. Sertarele biroului fuseseră scoase și golite pe jos. Garderoba era deschisă și tot ce fusese înăuntru era împrăștiat prin living.
Dulapurile și sertarele de la bucătărie erau golite toate. Ușa frigiderului era deschisă și jumătate din mâncare era aruncată pe linoleum.
— Cineva a fost ofticat rău și grăbit, a remarcat Nash.
Am luat-o în sus pe scară, încercând să-mi țin sub control furia. Naomi fusese agresată de două ori în aceeași seară, și de fiecare dată eu fusesem cu un pas în urmă. Mă simțeam… neajutorat, inutil. De ce ajutor îi eram dacă n-o puteam ține în siguranță?
L-am auzit pe frate-miu pe scară în urma mea, urcând mai încet ca mine.
Am văzut pilota roz a lui Waylay pe hol și m-am dus spre camera ei. Era mai rău ca la parter. Hainele ei noi erau scoase din dulap și comodă. Așternutul fusese smuls, iar salteaua era întoarsă și sprijinită de perete. Ramele tablourilor care atârnaseră pe pereți de când mă știam erau pe podea. Câteva erau sparte.
— Fostul sau sora? s-a întrebat Nash cu voce tare.
Dormitorul lui Naomi fusese scotocit în grabă. Așternutul luat de pe pat, dulapul deschis și golit. Ca și măsuța de toaletă.
Pe blat era o amestecătură de cosmetice pe care mă îndoiam că o făcuse Naomi. Pe oglindă era scris cu ruj CURVĂ.
Am văzut roșu, și n-avea nicio legătură cu nuanța rujului.
— Stai calm, m-a sfătuit Nash. Nu-i de niciun ajutor dacă o iei pe arătură și faci o criză de nervi.

Am scotocit prin toate colțurile la etaj ca să ne asigurăm că nu e nimeni. Când am coborât la parter, Nash era palid și transpirat, iar în față mai trăseseră două mașini de poliție, care luminau pădurea din jur în albastru și roșu.

Am ieșit pe terasa din față ca să-mi îndes niște aer curat în plămâni și să-mi pot înăbuși furia tot mai mare.

Și atunci am văzut-o, stând pe drumul de pământ, îmbrăcată cu uniforma de la bar și o cămașă de flanel veche de-a lui bunică-miu deasupra. Waylon i se sprijinea de gambă, cât de protector poate să fie un baset.

Nici măcar nu mi-am dat seama când am luat-o la fugă pe trepte. Știam doar că eram tras spre ea.

— Ești bine? m-a întrebat ea, părând îngrijorată.

Am clătinat din cap și am cuprins-o cu brațele.

Ea mă întreabă pe *mine* dacă sunt bine.

— Sunt bine, am mințit.

37. Ras și frezat

Naomi

— Unde mergem? l-am întrebat pe Knox când am lăsat în urmă Knockemout.

— Mergem la cumpărături? s-a interesat Waylay plină de speranță de pe bancheta din spate.

Primise bine vestea că ne mutăm deocamdată la Liza J. Sigur, o mințisem în față și-i spusesem că aveam gândaci la căsuță și trebuia să stăm cu ceilalți la Liza câteva zile.

Iar ea era încântată de sejurul prelungit.

Pe de altă parte, alor mei nu le era ușor. Nu că eram cu toții sub același acoperiș; erau în al nouălea cer pe tema asta. Însă Knox insistase să spun adevărul. Tot adevărul, începând cu motivele pentru care fugisem de Warner.

În timp ce mama i-a scris un mesaj pe Facebook în termeni foarte fermi mamei lui Warner, la ora 4 dimineață, Knox trebuise să-l țină efectiv pe tata ca să nu plece după fostul meu logodnic.

Tata se calmase considerabil după ce Lucian îl asigurase că Knox nu numai că a șters pe jos cu el, dar i-a mai spart și nasul pe deasupra.

Adevărul doare, așa mă și așteptasem, și de-asta nici nu-l împărtășisem de la bun început. Însă părinții mei făcuseră față bine.

În timp ce mâncam clătitele făcute de mama ca să-și calmeze anxietatea, am stat de vorbă până aproape la 5 dimineața, după care am mers la culcare cu Knox în dormitorul lui din copilărie. Eram convinsă că n-o să pot să dorm, dar după ce și-a pus brațul greu peste mine și m-a tras lângă el, am căzut într-o uitare fără vise și așa am rămas până la 10.

M-am trezit singură, pentru că Knox plecase în oraș ca s-o ia pe Waylay de la petrecere.

Am ieșit cu stacana de cafea pe veranda din față și i-am așteptat, gândindu-mă cum omul ăsta tot muta limitele înțelegerii noastre. Iar când s-au întors, când Knox și-a pus mâna pe creștetul blond al lui Waylay, a ciufulit-o și i-a dat un ghiont plin de afecțiune, mi-am dat seama cât de neclare deveneau aceste limite în sufletul meu. Intrasem în belea. Și n-avea nicio legătură cu spargerea dată de sora mea infractoare sau cu fostul logodnic.

Mă îndrăgosteam de bărbatul de care jurasem să nu mă îndrăgostesc. Dar Knox făcea în așa fel încât să-mi fie imposibil să nu mă îndrăgostesc. Să fie inevitabil.

Din nefericire, în momentul ăla, a apărut asistenta socială, pregătită să facă ancheta la domiciliu despre care uitasem complet. Nu mi-am închipuit expresia de surprindere de pe chipul doamnei Suarez când am încercat s-o mân pe Waylay în casa Lizei și i-am îndrugat o scuză vagă că nu eram pregătite pentru vizită.

Din fericire, a intervenit din nou Knox, trimițând-o pe nepoată-mea în bucătărie să ne-aducă niște cafea pentru drum. Când Waylay era destul de departe ca să nu mai audă, el a fost cel care i-a explicat doamnei Suarez situația.

Nu îmi plăcea deloc ce însemna asta pentru audierea de custodie.

— Nu mergem la cumpărături, i-a răspuns Knox lui Waylay în timp ce intra pe breteaua spre autostradă.

— Pentru ce-s toate chestiile alea din spate? a întrebat ea.

Eram și eu curioasă, dincolo de grijile pe care mi le făceam întrebându-mă ce părere avea asistenta noastră socială că lăsasem să se petreacă mai multe spargeri la noi acasă. Înainte să pună prelata peste platforma camionetei, zărisem o grămadă de pungi de cumpărături.

— Provizii, a răspuns el misterios.

I-a sunat telefonul și am văzut pe ecran numele lui Jeremiah.

— Da, a răspuns Knox.

Omul ăsta chiar nu era pasionat de palavre.

— Ajungem în circa 45, a adăugat el. Da. Ne vedem acolo.

S-a dovedit că „acolo“ era Hannah’s Place, un cămin pentru persoane fără adăpost aflat la periferia Washingtonului.

Era o clădire mai nouă de cărămidă, pe un teren întins îngrădit. Knox a intrat pe poartă și a întors spre intrare, unde l-am văzut pe Jeremiah sub o copertină.

— Au ajuns rezervele, a remarcat Jeremiah cu un rânjet în timp ce coboram. Mișto freză, Way.

Waylay și-a pus mândră mâna pe codița împletită pe care și-o ridicase în jurul capului, ca pe o coroană.

— Mersi.

Femeia de lângă Jeremiah era scundă, îndesată și foarte, foarte curajoasă, pentru că s-a repezit direct la Knox și l-a îmbrățișat strâns.

— Uite-l și pe al doilea frizer favorit al meu! a zis ea.

Knox a strâns-o și el în brațe.

— Cum am căzut pe locul doi de data asta?

Femeia s-a lăsat puțin pe spate și a zâmbit diabolic.

— Jer mi-a adus două sute de suluri de hârtie igienică.

— Vedem noi ce părere ai după ce te uiți la ce ți-am adus eu.

— Văd că mi-ai adus doi voluntari noi.

— Shirley, ți le prezint pe Naomi și Waylay. Shirley a renunțat la un salariu de peste un milion într-o corporație ca să administreze adăpostul ăsta.

— Cui îi trebuie săli de consiliu și birouri pe colț când poți să-ți petreci timpul făcând bine? a comentat Shirley și ne-a strâns mâinile.

— Mă bucur de cunoștință, i-am răspuns eu.

— La fel. Mai ales dacă veniți cu mână de lucru și nu vă deranjează să aprovizionați rafturile și să umpleți cutii.

— Suntem și pregătite, și în stare, am răspuns, dându-i un cot lui Waylay, care părea puțin îmbufnată.

— Pune-le unde vrei, a zis Knox. Mă instalez și eu și după aia putem începe.

Waylay și cu mine am mers după Shirley înăuntru.

— Preferam să mergem la cumpărături, mi-a șoptit Waylay.

— Poate găsim un mall după aia, i-am răspuns și am strâns-o de umeri.

Un lucru era sigur: Knox Morgan era plin de surprize.

— Mi se pare destul de tare ce fac ei acolo, a spus Waylay în timp ce-i urmăream prin ferestrele înalte pe Knox și Jeremiah la treabă în frizeria lor improvizată.

Timp de două ore, am sortat împreună cu alți voluntari mâncare și haine donate, iar Knox și Jeremiah s-au ocupat de un șir nesfârșit de locatari ai adăpostului, pe scaunele instalate sub copertina de pe trotuar.

Era o zi frumoasă de început de toamnă, iar atmosfera era de sărbătoare.

Personalul, voluntarii și locatarii formaseră un fel de familie mare și indisciplinată, care făcea ca ideea de lipsă a adăpostului să pară o provocare ce trebuie depășită, nu un stigmat consolidat.

Knox și Jeremiah prefăceau părul neîngrijit, nestăpânit și zbârlit în freze lucioase și elegante. Și mi-am dat seama că astfel schimbau și felul în care se vedea fiecare dintre beneficiari.

În momentul ăsta, Jeremiah trecea cu un brici peste părul negru al unui băiețel, făcându-l să chicotească aproape fără întrerupere. Bărbatul din scaunul lui Knox avea o barbă lungă și neîngrijită și păr cărunt fragil. Fața lui bronzată avea cute adânci, iar umerii îi erau lăsați. Purta pantaloni de trening curați și o bluză cu mâneci lungi, ambele cu câteva numere prea mari.

Stătea cu ochii închiși, părând să se bucure de o clipă de extaz total, în timp ce Knox îi punea un prosop cald pe față și se pregătea să-l bărbierească.

— Da, e destul de tare, am fost de acord și am mângâiat-o pe cap.

— Ăștia doi fac așa o dată pe lună de ani de zile, a intervenit Shirley, ivindu-se lângă mine. Locatarii noștri se aleg cu tunsori de 200 de dolari, care categoric schimbă felul cum îi văd alții. Ne considerăm foarte norocoși că i-am atras atenția lui Knox Morgan cu ce facem aici.

Mă întrebam dacă și pe clădirea asta se află numele lui. Și dacă da, îl deranja mai puțin decât la secția de poliție?

L-am privit cum dădea deoparte prosopul cu un gest larg, făcându-l pe bărbatul de pe scaun să zâmbească larg.

— Ți-am adus o cafea.

Când m-am ridicat de la masa unde împătuream tricouri, în fața mea s-a materializat un pahar de cafea imens.

Knox era lângă mine și avea în mână un al doilea pahar, mai mic, iar în ochi, privirea aia care-mi făcea inima să tresalte în piept.

Omul ăsta jucase azi rolul eroului pentru mai mult de douăzeci de oameni — fără să mă pun la socoteală și pe mine —, după care dăduse fuga să-mi aducă mie o vadră de cafea.

Am simțit un val cald, luminos care mi-a înmuiat genunchii.

— Mersi, i-am zis cu ochii umezi.

— Ce dracu', Daze?

Bineînțeles că băgase de seamă că eram cât pe ce să plâng în cafea. Pentru că el observa totul.

— Iubito, ce s-a-ntâmplat? Ți-a zis cineva ceva?

Se încrunta spre geam, parcă în căutarea cuiva pe care să dea vina.

— Nu! l-am asigurat. Doar că… E… extraordinar, Knox. Știi, nu?

— E o tunsoare, Naomi, a ripostat el sec.

Am clătinat din cap. Ca femeie, înțelegeam implicit că o tunsoare era rareori doar o tunsoare.

— Nu. E mai mult de-atât. Schimbi felul cum îi vede lumea pe fiecare dintre oamenii ăștia. Și schimbi felul în care se văd ei.

— Taci din gură! m-a pus el la punct morocănos.

Dar i s-a ridicat colțul gurii, apoi mi-a luat cafeaua din mâini și a pus-o pe masă, lângă un teanc de tricouri, după care m-a tras spre pieptul lui.

— Tu să taci, i-am răspuns eu și mi-am pus mâinile pe umerii lui.

— Unde-i Way? m-a întrebat, căutând-o cu ochii ăia albaștri ai lui.

Fir-ar să fie!

Lumina aia aurie idioată se întorsese și amenința să-mi sfârtece pieptul. Omul ăsta își petrecuse ziua tunzând femei și bărbați fără adăpost. După care îmi adusese mie cafea și acum era în alertă, ca să se asigure că Waylay e în siguranță. Era la fel de protector cu ea cum era și cu mine.

Eram pierdută.

— E acolo, cu Shirley, i-am răspuns, arătând spre terenul de joacă, unde Waylay dădea în leagăn o fetiță, iar Shirley organiza un fel de joc.

Waylay ne-a văzut privind-o și ne-a făcut semn.

I-am răspuns, în timp ce lumina caldă din piept refuza să dea înapoi.

Trebuia să plec de-aici. Departe de brațele astea puternice, ca să-mi pot aduce aminte de ce n-avea cum să meargă între noi. De ce nu eram cu adevărat împreună.

Pentru că el n-a vrut. Pentru că atunci când vine vorba, nimeni nu mă alege de fapt pe mine.

Vocea aia micuță și răutăcioasă și-a făcut treaba și mi-a spart ca o săgeată balonașul de speranță.

Knox s-a încordat lângă mine și am simțit că mă strânge mai tare.

— Ești bine? l-am întrebat.

— Ți-ai tras fetiță, Knox? s-a auzit o voce subțire și pițigăiată.

M-am întors în brațele lui și l-am văzut pe bărbatul care stătuse mai devreme pe scaunul lui Knox. În loc să arate ca un suflet pierdut, acum părea cu câțiva ani mai tânăr. Un vulpoi cu părul tuns scurt și dat pe spate și cu barba îngrijită și cenușie pe maxilarul puternic.

Brațele lui Knox s-au strâns și mai tare în jurul meu, lipindu-mi spatele de el.

— De fapt, două, am răspuns eu zâmbind și arătând spre Waylay, care chicotea de ceva ce-i zisese un băiat de vârsta ei.

— Drăguță, a remarcat omul. Ca maică-sa.

Teoretic, aș fi putut să-l corectez. Dar cum mama lui Waylay era geamăna mea identică, am hotărât s-o iau ca pe un simplu compliment, așa cum și fusese gândit.

— Mulțumesc.
— Păi, nu faci și tu prezentările? l-a întrebat pe Knox în timp ce se scărpina pe braț.

Mișcările lui aveau o ușoară instabilitate.

Au trecut câteva secunde de tăcere stânjenitoare, pe care m-am simțit obligată s-o întrerup.

— Eu sunt Naomi, am zis și i-am întins mâna.

— Naomi, a repetat el. Eu sunt…

— E Duke, l-a întrerupt Knox.

Duke a dat din cap și și-a coborât o clipă privirea.

— Mă bucur de cunoștință, Duke, am spus eu, cu mâna tot întinsă.

— Atunci plăcerea e de partea mea, a răspuns el în cele din urmă.

Mi-a strâns mâna și i-am simțit palma aspră și caldă. Avea niște ochi remarcabili, de culoarea argintului pur.

— S-ai grijă de ele, Knox, a spus el în cele din urmă.

Knox a mârâit un răspuns și m-a tras un pas în spate, iar mâna mi-a alunecat din strânsoarea lui Duke. Bărbatul a plecat târșâindu-și picioarele spre bucătăria mare.

— Plecăm, a anunțat Knox. Du-te și ia-o pe Way.

Îl enervase ceva. Foarte bine. Asta o să mă împiedice să mă îndrăgostesc lulea de el.

Fără niciun cuvânt, am luat cafeaua pe care mi-o adusese și m-am dus afară s-o chem pe Waylay.

Am convins-o să plece de pe terenul de joacă spunându-i că e timpul să mergem acasă. În timp ce ne luam la revedere, l-am zărit pe Knox cu Duke lângă camionetă.

Îi dădea un rucsac care arăta plin ochi și aveau o discuție care părea aprinsă. Duke tot dădea din cap, se uita în jos și se scărpina absent pe braț.

N-a ridicat privirea până când Knox i-a întins un plic alb și i-a zis ceva.

— Cu cine vorbește Knox? a întrebat Waylay.

— Un bărbat pe care-l cheamă Duke. L-a tuns mai devreme.

— E în regulă?

Nu știam dacă se referă la Knox sau la Duke.

— Nu știu, scumpo.

38. B.I.N.E

Knox

Am dat-o-n bară deja din atâtea puncte de vedere, că nu mă puteam împiedica să agravez situația. Chiar și când știam ce trebuie să fac mai departe.

— Knox, a gemut Naomi, cu vocea înăbușită de o pernă.

De data asta, nu țipa de frustrare. Se străduia să nu facă zgomot în timp ce i-o trăgeam acasă la bunică-mea. În dormitorul unde crescusem.

Stătea sprijinită în mâini și genunchi, în fața mea.

Credeam că o să fie mai ușor dacă nu-i văd ochii. Dacă nu văd cum devin sticloși, cu pleoapele grele, când o aduceam la orgasm ultima oară.

Greșisem al naibii de tare.

Am strâns-o mai tare de ceafă și nu m-am mai împins în ea, ceea ce m-a costat. Dar merita, ca să rămân acolo, intrat cu totul în ea.

Am simțit-o cutremurându-se lipită de mine, în jurul meu, când am sărutat-o pe omoplat. Limba mea a țâșnit să-i simtă gustul. Aș fi vrut s-o inspir cu totul. Să-mi întipăresc în memorie fiecare secundă din senzația asta.

Mă băgasem până peste cap. Mă înecam. Mă atrăsese mai mult decât puteam duce, iar eu fusesem idiotul care se dusese de bunăvoie după ea. Uitând tot ce învățasem, toate promisiunile pe care le făcusem vreodată, toate motivele pentru care n-ar fi trebuit să fac asta.

Era foarte posibil să fie deja prea târziu.

— Knox.

Geamătul era întretăiat și i-am simțit pereții vaginului fremătând, iar sângele meu îi răspundea pulsând.

Am mângâiat-o pe spate, venerând căldura mătăsoasă de sub mâna mea.

Și-a scos capul din pernă și s-a uitat la mine peste umăr. Avea părul ciufulit, buzele umflate și pleoapele grele. Mai avea doar câteva secunde până să termine. Până să-mi ofere miracolul ăla. Am simțit cum mi se strâng testiculele și mi-am înfipt dinții în buză.

De asta aveam nevoie. Asta aveam nevoie să-i ofer. O ultimă dată.

Am tras-o în sus până am ajuns să stăm amândoi în genunchi și i-am lipit spatele de mine.

Și-a ridicat brațele deasupra capului și s-a întins să mă prindă de gât, de umăr.

— Te rog, Knox! Te rog!

Nu-mi mai trebuia altă încurajare. I-am prins sânul cu o mână și pe cealaltă am lăsat-o în jos, între picioarele ei, fără să ies din ea.

Încă o împingere solicitantă și capul i s-a lăsat pe spate și s-a sprijinit pe umărul meu.

Am ieșit aproape cu totul înainte să intru la loc.

Își dădea drumul. Mușchii i se unduiau în jurul meu, mă strângeau, în timp ce-i mângâiam clitorisul, făcând-o să-și piardă cu totul mințile.

Și apoi am urmat-o. M-am aruncat din spatele ei, lăsându-i orgasmul să mă stoarcă. Mi-am dat drumul dur, adânc. A fost al naibii de plăcut când a țâșnit jetul fierbinte.

S-a arcuit pe spate, acceptând ce aveam să-i dau.

Savurând chiar.

Îmi plăcea la nebunie.

O iubeam la nebunie *pe ea*.

Abia când m-am descărcat complet și încă mă mișcam în ea, căutând apogeul, mi-am adus aminte cât de-al naibii de greșit era. Cât de nenorocit eram că-i făceam așa ceva, deși știam ce urmează.

Dar nu mă puteam abține.

Așa cum nu m-am putut abține să ne împing pe amândoi pe saltea, cu brațele în jurul pieptului ei, ținând-o lipită de mine.

Eram încă în ea când puneam la cale să închei totul.

O oră mai târziu, Naomi dormea adânc când m-am dat jos din pat.

Voiam să beau ceva. O porție dublă de ceva suficient de tare să mă facă să uit, să mă facă să nu-mi mai pese. Și pentru că-mi doream să fiu amorțit, am ignorat nevoia și mi-am umplut un pahar cu apă.

— Cineva s-a deshidratat.

Eram destul de zguduit ca s-o las pe bunică-mea să mă ia prin surprindere.

— Dumnezeule, Liza J! Ce te furișezi așa?

A aprins lumina și m-a cercetat din spatele ochelarilor ei bifocali.

— De mult n-ai mai furișat o fată în patul de-aci, a remarcat ea.

Purta pantaloni scurți de pijama în carouri și o bluză cu mâneci scurte asortată. Arăta ca un tăietor de lemne în vacanță.

— N-am furișat niciodată vreo fată în pat sub acoperișul tău, am mințit eu.

— Tâmpenii! Deci Callie Edwards nu făcea decât să inspecteze acoperișul prispei la 1 noaptea în vara aia din ultimul an?

Uitasem de Callie. Și de toate celelalte. De parcă acum creierul meu n-avea loc decât pentru o singură femeie. Și asta era problema.

— Io n-am nimic împotrivă să te văd cu ele, a zis ea și m-a împins din drum ca să-și ia și ea un pahar cu apă.

— Să mă vezi cu cine?

Mi-a aruncat o privire gen „lasă tâmpeniile".

— Naomi. Și Waylay. Pari fericit.

Nu eram fericit. Numai fericit nu eram. Eram la un pas de o cădere abruptă din care n-aveam să-mi revin niciodată. O cădere care avea să distrugă tot ce clădisem.

— Nu-i nimic serios, m-am apărat.

— Te-am văzut io ce față aveai aseară când ai venit. Când ai văzut cum era cât p-aci să dea de belea fata ta.
— Nu-i fata mea, am insistat, ignorând deliberat ideea ei.
— Nu-i a ta, o să ajungă, vrei, nu vrei, a altcuiva. O fată așa drăguță? Atentă. Dulce. Amuzantă. Mai devreme sau mai târziu, o să apară cineva cu un IQ mai mare ca al tău.
— Foarte bine.

O să-și găsească pe altcineva. Merita pe altcineva. Cineva departe de-aici, unde n-o să trebuiască să dau peste ea la magazin sau s-o văd peste bar sau pe stradă. Naomi Witt o să devină doar o nălucă în amintire.

Numai că știam că nu-i adevărat. N-o să dispară. Cârligul fusese aruncat. Mușcasem momeala. N-o să fie nicio zi în viața mea în care să nu mă gândesc la ea. În care să nu-i spun numele în minte de zece ori, doar ca să-mi aduc mie aminte că o avusesem cândva.

Am băut apa cu înghițituri mari, încercând să scap de nodul din gât.
— Frate-tu se uită la ea de zici că-i o cină caldă de duminică, a remarcat Liza cu șiretenie. Poate că o să fie destul de deștept să știe ce noroc a avut.

O parte din apă a luat-o pe-alături și a ajuns în plămâni. M-am înecat și am tușit.

Cât mă sufocam și încercam să respir, am văzut scena în minte. Naomi și Waylay stând de cealaltă parte a mesei de Ziua Recunoștinței. Mâna lui Nash pe ceafa ei. Zâmbindu-i, știind ce-i pus deoparte pentru el după ce pleacă toată lumea acasă.

O vedeam mișcându-se deasupra lui în întuneric, îi vedeam buzele alea dulci deschizându-se. Părul care-i cădea în ochi când îi șoptea numele. *Nash*.

Altcineva avea să-și audă numele rostit de gura ei. Altcineva avea să se simtă cel mai norocos bărbat din lume. Altcineva avea să-i aducă după-masa cafeaua și să-i vadă luminându-se ochii căprui.

Altcineva avea să le ducă pe ea și pe Waylay la cumpărături pentru începutul școlii.

Și acel cineva putea să fie foarte bine chiar fratele meu.

— Ești în regulă? a întrebat Liza, smulgându-mă din viziunea mea.

— Sunt bine.

Altă minciună.

— Știi cum se spune, nu? Beteag. Indecis. Nevrotic. Și emotiv, a mormăit Liza. Stinge lumina când termini. Curentu' nu crește-n pom.

Am stins lumina și am rămas în bucătăria întunecată, urându-mă din toată inima.

Aveam cioburi de sticlă în mucoasa intestinelor.

Așa mă simțeam când i-am ținut lui Naomi ușa la Dino. Purta altă rochie, dar în loc de croiala lungă și vaporoasă a rochiilor ei de vară, asta avea mâneci lungi. Știam, de când mă îmbrăcasem lângă ea azi-dimineață, că purta și una dintre perechile de chiloți pe care i le cumpărasem eu.

Faptul că era ultima dată când aveam dreptul s-o privesc cum se îmbracă aproape că mă adusese în genunchi.

Ca și micul-dejun cu toată familia ei.

O mare familie fericită, adunată în jurul mesei. Până și Nash, care tot nu ieșea pe teren, era prezent la distracție. La dracu', Stef intrase pe FaceTime de la Paris, doar ca să-și dea cu părerea despre baconul pe care-l făcuse Naomi.

Amanda era încântată că e toată lumea sub același acoperiș și încropise un mic-dejun de fițe. Lou, care mă urâse din tot sufletul cea mai mare parte a timpului de când venise în oraș, se purta acum de parcă eram un nou-venit în familie de nivelul lui Stef.

Bănuiam că o să-și schimbe curând părerea.

Chestia asta cu *marea familie fericită* nu era reală și era cu atât mai bine cu cât înceta mai repede toată lumea să se prefacă.

O dusesem pe Waylay în stația de autobuz cât Naomi se pregătea de muncă. Nu mă simțeam în largul meu să le scap din ochi pe niciuna dintre ele câtă vreme cine dăduse spargerea ar mai fi putut fi în oraș. Căutând încă să mai facă rău.

Și de-asta ce aveam de gând să fac era și mai problematic.

Când Naomi a pornit spre o masă de lângă geam, am condus-o într-un separeu din spate. Public, dar nu prea public.

— Am făcut o listă pentru Nash, a zis ea, scoțând din geantă o foaie de hârtie și netezind-o pe masă.

Fericită și fără să aibă nicio idee ce urma să fac.

Numele lui frate-miu m-a luat prin surprindere.

— O listă cu ce?

— Cu datele când cred că s-ar putea să fi intrat Tina în căsuță și cu orice persoane suspecte de care mi-am putut aduce aminte. Nu-i mare lucru și nu știu cum ar putea să-i fie de ajutor. Dar a zis că i-ar prinde bine dacă aș putea măcar să restrâng perioada când a avut loc spargerea anterioară, a răspuns ea și a luat un meniu.

— O să i-o dau, i-am promis, visând la o tărie.

— E totul în regulă? m-a întrebat ea și și-a lăsat capul într-o parte ca să mă studieze. Pari obosit.

— Daze, trebuie să stăm de vorbă.

Cuvintele mă sufocau și aveam senzația că mă strânge pielea. Totul părea în neregulă.

— De când îți vine ție să înșiri cuvinte?

Avea încredere în mine, ceea ce mă făcea să mă simt ca un rahat. Uită-te la ea, cum crede că iubitul ei a scos-o la masă în miezul zilei. Dar o avertizasem, nu? Îi spusesem să nu se lase să ajungă prea aproape de mine.

— Lucrurile au devenit… complicate, am început.

— Uite ce-i, știu că-ți faci griji din cauza spargerii. Dar cred că imediat ce o să fie instalat sistemul nou de securitate, o să fie o ușurare pentru toți. Warner s-a întors acasă, așa că dacă el a fost, într-o criză de personalitate distructivă, e prea departe ca să mai facă așa ceva. Și dacă a fost Tina, e posibil fie să fi găsit ce căuta, fie să-și fi dat seama că nu-i la mine. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine și Way.

N-am răspuns. Nu puteam. Trebuia doar să scot cuvintele alea pe gură.

A întins mâna peste masă și m-a prins de încheietură.

— Apropo, voiam să știi cât de recunoscătoare sunt că ești aici. Și că ne ajuți. Îmi dă sentimentul că nu sunt singură. Și probabil că

pentru prima dată în viața mea, nu trebuie să fiu singura responsabilă pentru absolut orice detaliu. Mulțumesc, Knox!

Am închis ochii și m-am străduit să nu vomit.

— Uite ce-i. Cum am zis.

A trebuit să-mi încleștez dinții ca să pot spune până la capăt.

— Lucrurile sunt complicate și în parte e vina mea.

A ridicat privirea și s-a încruntat.

— Ești în regulă? Pari obosit.

Eram extenuat, la naiba. Și plin de dispreț pentru mine.

— Sunt bine. Dar cred că e momentul să merg mai departe.

Ți-ai tras fetiță? Cuvintele alea îmi răsunau în cap.

Naomi își ținea încă mâna pe încheietura mea.

— Să mergi mai departe?

— Eu m-am simțit bine. Sper că și tu. Dar trebuie să terminăm cu chestia asta înainte să ajungă vreunul dintre noi să se atașeze prea tare.

S-a uitat la mine cu ochii ăia căprui uluiți și nemișcați.

Fir-ar al naibii.

— Adică eu, a zis, aproape în șoaptă.

— Adică… ce facem noi…

Mă sperie de nu mai știu de mine.

— Chestia asta dintre noi și-a trăit traiul.

Pentru că nu pot să am încredere în mine când sunt cu tine, mi-am zis.

— M-ai adus aici, într-un loc public, ca să te desparți de mine? Incredibil!

Își trăsese mâna și știam că n-aveam s-o mai simt niciodată. N-aveam idee ce putea să mă distrugă mai repede, faptul că știam asta sau faptul că știam ce-o să se întâmple dacă nu terminam acum.

— Uite ce-i, Naomi, am știut amândoi despre ce-i vorba când am început povestea asta. Cred doar că trebuie să ne retragem înainte să fie vreunul dintre noi depășit de situație.

— Doamne, ce idioată sunt! a șoptit ea, ducându-și degetele la tâmple.

— Știu că ai luna viitoare audierea pentru custodie și sunt dispus să păstrez aparențele ca să pară că suntem împreună, în cazul în care crezi că o să te-ajute la tribunal. Și tot o să fiu cu ochii pe tine și pe Way, până știm sigur cine v-a spart casa.

— Ce mărinimos ești! a răspuns ea cu răceală.

Puteam face față la furie. La dracu', puteam să mănânc furia pe pâine în fiecare zi. Nu puteam face față însă la lacrimi, la suferință, la *durere*.

— Am zis de la început că nu mă bag la obligații.

O avertizasem. Încercasem să fac ce trebuie. Și totuși, mă privea de parcă aș fi rănit-o cu bună-știință.

Și apoi, brusc, i s-a schimbat fața. Blândețea și focul din priviri au dispărut.

— Înțeleg. Sunt prea mult pentru tine. Waylay e prea mult. Toată povestea asta e prea mult. Chiar și-n zilele bune, sunt prea mult și totuși nu-s destul.

A râs fără urmă de veselie.

— Daisy, nu, i-am ordonat înainte să mă pot controla.

A tras aer în piept încet și adânc, după care mi-a aruncat un zâmbet de complezență, pe care l-am simțit ca pe-un satâr în inimă.

— Cred că e ultima dată când ai ocazia să-mi spui ce să fac și să-mi zici Daisy.

Am simțit în mine ceva care n-avea nicio legătură cu ușurarea la care mă așteptasem. Nu. Senzația aia care urca în mine semăna cu începutul incandescent al panicii.

— Nu fi așa.

S-a strecurat la marginea separeului și s-a ridicat.

— Nu era nevoie s-o faci așa. În public, ca să nu fac vreo scenă. Sunt fată mare, Knox. Și într-o bună zi o să găsesc genul de bărbat care vrea o pacoste cu nasul pe sus și plină de pretenții. Unul care vrea să se bage în haosul meu și să rămână acolo. Evident, nu ești tu ăla. Măcar mi-ai zis de la început.

M-am ridicat și eu, simțind că am pierdut cumva controlul asupra situației.

— N-am spus așa ceva.

— Astea au fost cuvintele tale și ai avut dreptate. Ar fi trebuit să ascult prima dată când le-ai spus.

Și-a luat geanta și a smuls foaia de hârtie de pe masă.

— Mulțumesc de oferta să te prefaci că ești interesat de mine, dar cred că o s-o refuz.

Nici măcar nu mă mai privea în ochi.

— Nu trebuie să se schimbe nimic, Naomi. Poți să lucrezi în continuare la bar. Tu și Liza aveți o înțelegere. Totul poate să rămână la fel.

— Trebuie să plec, a zis și a pornit spre ușă.

Am prins-o de braț și am tras-o spre mine. Păruse foarte firesc și avea și avantajul că o obligam să se uite în ochii mei. Nodul din stomac a cedat temporar când i-am întâlnit privirea.

— Uite, am zis, smulgând plicul din buzunarul de la spate și întinzându-i-l.

— Ce-i asta? O listă cu motivele pentru care nu-s destul de bună?

— Sunt bani.

S-a tras înapoi de parcă i-aș fi spus că e un plic cu păianjeni.

— Ia-i. O să vă fie de ajutor.

Mi-a lipit plicul de piept.

— Nu vreau banii tăi. Acum nu vreau nimic de la tine. Și mai ales nu vreau banii tăi.

Cu asta, a încercat să se elibereze. Din reflex, am strâns-o mai tare.

— Ia-ți. Mâinile. De. Pe. Mine, Knox, a zis cu blândețe.

Acum nu mai avea flăcări în priviri. Avea gheață.

— Naomi, nu trebuie să fie așa.

— La revedere, Knox.

Mi-a scăpat din strânsoare și m-a lăsat să mă uit ca un idiot după ea.

39. Despărțirea

Naomi

Prea complicată. Prea mult. Prea pretențioasă. Nu merită efortul.

Gândurile mi se învălmășeau în cap într-un carusel aflat într-un cerc vicios în timp ce mergeam pe trotuar, iar Knockemoutul părea încețoșat prin ochii mei plini de lacrimi.

Îmi făcusem o viață aici. Îmi clădisem o fantezie în minte. Considerasem cafelele aduse după-masa și șoaptele fierbinți cu totul altceva decât erau. Nu mă voia. Nu mă voise niciodată.

Mai rău, n-o voise nici pe Waylay. O luasem pe pupila mea tânără și impresionabilă și o târâsem în relația mea cu un bărbat care n-avea să fie niciodată alături de ea pe termen lung.

Îi citisem asta în ochi. Mila. Îi părea rău pentru mine. *Biata de Naomi, așa de proastă să se îndrăgostească de băiatul rău care nu i-a făcut nicio promisiune*.

Și banii! *Tupeul* bărbatului care crede că poate să-mi frângă inima și după aia să-mi arunce niște bani, de parcă aș fi fost o prostituată și cumva asta ar fi reparat lucrurile. Mai adăuga un grad de umilință.

Aveam să mă duc acasă la Liza J, să mă prefac că am o migrenă și să stau în pat până diseară. Apoi, să am o discuție prea mult amânată cu mine despre cum am ales bărbatul greșit. Din nou.

Și când o să termin să-mi țin predici, o să mă asigur că Waylay n-o să ajungă niciodată într-o astfel de situație.

Of, Doamne. Stăteam în cel mai mic orășel dintre orășelele mici. O să-l tot văd. Peste tot. La cafenea. La serviciu.

Era orașul *lui*. Nu al meu.

Oare chiar era aici locul meu?

— Bună, Naomi! mi-a strigat Bud Nickelbee ieșind de la magazinul de bricolaj. Voiam să-ți zic că am trecut pe la tine azi-dimineață și ți-am reparat ușa din față.

Am rămas locului.
— Ai reparat-o?
A dat din cap.
— Am auzit de belea și nu voiam să-ți mai bați capul și cu reparațiile.
L-am îmbrățișat strâns.
— N-ai idee ce mult înseamnă pentru mine. Mulțumesc mult, Bud.
A ridicat din umeri, după care m-a bătut stângaci pe spate.
— Mi-am imaginat că ai destule mizerii pe cap și am zis că meriți și tu să-ți tragi sufletul un pic.
— Ești un om bun, Bud.
— Biiiiineee. Tu ești în regulă? Vrei să chem pe cineva? Pot să-i zic lui Knox să vină să te ia.
Am scuturat din cap energic, până când magazinul și proprietarul lui s-au încețoșat în fața mea.
— Nu! m-am răstit. Adică nu, mulțumesc.
S-a deschis ușa de la Dino și mi-a stat inima când l-am văzut pe Knox ieșind pe trotuar.
M-am întors și m-am rugat să devin invizibilă.
— Naomi, m-a strigat el.
Am pornit în cealaltă parte.
— Haide, Naomi. Stai.
Însă cu doar câteva cuvinte își pierduse definitiv privilegiul de a fi ascultat când îmi spune ce să fac.
— Hei, Knox. Nu cred că doamna vrea să stea de vorbă cu tine, l-am auzit pe Bud.
— Dă-te din drum, Bud, a mârâit Knox.
Eram o tâmpită. Dar măcar eram o tâmpită care se mișca repede.
Am mers mai departe grăbită, hotărâtă să-l las pe Knox la fel de departe în urmă ca și pe fostul meu logodnic.
Dacă un bărbat nu se implică total în relația cu o femeie, există un motiv.
Poate caută ceva mai bun.

Am simțit o durere fizică în piept când mi-a răsunat în cap ce-mi spusese Knox despre Warner.

Oare exista cineva care să considere că-i sunt de-ajuns? Nu prea mult sau prea puțin, ci exact persoana pe care o așteptase toată viața?

Simțeam înțepături în ochi când am trecut în fugă de colț.

Am dat vina pe lacrimi pentru că n-am văzut-o pe femeia care ieșea pe trotuar.

— Îmi pare rău, am spus imediat după ce am intrat în ea.

— Doamnă Witt.

Of, Doamne, nu.

Yolanda Suarez, asistenta socială severă care nu mă prinsese nici măcar o dată în formă bună, părea năucită de coliziune.

Am deschis gura, dar n-a ieșit niciun sunet.

— Ești în regulă? m-a întrebat.

Minciuna îmi stătea pe vârful limbii. Așa de familiară, că părea aproape adevărată. Dar nu era. Uneori, adevărul e mai puternic decât orice intenție.

— Nu, nu sunt în regulă.

După zece minute, mă uitam la inimioara desenată în spuma ceștii de *latte* din fața mea.

— Deci asta-i tot. M-am prefăcut că am o relație cu un bărbat care mi-a spus să nu mă îndrăgostesc de el și după aia m-am îndrăgostit. Fostul meu logodnic și-a făcut apariția la muncă și a făcut o scenă. Cineva mi-a spart casa și nimeni nu știe sigur dacă a fost el, Tina sau vreun tâlhar oarecare. A, și Waylay a încercat să se răzbune cu șoareci de câmp pe o profesoară răutăcioasă.

Vizavi de mine, Yolanda a ridicat ceașca de ceai verde și a sorbit din ea, după care a lăsat-o pe masă.

— Ei, asta-i!

— V-am adus niște fursecuri, a spus Justice, părând trist.

A împins un platou pe masă, lângă cotul meu.

— Astea au fost inimi? am întrebat și am ridicat ceva care arăta clar ca o jumătate de inimă cu glazură.

Justice a tresărit.

— Le-am rupt în două. Speram să nu observi.

— Mulțumesc, Justice, ești tare drăguț.

Înainte să plece, m-a strâns de umăr și a trebuit să-mi mușc obrazul ca să nu încep să plâng.

— Practic, ce spun e că sunt un dezastru suficient de mare ca să nu mă pot ascunde și că meriți să știi adevărul. Dar pe cuvânt că, deși viața mea nu arată așa, sunt o persoană extrem de organizată și descurcăreață și o să fac tot ce e nevoie s-o țin pe Waylay în siguranță.

— Naomi, Waylay are mare noroc că ești tutorele ei și orice tribunal din statul ăsta o să ajungă la aceeași concluzie. Prezența ei la școală s-a îmbunătățit. Notele au crescut. Are prieteni adevărați. Ai un impact pozitiv în viața fetiței ăsteia.

Pentru prima dată în viață, nu voiam o steluță aurie. Voiam să mă vadă cineva. Să mă vadă cu adevărat, să vadă dezastrul total care eram.

— Și lucrurile pe care le fac greșit?

Mi s-a părut că am zărit o umbră de milă în zâmbetul doamnei Suarez.

— Asta înseamnă să fii părinte. Toți facem tot ce putem. Suntem extenuați, nedumeriți și avem senzația că toți ceilalți par să fi rezolvat toate problemele și să ne judece. Dar nimeni nu-i așa. Toți improvizăm pe parcurs.

— Serios? am șoptit.

Yolanda s-a aplecat peste masă.

— Aseară l-am pedepsit pentru trei zile pe băiatul meu de doisprezece ani pentru că mă scosese deja din sărite, după care mi-a zis că mama prietenului lui, Evan, face chifteluțe mai bune ca mine.

A mai sorbit din ceai.

— Și azi o să-i cer scuze și o să anulez pedeapsa dacă-și face curat în cameră. Chiar dacă mama lui Evan cumpără chifteluțele congelate de la Grover.

Am reușit să zâmbesc timid.

— Viața e mult mai grea decât era pe vremuri, i-am mărturisit. Am crezut că dacă am un plan și respect regulile, o să fie simplu.

— Pot să-ți dau un sfat?

— Te rog.
— La un moment dat, o să trebuiască să încetezi să-ți mai faci așa de multe griji pentru ce le trebuie celorlalți și să începi să te gândești la ce-ți trebuie ție.

Am clipit.

— Aș fi zis că altruismul e o calitate potrivită pentru un tutore, am spus și mi-am tras nasul defensiv.

— Ca și să fii un model pentru nepoata ta și să-i arăți că nu trebuie să se dea peste cap ca să fie iubită. Că nu-i nevoie să-și dea foc doar ca să încălzească pe altcineva. Nu e o problemă să ceri să-ți satisfaci nevoile proprii — e ceva eroic, iar copiii văd. Văd întotdeauna. Dacă dai un exemplu care-i arată că nu merită să fie iubită decât dacă dă totul tuturor, o să asimileze mesajul ăsta. Și nu-i totuna să ai grijă de cineva pentru că-l iubești și să ai grijă de cineva pentru că vrei să te iubească.

Era o *mare* diferență. Una dintre ele era autentică și altruistă, iar cealaltă era manipulatoare, o încercare de a impune controlul.

— O să te descurci, Naomi, m-a asigurat Yolanda. Ai o inimă mare și, mai devreme sau mai târziu, când o să se termine cu toată drama asta, cineva o să se uite la tine și o s-o vadă. Și o să vrea să aibă grijă de tine în schimb.

Mda, sigur.

Îmi dădeam seama că singura persoană pe care mă puteam baza eram eu. Și Stef, sigur. Dar faptul că e gay împiedica o poveste de dragoste.

— Și acum, apropo de Knox.

Am ridicat capul. Fusese suficient să-i aud numele și simțisem un junghi în inimă.

— Ce-i cu el?

— Nu știu nicio femeie din oraș care n-ar fi căzut pradă farmecului lui Knox Morgan, ținând cont de timpul și atenția pe care ți le-a acordat. Și o să mai zic ceva — nu l-am văzut niciodată uitându-se la cineva cum se uită la tine. Dacă a mimat sentimentele astea, ar trebui să-i dea cineva un Oscar. Îl știu de foarte multă vreme. Și nu-mi aduc aminte să fi făcut vreodată ceva ce nu vrea să facă, mai ales când e vorba de femei. Dacă a

fost de acord de bunăvoie să mimeze o relație, atunci înseamnă că el a vrut așa.
— A fost ideea lui, am șoptit și am simțit o scânteie de speranță, pe care am înăbușit-o imediat.
Dacă un bărbat nu se implică total în relația cu o femeie, există un motiv.
— A avut o perioadă grea cu moartea maică-sii și tot ce-a urmat, a continuat ea. N-a avut parte de viața de familie pe care-i avut-o tu în copilărie. Uneori, dacă nu știi ce e posibil, nu poți să speri să ai așa ceva.
— Doamnă Suarez.
— Cred că de-acum poți să-mi spui Yolanda.
— Yolanda, avem practic aceeași vârstă. Tu de unde te-ai ales cu toată înțelepciunea asta?
— Am fost căsătorită de două ori și am patru copii. Părinții mei au fost căsătoriți cincizeci de ani. Părinții soțului meu au divorțat și s-au recăsătorit de atâtea ori, că nu mai putem ține nici unii socoteala. Dacă e ceva ce înțeleg, e dragostea și cât de-al naibii de încurcată poate să fie.

* * *

— Bună, scumpo, cum a fost prânzul?
Mama avea pe ea un tricou pătat cu noroi, iar pe cap, o pălărie de soare. Ținea într-o mână un pahar de ceai cu gheață și o mănușă de grădinărit pe cealaltă.
— Bună, mamă, am zis și am încercat să-mi feresc privirea cât mă duceam spre verandă.
Amanda Witt avea un simț foarte ascuțit care-i spunea când e ceva în neregulă cu cineva și nu-mi doream o discuție.
— Unde-i Way?
— A dus-o taică-tu la mall. Ce-i cu tine? Ce s-a-ntâmplat? S-a înecat cineva cu o grisină la masă?
Am clătinat din cap, pentru că n-aveam încredere că pot să vorbesc.

— S-a întâmplat ceva cu Knox? a întrebat ea, mai blând de data asta.

Am încercat să înghit nodul din gât, dar mă înecam cu lacrimile.

— Bine, hai să ne așezăm, a zis mama și m-a dus pe coridor până în dormitorul lor.

Era o cameră luminoasă și frumoasă, în tonuri de crem și gri. Avea un pat cu patru stâlpi, iar ferestrele dădeau spre curtea din spate și pârâu. În fața geamului erau două fotolii, iar între ele, o măsuță pe care se afla o vază cu flori.

— Stai să întind ăsta, a spus ea și a așezat halatul de baie jerpelit al tatei pe unul dintre fotolii.

Ura halatul ăla și încercase în toate felurile să scape de el de-a lungul anilor. Dar tata găsea de fiecare dată o cale să-l readucă la viață.

S-a trântit pe fotoliul acoperit și mi-a făcut semn să mă așez.

— Stai jos. Vorbește.

Am clătinat din cap chiar în timp ce mă așezam.

— Mamă, chiar n-am dispoziția potrivită să vorbesc în clipa asta.

— Păi, nasol, scumpo.

— Mamă!

A ridicat din umeri.

— Te-am lăsat mult prea mult cu atitudinea asta de „nu vreau să fiu o povară". Era mai ușor pentru mine să mă bazez că o să te porți întotdeauna frumos. Că n-o să am niciodată probleme cu tine. Și nu-i corect față de tine.

— Ce vrei să spui?

— Fată dragă, scumpă, cu inimă de aur, spun așa: încetează să mai fii așa de-al naibii de perfectă.

Nu eram sigură dacă eram mai pregătită să port discuția asta mai mult decât discuția despre Knox.

— Toată viața ai încercat să compensezi pentru soră-ta. Să nu fii povară pentru nimeni, să nu ceri niciodată ce-ți trebuie, să nu dezamăgești niciodată.

— Am senzația că un părinte n-ar trebui să se plângă de-așa ceva.

— Naomi, n-am vrut niciodată să fii perfectă. Am vrut doar să fii fericită.
— Sunt… fericită, am mințit.
— Taică-tu și cu mine am făcut tot ce-am putut s-o ajutăm pe Tina să fie fericită și sănătoasă. Dar nu era ăsta destinul ei. Și ne-au trebuit mulți ani, însă până la urmă am înțeles că nici destinul nostru nu e s-o transformăm în ceva ce ea nu e. Am făcut cum am putut mai bine. Dar alegerile Tinei nu sunt măsura valorii noastre. E o lecție grea, dar am priceput-o. Acum e rândul tău. Nu poți să încerci toată viața să compensezi pentru greșelile soră-tii.
— N-aș zice că asta am făcut *toată* viața.
Mama a întins mâna și m-a mângâiat pe obraz. Am simțit pământul zgrunțuros pe piele.
— Aoleu! Scuze.
Și-a umezit degetul mare și s-a aplecat să mă șteargă, ca pe un copil mic.
— Sunt prea mare pentru așa ceva, m-am plâns și m-am tras înapoi.
— Ascultă, scumpo. Ai voie să ai nevoi. Ai voie să faci greșeli. Ai voie să iei hotărâri cu care taică-tu sau eu s-ar putea să nu fim de acord. E viața ta. Ești o femeie frumoasă, cu inimă mare, inteligentă, care trebuie să înceapă să-și dea seama ce vrea.
Ce voiam?
În clipa asta, voiam doar să mă târăsc în pat și să-mi trag pătura pe cap o săptămână. Dar nu puteam. Aveam responsabilități. Și una dintre responsabilitățile astea îl trăsese pe tata pe sfoară s-o ducă la mall.
— Vrei măcar să fii tutore?
Am rămas încremenită.
— Nu pot să-mi închipui că se potrivește perfect cu planurile tale să te ocupi de un copil care împlinește acuși doisprezece ani.
— Mamă, nu pot s-o las să ajungă în grija unor străini.
— Dar taică-tu și cu mine? Nu te-ai gândit că am fi încântați să facem loc în viețile noastre unei nepoate?
— N-ar trebui să fiți nevoiți s-o creșteți voi pe fata fetei voastre. Nu-i corect. Tata s-a pensionat. O să te pensionezi și tu curând.

Croaziera aia a fost prima călătorie importantă pe care-ați făcut-o vreodată împreună.

— Vrei să fii tutorele ei? a repetat mama, fără să ia în seamă argumentele mele solide.

Voiam? Voiam să fiu înlocuitor de mamă pentru Waylay?

Am simțit în piept o urmă din căldura aia luminoasă. Alunga răceala care se instalase acolo.

— Da, am răspuns, simțind cum gura mea face imposibilul și se arcuiește într-un zâmbet.

Era adevărul. Îmi doream mai mult decât îmi dorisem vreodată ceva de pe lista mea. Mai mult decât orice obiectiv pe care încercasem obsesiv să-l ating.

— Chiar îmi doresc. O iubesc. Îmi place s-o am pe lângă mine. Îmi place când vine de la școală dând pe dinafară de vești pe care vrea să mi le spună. Îmi place s-o văd cum se transformă într-un copil isteț, puternic, cu încredere în ea, care, din când în când, lasă garda jos și îmi dă voie să mă apropii de ea.

— Știu cum e, mi-a răspuns mama cu blândețe. Mi-aș dori să se întâmple mai des.

Au! Lovitură directă.

— Knox și cu mine ne-am despărțit, am zis în grabă. N-am fost niciodată cu adevărat împreună. Doar făceam sex absolut minunat. Dar din neatenție m-am îndrăgostit de el, ceea ce mă avertizase să nu fac. Și acum crede că sunt prea complicată și că nu merită efortul.

Mama s-a uitat la paharul ei de ceai cu gheață, apoi din nou la mine.

— Cred că o să avem nevoie de ceva mai tare.

După câteva ore, mă furișam tiptil pe terasă, cu telefonul în mână. Telefonul pe care *el* mi-l cumpărase. Ceea ce însemna că trebuia spulberat într-un milion de bucățele cât mai repede.

Restul familiei se pregătea pentru cină. O cină de la care Knox era absent în mod bătător la ochi. Mama o distrăsese pe Waylay, cerându-i să ne facă după cină o prezentare de modă cu haina de iarnă și puloverele pe care i le cumpărase fraierul de tata.

Mă durea capul de atâtea zâmbete false pe care le afișasem.

Am format numărul înainte să-mi piară curajul.

— Witty! Ce-i? L-au găsit pe nenorocitul care ți-a spart casa?

Le dădusem mesaje lui Stef și lui Sloane despre spargere. Dar vestea asta merita un apel.

— Stef, am început, dar mi s-a frânt vocea.

— Rahat. Ce s-a-ntâmplat? Ești bine? Waylay e bine?

Am clătinat din cap, încercând să scap de nodul din gât. Când mi-am adus aminte ce zisese Knox.

Nu mai vărsa nici măcar o lacrimă pentru un dobitoc care nu te-a meritat de la bun început.

Mi-am dres vocea.

— Knox a rupt-o cu mine.

— Ce gunoi fermecător! A rupt-o mimat sau a rupt-o de-a binelea?

— De-a binelea. Sunt prea „complicată".

— Și ce dracu' vrea? O toantă? Toantele sunt îngrozitoare în pat și sunt și mai rău la oral.

Am reușit să scot un chicotit jalnic.

— Ascultă-mă, Naomi. Dacă omul ăla nu-i destul de deștept să-și dea seama ce uluitor de inteligentă, și frumoasă, și blândă, și grijulie, și bizar de extraordinară la jocuri de societate ești, e pierderea lui. Ceea ce înseamnă că el e un tont. Îți interzic să-ți mai petreci fie și numai o secundă întorcând pe toate părțile povestea asta și să ajungi la concluzia falsă că tu ești aia care are o problemă.

Ei, și cu asta gata cu planurile mele pentru seara asta.

— Nu pot să cred că m-am îndrăgostit de el, Stef. Ce-a fost în capul meu?

— Ai zis „uite un bărbat superb, care-i extraordinar în pat, care o duce pe nepoată-mea la autobuz și-mi aduce cafea după-masa ca să nu fiu țâfnoasă". Toate semnele erau acolo pentru că le-a pus el acolo. Dacă mă-ntrebi pe mine — ceea ce știu că n-ai făcut —, pun pariu că nu se prefăcea. Chiar asta simțea și l-a speriat de moarte. Nenorocitul ăla frumos și tatuat!

— Chiar trebuie să încetez să-ți mai dau mesaje despre tot ce mi se întâmplă. Devine codependență.

— O să discutăm asta cu terapeutul nostru de cuplu, a glumit Stef. Ascultă, mă întorc în Knockemout în câteva zile. Ce vrei să faci până atunci? Să pleci de-acolo? Să-ți cumperi o garderobă nouă de „du-te naibii“?

Vorbea serios. Dacă-i ziceam că am chef să mă duc la Roma și să cheltui o sumă ridicolă pe pantofi, mi-ar fi rezervat biletele de avion. Dacă-i ziceam că vreau să mă răzbun pe Knox și să-i umplu casa cu biluțe de polistiren și nisip pentru litiere, Stef și-ar fi făcut apariția cu un camion plin cu provizii.

Poate că nu-mi trebuia un partener de viață. Poate că aveam deja unul.

— Cred că vreau să mă prefac că nu există, suficient de mult timp cât să uit că există.

Voiam să fac în așa fel încât să nu aibă importanță. Voiam să nu simt absolut nimic când intra într-o cameră. Voiam să uit că mă îndrăgostisem de el.

— E enervant de matur din partea ta, a remarcat Stef.

— Dar vreau să sufere cât uit.

— Bravo! Deci Regina Ghețurilor curată, cu o urmă de Lebădă.

Am reușit un zâmbet vag, în ciuda prăpastiei căscate din piept.

— Cam așa.

— Ține ochii pe căsuța poștală după o livrare de la Sephora.

Niciun fel de cosmetice scumpe n-aveau cum să mă facă să mă simt mai bine, indiferent de cantitate. Dar știam și că așa-mi arăta el cât de mult mă iubește, iar eu puteam să-i dau voie s-o facă.

— Mersi, Stef, am șoptit.

— Hei, fruntea sus, Witty! Ai un copil căruia trebuie să-i dai exemplu. Tăria de caracter nu-i ceva rău de transmis. Ieși și distrează-te. Chiar dacă nu ți se pare distractiv din prima, prefă-te până îți iese.

Aveam sentimentul că o să mă prefac multă vreme.

Knox Morgan nu e genul de bărbat pe care să-l uiți vreodată.

40. Consecințele prostiei

Knox

— Nu te mai uita așa la mine, am ordonat.

Waylon a oftat de i-au fluturat fălcile.

Părea mai jalnic ca de obicei, ceea ce însemna ceva pentru un baset. Mai și stătea la mine în brațe, cu lăbuțele pe pieptul meu și se holba mustrător.

Se pare că nu era foarte încântat că stăteam iar la cabană toată ziua.

Nu considera că așa o scuteam pe Naomi să mă vadă la cină.

Nu-i păsa că făceam ce trebuia.

Și *făceam* ce trebuia, mi-am reamintit.

Nu conta cât de rănită părea.

— Mama naibii, am mormăit și mi-am trecut mâna prin barbă.

Dacă o mai tărăgănam, n-aș fi făcut decât să complic lucrurile și mai tare și să rănesc și mai multe sentimente.

Când stătea la masă la Dino, era relaxată și fericită. Așa de-al naibii de minunată, că nici nu mă puteam uita direct la ea, nici nu-mi puteam lua privirea de la ea. Și după aia îi pierise toată strălucirea.

Eu o făcusem. Eu alungasem strălucirea.

Dar asta trebuia făcut, fir-ar să fie.

Curând o să mă simt mai bine. Întotdeauna era așa. O să vină ușurarea că pusesem capăt unei complicații și n-o să mai simt așa de… neliniștit.

Cum n-aveam nimic mai bun de făcut, mi-am deschis a treia bere.

Era luni. Lucrasem toată după-masa la Whiskey Clipper și mă mutasem în birou când clienții și personalul începuseră să se uite urât la mine. Veștile se află repede în Knockemout. Avusesem de gând să lucrez seara la bar, dar când am intrat pe ușă la Honky

Tonk, Max și Silver m-au huiduit. După aia Fi mi-a arătat degetul mijlociu și mi-a zis să mă întorc când o să-nvăț să nu mai fiu așa ticălos.

De-asta nu mă încurcam eu cu femei din Knockemout. Deveneau feroce când le stârneai. Așa că venisem acasă. Să mă bucur de singurătate.

O să treacă repede. N-o să mă mai simt ca naiba. O să-i treacă și lui Naomi. Și toată lumea o să meargă mai departe.

Waylon a mârâit iar și a aruncat o privire grăitoare și bleagă spre castronul gol.

— Bine.

A sărit de pe mine și i-am dat să mănânce, după care m-am întors în living, unde m-am aruncat pe canapea și am întins mâna după telecomandă.

Dar am atins rama fotografiei. Pentru că oricum n-aveam nimic mai bun de făcut, am luat-o și m-am uitat la ea. Părinții mei fuseseră fericiți. Ne clădiseră o viață, lui Nash și mie. O viață bună.

Până când se prăbușise totul, pentru că fundația era instabilă.

Mi-am trecut degetul peste chipul zâmbitor al mamei și m-am întrebat, doar o clipă, ce părere ar fi avut despre Naomi și Waylay.

Ce părere ar fi avut despre mine.

Am luat o înghițitură lungă din sticlă și mi-am îndreptat atenția spre fața tatei. Nu se uita la cameră, la cine făcuse poza. Era atent la mama. Ea fusese lumina și liantul. Tot ce dădea putere și aducea fericire în familie. Și când ea dispăruse, ne prăbușiserăm în noi înșine.

Am pus poza înapoi, cu fața în jos, ca să nu mai fiu nevoit să privesc spre trecut.

Trecutul și viitorul erau locuri unde n-aveam ce să caut. Singurul care conta era momentul de față. Și momentul de față… în fine, mă simțeam tot ca dracu'.

Pregătit să mă amorțesc pentru restul serii, am întins iar mâna după telecomandă, când o bătaie puternică în ușă l-a trimis pe Waylon în fugă spre intrare, cu urechile fluturând.

Am luat-o după el, într-un ritm mai demn.

Aerul rece al serii de septembrie a pătruns în casă când am deschis ușa.

În prag stătea Nash, cu maxilarele încleștate și pumnii strânși pe lângă el.

— Ai noroc că trebuie s-o fac doar cu dreapta.

— Ce să fa…

N-am apucat să duc întrebarea până la capăt, că pumnul lui frate-miu m-a pocnit în față. Ca orice lovitură pe neașteptate, m-a amețit și m-a dat înapoi un pas.

— Au! Mama mă-sii! Ce dracu', Nash?

A trecut pe lângă mine și a intrat în casă.

— Ce ți-am zis eu? a mârâit la mine peste umăr.

A deschis frigiderul și s-a servit cu o bere.

— Dumnezeule! Despre ce? am întrebat, mișcându-mi falca.

— Naomi, a răspuns Lucian.

— Iisuse, Lucy. Tu de unde-ai apărut?

— Eu am condus.

M-a bătut pe umăr și a intrat după Nash în bucătărie.

— Te simți mai bine? l-a întrebat pe frate-miu.

Nash i-a dat o bere și a ridicat din umeri.

— Nu prea. Are fața tăbăcită, să meargă cu capul ăla greu.

— Ce căutați aici, ticăloșilor? m-am interesat, după care i-am luat berea din mână lui Lucian și am dus-o la obraz.

Nash i-a dat alta.

— Naomi, bineînțeles, a răspuns Lucian, care a luat berea și s-a aplecat să-l mângâie pe Waylon.

— Dă-o-ncolo de treabă. Mizeria aia nu-i treaba voastră.

— Poate că nu. Dar tu, da, a remarcat Lucian.

— Ți-am zis să n-o dai în bară, a intervenit Nash.

— Tâmpenii. Nu poți să vii la mine acasă, să mă pocnești în figură, să te joci cu câinele meu și să-mi bei berea.

— Pot, dacă ești un nemernic idiot și încăpățânat, s-a răstit frate-miu.

— Nu. Nu vă așezați. Nu vă instalați confortabil. Am și eu în sfârșit o seară doar pentru mine și n-am de gând s-o pierd cu voi.

Lucian și-a luat berea și s-a dus în living. S-a cufundat într-unul dintre fotolii și și-a pus picioarele pe măsuța de cafea, părând suficient de mulțumit de el ca să rămână acolo toată seara.

— Uneori chiar vă urăsc, nenorociților! m-am plâns eu.

— Sentimentele sunt reciproce, a mârâit Nash.

Dar mâna lui era blândă când s-a aplecat să-i ofere lui Waylon afecțiunea pe care-o cerea. Câinele a început să dea din coadă frenetic.

— Nu pe noi ne urăști, a declarat Lucian calm. Te urăști pe tine.

— Du-te naibii. De ce să mă urăsc?

Trebuia să iau măsuri. Trebuia să cumpăr vreo 400 de hectare de teren și să-mi ridic naibii o cabană în mijloc și să nu spun nimănui pe lumea asta unde stau.

— Pentru că tocmai ai trimis la plimbare cel mai bun lucru de care ai avut parte vreodată, mi-a răspuns Nash.

— O femeie n-o să fie niciodată cel mai bun lucru de care o să am parte vreodată.

Cuvintele aveau un gust suspect de minciună.

— Ești cel mai tâmpit nenorocit din tot statul, a comentat frate-miu obosit.

— Nu greșește, a adăugat Lucian.

— De ce dracu' v-a apucat pe voi grija dacă ies sau nu cu cineva? Oricum, n-a fost niciodată pe bune.

— Faci o greșeală imensă, a insistat Nash.

— Și ce-ți pasă ție? Acum ai și tu o șansă cu ea.

Numai ideea, numai fracțiunea de secundă în care mi l-am imaginat cu Naomi, m-a îngenuncheat.

Frate-miu și-a lăsat jos berea.

— Da, clar, îl pocnesc iar.

Lucian și-a lăsat capul pe spate pe spătar.

— Am zis că te las o dată. Te-am lăsat. Găsește altă cale să treci de țeasta aia groasă.

— Bine. Hai să încercăm ceva nou. Adevărul.

— Ce noutate! a comentat Lucian.

N-aveam să scap de niciunul dintre ei până nu-și făceau numărul.

— Zi ce ai de zis și după aia cărați-vă.
— Așa se-ntâmplă de câte ori se vede cu el, i s-a plâns Nash lui Lucian.
Lucian a încuviințat.
— Îmi dau seama.
Nu-mi plăcea că frate-miu și cel mai bun prieten al meu păreau să se fi întâlnit și să fi discutat problemele mele.
— Pe cine să văd?
Nash mi-a aruncat o privire, iar eu mi-am dat ochii peste cap.
— Ei, hai, dă-o-n mă-sa. M-am despărțit de Naomi pentru că risca să sufere. Am făcut ce trebuia și n-are nicio legătură cu nimeni altcineva. Așa că încetează și nu mă mai analiza atâta.
— Deci e doar o coincidență că te vezi cu el și a doua zi hotărăști că lucrurile devin prea serioase?
— N-are nicio legătură cu nimic din ce fac eu, am insistat.
— Cât i-ai dat? a întrebat Nash.
— Ce vrei să spui?
— Câți bani i-ai dat? Pentru că tu asta faci. Încerci să rezolvi problemele cu bani. Încerci să-ți cumperi izbăvirea de durere. Dar nu poți. Nu poți să-l plătești pe tata să se lase de băut. N-ai putut să mă mituiești pe mine să duc o viață care să-ți convină ție. Și să dea dracu', nici tu nu te simți mai bine după ce te-ai despărțit de Naomi dacă-i dai un teanc de bani.
Lucian a întors privirea spre mine.
— Spune-mi că nu-i așa.
Am trântit sticla pe blat, împroșcând bere peste tot.
— Am *avertizat-o*. I-am *spus* să nu se atașeze. Știa că nu există nicio șansă. Nu-i vina mea că e ea romantica aia care-a crezut că pot să mă schimb. Nu *pot* să mă schimb. Și de ce mama dracului am discuția asta cu voi? N-am greșit cu nimic. I-am spus să nu se îndrăgostească.
— Faptele sunt mai importante decât cuvintele, băi, cretinule!
Nash și-a aruncat în sus mâna sănătoasă.
— Luce, ocupă-te tu!
Lucian s-a aplecat în fotoliu și și-a sprijinit coatele de genunchi.

— Cred că fratele tău încearcă să-ți spună că deși ai zis că nu poți și nu vrei să-ți pese, faptele tale i-au spus altceva.
— Am făcut sex, am zis sec.
Sex grozav. Sex incredibil.
Lucian a clătinat din cap.
— Ai tot apărut când avea nevoie. I-ai dat un loc unde să stea și o slujbă. Ai fost la școală la nepoată-sa. L-ai cotonogit pe fostul.
— I-ai cumpărat telefon. Ai ajutat-o să-și ia mașină, a adăugat Nash.
— Te uitai la ea de parcă era singura femeie pe care-o vedeai. Ai făcut-o să creadă, a continuat Lucian.
Waylon s-a dus la el și i s-a aruncat în brațe.
— Și după aia ai încercat s-o cumperi, a completat Nash.
Am închis ochii.
— N-am încercat s-o cumpăr. Am vrut să fiu sigur că are tot ce-i trebuie.
Și mi-a aruncat banii în față.
— Și cum spune asta „nu țin la tine"? a întrebat Lucian.
— Nu poți să folosești banii ca înlocuitor de sprijin acordat cuiva.
Vocea lui Nash era destul de nefericită cât să mă facă să deschid ochii și să mă uit la el. Să mă uit pe bune la el.
Asta credea el că am făcut când i-am oferit banii de la loterie? Când aproape că i-i băgasem pe gât?
Cariera lui de polițist fusese un punct sensibil pentru noi. Dar în loc să stau și să discut cu el, încercasem să-l manipulez cu promisiunea unei grămezi de bani. Suficientă cât să nu mai trebuiască să-și facă griji sau să muncească vreodată. Mie mi se păruse că așa am grijă de el.
— Ar fi trebuit să ții banii. Poate atunci n-ai fi ajuns să zaci plin de sânge într-un șanț nenorocit, am zis calm.
Nash a clătinat din cap.
— Tu tot nu înțelegi, nu, Knox?
— Ce să înțeleg? Că ești mai încăpățânat ca mine? Că dacă m-ai fi ascultat, lașul ăla care-a furat mașina nu te-ar fi lăsat aproape mort? Apropo, Luce, ai aflat ceva?

— Mă ocup, a răspuns Lucian.

Nash nu a băgat în seamă discuția.

— Nu înțelegi că tot o să port uniforma aia. Și dacă știu că o să mai fiu împușcat o dată chiar mâine. Tot o să intru în clădirea aia plătită cu banii tăi, chiar dacă știu că e ultima mea zi pe lumea asta. Pentru că asta faci când îți place ceva. Te duci. Chiar dacă faci pe tine de frică. Și dacă voi doi vă mai băgați în treaba poliției sau vă trece măcar prin cap să faceți pe justițiarii, vă arunc pe amândoi într-o celulă.

— Hai să fim de acord să nu fim de acord, a propus Lucian.

Coada lui Waylon a început să bată în brațul fotoliului.

— Ați terminat? am întrebat, prea obosit să mă mai cert.

— Aproape. Vrei să faci ce trebuie, e nevoie să-i spui lui Naomi motivul real pentru care ai părăsit-o.

— Serios? Și care-i motivul real? am întrebat epuizat.

— Că ți-e frică de moarte că o să te îndrăgostești de-a binelea și o să ajungi ca tata. Ca Liza J. Că n-o să fii în stare să ții răul sub control.

Cuvintele m-au lovit ca niște săgeți în centrul țintei pe care nu știam c-o port.

— Amuzant. Credeam că fratele meu mai mare e cel mai deștept om de pe Pământ. Acuma îmi dau seama că e doar un prost care are halucinații.

A pornit spre ușă, dar s-a oprit când a ajuns prag.

— Ai fi putut fi fericit, omule. Nu doar în siguranță. Fericit. Așa cum eram pe vremuri.

Lucian l-a pus pe Waylon pe podea și a ieșit după Nash.

După ce-au plecat, luând cu ei berea mea și frustrările lor fățarnice, am rămas pe întuneric și m-am uitat la televizorul închis, făcând tot ce puteam să nu mă gândesc la ce spuseseră.

Am mers chiar până într-acolo încât am început să caut loturi mari de teren, cât mai departe de Knockemout.

Telefonul m-a anunțat că am primit un mesaj.

Stef: Pe bune? Te-am avertizat, omule. Nu puteai să nu fii așa un nemernic egoist?

Am aruncat telefonul și am închis ochii. Să fi fost adevărat că eforturile mele sincere de a avea grijă de oamenii la care țineam se rezumau la încercarea mea de-a împinge un munte de bani între noi? Banii le ofereau lor siguranță și pe mine mă apărau.

Bătaia la ușă l-a trezit pe Waylon.

A lătrat scurt, după care a hotărât că fotoliul era mult mai confortabil și a adormit imediat la loc.

— Du-te naibii! am strigat.

— Deschide odată ușa, Morgan.

Nu erau nici Nash, nici Lucian, care să se fi întors pentru runda a doua. Era mai rău.

Am deschis ușa și l-am găsit în prag pe tatăl lui Naomi, în pantaloni de pijama și o bluză de trening. Lou părea ofticat. Dar pe mine mă amorțise bourbonul pe care trecusem după ce ultima serie de musafiri neinvitați mă lăsase fără bere.

— Dacă vii să-mi tragi un pumn în față, ți-a luat-o deja altcineva înainte.

— Foarte bine. Sper că a fost Naomi, a zis Lou și a intrat în casă.

Chiar aveam nevoie de terenul ăla izolat.

— E prea elegantă pentru așa ceva.

Lou s-a oprit în hol și s-a întors spre mine.

— Așa e. E și prea rănită să vadă adevărul.

— De ce-i toată lumea așa de obsedată de „adevăr"? am întrebat și am folosit gestul care sugera ghilimelele. De ce nu poate lumea să-și vadă de treaba ei și să rămână fiecare la adevărul lui?

— Pentru că-i mai ușor să-l vezi pe-al altcuiva. Și mult mai distractiv să-i tragi altcuiva un șut când nu mai vede nimic în jur.

— Credeam că măcar tu o să dansezi de bucurie. Nu ți-a plăcut niciodată să mă vezi cu ea.

— N-am avut *încredere* când erai cu ea. E o diferență.

— Și presupun că ai venit să-mi explici.

— Cred că da. Cineva tot trebuie s-o facă.

O să fac și un șanț cu apă în jurul buncărului meu, ca ultimă linie de apărare.

— Am patruzeci și trei de ani, Lou, ce naiba? N-am nevoie de un moment tată-fiu.

— Nasol. Pentru că fix asta o să capeți. Îmi pare rău că ai suferit pierderi așa de mari în copilărie. Îmi pare rău că mama ta a murit și tatăl tău te-a abandonat. Ne-a spus Liza câte ceva. Îmi pare rău că ți-ai pierdut bunicul după numai câțiva ani. Nu e drept. Și nu pot să te acuz că vrei să te ascunzi de toată durerea asta.

— Nu mă ascund. Sunt o carte deschisă, ce naiba? I-am spus fetei tale la ce să se aștepte din partea mea. Nu-i vina mea că și-a făcut speranțe.

— Ceea ce ar fi adevărat, cu o excepție.

Mi-am trecut mâna peste față.

— Dacă te las să-mi spui care e excepția, pleci?

— N-ai făcut-o pentru că nu-ți pasă. Ai făcut-o pentru că îți păsa al naibii de mult și asta te speria.

Am pufnit în pahar și am făcut tot ce-am putut să nu bag în seamă greutatea din piept.

— Fiule, ai dat-o în bară în stil mare, a continuat el. Oi fi eu tatăl lui Naomi și poate că sunt subiectiv din cauza asta, dar știu că fiică-mea e unică. O femeie pe care-o întâlnești o dată în viață. Exact ca maică-sa. Și nu-mi place ce spune despre tine faptul că nu crezi că o meriți.

Am lăsat paharul jos. Nu zisese că n-o merit. Zisese că eu cred că n-o merit.

— Tu o meriți pe Amanda?

— La dracu', nu! Încă nu. Dar de când am cunoscut-o am încercat în fiecare zi să fiu genul e bărbat care o merită. M-a făcut un om mai bun. Mi-a dat genul de viață la care nici nu visasem. Și da, am avut și noi perioade grele. Majoritatea, legate de Tina. Dar fapt e că n-am regretat niciodată că am stat cu ea.

Am rămas tăcut, dorindu-mi să fiu oriunde în altă parte.

— Mai devreme sau mai târziu, trebuie să accepți că nu ești responsabil pentru alegerile făcute de alții. Mai rău, uneori nici nu le poți rezolva problemele, a continuat Lou, privindu-mă direct în ochi. Eu nu sunt responsabil pentru alegerile fiicei mele sau pentru consecințele lor. Tu nu ești responsabil pentru alegerile tatălui tău. Dar ești responsabil pentru alegerile pe care

le faci tu. Și asta include și să întorci spatele celui mai bun lucru care o să ți se întâmple vreodată.

— Uite ce-i, Lou, a fost o discuție plăcută și…

Mi-a pus mâna pe umăr și m-a strâns hotărât, ferm.

— N-o puteai salva pe mama ta de accident, așa cum nu-l puteai salva nici pe tatăl tău de dependență. Acum îți faci griji că n-o să fii în stare să salvezi pe nimeni altcineva. Sau să suporți să pierzi pe altcineva.

Aveam un nod în gât, și mă ardea.

Lou m-a strâns mai tare de umăr.

— Undeva în tine, adânc, există un bărbat mai puternic decât a fost vreodată tatăl tău. Îmi dau seama. Și bunica ta își dă seama. Și fiica mea își dă seama. Poate că e timpul să te uiți în oglindă.

41. Noua Naomi

Naomi

Knox: Uite ce e. Știu că aș fi putut rezolva situația altfel. Dar crede-mă. E mai bine așa. Dacă tu sau Waylay aveți nevoie de ceva, vreau să știu.

Knox: Probabil că ți-a spus deja Liza, dar compania de securitate instalează sâmbătă alarma la căsuță. La cât e meciul de fotbal al lui Waylay?

Knox: Ești bine?

Knox: Doar pentru că nu suntem împreună, nu înseamnă că nu vreau să fiți în siguranță.

Knox: Nu poți să mă eviți veșnic.

Knox: N-am putea să ne purtăm naibii ca niște adulți? E un orășel mic. O să dăm unul peste altul mai devreme sau mai târziu.

Am deschis un ochi somnoros și m-am uitat la ecranul telefonului.

Mulțumită că nu-i un anumit frate Morgan care nu mai exista pentru mine, am răspuns.

— Ce-i? am întrebat răgușit.

— Hopa sus, Witty, s-a auzit glasul vesel al lui Stef din celălalt capăt al lumii.

I-am răspuns cu un geamăt înăbușit și m-am întors pe partea cealaltă.

Îmi trăsesem păturile peste cap, într-o tentativă copilărească de a mă izola de tot restul lumii. Din nefericire, consecința nedorită era că mă înconjurasem și de mirosul *lui*. Faptul că dormeam într-un pat unde căzusem pradă farsei nu contribuia decât la o cădere bruscă.

Dacă era să supraviețuiesc, trebuia să ard cearșafurile astea și să-i iau Lizei un așternut nou.

— Judecând după salutul exuberant, bănuiesc că nu ți-ai dat încă jos fundul din pat pentru Ziua în care Categoric Uiți de El, a presupus Stef.

Am gemut.

— Ai noroc că nu suntem pe același continent, pentru că ți-a expirat timpul.

— Ce timp?

— Timpul pentru „vai de mine, mi-e dor de falsul meu iubit sexy". Au trecut cinci zile. Perioada acceptabilă de doliu s-a terminat. Ești renăscută oficial ca Noua Naomi.

Mi se părea complicat să renaști.

— Nu pot să mă ofilesc ca Vechea Naomi?

Vechea Naomi își petrecuse ultimele câteva zile afișând zâmbete prefăcute pentru Waylay și cititorii de la bibliotecă și apoi încercând fără tragere de inimă, câteva ore pe zi, să curețe dezastrul din căsuță. Toate astea, în timp ce evita să se gândească la Knox.

Eram istovită.

— Nu e o opțiune. E 6 jumate, ora ta. Ziua ta începe acum.

— De ce ești așa de nesuferit? am gemut eu.

— Sunt zâna ta cea nesuferită. Ai de început o transformare, mica mea omidă.

— Nu vreau să fiu fluture. Vreau să mă ascund în coconul meu.

— Nasol. Dacă nu te dai jos din pat în următoarele zece secunde, trec la artileria grea.

— M-am dat jos, am mințit.

A zis ceva caustic în franceză.

— În caz că ai nevoie de traducător, așa se zice în franceză la tâmpenii. Acuma, vreau să-ți dai jos fizicul mincinos din pat și să te duci să faci un duș, pentru că Liza raportează că părul tău e mai unsuros decât friteuza de la un bar sportiv în seara cu ofertă la aripioare. După aia vreau să deschizi comanda aia de la Sephora pe care ți-am trimis-o și să ieși naibii din depresia aia.

— Îmi plac depresiile.

— Ba nu. Îți plac strategiile și listele cu lucruri de făcut. Îți dau câte una din fiecare.

— Se face prea mult tam-tam cu prietenii care te cunosc foarte bine, m-am plâns eu pernei.
— OK. Bine. Dar vreau să se consemneze că tu m-ai obligat.
— Ce te-am obligat?
— Ai o fetiță de unșpe ani care te respectă. Chiar vrei s-o înveți că atunci când un băiat îți rănește sentimentele renunți la viață?
M-am ridicat în șezut.
— Te urăsc.
— Ba nu mă urăști.
— De ce nu pot să-mi plâng de milă?
Nu era vorba doar de sentimente rănite și știa foarte bine. Knox mă avertizase. Îmi spusese să nu mă îndrăgostesc de el, să nu-i judec sentimentele după ce face. Și *tot* mă îndrăgostisem de el. Ceea ce însemna că eram o idioată. Măcar Warner încercase să ascundă de mine cine era cu adevărat.
Era o scuză; nu una grozavă, dar era o scuză.
Însă cu Knox nu exista așa ceva.
Îl iubeam. Îl iubeam de-adevăratelea. Îl iubeam suficient cât să nu fiu sigură că pot supraviețui chinului după ce fusesem dată deoparte.
— Pentru că toată vorbăria asta cu „ce idioată sunt“ și „cum am putut să mă îndrăgostesc de el“ pe care ți-o îndrugi e o pierdere de timp și de energie. Și îi dă și un exemplu mizerabil lui Waylay, care a avut destule exemple mizerabile cât să-i ajungă toată viața. Mișcă-ți fundul din pat, fă un duș și pregătește-te să-i arăți cum să-i faci unui nenorocit viața zob.
Am coborât picioarele pe podea.
— Tu chiar ești bun la chestia asta cu încurajările.
— Meriți mai mult de-atât, Witty. Știu că undeva, în sufletul tău, nu crezi că-i așa. Și îți trimit pe e-mail strategia pentru azi.

De la: Stef
Către: Naomi
Subiect: Noua Naomi, Ziua 1
1. Mișcă-ți fundul jos din pat.
2. Duș.

3. Machiaj.

4. Coafat.

5. Garderobă. (Știu ce tare-ți place să bifezi puncte de pe listă.)

6. Mic-dejunul campionilor.

7. Antrenamentul de fotbal al lui Waylay. Zâmbește. Luminează tot terenul cu frumusețea ta plină de grație.

8. Fii gazda unei adunări sociale spontane. Invită prieteni, rude și pe Nash (partea asta e foarte importantă). Trebuie să arăți fantastic (tot foarte important). Să te simți bine (cel mai important) sau să te prefaci până-ți iese.

9. Du-te la culcare mulțumită de tine.

10. Clătește. Repetă.

Mulțumită că bifasem deja patru puncte de pe listă, m-am aventurat la parter. Restul casei era cufundat încă în tăcere.

Stef mă cunoștea prea bine. Și chiar era mai ușor să mimez o atitudine pozitivă când arătam bine pe dinafară.

Mă aștepta cafeaua proaspătă. Mi-am turnat generos într-o cană roșie, veselă, și am cercetat bucătăria.

Încăperea căpătase o nouă viață de când fusesem invitată prima dată înăuntru. Ca și cea mai mare parte a casei. Draperiile nu erau doar trase, ci fuseseră și spălate, călcate și puse la loc. Soarele dimineții se strecura prin geamurile curate.

Fuseseră eliminate praful și funinginea adunate de ani întregi, iar gunoiul strâns în dulapuri și sertare fusese aruncat. Dormitoare închise de aproape douăzeci de ani erau acum pline de viață. Bucătăria, sufrageria și solariul deveniseră inima unei case pline de oameni.

Împreună, aduseserăm la viață un spațiu care fusese prea multă vreme lipsit de așa ceva.

Mi-am luat cafeaua în solariu și am rămas lângă geamuri, privind cum cădeau frunze în pârâu și erau duse la vale pe apă.

Pierderea era tot prezentă.

Golurile lăsate de fiica și soțul Lizei nu fuseseră umplute ca prin minune. Dar mi se părea că acum sunt mai multe lucruri în jurul lor. Meciuri de fotbal sâmbăta. Cine în familie. Seri de film,

când toată lumea vorbea prea mult ca să mai audă ce se întâmpla pe ecran. Seri leneșe, petrecute cu grătare și joacă în pârâu.

Câini. Copii. Vin. Desert. Seri de jocuri.

Ridicaserăm ceva special în jurul Lizei și al singurătății ei. În jurul meu și al greșelilor mele. Nu era sfârșitul. Greșelile erau făcute ca să înveți din ele, să le depășești. Nu erau făcute ca să distrugă.

Tărie de caracter.

După părerea mea, Waylay era deja întruchiparea tăriei de caracter. Avusese parte de o copilărie plină de instabilitate și nesiguranță și învăța să aibă încredere în adulții din viața ei. Poate că era un pic mai ușor pentru că ea nu se dezamăgise niciodată singură, așa cum făcusem eu.

Presupun că aici puteam să învăț eu de la ea.

Am auzit târșâitul unor papuci, întrerupt de țăcănitul unor gheruțe de cățel pe gresie.

— Neața, mătușă Naomi. Ce-avem la micul-dejun? a întrebat Waylay căscând din bucătărie.

Am abandonat melancolia de dimineață și m-am întors în bucătărie.

— Neața. De ce ți-e poftă?

A ridicat din umeri și s-a așezat pe un taburet la insulă. Avea părul blond ciufulit într-o parte și pleoștit în cealaltă și purta o pijama roz de camuflaj și papuci pufoși pe care Randy și Kitty încercau cel puțin o dată pe zi să-i fure și să-i ascundă în pătuțurile lor.

— Hm. Ce-ai zice de niște ouă jumări cu brânză? a zis ea. Uau! Arăți bine.

— Mersi, i-am răspuns și am întins mâna după tigaie.

— Unde-i Knox?

Întrebarea mi-a picat ca un cuțit în inimă.

— S-a mutat înapoi la cabana lui, am răspuns prudent.

Waylay și-a dat ochii peste cap.

— *Aia* știam. De ce? Credeam că vă merge bine împreună. Vă sărutați tot timpul și râdeați o grămadă.

Instinctul îmi spunea să mint. S-o protejez. În definitiv, nu era decât un copil. Dar tot încercasem să-i protejez pe alții și se tot întorsese împotriva mea.

— Sunt câteva lucruri despre care trebuie să stăm de vorbă, i-am spus în timp ce scoteam untul și ouăle din frigider.

— Eu n-am făcut decât să-i zic lui Donnie Pacer că e un puțoi, pentru că o împinsese pe Chloe și i-a zis că e o ratată idioată, s-a apărat ea. Și n-am înjurat, pentru că n-am voie.

M-am ridicat cu un carton de ouă în mână și am clipit.

— Știi ceva? Revenim la asta într-o clipă.

Dar nepoată-mea nu era dispusă să renunțe la apărare.

— Knox a zis că-i bine să iei apărarea oamenilor. Că e datoria celor puternici să aibă grijă de cei care au nevoie să fie protejați. A zis că eu sunt cineva puternic.

Rahat.

Am înghițit în sec și am clipit ca să îmi înăbuș lacrimile care mă înțepau și amenințau să-mi distrugă machiajul.

De data aceasta, durerea nu era doar pentru mine. Era pentru o fetiță al cărei erou nu ne voia pe niciuna dintre noi.

— Asta-i drept. Și e bine că ești cineva puternic, fiindcă trebuie să-ți spun niște lucruri dificile.

— Se întoarce mama? a întrebat ea în șoaptă.

N-am știut ce să răspund. Așa că am început din altă parte.

— Căsuța nu e plină de gândaci, am izbucnit.

Randy a sărit pe mine și m-a privit cu niște ochi căprui sentimentali, iar eu m-am aplecat să-l scarpin după urechi.

— Nu?

— Nu, scumpo. Ți-am spus așa pentru că nu vreau să-ți faci griji. Dar se pare că e mai bine să știi ce se întâmplă. Ne-a spart cineva casa. A răscolit totul și a luat câte ceva. Nash crede că de fapt căuta ceva anume. Nu știu ce căuta sau dacă a găsit.

Waylay stătea cu ochii pironiți pe blat.

— De-asta ne-am mutat aici, cu Liza și bunicii tăi.

— Și Knox?

Am înghițit iar în sec.

— Ne-am despărțit.

Degetul cu care se juca pe blat a încremenit.

— De ce v-ați despărțit?

Fir-ar ei să fie de copii, cu întrebările lor fără răspuns!

— Nu știu sigur, scumpo. Uneori oamenii vor lucruri diferite.

— Păi, și el ce voia? Nu eram destul de bune pentru el?

Mi-am pus mâna peste a ei și am strâns-o.

— Cred că suntem mai mult decât foarte bune pentru el și poate că s-a speriat din cauza asta.

— Ar fi trebuit să-i spui.

— Da, ar fi trebuit.

— Nu-s un copil care s-o ia razna, să știi.

— Știu. Dintre noi două, eu sunt mai copil.

Replica mi-a adus o urmă de zâmbet.

— Mama a fost?

— Ce să fie mama ta?

— Mama a spart casa? Ea face chestii de-astea.

De-asta n-aveam eu discuții sincere cu lumea. Punea întrebări care cereau și mai multă sinceritate după aceea.

Am răsuflat zgomotos.

— Sincer, nu știu sigur. E posibil. Ai vreo idee ce-ar fi putut să caute?

A ridicat din umerii ăia de fetiță care duseseră deja mai multe poveri decât era cinstit.

— Habar n-am. Poate ceva care să valoreze mulți bani.

— Păi, indiferent dacă a fost sau nu mama ta, n-ai de ce să-ți faci griji. Liza a chemat pe cineva să instaleze azi un sistem de securitate.

A dat din cap, iar degetele au pornit din nou să deseneze modele pe blat.

— Vrei să-mi spui ce simți despre toate astea? am întrebat-o.

S-a aplecat s-o scarpine pe Kitty pe cap.

— Nu știu. Mă simt prost, cred. Și supărată.

— Și eu, la fel.

— Knox ne-a părăsit. Credeam că ne place. Că ne place pe bune.

Mi s-a frânt iar inima și am jurat că o să-l fac pe Knox Morgan să plătească. M-am dus la ea și am cuprins-o cu brațul.

— Ne plăcea, scumpo. Dar uneori oamenii se sperie când încep să țină prea mult la cineva.

A gemut.

— Cred și eu. Dar tot pot să fiu supărată pe el, nu?

I-am dat părul din ochi.

— Da. Sigur că poți. Sentimentele tale sunt reale și justificate. Nu lăsa pe nimeni să-ți spună că n-ar trebui să simți ce simți cu adevărat. Bine?

— Mda. Bine.

— Ce zici să dăm o petrecere diseară dacă e de acord Liza? am întrebat strângând-o lângă mine.

Waylay s-a înviorat.

— Ce fel de petrecere?

— Mă gândeam la un foc de tabără, cu cidru de mere și bezele topite, am zis în timp ce spărgeam un ou într-un bol.

— Sună mișto. Pot să le invit pe Chloe și Nina?

Îmi plăcea că avea prietene și o casă unde să vrea să le aducă și pe ele.

— Sigur că da. O să vorbesc cu părinții lor.

— Poate că putem s-o rugăm pe Liza să aleagă niște muzică country din care le plăcea lui Nash și maică-sii, a propus ea.

— Asta-i o idee grozavă, Way. Și apropo de petreceri…

A oftat și a ridicat privirea în tavan.

— Vine ziua ta.

Liza, părinții mei și cu mine aveam deja un dulap plin cu cadouri frumos împachetate. O tot sâcâiam cu toții de câteva săptămâni pe tema aceasta, dar ea rămânea enervant de neinteresată.

— Te-ai gândit cum vrei să sărbătorești?

Și-a dat ochii peste cap.

— Of, Doamne, mătușă Naomi! Ți-am zis de nouă milioane de ori că nu-mi plac zilele de naștere. Sunt idioate, și te dezamăgesc, și sunt jenante.

Deși aveam o grămadă pe cap, am zâmbit.

— Nu că vreau să te fac să te simți vinovată, dar bunică-ta o să se isterizeze dacă n-o lași măcar să-ți facă un tort.

Am văzut pe chipul ei că-și făcea niște socoteli.
— Ce fel de tort?
I-am dat cu spatula peste nas.
— Asta-i cel mai frumos la zilele de naștere. Poți să alegi.
— Hm, o să mă gândesc.
— Asta-i tot ce vreau de la tine.
Pusesem deja ouăle în tigaie când am simțit niște brațe cuprinzându-mă de talie și o față apăsată pe spate.
— Îmi pare rău că Knox a fost un puțoi, mătușă Naomi, a zis ea, cu glasul înăbușit.
Mi s-a pus un nod în gât și i-am strâns mâinile. Afecțiunea asta pe care mi-o arăta când mă așteptam mai puțin era ceva foarte nou și foarte fragil. Mi-era teamă să nu fac sau să zic ce nu trebuie și s-o alung.
— Și mie. Dar o să fim în regulă. O să fim mai mult decât în regulă, i-am promis, iar ea mi-a dat drumul.
— Hei, nenorociții ăia nu mi-au furat blugii noi cu floricele roz când au spart casa, nu?

Fi: Eu nu știu ce se întâmplă între voi. Dar Knox tocmai mi-a oferit 1 000 de dolari să te pun de serviciu diseară, pentru că ai sunat să zici că ești bolnavă la ultimele două ture. Pot fie să-i împart cu tine, fie să-i zic să se ducă naibii. Tu decizi!
Eu: Scuze. Nu pot. Fac un foc de tabără diseară și ești invitată și tu.
Fi: Ba bine că nu! Pot să vin și cu familia mea enervantă?
Eu: Aș fi dezamăgită dacă nu i-ai aduce și pe ei.

42. Vechiul Knox

Knox

N-aveam de gând să recunosc, dar atitudinea de prințesă de gheață mă ucidea. Trecuseră cinci zile de când îi spusesem adevărul. De când pusesem capăt relației ca să-i cruț sentimentele. Și mă simțeam al naibii de mizerabil.

Ușurarea la care mă așteptasem după ce-am terminat cu ea n-a mai venit. În schimb, mă simțeam rău și aiurea. Aproape vinovat. Era chiar mai rău decât prima mahmureală de după treizeci de ani.

Voiam să fie totul cum era înainte să apară Naomi cu afurisitele alea de margarete în păr. Dar nu se putea. Nu când ea era în oraș și mă evita.

Nu era simplu, ținând cont că stătea la bunică-mea. Renunțase la schimburile de la Honky Tonk. Mă așteptasem să mă simt ușurat că nu trebuie să dau ochii cu ea, dar cu cât trecea mai mult fără să-mi răspundă la mesaje sau apeluri, cu atât mai aiurea mă simțeam.

Ar fi trebuit să-i treacă până acum. La dracu'! Și mie ar fi trebuit să-mi treacă până acum.

— Programarea ta de la 5 s-a anulat, m-a anunțat Stasia când m-am întors la Whiskey Clipper după pauza de prânz pe care o petrecusem la Dino, unde avusesem parte de încruntături și pizza rece pe care nici măcar n-aveam chef s-o mănânc.

Stasia și Jeremiah făceau curat și se pregăteau de închidere.

— Pe bune?

Era al treilea client care anula programarea săptămâna asta. Doi dintre ei se reprogramaseră la Jeremiah și stătuseră pe scaunul lui aruncându-mi priviri critice. Niciunul dintre ei n-a avut sânge în el să-mi spună ceva. Dar nici nu era nevoie. Mi-o luasem suficient de la fetele de la Honky Tonk.

— Bănuiesc că i-ai scos tu cumva din sărite, a comentat Stasia.
— Nu-i treaba nimănui cu cine mă văd sau nu mă văd eu, am ripostat, cufundând pieptenele în alcool și așezând la loc foarfeca.
— Așa-i în orașele mici, a sărit și Jeremiah. Treaba oricui e treaba tuturor.
— Da? Atunci pot să mă pupe cu toții undeva.
— Clar, pare mult mai fericit de când a scăpat din relația aia îngrozitoare, a remarcat Stasia.

Se prefăcea că se scarpină la nas cu degetul mijlociu.
— Cine vă plătește salariul?
— Unele lucruri sunt mai valoroase decât banii.

Nu-mi trebuiau jignirile astea. Aveam de făcut chestii. O viață de trăit. Și nemernicii ăștia nu puteau să uite de mine și de Naomi.
— Mă duc la Honky Tonk, am anunțat.
— Să ai o seară minunată! a strigat Jeremiah în urma mea, iar eu i-am arătat degetul mijlociu.

În loc să mă duc la bar, m-am ascuns în birou. Nu părea un refugiu. Părea o închisoare. Săptămâna asta petrecusem mai mult timp încuiat aici decât toată luna trecută. Nu mai fusesem niciodată așa de la zi cu actele. Sau de rupt de tot ce se întâmpla cu afacerile mele.
— De ce dracu' sunt așa de interesați toți ăștia din oraș cu cine ies sau nu ies eu? am mormăit în barbă.

Am luat cecul pentru chirie al unuia dintre apartamentele de la etaj. Chiriașul pusese în plic și un post-it pe care scria „Ai dat-o-n bară!“

Începeam să mă îngrijorez că toți ceilalți aveau dreptate. Că greșisem. Ceea ce mi se potrivea cam ca ideea să port costum și cravată în fiecare zi toată viața.

Îmi plăcea libertatea. De-asta aveam firmele mele. Deși cred că uneori conducerea propriilor firme era cam ca o mie de cătușe afurisite care mă legau de responsabilitate. Însă era o responsabilitate pe care eu o alesesem.

Puteam să-mi administrez afacerile fără să-mi fac griji pentru alții… Mă rog, în afara celor care erau angajați. Și a clienților.

Fir-ar să fie!

Trebuia să încetez să mă mai gândesc la asta.

Am ieșit pe coridor și am intrat la Honky Tonk. Era încă devreme pentru o vineri seară, dar muzica era dată tare și simțeam aroma de aripioare de la bucătărie. Eram ca acasă. Deși am cercetat rapid barul, căutând-o pe Naomi. Nu era acolo, iar dezamăgirea pe care-am simțit-o m-a înjunghiat ca un cuțit.

Silver și Max erau în spatele barului. Fi pălăvrăgea cu Wraith. S-au uitat toate trei la mine.

— Bună seara! am zis, vrând să văd în ce ape se scaldă.

— Huuuo! mi-au răspuns în cor.

Silver și Max au întors și degetul mare în jos; Fi mi-a arătat și degetul mare în jos, și mijlociul. Celălalt chelner, Brad, un proaspăt angajat adus ca să mai echilibreze estrogenul, a refuzat să mă privească în ochi.

— Pe bune?

Cei câțiva clienți din sală au râs pe înfundate.

— Pot să vă dau afară pe toți, le-am reamintit.

Și-au încrucișat brațele la unison.

— Aș vrea să te văd că-ncerci, a anunțat Max.

— Mda. Sunt convinsă că te-ai descurca de minune de unul singur să fii barman, chelner și administrator într-o sâmbătă seară, a comentat Silver.

Inelul din nas i se mișca în ritm cu nările care fremătau.

Mama mă-sii.

Îmi dădeam seama când prezența mea nu era dorită.

— Foarte bine. Plec.

— Bine, a zis Max.

— Pa, a adăugat Silver.

— Du-te naibii. Plec și eu, a anunțat Fi.

— Foarte bine. Mă rog.

M-am hotărât să mă duc acasă și să fac un program nou, în care astea trei n-o să mai fie niciodată împreună la bar. Chiar

dacă însemna să mai angajez cinci oameni. O să angajez bărbați, care n-au menstruație și nu mă bat la cap.

Aveam fantezii despre viața asta cât m-am plimbat fără grabă cu motocicleta în jurul orașului, până să mă îndrept spre casă. În definitiv, nu mă aștepta nimeni. N-avea cine să mă tragă la răspundere. Puteam să fac ce voiam. Ceea ce era exact ce-mi doream de la viață.

Eram așa de distras să-mi aduc aminte ce minunată era viața mea fără Naomi, că aproape că n-am văzut mașinile de la Liza.

Preț de o clipă, am intrat în panică, întrebându-mă dacă nu s-a întâmplat ceva. Dacă n-a mai fost vreo spargere sau poate chiar ceva mai rău.

După care am auzit muzica și râsetele.

Am trecut încet, sperând s-o zăresc. N-am avut noroc. Mi-am parcat motocicleta pe alee și mă duceam spre intrarea în casă când am simțit în nări mirosul focului de tabără.

Dacă Liza voia să dea o petrecere și nu-mi spunea, era treaba ei, am hotărât eu și am intrat.

Waylon a atacat, zgâriindu-mi blugii cu ghearele, lătrând și plângându-se ce foame i s-a făcut de la gustarea de după-masă.

— Da, da. Hai. Fă întâi pipi și după aia cina.

M-am dus direct în bucătărie și am deschis ușa din spate. Câinele s-a repezit afară printre picioarele mele.

Nu s-a oprit la locul lui obișnuit. Avea piciorușele butucănoase prea ocupate să alerge spre casa Lizei.

Din punctul meu de observație, vedeam focul, pe care-l făcuse cineva chiar lângă pârâu. Vedeam mese cu mâncare, scaune de camping și mai mult de doisprezece oameni forfotind și părând să se distreze de minune.

Câinii Lizei, Randy și Kitty, au fugit de la mese ca să-l întâmpine pe Waylon. Am zărit-o pe Waylay, cu părul sub o beretă roz-aprins pe care pun pariu că i-o tricotase Amanda. Prietenele ei Nina și Chloe zburdau în curtea laterală. Junghiul din piept m-a luat prin surprindere. Waylay s-a lăsat în genunchi în iarbă și i-a tras o alintătură bună, ceea ce l-a făcut pe Waylon să se întoarcă în extaz cu burta în sus.

Mi-am trecut absent mâna peste piept și m-am întrebat dacă n-o fi vreo indigestie de la pizza aia rece de doi bani.

În curte s-au văzut niște faruri când a mai tras acolo o mașină. O dubiță pe care am recunoscut-o. Fi, soțul ei și copiii s-au revărsat ducând scaune pliante, farfurii acoperite și un bax de bere.

Minunat. Familia mea și acum și angajații mei îi luau partea. De-asta aveam nevoie de 400 de hectare departe de-aici.

După care am văzut-o.

Naomi, în lumina focului.

Purta colanții ăia care-i arătau fiecare centimetru din picioarele ei de-un kilometru. Cizme cu margini copilăroase îmblănite. Un pulover gros scurt, pe sub o vestă matlasată. Părul era o grămadă de bucle care luceau chihlimbariu la lumina flăcărilor. Purta o beretă tricotată exact ca a lui Waylay, doar că era roșu-închis.

Zâmbea. Râdea. Radia.

Durerea din piept a devenit ceva fizic și m-am întrebat dacă n-ar trebui să sun la un cardiolog. Nu era normal. Nu așa ar fi trebuit să meargă lucrurile.

Mai terminasem și înainte relații înainte să devină complicate, și după aia nu simțisem decât ușurare. Dacă mai dădeam vreodată peste vreuna dintre cuceriri, era simplu. Plăcut. Nu promiteam niciodată nimic, iar ele nu se așteptau la nimic.

Însă de data asta, în ciuda eforturilor mele, existaseră așteptări. Deși nu părea să sufere. Era lângă pârâu, lângă nemernicul de frate-miu, cu care avea aparent o discuție intimă.

Mâna ei înmănușată s-a întins și l-a prins de braț.

Mi s-au încleștat pumnii și am început să văd roșu.

Fratele meu nu pierduse nici măcar o secundă, nu?

N-a fost o decizie conștientă să mă duc la ea, dar picioarele mi s-au mișcat cu de la sine putere. Am pornit prin iarbă spre micul grup vesel, cu gânduri de distrugere în minte.

Nu voiam să fie cu el. Nu voiam să fie cu nimeni.

Nu suportam ideea s-o văd stând lângă el, cu atât mai puțin ce altceva or mai fi făcut. La dracu'!

Liza J m-a strigat, iar Amanda mi-a aruncat un zâmbet compătimitor în timp ce mă îndreptam spre festivități.

— Voi doi n-ați pierdut vremea, nu? m-am răstit când am ajuns la ei, de cealaltă parte a focului.

Nash a avut îndrăzneala să-mi râdă în față.

Dar cu Naomi lucrurile stăteau cu totul altfel. Zâmbetul plăcut i-a dispărut de pe chip și, când s-a uitat la mine, nu o prințesă a gheții, gata să-mi arunce priviri reci, am văzut. Ci o femeie foc și pară, pregătită să mă ardă de viu.

Ușurarea a venit rapid și a fost copleșitoare. Apăsarea din piept s-a ridicat cu câțiva milimetri. Dacă-mi arunca priviri reci și mă îndepărta, însemna că nu-i pasă. Dar flăcările pe care le-am văzut în ochii ăia căprui superbi îmi spuneau că mă urăște din toată inima.

Era oricând mai bine decât un dezinteres rece.

Nash a făcut un pas în față, așezându-se efectiv între mine și Naomi, ceea ce n-a făcut decât să mă scoată și mai rău din sărite.

— Ai vreo problemă? m-a întrebat el.

Aveam o problemă de 1,90 m, cu două găuri de glonț în ea.

— Problemă? Cu tine, care te servești din firimiturile mele? Nu. Mai bine să nu se risipească.

Eram un nemernic desăvârșit și mersesem mult prea departe. Meritam bumbăceala pe care urma să mi-o tragă Nash. O parte din mine și-o dorea. Își dorea pedeapsa fizică în locul dezastrului emoțional care mă sfâșia.

Nu puteam gândi ca lumea cu ea așa de aproape. Așa de aproape și n-o puteam atinge. Nu puteam să întind mâna și să revendic ce aruncasem.

Nash și-a tras pumnul în spate, dar înainte să lanseze lovitura, între noi a apărut un alt trup.

— Ești ca un copil care face o criză de nervi, s-a răstit Naomi, la doar câțiva centimetri de mine. Și nu ești invitat. Așa că du-te acasă.

— Daisy, am spus și am întins mâna spre ea automat.

Și între noi s-a îngrămădit un alt trup.

— Dacă nu vrei să rămâi în istorie drept cel mai tâmpit nemernic din orașul ăsta, îți sugerez să te dai naibii în spate, a zis Sloane.

Se încrunta la mine de parcă tocmai îl lăsasem lat pe Moș Crăciun la un dineu al bibliotecii.

— Dă-te din calea mea, Sloane, i-am mârâit în față.

După care am simțit o mână în piept și am fost împins *cu forță* înapoi.

— Ținta greșită, amice.

Lucian, îmbrăcat mai lejer decât îl văzusem în ultimii zece ani, în blugi și cu o geacă pufoasă, m-a prins de haină.

Furia din ochii lui m-a anunțat că eram într-o situație delicată. Puteam să-l pun jos pe frate-miu, mai ales că avea o singură mână sănătoasă. Dar nu eram așa de tâmpit să cred că pot să-i pun jos și pe Nash, și pe Lucian și să supraviețuiesc.

— N-am nevoie să mă aperi tu, idiotule mare și plin de bani, s-a răstit Sloane la Lucian.

El n-a băgat-o în seamă și a preferat să mă ducă pe mine departe de foc. Departe de familia mea. De câinele meu tâmpit, care avea nasul băgat în ceva ce părea să fie o caserolă cu hotdogi.

— Dă-mi drumul, Luce! l-am avertizat.

— O să-ți dau drumul când n-o să fii hotărât să te scufunzi și să tragi și trecători nevinovați după tine.

Interesant. Nu era enervat că venisem la Nash și la Naomi, ci pentru că mă luasem de Sloane.

— Credeam că nu poți s-o suferi, l-am tachinat.

Lucian m-a împins din nou și m-am împleticit în spate.

— Dumnezeule, Knox! Nu trebuie să fii așa măgar chiar tot timpul.

— Așa m-am născut.

— Tâmpenii. Tu alegi ce arăți lumii. Și în clipa asta tu alegi aiurea.

— Am făcut ce trebuia, omule.

Lucian a scos o țigară și o brichetă.

— N-ai decât să-ți spui așa, dacă te ajută să dormi noaptea.

— I-am spus să nu se atașeze. Am avertizat-o.

M-am uitat peste umărul lui Lucian și am văzut-o pe Naomi lângă foc, cu spatele spre mine. Și cu brațul lui Nash în jurul ei.

Iar am simțit apăsarea in piept și junghiul era de-acum o rană de cuțit.

Poate că i-am zis să nu se atașeze, dar nu mi-am făcut și mie același serviciu. N-am crezut nicio clipă că ar trebui să-mi fac griji din cauza asta.

Dar Naomi Witt, mireasa fugită de la nuntă și femeia care făcea obsesiv curățenie, mă prinsese în mrejele ei.

— Am făcut ce trebuia, am repetat, ca și cum dacă repetam era și adevărat.

Cu ochii pe mine, Lucian și-a aprins țigara.

— Nu ți-a trecut niciodată prin cap că de fapt ce trebuia era să fii bărbatul care n-a putut să fie taică-tu?

La naiba! Asta a lovit amețitor.

— Du-te dracului, Lucy!

— Încearcă să te-aduni, Knox!

Și cu asta, s-a dus înapoi la foc și m-a lăsat singur pe întuneric.

Am văzut cu coada ochiului o străfulgerare roz și m-am trezit cu Waylay la câțiva metri de mine, cu Waylon la picioarele ei.

— Salut, Way! am spus, simțindu-mă brusc cel mai mare și mai idiot nemernic de pe fața Pământului.

— Salut, Knox!

— Cum merge?

A ridicat din umeri, cu ochii ăia albaștri ațintiți asupra mea și cu fața inexpresivă.

— Cum merge antrenamentul la fotbal? Am vrut să trec pe-acolo, dar…

— E în regulă. Nu trebuie să te prefaci. Mătușa Naomi și cu mine suntem învățate cu oameni care nu ne vor.

— Way, nu-i drept, ce mama naibii? Nu de-asta n-au mers lucrurile între mătușa ta și mine.

— Da, mă rog. Probabil că n-ar trebui să înjuri în fața copiilor. Ar putea să învețe de la tine.

Au!

— Vorbesc serios, puștoaico. Voi sunteți prea bune pentru mine. Mai devreme sau mai târziu, v-ați fi dat seama amândouă. Meritați ceva mai bun.

Și-a coborât privirea spre vârfurile cizmelor. Inimioara strălucea pe șireturi și mi-am dat seama că nu purta adidașii pe care i-i cumpărasem eu. Și asta durea.

— Dacă ai crede așa, te-ai strădui tare să fii destul de bun. Nu ne-ai arunca de parcă am fi gunoaie.

— N-am zis niciodată că sunteți gunoaie.

— N-ai zis tu prea multe, nu? Acuma, las-o în pace pe mătușa Naomi. Ai dreptate. Merită ceva mai bun decât unu' care nu-i destul de deștept să vadă ce minunată e.

— Știu ce minunată e. Știu ce minunată ești și tu.

— Nu suficient de minunată ca să rămâi.

Încruntătura pe care mi-a aruncat-o era mult mai matură decât cei unșpe ani ai ei. Mă detestam că i-am dat un motiv în plus să aibă vreo îndoială că era altfel decât isteață, frumoasă, șmecheră.

— Waylay! Haide, a strigat-o Nina, ridicând o pungă enormă cu bezele.

— Ar trebui să pleci, mi-a zis Waylay. O faci tristă pe mătușa Naomi și nu-mi place.

— O să-mi pui șoareci de câmp în casă? am întrebat, sperând că o glumă poate să mai repare din stricăciuni.

— De ce să-mi bat capul? N-are rost să te răzbuni pe cineva prea tâmpit să-i pese.

S-a întors și a luat-o la goană spre foc, după care s-a oprit.

— Câinele tău rămâne cu mine, m-a anunțat. Hai, Waylon!

M-am uitat la un copil care nu numai că-mi plăcea, dar pe care-l și respectam, îndreptându-se către petrecere împreună cu nenorocitul ăla de câine al meu. Naomi a prins-o cu un braț și s-au întors amândouă cu spatele la mine.

Numai de-al naibii, am luat un hogdog și o bere de pe masă. Am salutat-o pe bunică-mea cu jumătate de gură și după aia m-am dus singur spre casă.

Când am ajuns, le-am aruncat pe ambele la coș.

43. Băuturi ziua în amiaza mare

Naomi

Knox: Îți datorez scuze pentru aseară, la Liza. Am sărit calul.

Am tras adânc aer în piept, am oprit mașina și m-am uitat la ușa laterală de la Honky Tonk. Era prima mea tură de la Despărțire și eram cu nervii încordați la maxim. Era o tură de prânz în weekend. Șansele să fie Knox înăuntru erau sub zero.

Dar tot aveam nevoie de o încurajare înainte să cobor din mașină.

La celălalt job, fusesem în regulă toată săptămâna. Biblioteca părea un nou început și n-aveam amintiri cu Knox în fiecare colț. Dar Honky Tonk era altceva.

— Ești în stare. Dă-te jos din mașină. Strânge banii de bacșișuri și zâmbește până te dor toți mușchii feței.

Knox își făcuse criza de furie la focul de tabără și trebuise să-l scoată Lucian de-acolo. Încercasem cam fără tragere de inimă s-o storc pe Sloane de informații despre comportamentul cavaleresc al lui Lucian. Dar pe dinăuntru eram răscolită după ce fusesem așa de aproape de Knox.

Părea furios și aproape rănit. Ca și cum să stau lângă frate-său era vreun fel de trădare. Era caraghios. Omul mă aruncase ca pe o chitanță care nu-i trebuia și acum avea tupeu să-mi spună că mă mișcam prea repede, când nu făcusem decât să-i dau lui Nash lista pe care-o făcusem cu oameni sau incidente care mi se păruseră în neregulă.

M-am uitat în oglinda retrovizoare.

— Ești o Prințesă Lebădă a Gheții, mi-am spus, după care am coborât din mașină și am intrat în bar.

Am simțit cum mă cuprinde ușurarea când am văzut că nu e înăuntru. Milford și un alt bucătar erau deja în bucătărie și se pregăteau pentru ziua de lucru. I-am salutat și m-am îndreptat

spre bar. Era încă întunecat. Scaunele erau puse unele peste altele, așa că am dat drumul la muzică, am aprins luminile și am început să pregătesc pentru deschidere.

Am dat jos scaunele, am pornit automatul de băuturi răcoritoare și tocmai porneam încălzitorul, când s-a deschis ușa.

A intrat Knox, iar privirea i s-a oprit direct asupra mea.

Am rămas fără suflare și brusc am uitat cum să trag aer în piept.

Fir-ar să fie! Cum poate să arate așa de bine un bărbat care m-a rănit așa de tare? Nu era corect. Purta blugi și un tricou cu mânecă lungă și nasturi la gât. Ăsta era verde-închis. Avea o vânătaie palidă pe bărbie, care-l făcea să pară periculos. Un pericol sexy și delicios.

Dar Noua Naomi era suficient de deșteaptă. N-aveam s-o iau de la capăt.

M-a salutat din cap, dar eu mi-am văzut de încălzitor și am încercat să mă prefac că el nici nu există. Cel puțin până a ajuns prea aproape ca să-l mai pot ignora.

— Salut! a zis el.

— Salut! am repetat și am pus capacul metalic pe încălzitor, dând deoparte ambalajul de plastic.

— Azi sunt eu la bar, m-a anunțat după ce a șovăit o clipă.

— Bine.

Am trecut pe lângă el să ajung la chiuvetă, unde așteptau două tăvi cu pahare curate.

Am ridicat una dintre ele, după care m-am trezit că îmi e smulsă din mâini.

— Mă descurc, am insistat.

— Acum mă descurc eu, a spus el, ducând-o la dozator și lăsând-o pe blatul de oțel inoxidabil.

Mi-am aruncat privirile în tavan și am luat a doua tavă. Și aceasta mi-a fost luată imediat. Fără să-l bag în seamă, am dat drumul la încălzitoarele de pe blatul pentru expedierea mâncării și m-am dus la POS să verific dacă are hârtie pentru bonuri.

Îl simțeam cum se uită la mine; privirea lui părea să aibă greutate și temperatură. Detestam că eram așa de conștientă de el.

Practic puteam să-l simt cum mă scanează din cap până în picioare. Azi îmi pusesem blugi, în locul vreuneia dintre fustele mele, pentru că avusesem senzația că sunt necesare toate straturile posibile de protecție.

— Naomi.

Mi-a rostit răgușit numele, ceea ce m-a făcut să mă înfior.

M-am uitat la el și i-am adresat cel mai fals zâmbet.

— Da?

Și-a trecut mâna prin păr și apoi și-a încrucișat brațele.

— Îți datorez scuze. Aseară…

— Nu-ți bate capul. Am uitat, am răspuns, căutându-mi ostentativ carnețelul și banii de casă în șorț.

— Nu trebuie să fie… știi tu. Ciudat.

— A, pentru mine nu-i nimic ciudat, am mințit. Ce-a fost, a fost. A trecut. Mergem amândoi mai departe.

Când s-a uitat de sus la mine, avea ochii ca argintul topit, iar atmosfera era încărcată parcă de un trăsnet iminent. Dar m-am silit să-i susțin privirea.

— Bine, a răspuns el cu maxilarul încleștat. Foarte bine.

N-am aflat cât de departe a mers Knox decât la o oră de la începutul celei mai plicticoase ture din viața mea. În mod normal, sâmbătă la prânz poți conta pe ceva activitate, dar toți cei șapte clienți păreau mulțumiți să soarbă din beri și să-și mestece fiecare îmbucătură de 137 de ori. Chiar și cu Brad, noul coleg care trebuia instruit, tot aveam prea mult timp de gândire.

În loc să pierd vremea la bar și să am de-a face cu privirile melancolice ale lui Knox, făceam curat.

Curățam peretele de lângă barul de servire și mă chinuiam cu o pată deosebit de dificilă, când s-a deschis ușa din față și a intrat o femeie. Sau mai degrabă a pășit mândră înăuntru. Purta cizme negre de piele întoarsă cu tocuri-cui, genul de blugi care arătau de parcă fuseseră vopsiți direct pe ea și o jachetă scurtă de piele.

Avea trei brățări pe încheietura mâinii drepte și unghiile vopsite într-un roșu superb și criminal. Mi-am pus în cap s-o întreb ce culoare era.

Părul negru era tuns scurt și zbârlit în creștet. Avea niște pomeți cu care puteai să tai sticlă, machiaj fumuriu profesionist pe pleoape și un zâmbet ironic.

Voiam să fiu prietenă cu ea. Să merg la cumpărături cu ea. Să aflu totul despre ea, ca să pot să-i urmez pașii și să descopăr și eu genul ăla de încredere în mine.

Zâmbetul i s-a lățit când l-a zărit pe Knox în spatele barului și brusc n-am mai fost sigură că mai vreau să fim prietene. I-am aruncat o privire lui Knox și am știut categoric că nu vreau să fiu prietenă cu ea. Nu când îl vedeam cum se uită la ea cu familiaritate afectuoasă.

Femeia n-a scos niciun cuvânt, dar s-a dus spre bar, cu ochii pe el. Când a ajuns, nu s-a așezat pe un taburet și nici n-a comandat ceva ce bănuiesc că ar fi fost cea mai mișto băutură din lume. Nu. S-a întins peste bar, l-a prins de bluză și l-a sărutat pe gură.

Mi s-a strâns stomacul și a coborât ca o ghiulea până în centrul Pământului.

— Ah, rahat, a gemut Wraith de la masa lui.

— Ăăă, asta-i iubita șefului? a întrebat Brad, chelnerul pe care trebuia să-l instruiesc.

— Așa cred, am răspuns, dar parcă eram strangulată. Mă întorc imediat. Ține asta.

I-am întins cârpa murdară și am ocolit la distanță barul.

— Naomi!

Knox părea enervat. Dar toanele lui nu mai erau problema mea.

Inima îmi bătea așa de tare, că o simțeam în urechi în timp ce mă duceam spre baie, iar toți cei din bar erau cu ochii pe mine.

M-am prefăcut că nu-l aud că mă strigă și nici pe ea cum îl salută.

— Knox? Pe bune? Era și timpul, a zis o voce răgușită.

— Fir-ar al naibii, Lina! Nu puteai și tu să suni înainte? E cel mai prost moment cu putință.

N-am mai auzit nimic altceva, pentru că am intrat în baie și m-am dus direct la chiuvetă. Nu eram sigură dacă voiam să plâng, să vomit sau să iau coșul de gunoi și să i-l arunc lui Knox în cap.

Încercam să mă controlez și să mă gândesc la un plan care să implice toate trei variantele, când s-a deschis ușa.

Fosta mea prietenă imaginară a intrat în baie, cu mâinile în buzunarele de la spate și cu ochii pe mine.

Puteam să-mi închipui ce vedea. O ratată jalnică, pe la 35 de ani, care suferea din dragoste și avea un gust îngrozitor la bărbați. Eu asta vedeam în oglindă în fiecare dimineață, înainte să ascund toate astea sub rimel și ruj.

— Naomi, a spus ea.

Mi-am dres glasul, în speranța că o să pot dizolva nodul care-și făcuse sălaș în gâtul meu.

— Eu sunt, am răspuns veselă.

A sunat de parcă mă înecam cu pioneze, dar măcar aveam o față inexpresivă.

— Uau! Ce hotărâtă ești! Îmi place. Bravo ție! Nu mă mir că i-ai luat mințile și l-ai îmblânzit cu totul.

Nu știam ce să spun, așa că am tras un șervet de hârtie și l-am trecut peste blatul perfect uscat și curat.

— Sunt Lina, a zis ea și s-a apropiat, cu mâna întinsă. Angelina, doar că nu-mi place că-i lung.

Am întins mâna mecanic și i-am strâns-o.

— Mă bucur de cunoștință, am mințit, iar ea a râs.

— Nu te bucuri. Nu asta este impresia pe care o lași. Dar o să mă revanșez și o să-ți ofer ceva de băut.

— Fără supărare, Lina, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc e să stau la barul fostului meu iubit și să beau cu noua lui iubită.

— Nicio supărare. Dar nu-s noua lui iubită. De fapt, sunt mai fostă decât tine. Și clar nu bem aici. Trebuie să mergem undeva departe de urechile mari și tâmpite ale lui Knox.

Chiar speram că nu-și bate joc de mine.

— Ce zici? a întrebat și și-a aplecat capul. Knox are palpitații afară și toți ceilalți sunt pe telefon și relatează la Radio Șanț ce s-a întâmplat. Eu zic să le dăm ceva s-o ia razna.

— Nu pot să plec în mijlocul turei.

— Evident că poți. Avem povești de povestit. Compătimiri de compătimit. Băuturi de băut. Îl are pe băiatul ăla drăguț să-l

ajute. O să se descurce. Iar tu meriți o pauză după dezastrul ăla.

Am tras adânc aer în piept și am dezbătut. Ideea să stau toată tura aici cu Knox era doar un pic mai puțin îngrozitoare decât să-mi smulgă cineva pe rând unghiile de la picioare în timpul unui consult ginecologic.

— Ce culoare e oja? am întrebat.

— Burgundy Blood Bath.

Sloane: Tocmai am auzit că a apărut la bar noua iubită a lui Knox și au început să facă sex pe masa de biliard. Ești bine????? Ai nevoie de lopeți și prelate?

Eu: Am fost răpită de noua iubită care e de fapt o fostă iubită de mai demult. Am ieșit să bem ceva la Hellhound.

Sloane: Stai să-mi trag pantalonii pe mine! Vin într-un sfert de oră!

Hellhound era un bar de motocicliști la vreun sfert de oră de oraș, spre Washington. Parcarea din față era pe jumătate ocupată cu motociclete. Lambriul exterior din scândurele maro ieftine nu făcea locul cu nimic mai primitor.

Înăuntru, lumina era slabă, mesele de biliard, din belșug, iar dintr-un tonomat aflat într-un colț se auzea Rob Zombie. Barul era lipicios, iar eu a trebuit să-mi controlez nevoia de-a cere un burete și niște Pine-Sol.

— Ce să fie? a întrebat barmanul.

Nu zâmbea, dar nici nu intimida din cale-afară. Era genul înalt și masiv, cu păr și barbă cărunte. Purta o vestă de piele peste un tricou alb cu mâneci lungi, ridicate până la cot, ca să lase să se vadă tatuaje pe ambele brațe.

Mă duceau cu gândul la Knox. Ceea ce mă făcea să vreau alcool.

— Cum te cheamă, frumosule? a întrebat Lina, în timp ce se instala pe un scaun la bar.

— Joel.

— Joel, eu vreau cel mai bun scotch pe care-l ai. Și să fie dublu.

Fir-ar să fie. Știam eu că o să comande o băutură mișto.

— S-a făcut. Și tu, drăguță? a întrebat uitându-se la mine.

— Ah. Ăăă. O să vreau un vin alb, am răspuns, simțindu-mă persoana cea mai puțin interesantă din bar.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Vine imediat.

— Nu-i Knox, dar am o chestie cu vulpoii ăștia cărunți, a comentat Lina.

Am mormăit neutru.

— Ei, hai! Chiar dacă Knox e un idiot — ceea ce chiar e —, poți totuși să apreciezi exteriorul foarte reușit, a insistat Lina.

Nu eram în dispoziție să apreciez nimic legat de vikingul care-mi călcase inima în picioare.

Vulpoiul Joel ne-a trântit băuturile în față și a plecat.

— Ce căutăm aici? am întrebat.

Lina a ridicat paharul.

— Bem. Ne cunoaștem una pe alta.

— De ce?

— Pentru că n-ai văzut mutra lui Knox după ce l-am sărutat și el nici n-a deschis gura.

Asta era bine.

Stai.

Nu. N-avea nicio importanță.

Chiar dacă nu era cu Lina, tot mă părăsise. Nu-mi trebuia să-mi bat capul cu concurența.

Mi-am trecut degetele pe buza paharului și am întrebat:

— Ce mutră?

Lina a arătat cu degetul spre mine.

— Teamă. Îl știu de când abia dacă era bărbat și nu l-am văzut *niciodată* speriat. Dar am văzut teamă când ai plecat.

Am oftat. Nu voiam să aud așa ceva. Nu voiam să mă prefac că ar mai fi speranță, când de fapt nu mai exista deloc.

— Nu știu de ce i-ar fi teamă că plec. El e ăla care a plecat deja.

— Stai să ghicesc. N-a fost vina ta. A fost a lui. El nu se bagă în relații, complicații sau responsabilități. N-au niciun viitor și te eliberează ca să poți să ai tu viitor.

Am clipit.

— Tu chiar îl cunoști!

— Trebuie să te anunț că dețin impresionantul titlu de prima non-iubită oficială, mulțumesc frumos. Eram în primul an de facultate. El avea douăzeci și patru de ani. Ne-am cunoscut la o petrecere și a durat patru săptămâni minunate, pline de hormoni și mahmureli până când idiotul s-a speriat și mi-a dat ordinele de marș.

— După cum l-ai salutat, bănuiesc că pentru tine s-a terminat mai bine decât pentru mine.

Lina a zâmbit și a sorbit din scotch.

— Mi-a subestimat încăpățânarea. Vezi tu, puteam să mă descurc foarte bine fără el ca iubit. Dar voiam să-l țin prin preajmă ca prieten. Așa că l-am târât într-o prietenie. Vorbim o dată la câteva luni. Înainte să câștige la loto, ne vedeam o dată la câțiva ani. Întotdeauna pe teren neutru. Ne ajutam unul pe altul la agățat.

Am dat vinul pe gât din trei înghițituri mari. Până să-l pun jos pe bar, a apărut altul.

— Mersi, Joel, am spus și am schimbat un pahar cu altul. Dar care-i problema lui?

Lina a pufnit și a mai sorbit o gură de scotch.

— Care-i problema oricui? Bagajul emoțional. Oamenii se întâlnesc, ies scântei, după care își petrec tot timpul încercând să ascundă cine sunt cu adevărat, ca să rămână atrăgători. După aia ne mirăm că n-a mers.

Avea dreptate, într-un fel.

— Dacă toată lumea s-ar prezenta cu bagajul emoțional cu tot, închipuie-ți ce economie de timp am face. Bună, sunt Lina. Am probleme legate de tata și un istoric de gelozie, combinat cu un temperament care înseamnă că nu trebuie să mă calci niciodată pe coadă. Și se știe că pot să mănânc dintr-un foc o tavă întreagă de negrese și că nu-mi împăturesc niciodată rufele spălate.

N-am putut să nu râd.

— Rândul tău.

— Bună, Lina. Eu sunt Naomi și mă tot îndrăgostesc de bărbați care nu consideră că au un viitor alături de mine. Dar eu tot sper că viitorul pe care mi-l imaginez eu împreună cu ei o să fie suficient de bun ca să vrea să rămână cu mine. Și o urăsc pe sora

mea geamănă, ceea ce mă face să cred că sunt o persoană rea. A, și Knox Morgan mi-a distrus orgasmele pentru tot restul vieții.

De data asta, a fost rândul Linei să râdă. În fața ei a apărut alt scotch.

— Omul ăsta chiar știe ce face, a remarcat ea, arătând spre prietenul nostru.

— Când vin aici două doamne și vorbesc despre același bărbat, nu le las io fără băutură, ne-a asigurat el.

— Joel, ești un adevărat gentleman!

Ușa de la intrare s-a dat de perete și a apărut Sloane. Era nemachiată și purta o imitație de cizme Ugg, colanți și un tricou al echipei de fotbal american Virginia Tech supradimensionat. Avea părul împletit într-o coadă groasă adusă peste umăr.

— Tu trebuie să fii cocota cea nouă, s-a repezit Sloane.

— Și tu trebuie să fii cavaleria care vine s-o salveze de Bestie pe prințesa Naomi, a presupus Lina.

Am pufnit în paharul cu vin.

— Sloane, ea e Lina. E fosta iubită originară a lui Knox. Sloane e o bibliotecară excesiv de protectoare, cu un păr extraordinar.

Apoi am arătat spre bar:

— Iar el e Joel, vulpoiul nostru cărunt care ne dă de băut.

Sloane s-a așezat lângă mine și, înainte să se instaleze confortabil, a apărut Joel.

— Și tu te vezi tot cu ăla? a întrebat el, iar ea și-a sprijinit bărbia în palmă.

— Nu, Joel. Am venit doar ca sprijin moral.

— Vrei să bei cât sprijini moral?

— Și încă cum! Cum faci Bloody Mary?

— Iute ca dracu'.

— Un Bloody Mary și un rând de Fireball.

Joel a salutat și s-a dus să pregătească băuturile.

Unul dintre bărbații de la cea mai apropiată masă de biliard a venit spre noi. Avea niște țepi impresionanți pe umerii vestei și o mustață Fu Manchu de poveste.

— Vă iau un rând, javrelor?

Ne-am răsucit la unison pe scaunele de bar.

— Nu, mersi, am răspuns eu.
— Du-te naibii, i-a replicat Lina cu un zâmbet răutăcios.
— Dacă-ți închipui că tu ne spui „javre“ și noi o să te invităm la discuții, ca să nu mai vorbim de pat, o să fii foarte dezamăgit, a ripostat Sloane.
— Plimbă ursu', Reaper, l-a îndemnat Joel fără să ridice ochii din vodca pe care o turna în paharul lui Sloane.
Mi-a vibrat telefonul pe bar și m-am uitat la el.
Knox: Nu e cum a părut. Nu mă văd cu Lina.
Knox: Nu că ar fi treaba ta.
Knox: Mama mă-sii. Măcar răspunde-mi la mesaj și zi-mi unde ești.
Pentru cineva care terminase cu mine, clar trimitea o tonă de mesaje.
Naomi: *E un loc minunat care se cheamă Nu-i treaba ta. Încetează. Să. Mai. Trimiți. Mesaje.*
Am împins telefonul spre Sloane.
— Ia! Tu te ocupi de ăsta.
Lina și-a ridicat telefonul și ne-a arătat un mesaj.
Knox: Unde dracu' ai dus-o?
— Vezi? a zis ea. Frică.
— Nu cred că mă întorc la muncă azi, am anunțat eu.
— Hei, Waylay e la muzeu la Washington cu Nina și tații ei. N-ai cum să-ți petreci o după-amiază de sâmbătă de toamnă mai bine decât îmbătându-te.
— Ce vrea să însemne Waylay? a întrebat Lina.
— E nepoata mea.
— Nepoata despre care Naomi nu aflase pentru că sora ei geamănă de care nu mai știa nimic e nașpa, a adăugat Sloane.
Și-a răsucit vârful cozii în jurul degetelor și s-a uitat în gol spre meciul de fotbal american de pe ecran.
— Ești bine? am întrebat-o.
— Da. Doar că m-am săturat de bărbați.
— Amin, surioară, am spus eu și am ridicat paharul.
— Sora mea, mama lui Chloe? E bisexuală. De câte ori iese cu un bărbat care o enervează, ajunge să iasă doar cu femei cel puțin un

an. E eroina mea. Mă face să-mi doresc să nu-mi mai placă așa tare penisurile.

Joel i-a pus în față un Bloody Mary cu o bucată de bacon deasupra și nici n-a clipit când a auzit cuvântul „penis".

Am tresărit.

— Te rog, nu pronunța cuvântul „penis".

— Experiența mea cu dotarea lui Knox e de-acum aproape douăzeci de ani. Așa că nu pot decât să-mi închipui cât de mult mai bun a devenit cu vârsta, a comentat Lina compătimitoare.

— Știi, cu toată povestea asta cu tutela, poate că-i mai bine să mă concentrez să fiu un părinte model și să uit că sunt femeie cu…

— Nevoi sexuale? a completat Sloane.

Am ridicat paharul de vin de pe bar.

— Câte pahare de vin trebuie ca să uiți de sex?

— De obicei, cam o sticlă jumate. Dar vine la pachet cu o mahmureală care-ți înmoaie genunchii pe trei zile, așa că n-aș recomanda, a răspuns Lina.

— Chiar m-a făcut să cred, am șoptit.

Joel a pus shoturile în fața noastră, iar eu m-am uitat într-al meu.

— Știu că a zis că n-o să iasă nimic. Dar m-a făcut să cred. A tot fost lângă mine. Nu doar lângă mine, și lângă Waylay.

— Ia stai, dă un pic înapoi. Knox Morgan? A stat cu copilul tău? De bunăvoie?

— A dus-o la cumpărături. A venit la meciul ei de fotbal și a convins-o să nu mai înjure. I-a zis că oamenii puternici le iau apărarea celor care nu se pot apăra singuri. A dus-o la o petrecere. S-a uitat cu ea la fotbal american.

Lina a clătinat din cap.

— E complet dus cu capul.

— Așa-s toți bărbații, a comentat Sloane.

Joel s-a oprit și s-a uitat urât la ea.

— În afară de tine, Joel. Tu ești un erou printre personaje negative, s-a corectat ea.

Barmanul a dat din cap, mi-a turnat încă un pahar de vin și a dispărut din nou.

Sloane s-a lipit de paiul din pahar ca și cum ar fi fost un shake de proteine după un concurs de culturism.

— OK, serios acuma. Ce se-ntâmplă cu tine? am întrebat-o. Are vreo legătură cu ce-a făcut Lucian aseară?

— Lucian? Ei, ăsta chiar că-i un nume sexy, a remarcat Lina.

Sloane a pufnit.

— Un nume sexy, potrivit pentru un bărbat sexy, am confirmat eu.

— Lucian Rollins n-are nimic sexy, ne-a tăiat-o Sloane când s-a întrerupt din băut ca să ia o gură de aer.

— OK. Categoric minți. Fie asta, fie ți-a căzut în cap un volum întreg din clasificarea zecimală Dewey.

Sloane a clătinat din cap și și-a luat shotul.

— Nu vorbesc despre Lucian. Niciuna dintre noi nu vorbește despre Lucian. Vorbim despre Knox.

— Putem să nu mai vorbim despre el? am întrebat eu.

Parcă-mi intra în inimă un cuțit X-Acto de câte ori îi auzeam numele.

— Bineînțeles, a răspuns Lina.

— Noroc, a zis Sloane și și-a ridicat paharul.

Am ciocnit și am dat pe gât whiskeyul.

Un bărbat cu o scobitoare care-i atârna periculos din gură a venit spre noi și s-a sprijinit cu cotul de bar, înghesuind-o pe Lina. Tricoul nu reușea să-i acopere burta care se ițea pe deasupra blugilor negri.

— Care dintre doamne vrea să vină să vadă cum e în spatele motorului meu?

Joel ne-a așezat în față încă un rând de shoturi.

Lina l-a luat pe-al ei. Sloane și cu mine i-am urmat exemplul și le-am dat pe gât. Lina a pus paharul pe bar și, până să-și dea seama Scobitoare ce se petrece, avea tocul cizmei înfipt în pieptul lui.

— Pleacă înainte să te umplu de sânge de față cu prietenii tăi.

— Îmi place și ea, îmi plac *și* cizmele, mi-a șoptit Sloane.

— Dumnezeule, Python, dă-le pace înainte să apară bătrânica ta și să te lase fără ouă.
— Ascultă-l pe domnul amabil, Python, a zis Lina, împingându-l cu piciorul.
A alunecat vreo treizeci de centimetri pe bar, după care a ridicat mâinile.
— Am întrebat și io. Nu știam că sunteți d'alea.
— Pentru că ăsta-i singurul motiv pentru care n-am vrea să ne-o tragem cu tine, nu? a întrebat Sloane.
Nu ținea la băutură și dăduse deja pe gât două shoturi și un Bloody Mary foarte tare.
— Poți să ne dai niște apă? l-am întrebat pe Joel.
A încuviințat, apoi și-a făcut palmele pâlnie la gură.
— Ascultați, nenorociților, doamnele n-au nevoie nici de plimbare cu motorul, nici de distracție. Îl arunc afară pe primul idiot care le mai sâcâie.
S-a auzit un murmur general în jurul nostru și după aia și-au văzut toți de treabă.
— Joel, ești căsătorit? am întrebat.
Și-a ridicat mâna stângă și mi-a arătat verigheta.
— Toți ăia buni sunt luați, m-am plâns.
Ușa din față s-a deschis din nou.
— Faci mișto de mine, a gemut Sloane.
Joel i-a dat încă un Bloody Mary, iar ea s-a aruncat după pahar.
M-am întors pe scaun, clătinându-mă puțin din cauza alcoolului care-mi afecta echilibrul.
— O, Doamne, a tors Lina lângă mine. Cine sunt?
— Tot cavalerie, a mormăit Sloane.
Lucian și Nash au intrat în bar arătând absolut superb.

44. Bonele

Naomi

— Asta n-are cum să fie o coincidență, am remarcat eu.

— Knox a chemat poliția, a zis Lucian arătând cu capul spre Nash. Și poliția m-a chemat pe mine.

Nash m-a măsurat din priviri.

— Ești bine?

— Sunt bine. Ce cauți aici?

Nash a expirat și privirea i s-a oprit asupra Linei, care a ridicat dintr-o sprânceană la el.

— Suntem bone, a răspuns el în cele din urmă.

Am rămas cu gura căscată.

— N-avem nevoie de bone. Și mai ales n-avem nevoie de bone care o să-i povestească lui Knox tot ce spun.

— Nu-mi place să zic ce e evident, dar ținând cont de tot ce s-a-ntâmplat, nu cred că ar trebui să stai așa, fără apărare, a spus Nash.

— Cine zice că sunt fără apărare? Lina aproape că i-a străpuns pieptul unuia cu tocul, m-am plâns. Cum ne-ați găsit?

— Nu mi-aș bate capul cu asta, a zis Lucian fără să-și ia privirea de la Sloane, care se încrunta la el de parc-ar fi fost încarnarea diavolului.

— Tu trebuie să fii un Morgan, a remarcat Lina, sprijinindu-se cu coatele pe bar și cântărindu-l pe Nash din cap până în picioare.

— Lina, el e Nash, fratele lui Knox, am făcut eu prezentările.

— Și, pe această notă, cred că eu o să mă duc acasă, a anunțat Sloane și s-a dat jos de pe scaun.

Doar că n-a ajuns departe. Lucian s-a dus spre ea și a prins-o între bar și el, fără s-o atingă.

Sloane și-a dat capul pe spate ca să se uite la el.

Era cu vreo treizeci de centimetri mai scundă, ceea ce n-a împiedicat-o să-i arunce priviri ucigătoare.

— Rămâi, a insistat el sumbru.

— Plec, l-a contrazis ea.

— Am numărat trei pahare goale în fața ta. Rămâi.

— Chem o mașină. Și acum dă-te din calea mea înainte să te fac soprană.

Lina a renunțat să se mai uite galeș la Nash și s-a aplecat peste umărul meu.

— OK. Care-i povestea cu ei?

— Nu știu. Nu vor să spună nimănui.

— Aaaaa, un trecut secret arzător, a comentat ea.

— Vă auzim, a replicat Sloane sec, fără să întrerupă concursul de priviri cu Lucian.

— Suntem toți prieteni aici, am început eu.

— Ba nu, a replicat Lucian.

Ochii lui Sloane ardeau, făcând-o să arate ca un spiriduș pe cale să comită o crimă.

— În sfârșit, suntem și noi de acord o dată.

Telefonul meu a vibrat lângă cotul lui Sloane. După câteva secunde, a primit și Sloane un mesaj. Nash și Lucian au dus mâna la buzunar în același timp.

— Pentru cineva care nu ține la tine, Knox pare foarte preocupat de ce faci, a comentat Lina și a ridicat telefonul.

— Și pare preocupat și de ce spui despre el, a adăugat Lucian rânjind.

Am clătinat din cap.

— Cred că o să iau și eu mașina cu Sloane.

— Nu! a protestat Lina și m-a prins de mână. Nu-i da satisfacția să-ți strice ziua. Rămâi. Mai luăm de băut. Mai vorbim. Și toată lumea care rămâne jură cu mâna pe inimă că nu-i zice nimic lui Knox.

— Eu nu rămân dacă rămâne și el, a zis Sloane, aruncându-i priviri ucigătoare lui Lucian.

— Și nu pleci decât cu mașina mea, așa că stai jos și comandă naibii ceva de mâncare, a ordonat Lucian.

Sloane a deschis gura și, preț de o clipă, mi-a fost teamă că o să-l muște.

I-am pus mâna pe gură.

— Hai să luăm niște nachos și încă un rând de băutură.

Apeluri pierdute: Knox 4.

— Nu-i corect! Ai zis că n-are voie nimeni la ele, Joel, s-a plâns un bețivan cu căciuliță și tatuaje sub ochi, aflat la una dintre mesele de biliard, când ne-am așezat la o masă cu Lucian și Nash.

Joel i-a arătat degetul mijlociu în timp ce bonele noastre s-au uitat una la alta.

— Vezi? Ți-am zis că n-avem nevoie de babysitter. Îl avem pe vulpoiul Joel, am zis.

— Poate că voiam doar să mai stăm și noi cu voi, a replicat Nash, aruncându-mi zâmbetul sexy marca Morgan.

Am oftat suficient de adânc cât să zbor un șervețel peste masă.

— Care-i problema, Nay? a întrebat Sloane.

Am stat să mă gândesc o clipă.

— Totul, am răspuns în cele din urmă. Totul e în neregulă, sau stricat, sau haotic. Am avut un plan. Eram organizată. Știu că s-ar putea să nu credeți, dar nu-mi spărgea nimeni casa. Nu trebuia să mă feresc de foști logodnici sau să-mi fac griji ce exemplu dau unei fetițe de unșpe ani care merge pe treizeci.

M-am uitat în jurul mesei la chipurile lor îngrijorate.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să zic asta. Uitați c-am scos așa ceva pe gură.

Sloane a îndreptat degetul spre mine.

— Încetează!

Mi-am luat paharul de apă și am suflat în el.

— Ce să încetez?

— Încetează să te mai porți ca și cum n-ai avea dreptul să-ți exprimi sentimentele.

Lina, care părea perfect lucidă, deși era la al patrulea scotch, a bătut cu încheieturile degetelor în masă.

— I-auzi! Care-i faza?

— Ea e geamăna cuminte, a explicat Sloane. Sora ei e o javră și își chinuie familia. Așa că Naomi consideră că misiunea ei în viață e să fie copilul cuminte și să nu deranjeze pe nimeni cu chestii de-astea cum ar fi sentimentele ei sau dorințele și nevoile ei.

— Hei! Ești rea! m-am plâns eu.

Sloane m-a strâns de mână.

— Spun adevărul, din dragoste.

— Eu sunt nouă pe-aici, dar n-ar fi o idee bună să-i arăți nepoată-tii cum e o femeie puternică și independentă care-și trăiește viața? a intervenit Lina.

— De ce-mi spune toată lumea același lucru? am gemut eu. Știți ce-am făcut pentru mine? Doar pentru mine?

— Ce-ai făcut? m-a întrebat Lucian cu blândețe.

Am observat că avea scaunul îndreptat spre Sloane, înghesuind-o aproape protector.

— Knox. Knox a fost doar pentru mine. Am vrut să mă simt bine și să uit doar o noapte de torentul de nenorociri. Și uite ce s-a-ntâmplat! M-a avertizat. Mi-a spus să nu mă atașez. Că n-avem nicio șansă în viitor. Și eu tot m-am îndrăgostit de el. Care-i problema cu mine?

— Domnilor, fiți amabili și interveniți în discuție, a propus Lina.

Cei doi au schimbat priviri pline de înțeles.

— Pot să-i aud cum răsfoiesc mental anexa la Codul Bărbaților, am șoptit.

Nash aproape că și-a trecut mâna prin păr, un gest care mă ducea cu gândul la frate-su.

— Tu ești bine? N-ar trebui să te odihnești? l-am întrebat.

Și-a ridicat privirile în tavan.

— Sunt bine, Naomi.

— Nash a fost împușcat, i-a explicat Sloane Linei.

Și-a îndreptat privirea de evaluare asupra lui, ca și cum ar fi putut să vadă prin haine.

— Asta-i nasol, a comentat ea, ridicând paharul la gură.

— N-a fost chiar una dintre experiențele mele preferate, a recunoscut el. Naomi, trebuie să încetezi să te mai întrebi ce-i în

neregulă cu tine sau ce-ai greșit tu și să înțelegi că problema e cu Knox.
— De acord, a spus Lucian.
— Uite ce-i, noi am pierdut multe în copilărie. Așa ceva poate să te dea peste cap, a continuat Nash.
Lina l-a cercetat cu interes.
— Pe tine te-a dat?
Nash a zâmbit amuzat.
— Sunt mult mai deștept decât frate-miu.
Lina s-a uitat la mine.
— Vezi? Nimeni nu vrea să fie cinstit și să-și pună tot bagajul emoțional pe masă.
— Când ai încredere în cineva și-i arăți cine ești cu adevărat, trădarea e de o mie de ori mai dureroasă decât dacă n-ai fi predat de la bun început armele, a spus Lucian încet.
Am auzit-o pe Sloane trăgând brusc aer în piept.
Probabil că a auzit și Nash, pentru că a schimbat subiectul.
— Și zi așa, Lina. Cu ce ocazie prin oraș? a întrebat el încrucișându-și brațele și rezemându-se de spătar.
— Da' ce? Ești polițai? a întrebat ea în glumă.
Mi s-a părut foarte amuzant. Lui Sloane i s-a părut la fel de amuzant că am împroșcat apă pe masă și ne-am pus amândouă pe râs.
Pe buzele lui Lucian a trecut o umbră de zâmbet.
— Nash e polițist, i-am spus Linei. E *polițistul*. Ăla mare, important.
Ea l-a privit pe deasupra buzei paharului.
— Interesant.
— Cu ce treburi prin oraș? am întrebat-o eu.
— Mi-am făcut niște timp și eram în zonă. Am zis să-i fac o vizită unui vechi prieten.
— Cu ce te ocupi? a întrebat Sloane.
Lina și-a trecut degetul peste un cerculeț de apă de pe masă.
— Cu asigurări. V-aș spune mai multe, dar e incredibil de plicticos. Nici pe departe așa de captivant cum e să fii împușcat. Cum s-a întâmplat? l-a întrebat pe Nash.

El a ridicat din umărul sănătos.
— Un control în trafic care-a luat-o razna.
— L-au prins?
— Nu încă, a răspuns Lucian.
Răceala din tonul lui mi-a dat fiori pe șira spinării.

— Mă duc la baie, am anunțat eu.
— Vin și eu, s-a oferit Sloane, sărind de pe scaun de parcă ar fi electrocutat-o.
Am mers în urma ei pe coridorul întunecat, dar când ea îmi ținea ușa, m-a oprit Nash.
— Ai o clipă?
Vezica mea era aproape într-o situație de criză, dar părea ceva important.
— Sigur, am răspuns și i-am făcut semn lui Sloane să intre fără mine.
— Voiam doar să știi că verific lista pe care mi-ai dat-o. Nu m-am întors oficial la serviciu, dar nu înseamnă decât că pot să mă ocup mai bine de asta.
— Apreciez, Nash, am spus și l-am strâns de braț.
Nu-i o crimă să-ți placă mușchii, nu?
— Dacă-ți mai aduci aminte vreun detaliu despre tipul roșcat, să-mi zici.
— Sigur, am răspuns și-am dat din cap. Am vorbit cu el doar atunci. Dar iese în evidență în mulțime. Musculos, tatuat, păr roșu-aprins.
Privirea lui Nash a devenit distantă, ciudată.
— Ești bine? l-am întrebat din nou.
A dat aproape imperceptibil din cap și a zis:
— Da. Bine.
— Crezi că putea să aibă și el vreo legătură cu spargerea?
Nash și-a trecut mâna prin păr, reluând ticul nervos tipic Morgan.
— E un joker și nu-mi plac jokerii. Omul ăsta apare întâmplător la bibliotecă și stă de vorbă cu tine.
— A zis că avea nevoie de ajutor cu ceva la calculator.

Nash a dat din cap și am văzut cum așază piesele de puzzle în cap, încercând să găsească un tipar.

— După aia îl vezi la bar în seara în care-ți sparge cineva casa. Nu-i o coincidență.

M-am înfiorat.

— Eu tot sper că, oricine-ar fi, a găsit ce căuta. Dacă a găsit, n-are niciun motiv să se întoarcă.

— Așa sper și eu. Ai stat de vorbă și cu Waylay?

— Da, până la urmă. A primit destul de bine vestea. Era mai îngrijorată să nu-i fi furat hainele noi decât de spargerea în sine. Nu părea să știe ce ar putea să caute Tina sau altcineva. Adică, n-avem paleți cu televizoare furate în living.

— M-am tot gândit, a zis el trecându-și mâna peste obraz. Nu trebuie neapărat să fie bunuri furate. Dacă Tina s-a lăudat cu o pradă mare, putea să fie vorba despre cu totul alt fel de bani.

— Cum ar fi?

— Oamenii sunt plătiți pentru tot felul de mizerii. Poate că a renunțat să mai mute bunuri furate și s-a băgat în altceva. Poate că au pus mâna pe informații pe care le voia altcineva. Sau pe care cineva voia să nu le mai afle nimeni.

— Cum poate cineva să piardă sau să ascundă informații?

Mi-a zâmbit dulce.

— Nu toată lumea e așa organizată ca tine, scumpo.

— Dacă e vorba de ceva ce Tina a fost destul de iresponsabilă să piardă, o să mă enervez rău. A pierdut nouă rânduri de chei de la casă. Nouă. Și nu vreau nici măcar să-ncep să vorbesc de cheile de la mașină.

Zâmbetul de pe față nu i s-a clintit.

— O să fie în regulă, Naomi. Promit.

Am dat din cap. Dar nu puteam să nu mă gândesc la toate felurile în care reușise Tina să-mi facă rău, în ciuda eforturilor alor mei. Cum ar fi putut un departament de poliție dintr-un orășel și un comandant rănit să ne protejeze?

Și atunci mi-am dat seama. Poate că era momentul să încep să mă apăr singură.

Nash s-a rezemat de perete. Expresia lui nu trăda nimic, dar eram dispusă să pun pariu că avea dureri.

— E ceva ce tot vreau să te întreb, a zis el serios.

— Serios? am zis răgușit.

Sigur, Nash era la fel de nedrept de superb ca și nemernicul de frate-său. Clar avea o personalitate mai plăcută. Și se purta minunat cu copiii. Cu Waylay. Dar dacă mă invita în oraș la câteva zile după frate-său, o să trebuiască să-i spun s-o ia mai ușor.

N-aveam niciun pic de spațiu pentru alt frate Morgan și trebuia să mă concentrez asupra nepoatei mele și tutelei.

— Te superi dacă stau și eu de vorbă cu Waylay? m-a întrebat.

Am tresărit și am reluat în cap ce-mi zisese, ca și cum aș fi ratat eu cumva invitația la cină. Nu.

— Cu Waylay? De ce?

— Aș putea să pun întrebarea potrivită și s-o ajut să-și aducă aminte ceva important de dinainte să plece maică-sa. O cunoaște pe Tina mai bine ca oricare dintre noi.

M-am aricit toată.

— Crezi că are vreo legătură cu toate astea?

— Nu, scumpo. Nu cred. Dar știu cum e să fii un copil care-și ține gura și nu lasă să se vadă nimic.

Observam asta la el. Knox era genul „ia atitudine și fă o criză când apare o problemă“. Pe dinafară, Nash era amabilitatea întruchipată, dar în el exista o profunzime tăcută și mă întrebam ce secrete pândeau de dincolo de fațadă.

— Bine. Dar aș vrea să fiu cu voi când stai de vorbă cu ea. Începe în sfârșit să aibă încredere în mine. Să se deschidă în fața mea. Așa că vreau să fiu acolo.

— Fără discuție.

Mi-a dat după ureche o șuviță de păr și m-am gândit ce băiat bun era. După care mi-am dorit să simt degetele lui Knox în păr. După care m-am înfuriat iar.

Ușa băii s-a deschis și a ieșit Sloane. Mai precis, s-a împleticit. Am prins-o, iar ea s-a uitat în sus la mine, mi-a zâmbit și mi-a prins obrajii între palme.

— Ești așaaaaaa de drăguță!
— O conduc eu la masă, s-a oferit Nash.
— Și tu ești foarte drăguț, Nash.
— Știu. E un blestem, Sloaney Bologna.
— Auu. Ți-ai adus aminte, a murmurat ea, în timp ce Nash o ducea înapoi la masă.

Am intrat în toaleta femeilor și am hotărât că nu era un loc unde să vreau să zăbovesc prea mult. Așa că mi-am văzut repede de treabă și apoi am ieșit iar pe coridor. Nu pândea nicio bonă, așa că mi-am scos telefonul și am deschis e-mailul.

M-am uitat peste umăr să mă asigur că nu s-au materializat nici Lucian, nici Nash, și am început un să scriu un mesaj nou.

Către: Tina
De la: Naomi
Subiect: Ce cauți tu
Tina,
Nu știu ce cauți. Dar dacă așa pot să scap de tine din viața mea, o să te-ajut să-l găsești. Spune-mi ce să caut și cum pot să ți-l dau.
N

Dacă puteam găsi prima ce voia Tina, aveam pârghia de care aveam nevoie ca s-o elimin din viața mea. Dacă nu era ceva gen coduri nucleare, puteam să i-l dau sau măcar puteam să-l folosesc ca momeală ca s-o atrag afară din ascunzătoare.

Am așteptat să apară mica înțepătură de vinovăție. Dar n-a venit. Încă așteptam când mi-a sunat telefonul în mână.

Knox Morgan.

Nu știam dacă e Fireballul sau toate discursurile alea de încurajare, dar mă simțeam mai mult decât pregătită să preiau controlul. Mi-am îndreptat umerii și am răspuns.

— Ce-i?
— Naomi? Slavă Domnului.

Părea ușurat.

— Ce vrei, Knox?
— Uite ce-i, nu știu ce ți-a zis Lina, dar n-a fost ce crezi tu.

— Ce cred eu e că viața ta amoroasă nu mă privește, i-am tăiat-o eu.
— Ei, haide. Nu fi așa.
— O să fiu exact cum am eu chef să fiu și tu n-o să ai nimic de spus. Trebuie să încetezi să-mi mai dai mesaje și să suni. S-a terminat. Ai plecat.
— Naomi, doar pentru că nu suntem împreună nu înseamnă că nu vreau să fii în siguranță.
Vocea lui, durerea care se simțea în ea m-au lovit direct în piept. Aveam senzația că nu mai pot respira.
— Foarte cavaleresc din partea ta, dar n-am nevoie să mă ții tu în siguranță. Există o întreagă altă linie de apărare. Ești liber în mod oficial. Bucură-te de libertate!
— Daze, nu știu cum să te fac să înțelegi.
— Asta-i situația, Knox. Și chiar înțeleg. Înțeleg că ți-a păsat și asta te-a speriat. Înțeleg că Waylay și cu mine nu eram o recompensă suficient de mare ca să te convingă să-ți înfrunți frica. Pricep. Mă descurc. Ai luat decizia, acum trebuie să faci față și consecințelor. Dar eu nu sunt ca Lina. N-o să insist să fim prieteni. De fapt, consideră că ăsta-i un preaviz. Mâine seară e ultima mea tură la Honky Tonk. Doar pentru că stăm în același nenorocit de orășel nu înseamnă că trebuie să ne vedem naibii tot timpul.
— Naomi, nu asta am vrut.
— Sincer, nu-mi pasă ce vrei. De data asta, mă gândesc ce vreau *eu*. Și acum încetează cu telefoanele. Încetează cu mesajele. Retrage-ți bonele și lasă-mă să-mi trăiesc viața. Pentru că tu nu mai faci parte din ea.
— Uite ce-i, dacă e pentru că am zis ce-am zis despre tine și Nash, îți prezint scuze. Mi-a spus…
— O să te opresc înainte să-mi mai spui o dată *firimitură*. Nu-mi pasă ce spui sau crezi despre mine sau despre orice bărbat cu care o să aleg să ies. N-am nevoie de părerile tale sau de scuzele tale cu jumătate de gură. Cine se scuză cu „îți prezint scuze“? am întrebat, asigurându-mă că imitația nu era nici pe departe măgulitoare.

S-a lăsat tăcerea și preț de o clipă am sperat că mi-a închis telefonul.

— Cât ai băut? m-a întrebat.

Am ridicat telefonul și am țipat în el.

Am auzit hârșâit de scaune și în câteva secunde Lucian și Nash erau în capul coridorului. Am ridicat un deget ca să nu-i las să se apropie.

— Îți sugerez să uiți numărul ăsta de telefon, pentru că dacă mă mai suni o dată, n-o s-o mai oblig pe Waylay să-ți dea câinele înapoi.

— Naomi…

Am închis și am îndesat telefonul în buzunar.

— Poate vreunul dintre voi să mă ducă acasă? Mă doare capul.

Dar nu era nimic în comparație cu durerea din piept.

45. Bătaie în bar

Knox

Am dat buzna la Honky Tonk plin de draci. Nu dormisem toată noaptea. După convorbirea aia cu Naomi. Femeia asta avea o încăpățânare de coșmar. Nu-i păsa că încercam să fac ce-i mai bine pentru ea. Nu voia să vadă lucrurile din punctul meu de vedere. Renunța la o slujbă bună doar pentru că avea sentimentele rănite; era un motiv al dracului de idiot să întoarcă spatele banilor.

Și aveam să-i și spun.

În loc de salutările obișnuite din partea personalului de la bucătărie, m-am ales cu câteva priviri pe furiș și brusc toată lumea era prea ocupată cu ce avea de făcut ca să observe măcar că sunt acolo.

Trebuiau toți să-și bage mințile în cap și să termine odată cu asta.

Am împins ușile și am intrat în bar, unde am găsit-o pe Naomi aplecată la o masă din colț, râzând de ceva ce-i zicea maică-sa. Lou și Amanda veniseră pentru băuturile de dinaintea cinei lor romantice săptămânale.

Știam că nu ca să-mi susțină mie afacerea erau aici, ci ca să-și arate sprijinul pentru fata lor.

Restul zonei ei era deja plin. Pentru că ea atrăgea oamenii.

Knockemout o întâmpinase exact cum ne întâmpinase acum mulți ani și pe mine și pe fratele meu. Dacă-și imagina că o să mă lase în urmă, avea să fie dezamăgită.

Un picior lung, îmbrăcat în blugi, a apărut brusc în fața mea, stându-mi în cale.

— Ho, cowboy. Arăți de parcă ai fi cât pe ce să ucizi pe cineva.

— N-am timp de prostii, Lina!

— Atunci nu mai face prostii.

— Nu eu mă țin de prostii. Ce naiba, i-am zis așa cum ți-am zis și ție cum stau lucrurile. A fost exact cum am zis. N-are niciun drept să fie ofticată pe mine.

— Te-ai gândit măcar o clipă să-i spui motivul real pentru care ești cum ești? a întrebat ea și a ridicat un pahar cu ceva ce am avut senzația că e din stocul meu particular de bourbon.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o calm.

Și-a mișcat gâtul ca și cum se încălzea pentru o bătaie.

— Ascultă, Knox. Femeile au un al șaselea simț când li se servesc jumătăți de adevăr.

— Bați undeva?

Naomi a plecat de la masă făcând un semn cu mâna și se îndrepta spre următoarea, o masă de patru persoane ocupată de motocicliști.

— Știe că mai sunt lucruri pe care nu le spui. Și eu am știut. Și sunt dispusă să pun pariu că au știut și toate femeile dintre noi. Nu rezistăm când vedem un bărbat rănit. Fiecare crede că o să fie aia pe care-o s-o lăsați să se apropie. Aia care o să vă repare ca prin farmec cu iubire.

— Ei, hai, Lina.

— Vorbesc serios. Dar tu ne tot alungi. Și cred că din cauză că nu vrei să recunoști adevărul.

— Parc-ai fi un terapeut de-ăla nenorocit de la televizor.

— În concluzie, prietene, Naomi merită adevărul. Chiar dacă e urât. N-o să te ierte și n-o „să-i treacă“, așa cum spui tu foarte elocvent, decât dacă ești sincer cu ea. Cred că-i datorezi asta.

— Nu-mi prea placi în clipa asta, i-am zis, iar ea a zâmbit.

— Iar mie nu-mi prea pasă.

Și-a terminat băutura și a pus paharul gol pe bar.

— Ne vedem mai încolo. Încearcă să n-o dai în bară și mai rău.

Cuvintele alea îmi răsunau în urechi când am ocolit barul și am prins-o pe Naomi la POS.

Încă nu mă văzuse. Așa că am rămas pe loc și m-am uitat în voie, încordat de dorința de-a o atinge. Era roșie la față și avea părul coafat în bucle sexy. Iar avea una dintre fustele alea nenorocite de blugi; asta părea nouă și chiar mai scurtă ca

alelalte. Purta cizme de cowboy și un tricou Honky Tonk cu mâneci lungi. Arăta ca visul oricărui bărbat.

Arăta ca visul *meu*.

— Trebuie să vorbesc cu tine, i-am zis.

A tresărit când am vorbit, după care m-a privit din cap până în picioare și s-a întors.

Am prins-o de braț.

— În caz că n-ai observat, am șapte mese, șefu'. Sunt ocupată. E ultima mea seară. Nu mai e nimic de spus.

— Greșești, Daisy. Nu-i ultima ta seară și ai multe de auzit.

Eram aproape. Prea aproape. Aveam toate simțurile încărcate de ea. Parfumul ei, moliciunea de catifea a pielii, sunetul vocii. Îmi ajungeau toate direct în măruntaie.

Și simțea și ea. Atracția nu dispăruse pur și simplu pentru că-mi luasem eu tălpășița. Ba chiar ultima săptămână petrecută fără ea mă făcuse s-o doresc și mai mult.

Mi-era al naibii de dor să mă trezesc lângă ea. Mi-era dor s-o văd la masa Lizei. Mi-era dor s-o duc pe Waylay în stația de autobuz. Mi-era dor de cum mă simțeam când mă săruta ca și cum nu s-ar fi putut abține.

Din boxe s-a auzit un imn country vioi, și tot barul a izbucnit în urale.

— Sunt ocupată, vikingule. Dacă mă târăști de-aici, nu faci decât să-ți scazi profitul.

Mi-am încleștat maxilarul.

— Rezolvă-ți mesele. Într-un sfert de oră iei pauză. La mine în birou.

— Da, bine, a răspuns ea sarcastic.

— Dacă nu ești la mine în birou într-un sfert de oră, vin aici, te arunc pe umăr și te duc pe sus.

M-am aplecat spre ea, destul de aproape s-o sărut.

— Și fusta ta nu-i în niciun caz potrivită pentru așa ceva.

Am simțit-o înfiorându-se lângă mine când mi-au trecut buzele pe lângă urechea ei.

— Un sfert de oră, Naomi, am repetat și am lăsat-o acolo.

După șaisprezece minute, eram singur în birou și un car de nervi. Am deschis ușa așa de violent, că s-au zgâlțâit balamalele. Când am ajuns la bar, Naomi și-a ițit capul la barul de servire ca o căprioară care simte pericolul.

M-am dus direct la ea.

Ochii ăia ai ei s-au mărit când a văzut ce aveam de gând.

— Te-am avertizat, i-am spus când a făcut un pas în spate și apoi încă unul.

— Să nu îndrăznești, Knox!

Dar am îndrăznit.

Am prins-o de braț și am îndoit-o de mijloc. Era pe umărul meu în mai puțin de-o secundă. Cât ai zice pește. Barul a rămas completă tăcut; nu se mai auzea decât Darius Rucker în boxe.

— Max, ocupă-te tu de băuturile alea, am spus arătând spre tava lui Naomi.

Naomi se zbătea, încercând să se îndrepte, dar eu n-aveam niciun chef de-așa ceva. I-am tras o palmă peste fund, pe denim, bumbac și piele.

În bar s-a dezlănțuit infernul.

Naomi a țipat și s-a întins să tragă de tivul fustei.

Purta lenjeria pe care i-o cumpărasem eu și știam că, oricât de rece ar fi fost, îi era al naibii de dor de mine.

— Mi se văd chiloții! a țipat ea.

Mi-am pus palma peste fundul ei.

— E mai bine?

— O să te plesnesc de o să ți se învârtă capul, m-a amenințat ea în timp ce ieșeam din bar și o luam spre biroul meu.

Până să bat codul la ușă, renunțase să se mai lupte cu mine și atârna cu capul în jos și brațele încrucișate, probabil în semn de bosumflare.

Nu voiam să-mi iau mâinile de pe ea. Îmi doream să am cum să trec prin asta fără să-i dau drumul. Dar nu eram eu grozav la conversații nici în condiții normale, iar când mai aveam și o erecție dureroasă, eram și mai rău.

Am prins-o de șolduri și am lăsat-o să alunece în jos, până a ajuns cu picioarele pe podea. O clipă am rămas nemișcați, lipiți

unul de altul ca și cum am fi fost un singur trup. Și doar o clipă, când m-a privit în ochi cu palmele apăsate pe pieptul meu, totul a părut cum trebuie.

După care s-a împins de lângă mine și s-a dat înapoi.

— Ce dracu' vrei de la mine, Knox? Ai zis că nu vrei să fim împreună. Nu suntem împreună. Nu mă țin după tine, nu mă milogesc să-mi mai dai o șansă. Ți-am respectat dorința.

Eram îngrijorat că o să primească un răspuns greșit dacă se uită sub centură, așa că am îndreptat-o spre scaunul din spatele biroului.

— Stai jos.

S-a încruntat la mine jumătate de minut, cu brațele încrucișate, înainte să cedeze.

— Bine, a zis și s-a aruncat pe scaun.

Dar distanța nu mă prea ajuta. Am început să-mi dau seama că singurul lucru care mă ajuta era să fiu aproape de ea.

— Tot spui că vrei ceva și după aia te porți ca și cum vrei cu totul altceva, a continuat ea.

— Știu, i-am răspuns și i-am închis gura.

Trebuia să mă mișc, așa că am început să mă plimb prin fața biroului, pentru că simțeam nevoia să fie ceva între noi.

— E ceva ce nu știi.

A început să bată cu degetele în brațe.

— Și o să mă luminezi curând sau trebuie să-mi iau adio de la bacșișurile alea?

Mi-am băgat mâinile în păr; după aia m-am scărpinat în barbă. Mă simțeam transpirat și agitat.

— Nu mă grăbi, bine?

— Chiar n-o să-mi lipsească lucratul pentru tine!

— La naiba, Naomi! Lasă-mă o clipă. Nu vorbesc cu nimeni despre mizeria asta. Bine?

— Și de ce să începi acum? a întrebat ea și s-a ridicat.

— L-ai cunoscut pe tata, am izbucnit.

S-a lăsat încet înapoi în scaun, iar eu am început iar să mă plimb de colo-colo.

— La adăpost, am spus.

— O, Doamne! Duke, a zis ea dându-și brusc seama. L-ai tuns. Ai făcut tu prezentările.

Nu făcusem eu prezentările; Naomi se prezentase singură.

— Când a murit mama, el n-a făcut față. A început să bea. Nu s-a mai dus la serviciu. A fost prins băut la volan. Atunci ne-au luat Liza și bunicul. Și ei sufereau. Pentru ei, să ne aibă în preajmă nu însemna să-și aducă aminte de ce-au pierdut. Dar pentru tata... Nici nu putea să se uite la noi. A continuat să bea și aici. Chiar aici, la bar, înainte să fie Honky Tonk.

Poate că de-asta îl și cumpărasem. De-asta mă simțisem obligat să-l transform în ceva mai bun.

— Când alcoolul nu l-a mai amorțit, a început să caute ceva mai tare.

Au dat năvală o mulțime de amintiri pe care credeam că le-am îngropat.

Tata, cu ochii injectați, cu coji și zgârieturi. Cu fața plină de vânătăi și tăieturi de care nu-și aducea aminte.

Tata, covrig pe jos în bucătărie, țipând că vede gândaci.

Tata, inconștient în patul lui Nash, cu o cutie goală de pastile alături.

Am riscat să-i arunc o privire — stătea nemișcată, cu ochii mari și triști. Era mai bine decât indiferența aia rece.

— A intrat și a ieșit de la dezintoxicare de zece-douăsprezece ori până să-l dea bunicii afară.

Mi-am trecut mâna prin păr și m-am strâns de ceafă.

Naomi n-a spus nimic.

— Nu s-a mai pus niciodată pe picioare. Nici n-a încercat. Nash și cu mine nu eram un motiv suficient pentru el să reziste. Pe mama am pierdut-o, dar nu ea a ales să ne părăsească.

Am înghițit un nod.

— Tata? El a ales. El ne-a abandonat. Se trezește în fiecare zi și alege același lucru.

A răsuflat întretăiat și am văzut că avea lacrimi în ochi.

— Să nu cumva! am avertizat-o.

A dat încet din cap și a clipit să le alunge. M-am întors cu spatele la ea, hotărât să spun tot.

— Liza J și bunicul au făcut tot ce-au putut să ne fie bine. Îl aveam pe Lucian. Aveam școala. Aveam câinii și pârâul. A durat doar câțiva ani, dar a fost bine. Eram în regulă. Ne trăiam viața. Și după aia bunicul a făcut un atac de cord. S-a prăbușit când repara burlanul din spatele casei. A murit înainte să ajungă jos.

Am auzit scaunul mișcându-se și după o clipă brațele lui Naomi au ajuns în jurul mijlocului meu. N-a zis nimic, doar s-a lipit de spatele meu și s-a apăsat în mine. Am lăsat-o. Eram egoist, dar voiam mângâierea trupului ei lipit de mine.

Am tras aer ca să scap de apăsarea de pe piept.

— Parcă i-aș fi pierdut pe toți din nou. Prea multe pierderi nenorocite și fără rost. A fost prea mult pentru Liza J. S-a prăbușit și a plâns în fața sicriului. Era ca un izvor tăcut și nesecat de lacrimi peste sicriul bărbatului pe care-l iubise toată viața. Nu m-am simțit niciodată mai neajutorat în toată viața asta nenorocită. A închis pensiunea. A tras draperiile ca să nu mai intre lumina. A încetat să mai trăiască.

Și eu iar nu fusesem în stare să fac pe cineva pe care-l iubeam să meargă mai departe.

— Draperiile alea au stat trase până la tine, am șoptit.

I-am simțit tresărirea, i-am auzit răsuflarea întretăiată.

— La naiba, Naomi! Ți-am zis să nu plângi!

— Nu plâng, s-a smiorcăit ea.

Am tras-o în fața mea. Fața frumoasă era plină de lacrimi și buza de jos îi tremura.

— Asta e în sângele meu. Tata. Liza J. N-au putut să facă față. S-au pierdut și totul în jurul lor a luat-o în jos necontrolat. De-acolo vin eu. Nu-mi pot permite să renunț așa. Am deja oameni care depind de mine. La dracu', uneori parcă tot orașul ăsta nenorocit are nevoie de câte ceva de la mine. Nu pot să ajung într-o situație în care să-i las baltă.

A expirat încet și tremurat.

— Înțeleg de ce te simți așa, a spus în cele din urmă.

— Să nu-ți pară rău pentru mine, i-am zis și am strâns-o de brațe.

Și-a trecut o mână pe sub ochi.

— Nu-mi pare rău pentru tine. Mă întreb cum de nu ești un ghem și mai mare de traume și nesiguranțe. Tu și fratele tău trebuie să fiți foarte mândri de voi.

Am pufnit, după care am cedat dorinței de-a o trage spre mine. Mi-am rezemat bărbia pe creștetul ei.

— Îmi pare rău, Naomi. Dar nu știu cum să fiu altfel.

A rămas nemișcată lângă mine, apoi și-a aplecat capul pe spate ca să se uite la mine.

— Uau. Knox Morgan tocmai a spus că-i pare rău.

— Mda, bine, nu te obișnui prea tare.

S-a strâmbat și mi-am dat seama ce tâmpenie spusesem.

— Rahat. Îmi pare rău, iubito. Sunt un nemernic.

— Mda, a fost ea de acord, smiorcăindu-se eroic.

M-am uitat prin birou. Dar eram bărbat. N-aveam nicio cutie de șervețele la îndemână.

— Uite, am zis și am mers împreună spre canapea, unde era geanta mea de sală.

Am tras un tricou din ea și i-am șters lacrimile care mă sfâșiau în bucățele pe dinăuntru. Faptul că m-a lăsat m-a ajutat un pic să mă descurc cu bucățelele.

— Knox?

— Da, Daze?

— Sper că într-o bună zi o să cunoști femeia care să te facă să simți că a meritat totul.

I-am ridicat bărbia.

— Iubito, nu cred că înțelegi. Dacă n-ați fost tu și Waylay, n-o să fie nimeni.

— Asta-i și foarte dulce, și foarte aiurea în același timp, a șoptit ea.

— Știu.

— Mulțumesc că mi-ai spus.

— Mulțumesc că m-ai ascultat.

Mă simțeam… altfel. Cumva mai ușor, ca și cum aș fi reușit să-mi deschid și eu draperiile sau ceva de genul ăsta.

— Suntem OK? am întrebat-o.

Mi-am trecut degetele prin părul ei și i l-am dat pe după urechi.

— Sau tot mă urăști?
— Păi, te urăsc mult mai puțin decât când am început tura.
Mi-au zvâcnit buzele.
— Asta înseamnă că ești dispusă să mai rămâi? Clienții te iubesc. Personalul te iubește. Și șeful ține al naibii de mult la tine.
Țineam mai mult decât al naibii de mult la ea. S-o țin așa în brațe. Să vorbesc așa cu ea. În pieptul meu se întâmpla ceva și parcă ar fi fost artificii.
A strâns din buze și mi-a pus mâinile pe piept.
— Knox.
Am clătinat din cap.
— Știu. Nu-i corect să-ți cer să mai rămâi când eu nu pot fi ce meriți tu.
— Nu cred că inima mea e în siguranță în preajma ta.
— Naomi, ultimul lucru pe care mi-l doresc e să-ți fac rău.
A închis ochii.
— Știu. Înțeleg. Dar nu știu cum să mă apăr de speranță.
I-am ridicat bărbia.
— Uită-te la mine.
A făcut cum i-am zis.
— Vorbește.
A ridicat privirea în tavan.
— Adică, uită-te la noi, Knox. Știm amândoi că n-o să ducă nicăieri și totuși suntem încă literalmente legați.
Dumnezeule, ce-mi mai plăcea vocabularul ăsta al ei!
— O vreme, o să pot să țin minte că nu poți să fii cu mine. Dar mai devreme sau mai târziu o să încep să uit. Pentru că tu ești tu. Și tu vrei să ai grijă de toți și de toate. O să-i cumperi lui Waylay o rochiță care o să-i placă. Sau mama o să te convingă să joci golf cu ea în weekenduri. Sau o să-mi aduci iar cafea când am cea mai mare nevoie de ea. Sau o să-l pocnești iar în față pe fostul meu. Și o să uit. Și o să mă îndrăgostesc din nou.
— Ce vrei să fac? am întrebat, strângând-o din nou lângă mine. Nu pot să fiu cine vrei tu să fiu. Dar nu pot să te las liberă.
Mi-a pus mâna pe obraz și s-a uitat la mine cu ceva ce semăna al naibii de mult cu iubirea.

— Din nefericire, vikingule, astea sunt singurele tale variante. Cineva mi-a spus odată, chiar în încăperea asta, că nu contează cât de nefericite sunt opțiunile. Tot ai de ales.
— Cred că ăla ți-a mai zis și că există pe undeva un bărbat care știe că nici în cea mai bună zi a lui n-o să fie niciodată suficient de bun pentru *tine*.
M-a strâns de obraz și a început să alunece din strânsoarea mea.
— Trebuie să mă întorc la bar.
Toate instinctele mele se opuneau, dar i-am dat totuși drumul.
M-am simțit ciudat. Deschis, expus, carne vie. Dar mă simțeam și mai bine. Mă iertase. Îi arătasem cine eram cu adevărat, iar ea acceptase totul.
— Am vreo șansă să-mi capăt câinele înapoi?
A zâmbit trist.
— Asta e problema ta și a lui Waylay. Cred că i-ar prinde bine și niște scuze din partea ta. Stă cu Liza în seara asta.
Am dat din cap.
— Mda. Bine. Naomi?
S-a oprit la ușă și s-a uitat înapoi.
— Crezi că dacă am fi mers mai departe… Adică, dacă nu încheiam relația, ar fi fost posibil să mă…
Nu puteam rosti cuvintele. Mi s-au oprit în gât.
— Da, a răspuns ea cu un zâmbet trist care mi-a dat fiori.
— Da ce?
— Te-aș fi iubit.
— De unde știi? am întrebat răgușit.
— Pentru că te iubesc deja, tontule!
Și cu asta, a ieșit din biroul meu.

46. Tina e o javră

Naomi

M-am dus direct la baie să mă aranjez. Knox Morgan avea clar efecte distructive asupra machiajului. După ce am scăpat de mutra de clovn trist și m-am dat din nou cu ruj, m-am uitat lung și bine la imaginea mea în oglindă.

Cioburile mititele ale inimii mele erau acum pisate și făcute praf fin, mulțumită mărturisirii lui Knox.

— Nici nu-i de mirare, am șoptit imaginii mele.

Există lucruri peste care nu putem trece niciodată. Voiam amândoi să ne iubească suficient cineva ca să compenseze pentru toate dățile când nu fuseserăm destul de iubiți. Părea o risipă incredibilă că puteam simți ce simțeam, dar niciunul dintre noi nu putea fi acel cineva pentru celălalt.

Nu-l puteam face pe Knox să mă iubească suficient și cu cât îmi trecea mai repede, cu atât mai bine. Poate că într-o bună zi am putea să fim prieteni buni. Dacă aveam succes la audierea pentru custodie și dacă Waylay și cu mine hotăram să rămânem definitiv în Knockemout.

Când m-am gândit la Waylay, mi-am scos telefonul din șorț să-mi verific mesajele. La începutul săptămânii, fusesem de acord să-și instaleze pe laptop o aplicație de mesagerie, ca să-mi poată scrie dacă are nevoie. În schimb, ea îmi descărcase pe telefon o aplicație cu GIF-uri, ca să ne putem trimite și așa ceva toată ziua.

— A, minunat, am gemut când am văzut zecile de mesaje noi.

Silver: Frumoși chiloței.

Max: Ar fi bine să-nsemne că vă împăcați!!!!

Mama: Șase emoticoane cu flăcări.

Fi: Ne ocupăm noi de mesele tale, așa că n-ai decât să ai câte orgasme ai nevoie în birou la Knoxy.

Sloane: Lina tocmai a trimis un mesaj (și alți nouă oameni din bar). Nemernicul ăla chiar te-a luat pe sus ca un om al peșterilor? Sper că i-ai aranjat mutra și ouăle.

Waylay: Mătușă Naomi, am probleme.

Mi-a stat inima când am citit ultimul mesaj. Îl trimisese acum un sfert de oră. Tremurând toată, am trimis un mesaj cât ieșeam în grabă din baie.

Eu: Ești bine? Ce s-a-ntâmplat?

Erau o groază de motive care s-o facă pe-o fetiță de unșpe ani să creadă că are probleme, mi-am zis rațional. Nu însemna că e vreo urgență reală. Poate că și-a uitat tema la matematică. Poate că a spart din greșeală piticul de grădină favorit al Lizei. Poate că i-a venit ciclul.

Mai aveam și trei apeluri ratate în ultimele cinci minute de la un număr necunoscut. Ceva nu era în regulă.

M-am dus la bucătărie și am căutat în agendă numărul Lizei.

— Toate bune, Naomi? m-a întrebat Milford în timp ce mă duceam grăbită spre parcare.

— Da. Așa cred. Doar că trebuie să dau un telefon scurt, am răspuns înainte să ies pe ușă în aerul rece al serii.

— Naomi.

Brațele mi-au căzut fără vlagă pe lângă corp. Cunoșteam vocea aia.

— Tina?

Sora mea geamănă stătea cu capul scos pe geamul șoferului și iar am avut senzația că mă uitam în oglindă. O oglindă deformată. Părul ei înainte decolorat era acum castaniu-închis și tuns scurt, cam ca al meu. Aveam aceiași ochi căprui. Diferențele erau subtile. Purta o haină din imitație de piele ieftină. Avea mai mulți cercei în ambele urechi. Dermatograful ei era gros și albastru.

Dar părea la fel de îngrijorată ca mine.

— A luat-o pe Waylay! A luat-o, a zis ea.

Mi-a stat inima și m-a cuprins un val de greață, în timp ce toți mușchii din corp mi s-au încordat.

— Ce? Cine-a luat-o? Unde e?

— E doar vina mea, s-a jeluit Tina. Trebuie să mergem. Trebuie să mă ajuți. Știu unde a dus-o.
— Trebuie să sunăm la poliție, am spus, aducându-mi aminte că aveam un telefon în mână.
— Sună-i pe drum. Trebuie să ne mișcăm repede. Haide!
Pe pilot automat, am deschis ușa pasagerului și am urcat. Mă întindeam după centura de siguranță când am simțit ceva pufos care îmi prindea încheietura.
— Ce faci? am țipat.
Tina m-a prins de celălalt braț și și-a înfipt unghiile în încheietură. Am încercat să mă trag, dar n-am fost destul de rapidă și mi-a prins și a doua cătușă de mână.
— Ești cam proastă ca să fii tu aia deșteaptă, a comentat ea aprinzându-și o țigară.
Geamăna mea diabolică tocmai îmi pusese niște cătușe pufoase prinse de bordul mașinii.
— Unde-i Waylay?
— Calmează-te.
A aruncat un fum spre mine.
— Copilul e bine. Și tu o să fii bine dacă o să cooperezi.
— Cum să cooperez? Cu cine? am întrebat și am smucit de cătușe.
A chicotit când a ieșit din parcare.
— Amuzant, nu? Le-am găsit într-o cutie cu jucării sexuale în depozitul moșului ăluia cretin de proprietar.
— Scârbos!
Trebuia să mă frec cu clor când se terminau toate astea.
Telefonul meu era pe podea, cu ecranul în jos. Dacă reușeam să ajung la el, puteam să sun pe careva. Am smucit iar de cătușe și am țipat când mi-au intrat în carne.
— Am primit e-mailul tău, mi-a zis soră-mea degajat. Cu tine și copilul ăla al meu, m-am gândit că o să găsesc rapid ce caut.
— Ce să găsești?
Am împins telefonul cu vârful cizmei, ca să încerc să-l întorc. Unghiul nu era tocmai bun și, în loc să-l întorc, l-am împins și mai adânc sub bord.

— Nu m-ar mira să nu știi. Copilul ăla măcar știe să-și țină naibii gura. Omul meu și cu mine am pus mâna pe niște informații destul de importante, pentru care o grămadă de oameni ar da bani buni. Le țineam pe un stick. Stick-ul a dispărut.

— Și ce-are asta de-a face cu Waylay?

De data asta, am împins suficient telefonul ca să-l întorc… și din nefericire și ca să-i aprind ecranul. Lumina nu era deloc subtilă.

— Ha-ha! Frumos lucrat, Miro!

Soră-mea s-a aplecat și s-a întins după telefon. Mașina a ieșit de pe drum și a intrat pe acostament, iar farurile au luminat în lungime gardul unei pășuni.

— Ai grijă!

M-am lăsat în jos când am trecut prin gard și ne-am oprit pe pășunea pentru cai. M-am lovit cu capul de bord de-am văzut stele verzi.

— Hopa! a zis Tina și s-a ridicat cu telefonul meu în mână.

— Au! Dumnezeule, tot n-ai învățat să conduci, nu?

— Orgasme și chiloței, a comentat ea uitându-se printre mesajele mele. Hm, poate că ai devenit mai interesantă ca în liceu.

M-am aplecat ca să-mi duc o mână încătușată la frunte.

— Ai face bine să nu-i faci nimic rău lui Waylay, ignorantă iresponsabilă ce ești!

— Încă mai știi vocabularul. Drept cine dracu' mă iei? Nu i-aș face rău propriei mele fiice!

Părea insultată.

— Uite ce e, am spus obosită. Du-mă la Waylay.

— Ăsta e planul, Miro.

Miro venea de la Mironosița, porecla cu care mă pricopsise când aveam vreo nouă ani și voia să vadă cât de sus putea să tragă săgeți cu arbaleta unchiului nostru. Acum mi-aș fi dorit să am arbaleta aia.

— Nu-mi vine să cred că suntem rude.

— Nu ești singura, a replicat ea și și-a aruncat țigara, și apoi și telefonul meu, pe geam.

A dat drumul la radio și a apăsat pe accelerație. Mașina a derapat ca nebuna pe iarbă înainte să treacă pieziș prin gaura căscată din gard.

După jumătate de oră, a ieșit de pe drumul plin de gropi care străbătea o zonă industrială cu aspect dărăpănat dintr-o suburbie a Washingtonului. A oprit lângă un gard de plasă și s-a proptit în claxon.

Subtilitatea nu era chiar specialitatea soră-mii.

Tot drumul, nu mă gândisem decât la Waylay. Și la Knox. La părinții mei. La Liza. Nash. Sloane. Fetele de la Honky Tonk. Cum reușisem să-mi găsesc un cămin doar ca să vină Tina și să strice totul. Din nou.

Au apărut două siluete întunecate îmbrăcate în blugi și piele și au tras de poartă ca s-o deschidă, cu un scârțâit asurzitor.

Am intrat, iar Tina a oprit mașina în fața unei rampe de încărcare. Și-a mai aprins o țigară. A patra de când plecaserăm.

— N-ar trebui să fumezi așa de mult.

— Da' ce ești tu? Poliția pulmonară?

— Faci riduri.

— Pentru asta sunt chirurgii esteticieni, a replicat Tina ridicându-și sânii semnificativ măriți. Asta-i problema ta. Îți faci mereu prea multe griji ca să te mai și distrezi.

— Și tu nici nu te gândești la consecințe. Uite unde-ai ajuns. Ți-ai abandonat copilul și după aia l-ai răpit. M-ai răpit pe mine. Ca să nu mai zic că nu o dată ai furat de la mine. Și acum transporți bunuri furate.

— Da? Și care dintre noi se distrează mai bine?

— De fapt, eu m-am culcat cu Knox Morgan.

S-a uitat la mine prin vălul de fum.

— Faci mișto de mine.

Am clătinat din cap.

— Nu fac mișto de tine.

A lovit în volan și a chicotit.

— Ce să vezi? Uite cum își dă drumul în sfârșit Mironosița. Mâine, poimâine o să dansezi la bară la seara amatorilor și o să

furi lozuri din magazine.

Mă îndoiam foarte serios.

— Ce? Cine știe? Poate că-ți dai drumul suficient cât să găsim legătura aia dintre noi de care te tot plângeai, a zis Tina, lovindu-mă peste încheietură într-un mod care ar fi putut însemna afecțiune. Dar întâi trebuie să ne ocupăm de treaba asta.

Am ridicat mâinile cu cătușe.

— De ce treabă aș putea să mă ocup cu jucării sexuale la mâini?

A băgat mâna în suportul de pe ușă și a scos un set de chei.

— Uite care-i treaba. Am nevoie să-mi faci un serviciu.

— Pentru tine, orice, Tina, am răspuns sec.

— Am pus pariu pe 100 de dolari cu omul meu că pot să te aduc fără să te pocnesc sau să te oblig. I-am zis că te-ai născut fraieră. A spus că n-am cum să te fac să vii aici de bunăvoie și așa mai departe. Așa că uite cum facem. Eu îți scot cătușele și te duc sus la omul meu și la copil. Tu nu-i spui de astea.

A zburlit blănița de leopard mov care era mai aproape de ea.

Sora mea e o cretină.

— Dacă ți le scot și tu încerci să fugi sau deschizi gura aia mare, o să mă asigur că n-o mai vezi niciodată pe Waylay.

O cretină care înțelege surprinzător de bine ce-i motivează pe oameni.

A rânjit.

— Mda. Știam eu că o placi. Mi-am închipuit că și ea o să te placă, dacă ești așa pasionată de toate rahaturile alea de fetițe. Știam eu că la tine-i cel mai bine s-o parchez până sunt gata s-o iau din loc.

— Waylay e o fetiță minunată.

— Nu-i gură-mare pârâcioasă ca *alții*, a replicat ea, aruncându-mi o privire tăioasă. Oricum, eu mi-am câștigat pariul, și tu ai ocazia să mai stai cu copilul înainte să dăm noi lovitura.

Voia s-o ia pe Waylay cu ea. Am simțit un val rece de greață în măruntaie, dar n-am zis nimic.

— Ne-am înțeles?

Am încuviințat.

— Mda. Da. Ne-am înțeles.

— Hai să-mi iau suta de dolari, a propus ea veselă.

În depozit am mai numărat trei huligani bruneți, toți cu puști. La parter erau parcate douăsprezece mașini care-ți luau ochii. Unele erau acoperite cu prelate, altele aveau capotele și ușile deschise. De cealaltă parte a rampei de încărcare erau cutii de televizoare și alte lucruri care păreau furate.

Era frig, iar eu nu eram îmbrăcată corespunzător.

— Hai să mergem, Mironosițo. Avem treabă, m-a îndemnat Tina și m-a condus pe scara metalică spre etaj, o zonă care părea să fi găzduit cândva birouri.

Sor-mea a deschis ușa și a intrat.

— S-a-ntors mama! a anunțat ea.

Am șovăit în fața ușii și m-am rugat la zeii gemenelor bune. Îmi era frică. Aș fi dat orice să-i am cu mine pe Knox, sau pe Nash, sau tot departamentul de poliție din Knockemout. Dar nu era cazul.

Trebuia să fiu eu eroina în seara asta, pentru că altfel pierdeam totul.

Mi-am îndreptat umerii și am trecut pragul, hotărâtă să fac ce făceam eu cel mai bine — să fac ordine în haos. Înăuntru era cald, slavă Domnului. Nu prea cald, dar suficient cât să nu-mi înghețe părțile intime. Se simțea un miros distinct de mâncare la pachet stătută, cel mai probabil dinspre grămada de cutii de pizza și caserolele întinse pe o masă pliantă lungă.

Ferestrele prăfuite dădeau spre primul nivel și spre exterior. Pe un al treilea perete era o salteluță acoperită cu cearșafuri care păreau foarte scumpe și nu mai puțin de șase perne.

Tot acolo erau și două suporturi mobile pentru haine, care formau un șifonier improvizat. Pe altă masă pliantă erau așezate vreo zece-douăsprezece perechi de adidași și mocasini bărbătești de lux.

Podeaua era lipicioasă, iar tavanul, găurit. Și pe ferestre se vedea un strat gros de funingine.

Muream să pun mâna pe niște Lysol și să încep să fac curat, până am zărit masa cu un strat de aproape 30 de centimetri de rulouri de bancnote.

— Ți-am zis io, a anunțat Tina triumfătoare, arătând cu degetul mare spre mine. A venit direct, nu?

Am încremenit când l-am recunoscut pe bărbatul așezat în scaunul de birou masiv, capitonat cu piele, din fața televizorului cu ecran plat.

Era roșcatul de la bibliotecă și de la Honky Tonk. Numai că de data asta nu mai era îmbrăcat ca să se adapteze la mediu. Purta o pereche de blugi de prost gust și un hanorac Balenciaga portocaliu-aprins.

Își freca pistolul deja lucios cu o cârpă.

Am înghițit un nod.

— Măi, măi. Chiar dublura bătrânicii mele. Mă mai ții minte? m-a întrebat cu un rictus respingător.

— Domnule Flint, am zis.

Tina a pufnit.

— Îl cheamă Duncan. Duncan Hugo. Ca sindicatul crimei organizate Hugo.

Se dădea mare, de parcă tocmai mi-ar fi spus că iese cu un avocat sexy specializat în drept umanitar sau cu un tehnician dentar care are o casă pe plajă.

— Ce ți-am zis eu, T? Nu spui nimănui numele meu, ce naiba? s-a răstit Duncan.

— Pfff. E sor-mea, a răspuns ea, deschizând o cutie de pizza și servindu-se cu o bucată. Dacă nu pot să-i spun ei, atunci cui să spun?

Duncan s-a ciupit de rădăcina nasului. Un gest pe care-l văzusem și la tata, și la Knox. Mă întrebam dacă toate femeile Witt au efectul ăsta asupra bărbaților.

— Femeie, nu-i seara fetelor în oraș! i-a amintit el. Aici sunt afaceri.

— Sunt afaceri după ce plătești. Ai pierdut. Și eu am câștigat. Scuipă banii.

Nu credeam că-i cea mai bună idee să sâcâi un bărbat care are o armă în mână, însă Tina făcea ce făcea ea de obicei — orice voia, fără să-i pese de consecințe.

— Pune-i în contul meu, a zis bărbatul, care continua să mă studieze.

A ridicat țeava pistolului și s-a scărpinat cu ea la tâmplă.

— Nu cred că e sigur să umbli așa cu o armă de foc, am intervenit eu.

M-a mai cercetat câteva secunde, după care a afișat un zâmbet răutăcios.

— Asta-i haios. Ești haioasă.

Minunat. Acum îndreptase arma spre mine, de parcă ar fi fost un deget.

— Dracu' să te ia cu contul tău, Dunc. Dă-mi banii, a insistat Tina.

— Unde-i Waylay? am întrebat.

— A, da. Unde-i copilul? a întrebat și Tina, uitându-se în jur.

Rânjetul lui Duncan a devenit mai larg și mai răutăcios. A lovit cu bocancul scaunul de lângă el, care a alunecat pe podea și s-a răsucit încet spre noi.

— Mmmmh mmm!

Waylay, cu pijama și adidași, era legată de scaun și avea un căluș în gură. Avea o expresie revoltată, exact ca a maică-sii. Waylon era în brațele ei și a început să dea din coadă când m-a văzut.

Am uitat cu totul că mi-era frică și aproape că mi-a părut rău pentru cretinul roșcat. Dacă nu-l omoram Tina sau eu pentru că o legase pe Waylay, Knox sigur avea să-l ucidă pentru că-i furase câinele.

— De ce e legată? s-a interesat Tina.

Duncan a ridicat din umeri și s-a scărpinat între omoplați cu pistolul.

— Jăvruța m-a făcut puțoi și a încercat să-mi tragă un șut în ouă. M-a și mușcat, a naibii, a răspuns el, ridicând brațul pe care se vedea un bandaj.

— Păi, ai fost puțoi? a întrebat soră-mea încrucișându-și brațele.

Waylay, cu ochii îngustați, a dat din cap vehement.

— Eu?

Duncan a îndreptat pistolul spre piept, ca o imagine a nevinovăției întruchipate.
— I-am spus doar să nu mai ia încă o felie de pizza, că o să se îngrașe și nimănui nu-i plac puicuțele grase.
Tina s-a dus spre el și i-a înfipt degetul în piept.
— Nu-i spui tu copilului *meu* că se îngrașă. Rahaturile astea le intră în cap fetelor. Tulburări dismorfice ale corpului și alte rahaturi.
Eram impresionată.
— Sensibile mai sunt javrele astea, mi s-a adresat Duncan, de parcă ar fi așteptat să-mi dau acordul.
— Dă-mi banii și dezleag-o! i-a cerut Tina.
N-am putut să nu observ ordinea priorităților și am renunțat la proaspătul meu respect pentru sora mea.
Exasperată, m-am dus spre Waylay. Waylon a sărit din brațele ei și a încercat să se apropie, dar l-a oprit lesa.
— Ăăă, încă un pas și avem o problemă, Ne-Tina.
Avertismentul a fost însoțit de sunetul piedicii pistolului, iar Duncan s-a ridicat în picioare.
M-am încruntat la el.
— Mă cheamă Naomi.
— Nu-mi pasă nici dacă te cheamă Queen Latifah. Vreau să stai exact unde ești acum.
A făcut încă un semn cu pistolul.
— Acuma, Waylay — ce nume o mai fi și ăsta? —, unde-i nenorocitul ăla de stick de memorie? Ai zece secunde să-mi spui, că dacă nu, o împușc pe mătușă-ta direct între ochi.
Tina a căscat gura și țigara i-a căzut pe podea.
— Ce dracu'? Asta nu făcea parte din plan, ticălosule!
— Tacă-ți gura, că te pun jos și pe tine lângă sor-ta! Hei! Ce-i mai trist ca o geamănă moartă? *Două* gemene moarte! a hohotit Duncan la propria glumă chinuită.
— Trădător nenorocit! a mârâit Tina.
Duncan s-a oprit din râs.
— Stai puțin, T. Încă nu te-am trădat. Chiar am vorbit serios. Putem să luăm stick-ul, să-l vindem și să începem să construim

ceva adevărat. Ceva care n-are nicio legătură cu nemernicul de tata sau cu nenorocita de afacere a familiei!

A fluturat brațele, iar țeava pistolului s-a dus în toate direcțiile.

— Poți, te rog, să gesticulezi fără pistol? l-am întrebat.

— Dumnezeule! Iar tu și problemele cu tăticu' tău, s-a strâmbat Tina. Tăticu' e mare mafiot. E greu să mă ridic la înălțimea lui. Vai, vai, ce mă fac?

Am început din nou să mă apropii puțin câte puțin de Waylay.

— Știi că nu-mi place când vorbești ca mama, a urlat Duncan.

— Te dai mare și tare. Dar cine s-a prefăcut că-i sor-sa și a păcălit copilul să urce în mașină? Cine-a adus-o pe Naomi?

— Hei! Pentru tine fac toate astea, T. Putem în sfârșit să luăm echipamente ca să facem actele alea de identitate false cu care mă bați la cap. Sau să facem o fermă de organe de donat pe piața neagră.

Mi-am încrețit nasul.

— Scârbos! Există așa ceva?

— Nu-mi strica bucuria, Bombăne-Tina!

O, Doamne.

Tina i-a tras una în umăr.

— Cum i-ai zis?

Am folosit distragerea ca să mă strecor mai aproape de Waylay.

— Au! Voiam să zic *Ne*-Tina!

Nepoată-mea a ales tocmai momentul ăla să se arunce în față și să încerce să răstoarne scaunul, dar n-a reușit decât să se lovească de masa cu grămezile mari de bani.

Am dat fuga spre ea și am descurcat lesa câinelui și sfoara.

— Încă o mișcare și și-o iau amândouă, a avertizat Duncan, cu pistolul îndreptat spre mine și privirea spre Waylay. Fată, ai cinci secunde să începi să vorbești. Unde-i stick-ul?

Ochii lui Waylay erau mari și speriați, și îndreptați spre mine.

— Cinci… patru… trei… doi…

47. Dispărută

Knox

— Ce dracu' ai făcut cu Naomi? s-a interesat Fi, fluturându-și acadeaua în fața mea când am intrat în bar.

Am observat că părinții lui Naomi plecaseră, iar masa lor era ocupată de alți clienți.

— Am vorbit cu ea. *Frumos*, am răspuns când a mijit ochii la mine. De ce?

— Nu cred c-a fost așa de frumos, din moment ce nu se ocupă de mesele ei și toți sunt agitați și cu paharele goale.

M-am uitat peste umărul ei și am făcut ce făceam întotdeauna, adică m-am uitat după Naomi. Dar Fi avea dreptate. Nu era acolo.

— Dac-ai gonit-o în mijlocul turei…

— N-am gonit-o. Am stat de vorbă. A fost bine. Suntem în regulă. Te-ai uitat la baie?

— Ah, vai, cum de nu m-am gândit? a replicat Fi cu un sarcasm ucigător.

— L-ai întrebat ce dracu' a făcut cu Naomi? a întrebat Max când a trecut pe lângă noi.

Am simțit ceva rece în măruntaie. Fără să-mi bag în seamă angajatele, am împins ușile de la bucătărie.

— Naomi e aici?

Milford a ridicat privirea de la puiul pe care-l frigea și a înclinat capul spre ușa către parcare.

— A ieșit acum câteva minute să dea un telefon. Părea supărată. Iar i-ai zis ceva urât?

Nu mi-am bătut capul să răspund, ci m-am dus direct la ușă și am deschis-o, cu Fi pe urmele mele. Aerul nopții mușca tăios, ceea ce nu mă ajuta deloc să scap de spaima înghețată din mine. Nu se vedea nici urmă de Naomi.

— Fir-ar al naibii!

Nu aveam presimțiri bune.
— Probabil că ia o gură de aer după ce i-ai frânt inima și după aia ai făcut-o de râs de față cu jumate de oraș, a presupus Fi, uitându-se deodată cu mine prin parcare.
Dar nici ea nu părea prea sigură.
— Nu-mi place, am mormăit. Naomi!
Dar nu s-a auzit niciun răspuns.
— Naomi, lui Knox îi pare rău că a fost măgar! a strigat Fi în întuneric.
Nimic.
Mi-a vibrat telefonul în buzunar și l-am smuls de-acolo.
Nash.
— Ce-i?
— Voiam doar să știi. Sunt în drum spre Liza. A zis că Waylay a dispărut. A ieșit cu câinele tău și nu s-a mai întors niciunul dintre ei.
Gheața din măruntaie s-a transformat în aisberg.
— Când?
— Acum vreo patruzeci de minute. Liza a ieșit să se uite după ei. Crede că a văzut niște stopuri care se îndreptau spre drum. Zice că a încercat s-o sune pe Naomi, dar nu răspunde. Am încercat și eu și mi-a intrat mesageria. Sunt sigur că nu-i nimic, dar vreau să-i spui lui Naomi.
Fir-ar al naibii! Fir-ar al naibii! Fir-ar al naibii!
Îmi bătea inima de mai avea puțin și-mi spărgea pieptul.
— Naomi a ieșit să dea un telefon și n-a mai văzut-o nimeni de-atunci. Stau în nenorocita asta de parcare, și nu-i aici.
— La dracu'!
— Nu-mi place, am spus, trecându-mi mâna prin păr. Mă duc să le caut.
— Fă-mi un serviciu și sună-i întâi pe părinții lui Naomi. Eu mă duc s-o iau pe Liza și pun niște băieți să se uite prin pădure.
— N-o să fie acolo.
— Trebuie să-ncepem de undeva. Te sun eu.
Am format imediat numărul lui Naomi și am intrat în bar. Fi a venit după mine, cu ochii mari și îngrijorați.

Am pocnit din degete la ea.
— Du-te la imaginile de la camerele de securitate din parcare.
N-a zis nici pâs, a dat din cap și a plecat în grabă spre birou.
— Naomi e bine, șefu'? m-a întrebat Milford.
— Nu-i afară.
— Hei, mi-ar prinde bine o mână de ajutor. Băștinașii devin agitați și însetați, a zis Max, care tocmai intra în bucătărie.
S-a uitat la noi și a rămas încremenită.
— Ce-i?
— N-o găsesc pe Naomi, i-am răspuns și chiar atunci am auzit un țârâit în telefon.
— Ce dracu' i-ai mai zis de data asta?
— Bună, ați sunat la Naomi Witt. Mulțumesc de telefon! Lăsați un mesaj.
Am apăsat pe reapelare, dar îngrijorarea venea peste mine ca un nor negru înghețat.
— Haide, Daze, răspunde, am mormăit.
— Stai să încerc și eu, a zis Max și și-a scos telefonul.
— Îmi spui în secunda în care vorbești cu ea. Trebuie să știu unde e.
— Ce se-ntâmplă? a întrebat Silver, băgând capul pe ușă.
— Waylay și Naomi au dispărut, m-am răstit eu la ea.
Toate privirile s-au îndreptat spre mine.
— Care sunt șansele să dispară amândouă în același moment? a întrebat Max.
Am clătinat din cap și am căutat prin agendă. Îmi tremurau mâinile. Am format numărul lui Lou.
— Știu că e seara voastră romantică și știu că în momentul ăsta nu sunt pe lista voastră de favoriți, dar cred că avem o problemă, i-am spus imediat ce a răspuns.
— Ce s-a-ntâmplat?
— Liza a zis că Waylay iar a dispărut. O caută acum împreună cu Nash, dar Naomi a ieșit din bar să dea un telefon și nu reușesc s-o găsesc nici pe ea.
— Ne vedem la Honky Tonk în două minute.
— Lou, dacă au pățit ceva…

N-am putut să termin.
— O să le găsim. Adună-te, fiule.
— Knox! m-a strigat Fi, iar îngrijorarea din vocea ei m-a făcut să mă întorc imediat.
— Trebuie să închid, i-am spus lui Lou și am întrerupt convorbirea. Ce-ai găsit? am întrebat-o pe Fi.
— Are haina și geanta în spatele barului. Și pe cameră se vede că s-a urcat într-o mașină acum vreo zece minute.
Zece minute mi se păreau o veșnicie.
— Ce mașină? Cine era la volan?
— Nu mi-am dat seama. De niciuna. Un soi de berlină închisă, de doi bani. Dar pare să se fi urcat de bunăvoie.
— Ce dracu' se-ntâmplă? s-a interesat Wraith, băgând și el capul în bucătărie. O să iasă revoluție aici dacă nu începe rapid cineva să toarne beri.
— A dispărut Naomi, l-a informat Fi.
— Fir-aș al dracului!
— Și Waylay, a adăugat Max cu un smiorcăit.
— Fir-aș al dracului de două ori! a zis Wraith și a dispărut înapoi în bar.
— Telefonul ei, a spus Fi.
— Nu răspunde.
— Dar are un abonament de familie, nu?
Mintea îmi gonea cu un milion de kilometri pe secundă. Trebuia să ies și să încep s-o caut. Fiecare secundă pierdută era o secundă în care se îndepărta.
— Da.
Max m-a pocnit în braț.
— Poți s-o urmărești!
Tehnologie pentru o victorie nenorocită. I-am întins telefonul.
— Găsește-o!
Cât umbla cu îndemânare pe ecran, eu m-am dus în birou. Mi-am luat haina și cheile și m-am întors în bar.
Nu era haosul la care mă așteptam din partea băutorilor enervați într-o sâmbătă seara. Era un haos organizat. Wraith era

cocoțat pe bar, cu bocancii făcâdu-și loc printre pahare de bere. Restul erau strânși în jurul lui și-și puneau hainele.

— A fost văzută ultima dată urcându-se într-o rablă gri-închis cu patru uși și purta fustă de blugi și tricou cu mâneci lungi pe care scrie Honky Tonk.

— Ce dracu'-i asta? am întrebat.

— Echipă de căutare, a răspuns Silver în timp ce-și trăgea mânecile unei haine de tweed cenușii.

Ușa din față s-a deschis și toată lumea a întors cu speranță privirile într-acolo. Erau Lou și Amanda.

— Lăsați-i să treacă, a ordonat Wraith.

Mulțimea le-a făcut loc, iar ei s-au apropiat grăbiți.

— Am găsit-o! a strigat Max, ridicând triumfătoare telefonul meu. Se pare că e lângă Route 7, lângă ferma Lucky Horseshoe.

I l-am smuls din mână.

— Sună-l pe Nash, i-am zis lui Lou.

Lou s-a întors spre Amanda:

— Sună-l pe Nash. Eu merg cu el.

N-am pierdut timpul cu discuții în contradictoriu. Am ieșit și am pornit camioneta înainte să apucăm să închidem ușile. Am demarat din parcare cu accelerația la blană și am intrat derapând pe drum.

— Cine-a luat-o?

— Nu știu sigur, i-am răspuns, strângând de volan. Dar dacă lipsește și Waylay, pariez pe Tina.

Lou a înjurat în barbă. Chiar atunci mi-a sunat telefonul. Era Nash și am dat pe speaker.

— Ai găsit-o pe Way? l-am întrebat.

— Nu. O aduc pe Liza J în oraș. Am niște imagini de la camera de la intrare de la Morrison. O berlină ieftină închisă la culoare a oprit lângă Liza acum vreo oră. Pe acostament era un SUV negru mare care aștepta. Farurile au oprit senzorul de mișcare. Ca timp, se potrivește cu momentul când a văzut Liza stopurile. Și am primit un apel despre o coliziune cu fugă de la locul accidentului. Cineva a intrat în gardul de la drum al lui Loy la Lucky Horseshoe.

Lou și cu mine am schimbat o privire.
— Mergem acolo, după telefonul lui Naomi.
— Nu faceți nicio tâmpenie, mi-a ordonat Nash.
Lucky Horseshoe era aproape și părea și mai aproape pentru că mergeam cu peste 140 de kilometri pe oră.
— Aici ar trebui să fie, a zis Lou uitându-se în telefonul meu.
Am lăsat accelerația. După care am frânat când am văzut gardul.
— Rahat!
Urmele de cauciuc ieșeau de pe drum și treceau direct prin gard. Am tras de volan până am adus farurile pe direcția urmelor și am oprit camioneta.
Domnul și doamna Loy erau în iarbă și evaluau pagubele. Doamna Loy era înfofolită într-o haină de flanel prea mare și fuma un trabuc subțire. Domnul Loy a venit direct spre noi.
— Vă vine să credeți așa ceva? Un nenorocit a trecut prin gard și după aia a ieșit tot pe-acolo?
— Ia lanterna din torpedou! i-am spus lui Lou.
Am pus piciorul în pământ, simțind iarba înghețată cum trosnește, și am strigat:
— Naomi!
Niciun răspuns.
Lou a îndreptat raza lanternei spre pășune și am luat-o după urme.
— Se pare că s-au oprit aici înainte să iasă iar în drum, a zis el.
— A fost un idiot beat.
Am văzut ceva în iarbă și m-am aplecat. Era un telefon mobil cu margarete cu sclipici pe husă.
Mi-a înghețat inima și n-am mai putut respira.
— E-al ei? a întrebat Lou.
— Da.
— Fir-ar al naibii!
— Ce-i asta? E dovadă? s-a interesat domnul Loy.

Am condus înapoi până la Honky Tonk ca prin ceață. Lou vorbea, dar nu-l ascultam. Eram prea ocupat să reiau în minte

ultima discuție cu Naomi. Nu voiam s-o pierd, așa că o îndepărtasem și tot o pierdusem.

Avea dreptate. Așa era mai rău. Cu mult mai rău.

Cineva coordonase toate astea. Cineva pusese la cale să mi le ia pe amândouă. Și aveam să-l fac să plătească al naibii de scump.

Am tras de ușa barului și s-a revărsat peste mine jumate de oraș.

— Unde e?

— Ați găsit-o?

— Elmer, idiotule, uită-te la el, ți se pare că a găsit-o?

— Pare cam ofticat.

Fără să iau în seamă mulțimea sau întrebările, am intrat și am găsit jumătate din departamentul de poliție înconjurat de cealaltă jumătate de oraș. Tablele cu meniul zilei fuseseră șterse și înlocuite cu o hartă schițată de mână a orașului, împărțit în careuri.

Fi, Max și Silver au sărit la mine, iar Nash a ridicat privirea.

— Nu le-ai găsit, a zis Fi, iar eu am clătinat din cap.

Zarva a fost redusă la tăcere de un fluierat ascuțit.

— Mersi, Luce, i-a zis Nash lui Lucian, care a revenit pe loc la convorbirea lui telefonică. Cum ziceam, am emis o alertă generală pentru Naomi Witt, Waylay Witt, o berlină gri și un Chevy Tahoe negru, model mai nou. Începem căutarea în oraș și continuăm spre exterior.

Amanda, care-o târa pe Liza J după ea, s-a năpustit spre Lou, care a tras-o lângă el.

— O să le găsim, a promis el, după care și-a pus brațul liber în jurul bunică-mii.

Nu mai puteam să respir. Nu puteam să înghit. Nu puteam să mă mișc din loc. Credeam că știusem înainte ce e frica. Frica să nu devin ca tata. Să nu mă prăbușesc după o pierdere. Dar frica asta era mai rea. Nu-i spusesem că o iubeam. Nu-i spusesem niciuneia din ele. Și cineva mi le luase. Nu mă prăbușisem. Era mai rău. N-avusesem sânge în mine să iubesc pe cineva suficient cât să mă prăbușesc.

Mi-am înfipt mâinile în păr și le-am ținut acolo în timp ce-mi dădeam seama la ce renunțasem.

Am simțit o mână pe umăr.

— Calmează-te. O să le găsim, mi-a zis Lucian.

— Cum? Cum dracu' o să le găsim? Nu știm nimic.

— Avem un număr de înmatriculare al unui Ford Taurus gri din 2002, care a fost declarat furat din Lawlerville acum o oră.

— N-avem încă numere de înmatriculare, a intervenit Nash, oprindu-se ca să se uite la telefon. Ba nu! Ford Taurus gri din 2002 cu capotă de portbagaj cu grund cenușiu.

A citit un număr de înmatriculare.

— Lawlerville e la jumate de oră de-aici, am spus, făcând socoteli în minte.

Era marginea unei suburbii din Washington.

— Trebuie să fii destul de tâmpit să furi o mașină și după aia s-o duci înapoi la locul faptei, a remarcat Lucian. Dacă e implicată Tina, trebuie să ținem cont și de tâmpenie.

S-a deschis ușa din față și au dat năvală Sloane și Lina. Sloane părea fără suflare și speriată, iar Lina părea fioroasă.

— Ce pot să fac? a întrebat Sloane.

— Cui vreți să-i trag câteva șuturi? s-a interesat și Lina.

Trebuia să mă mișc. Trebuia să ies de-aici și să-mi găsesc fetele, să sfâșii pe oricine avusese vreun rol în răpirea lor și după aia să-mi petrec tot restul vieții rugându-mă de Naomi să mă ierte.

— Lăsați-ne o clipă, doamnelor, a zis Lucian și m-a dus în spate. Mai e ceva.

— Ce?

— Am un nume.

L-am prins de reverele hainei de lână.

— Spune-mi numele, am mârâit.

Lucian și-a pus mâinile peste ale mele.

— N-o să te ajute așa cum îți imaginezi tu.

— Vorbește până nu te pocnesc.

— Duncan Hugo.

I-am dat drumul.

— Hugo, adică familia mafiotă Hugo?

Anthony Hugo era un cap mafiot care acționa și în Washington D.C., și în Baltimore. Droguri. Prostituție. Extorcări. Șantaj politic. Era băgat în tot ce-ți trecea prin cap.

— Duncan e fiul. Și e un pic cam dus. Al lui era garajul unde au găsit mașina folosită când a fost împușcat Nash. Nu cred că a fost o coincidență, dar voiam mai multe informații care să confirme înainte să vă spun ție și lui Nash.

— De când știi? m-am interesat, strângându-mi pumnii.

— Nu de suficient timp ca să-ți pierzi timpul și energia cu mine astă-seară.

— Fir-ar al naibii, Luce!

— Se spune că a avut de curând o ruptură urâtă cu taică-su. Se pare că Duncan vrea să se descurce pe cont propriu. Mai sunt și zvonuri despre o femeie cu care lucrează și cu care și-o și trage în ultimele câteva luni.

Totul s-a așezat la loc perfect, ca ultima piesă de puzzle. Mama ei de Tina Witt!

— Unde e?

Lucian și-a îndesat mâinile în buzunare, iar chipul nu trăda nimic.

— Asta-i problema. De când s-a despărțit de ta-su, nimeni nu pare să știe pe unde e.

— Sau nu-ți spune ție.

— Mai devreme sau mai târziu, toți îmi spun totul.

N-aveam timp să-mi fac griji pentru cât de periculos suna.

— I-ai spus lui Nash ceva din toate astea? l-am întrebat în timp ce-mi scoteam cheile din buzunar.

— Doar numărul de înmatriculare. Ar putea fi o coincidență.

— Nu e.

Ușa s-a deschis în spatele meu și a ieșit Sloane.

— Te duci să le cauți? m-a întrebat ea.

Am dat din cap și m-am întors spre Lucian.

— Încep din Lawlerville și mă îndrept spre Washington.

— Stai un pic, a zis el.

— Vin cu tine, m-a anunțat Sloane.

Lucian a venit în fața ei.

— Tu rămâi aici.
— E prietena mea, și Waylay e practic a doua mea nepoată.
— Rămâi aici.
N-aveam timp să-l ascult pe Lucian recurgând la tonul lui de intimidare fioros.
— Cred că pleci de la premisa incredibil de nefundamentată că ai avea ceva de spus despre ce fac sau nu fac eu.
— Dacă aflu că ai ieșit din oraș în seara asta, o să am grijă ca biblioteca ta iubită să nu mai primească nici măcar un bănuț finanțare. După aia o să cumpăr toate loturile de teren din jurul casei tale și o să construiesc blocuri de apartamente așa de înalte, că n-o să mai vezi soarele niciodată.
— Nenorocit de…
I-am lăsat într-ale lor. Am deschis ușa camionetei și m-am urcat la volan. După o clipă, s-a deschis ușa pasagerului și a urcat Lucian.
— Unde mergem?
— Încep din vârf. Mă duc să-l iau la omor pe Anthony Hugo până ne spune unde-i nenorocitul de fi-su. După aia mă duc să-l găsesc și-l bat până îi fac zob mutra. După aia o să mă căsătoresc cu Naomi Witt.
— Asta o să fie amuzant, a zis cel mai bun prieten al meu și și-a scos telefonul.
— Poți să-l anunți pe Nash pe drum și după aia să afli de la rețeaua aia înspăimântătoare de surse a ta unde-l găsesc pe Anthony Hugo.
Ieșiserăm de zece minute din oraș și aveam două localizări credibile ale celui mai mare cap mafiot din Washington D.C. Una dintre surse ciripise chiar și codul de la poarta domeniului.
Lucian Rollins era un nemernic înfricoșător.
I-a sunat iar telefonul.
— Sunt Lucian.
A ascultat câteva secunde, după care mi-a dat mie telefonul.
— E pentru tine.
Probabil că era frate-miu, să mă beștelească pentru că iar luam legea în mâini.

— Ce-i?
— Knox. Sunt Grim.
Grim era jucătorul de pocher pe mize mari, în principal președinte al unui club de motocicliști aproape legal.
— Nu-i momentul să punem la cale altă partidă de pocher, omule.
— N-are legătură cu pocherul. E legat de club. Am aflat niște informații care cred că te-ar putea interesa.
— Dacă nu-i vorba de localizarea lui Anthony sau Duncan Hugo, nu mă interesează.
— Atunci o să te intereseze foarte tare. Chelnerița aia drăguță a ta tocmai și-a arătat fizicul minunat la noul atelier de dezmembrări al lui Duncan Hugo.
Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.
— Ce-ai zis?
— Băieții mei supraveghează clădirea din anumite motive.
— Nu-s polițai, i-am reamintit eu.
— Hai să zicem că unele afaceri nu-s foarte fericite de concurență.
Traducere: clubul lui Grim avea de gând să atace atelierul.
— Urmăreau toate venirile și plecările. Tocmai am primit o poză de confirmare. Are o soră geamănă, nu?
— Da. De ce?
— Mi-am adus aminte că vorbea de sora ei geamănă la ultima partidă. Se pare că nu spunea tâmpenii despre ea. Nenorocita a prins-o cu cătușe de bord.
Am apăsat pe accelerator.
— Adresa, i-am cerut.

48. Substituirea

Naomi

— Cinci… patru… trei… doi…

— Stai! De ce crezi tu că Waylay știe unde e ce dracu' căutați voi? am întrebat, încercând cu disperare să-l distrag pe Duncan de la numărătoarea lui inversă mortală. E doar un copil.

— Mmm, mmm, a mormăit Waylay, în mod clar jignită.

Tina n-a spus nimic. Stătea cu privirea lipită de Duncan și m-am mirat că bărbatul nu luase încă foc de la flăcările pe care le arunca soră-mea. Omul habar n-avea ce fitil aprinsese. Speram doar că explozia iminentă a soră-mii n-o să ne omoare pe toți.

— Simplu calcul. Tina a luat stick-ul și după aia stick-ul a dispărut. O singură altă persoană în casă. Plodul căruia-i place tehnologia și fură.

— Tina ți-a zis c-a dispărut?

— Nu, Moș Crăciun, a răspuns Duncan și și-a ridicat privirile în tavan.

— Ți-a trecut prin cap că poate l-a ascuns Tina? Poate că l-a luat ca să te scoată pe tine din vreo afacere.

Acum se uitau la mine și Tina, și Duncan. Nu știam dacă era mai bine sau mai rău, dar măcar pistolul era îndreptat spre podea. M-am lăsat în genunchi și m-am apucat să deznod sfoara de la încheietura lui Waylay.

— N-o asculta, a zis Tina, părând să revină la viață. Face și acum ce făcea și cu părinții noștri. Încearcă să te manipuleze.

— Urăsc tâmpeniile astea, a răspuns el, ridicând iar pistolul. Unde rămăsesem? Cinci?

— Nouă? i-am sugerat încet.

— Trebuie să te duci la baie, m-a anunțat Tina.

— Ce?

M-a privit intens.

— Trebuie să te duci la baie, a repetat, după care s-a întors la Duncan. E la ciclu. Nu vrei s-o împuști *și* să ai sânge menstrual peste tot, nu, Dunc?
— Scârbos. Nu-mi mai zice mie prostii muierești, s-a plâns el, părând cât pe ce să vomite.
— O duc eu la baie și după aia facem copilul să spună unde a dosit stick-ul, a adăugat ea și s-a uitat tăios spre Waylay. După aia dau o fugă și-ți mai iau din puiul ăla fript care-ți place.
Clar punea ceva la cale. Avea expresia aia vicleană pe față. Iar eu sigur nu eram la ciclu. Mai erau două săptămâni până la Codul Roșu.
— Așa mai merge, a zis Duncan, mulțumit că femeia lui își băgase mințile în cap. Oricum, n-aveam de gând să te împușc, T.
— Știu că ești foarte stresat, iubitule, i-a răspuns Tina în timp ce mă târa în cealaltă parte a încăperii, spre o ușă pe care scria TOA ETĂ. Fă o pauză. Bea o bere. Ne întoarcem imediat, i-a strigat peste umăr.
M-a împins pe ușă într-o baie care ar fi trebuit spălată cu furtunul și cu un camion de clor.
— Dezbracă-te, mi-a zis când s-a închis ușa.
— Ce? Tina, nu putem s-o lăsăm pe Waylay singură cu el. E nebun.
— M-am prins. Acum scoate-ți naibii hainele, a insistat ea și și-a dat jos pantalonii.
— Ai luat-o razna. Asta nu-i doar o hotărâre nefericită cu consecințe oribile. Tu chiar ți-ai pierdut mințile de tot, nu?
— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu încerc să am relații incestuoase cu tine. Nu-i film porno. Facem schimb de locuri. N-o să te lase *pe tine* să pleci și să chemi ajutoare. Dar o să mă lase pe mine să ies.
Și-a tras bluza peste cap și mi-a aruncat-o mie. M-a lovit în față.
— Atunci pleacă tu și cheamă poliția, am șuierat.
— N-o las pe Way cu nenorocitul ăla idiot.
— Ai abandonat-o deja o dată!
— Am lăsat-o *cu tine*, deșteapto! Știam că o să ai grijă de ea până iau potul cel mare.

Știam că n-ar trebui să consider că e un compliment, dar era maximum de ce putea oferi Tina.

— Giugiulește Beretta aia de parcă-i sula lui și are un PPK încărcat sub cutia de pizza, a continuat ea. Știi cum să-l folosești? Ești dispusă să împuști un om în ouă și să riști închisoarea?

— Nu și da. Dacă așa poate să scape Waylay de-aici în viață.

— Păi, la mine e da și da. Și mai și trag destul de bine. Așa că dă-mi naibii fusta aia. Și tu chemi poliția.

— Nu poți să le dai un mesaj lui Knox sau Nash și să le zici unde suntem?

— Telefonul e în mașină, a zis ea, trăgându-și fusta pe șolduri. Dunc e paranoic, să nu-l urmărească autoritățile. Nu lasă niciun mobil pe lângă el.

Mi-am tras bluza ei pe cap.

— Bine. În regulă. Și după aia, care-i planul?

— Scăpăm de-aici. Eu sunt tu, dar îi dau lui Waylay codul.

— Care-i codul?

— Spun că „am citit articolul ăla despre distrugerea pădurii tropicale“ și ea știe că înseamnă „pregătește-te să fugi“.

Presupuneam că asta însemna pentru Tina să-și instruiască fata pentru caz de incendiu.

— Bun. Și după aia?

— O să inventeze un loc unde să fi ascuns stick-ul. Dunc o să-și trimită oamenii să-l ia. Tu pleci să cumperi puiul ca să sărbătorim, dar de fapt te duci la mașină și suni la 911.

Nu prea părea un plan grozav. Și aveam încredere în soră-mea mai mult de-o grămadă, ceea ce nu însemna mare lucru. Dar n-aveam alte variante.

— Și tu ce-o să faci? am întrebat ca să trag de timp. Chiar dacă treci de Duncan, tot mai sunt oameni înarmați afară.

— O să fac orice trebuie s-o scot pe Waylay de-aici.

Mi-am tras fermoarul blugilor ei și mi-am pus cizmele.

Ne-am uitat una la alta.

— Plesnește bluza peste țâțele tale, am remarcat.

A întins mâna după un sul de hârtie igienică.

— Umple.

— Pe bune? am scâncit eu.

— Dacă avem amândouă țâțe mari, n-o să bage de seamă diferența. A ras deja șapte beri astă-seară.

— *Trebuie* neapărat să faci cumva să ai gusturi mai bune la bărbați, m-am plâns eu în timp ce-mi îndesam hârtie igienică în sutien.

Tina a ridicat din umeri.

— Nu-i așa rău când nu-i beat.

— Hei! Doamnelor! Mișcați-vă încoace. Sunt gata să împușc pe cineva.

— Chiar pare de vis, am mormăit.

— Încearcă să nu mai mergi așa țeapănă, a șuierat Tina și m-a împins spre ușă.

Ne-am întors în Raiul Burlacilor și am fost ușurată să văd că Waylay era încă în viață și părea furioasă. Waylon stătea lângă scaunul ei, ca un paznic. A început să dea din coadă când m-a văzut, iar mie mi-a fost teamă să nu observe Duncan.

Din fericire, era prea prins cu un joc video care părea să presupună împușcarea unor femei îmbrăcate sumar.

— Ha! Suge pușca, javră!

Tina și-a dres vocea și s-a uitat la Waylay.

— Am citit articolul ăsta despre distrugerea pădurii tropicale…

Waylay a făcut ochii mari pe deasupra benzii adezive lipite peste căluș. Am dat din cap spre ea, apoi spre maică-sa. A clipit de două ori, iar Tina m-a atins cu cotul.

— Au. Adică, lasă vorbăria despre ce tâmpenii ai citit și așază-te acolo… lângă fata mea, am zis și mi-am dat părul peste umăr, arătând în direcția lui Waylay.

— Waylay, scumpete, ești bine? Îmi pare rău de tot ce se întâmplă. E numai vina mea și probabil pentru că sunt așa de îngâmfată și mă cred mai bună ca toată lumea, a spus Tina și s-a trântit pe canapeaua jerpelită de lângă fiică-sa.

Avea genunchii depărtați și vedeam tot pe sub fusta mea… ăăă, a ei.

Waylay și-a dat ochii peste cap.

L-am auzit pe Duncan ridicându-se în spatele meu. M-a luat prin surprindere cu o palmă peste fund.

— Curul ăsta arată foarte bine în blugi azi, Teen, mi-a zis înainte să dea pe gât restul de bere.

A aruncat cutia peste umăr și a râgâit.

— Am *cele mai bune* gusturi la bărbați, am zis și m-am încruntat la Tina.

— Ha! Sor-ta are tanga ca tine, a remarcat Duncan, arătând spre lenjeria ei expusă. Voi chiar că sunteți gemene.

Era un idiot. Din nefericire, era un idiot înarmat. Și n-aveam altă variantă în afara planului Tinei.

— Stăteam de vorbă cu Ti... cu Naomi, adică, am început eu.

— N-a împroșcat sânge peste tot, nu?

Am scrâșnit din dinți.

— Nu. Doar cantitatea firească de fluide corporale pe podea și pe pereți.

Tina și-a dres glasul sugestiv. Bietul Waylon se uita când la ea, când la mine, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă ce se petrece.

— Oricum, am stat de vorbă cu mătușa ta, care te iubește așa de mult, Waylay. Am fost de acord că e în regulă să-i spui lui Duncan unde ai ascuns stick-ul, am zis.

— Mda. Poți să-mi spui, puștoaico. Sunt foarte de încredere, a adăugat Duncan, părând să uite că tocmai amenințase viața maică-sii și a mătușă-sii cu câteva minute înainte.

— Spune-i unde e *abscons* și își trimite oamenii să-l ia, s-a băgat și Tina, pronunțând cuvintele rar.

Categoric *nu* așa se folosea cuvântul abscons.

Duncan mi-a dat un ghiont cu cotul.

— Du-te și scoate-i banda aia de pe gură.

M-am apropiat de Waylay și m-am aplecat.

— Eu sunt, Naomi, i-am șoptit.

S-a uitat crucis, de parc-ar fi zis „dăăăă". Waylon s-a ridicat și m-a lins pe gambă.

— A, acu' te place, a remarcat Duncan. Câinii sunt flușturatici ca niște curve. Acu' o oră nu se mai oprea din mârâit, și acu' vrea să ți se frece de picior.

Am desprins colțul fâșiei de bandă adezivă.
— Scuze, fetiță, am șoptit și am tras toată banda.
— Fir-ar mama mă-tii de scârbă, au! a țipat Waylay.
Brusc, mi s-a făcut un dor nebun de Knox.
— Zi-mi unde-i stick-ul, păpușă, a zis Duncan.
Când a venit spre noi, am văzut cu coada ochiului pistolul.
Waylay a părut să inspire eroic.
— L-am ascuns la biblioteca din Knockemout. L-am lipit cu bandă adezivă sub un raft de la secțiunea de ficțiune istorică.
Fetiță foarte, foarte isteață. Dacă Duncan își trimitea oamenii să spargă biblioteca, practic spărgeau o secție de poliție.
— Mulțumesc că ne-ai spus. Sunt foarte mândră de onestitatea și integritatea ta, a spus Tina, probabil imitându-mă pe mine.
Avea accent britanic.
— Probabil vrei să te duci să-l iei acum, cât e biblioteca închisă, i-am zis lui Duncan.
— Mda, poate, a răspuns el, dar era cu ochii pe Tina și părea dus pe gânduri.
— Cred că mă duc să iau puiul, am spus și am luat-o spre ușă.
— Nu te grăbi așa de tare.
Am simțit metalul rece la baza gâtului și am încremenit. Planul Tinei devenise oficial nasol.
Waylon a mârâit înfundat. Și asta m-a făcut să-mi fie dor de Knox. Chiar dacă nu mă iubea, știam că n-ar ezita să-i transforme mutra lui Duncan în pictură abstractă.
— Toată viața mea, m-a subestimat toată lumea, a început Duncan pe ton relaxat. M-au făcut idiot. Au zis că-s tâmpit și cretin. Așa că le-am făcut jocul. Am făcut pe prostul. Oamenii nu-s atenți ce spun în preajma unui imbecil. Și nu se străduiesc prea tare să se ascundă, *Naomi*.
Rahat.
— Voi două sunteți tâmpitele aici. Chiar credeați că o să mă duceți de nas cu substituirea clasică? a pufnit el.
— Cum ți-ai dat seama? l-am întrebat, încercând să trag de timp.
— N-ai țâțele umflate.
— Adică Tina nu le are umflate.

— Nu, tâmpito! Tina le are umflate. Tu nu le ai. Cine-i idiotul acu'? a întrebat și a început să gesticuleze cu arma.

Cum nu era îndreptată spre mine, m-am întors cu fața la el.

Tina încerca disperată s-o elibereze pe Waylay.

Genunchi. Boașe. Nas.

Mi-am adus aminte instrucțiunile lui Knox aproape ca și cum ar fi stat lângă mine.

— Mi-ai plăcut, Tina. Chiar mi-ai plăcut, la dracu', și acu' tre' să te omor. Cum crezi că mă simt?

A ridicat pistolul și am știut, undeva, în străfundul sufletului, că de data asta avea de gând să-l folosească.

Tina mă privea intens. Și pentru prima dată în viață, am putut să-i citesc gândurile.

— Hei, Duncan! am strigat.

În clipa în care și-a îndreptat privirea spre mine, totul a început să se miște cu încetinitorul. Tina a împins scaunul lui Waylay din linia de tragere și s-a aruncat în cealaltă parte, întinzând mâna spre cutia de pizza.

— Ia uite!

L-am prins de umeri și i-am înfipt genunchiul în vintre. Când s-a îndoit de mijloc, pistolul s-a descărcat.

Îmi țiuiau urechile, dar tot îl mai auzeam pe Knox în minte.

Nas.

M-am agățat de umerii lui și am ridicat iar genunchiul, dar de data asta l-am pocnit în față.

N-am auzit niciun scrâșnet, dar după cum s-a prăbușit, făcusem mișcarea corectă.

Mi s-a părut că, prin țiuitul din urechi, am mai auzit și alte împușcături. Dar păreau să vină de departe. Și o sirenă.

L-am lăsat pe Duncan unde căzuse și am dat fuga la Waylay. I-am răsucit scaunul și am fost mai mult decât ușurată să văd că era nevătămată.

— Ești bine? am întrebat-o și am început s-o dezleg cu degetele care-mi tremurau.

— A fost extraordinar, mătușă Naomi!

— Nenorocit idiot!

Tina ținea arma din cutia de pizza îndreptată spre Duncan, care se ridicase în mâini și genunchi.
— Voiai să ne împuști pe fata mea, pe sora mea și pe *mine*?
— Mamă, au venit polițaii, a strigat Waylay în timp ce mă străduiam să-i eliberez încheieturile.
Tina i-a tras un șut lui Duncan în burtă.
— Ai noroc că n-am timp să te-mpușc.
După care i-a întors spatele.
— Uite, mi-a zis și mi-a întins arma.
Am ținut-o la distanță și m-am rugat să nu se descarce.
— Doar nu fugi, nu? am întrebat-o.
Recunosc că a fost o întrebare tâmpită.
Sigur că sora mea fugea. Asta făcea întotdeauna după ce dădea totul peste cap.
A luat o geantă neagră de pe jos și a îndesat câteva teancuri de bani în ea. După aia, a trântit restul de pizza deasupra și a lăsat doar felia cu gaura de glonț în ea.
— Sunt alergică la polițai, a zis ea, punându-și cureaua pe umăr, și s-a uitat la fiică-sa. Ne mai vedem, puștoaico.
— Pa, mami, i-a răspuns Waylay și i-a făcut semn cu mâna pe care reușisem să i-o eliberez.
În spatele meu, Duncan a gemut, iar Waylon a mârâit.
— A fost distractiv. Mersi pentru fustă, Miro. Ai grijă de fata mea, a mai zis ea, după care mi-a făcut un semn cu mâna și a dispărut pe geamul dinspre ieșirea de incendiu.
În sfârșit, frânghia s-a slăbit și am aruncat-o pe podea.
— O să se întoarcă, a prezis Waylay, ridicându-se și scuturându-și mâinile.
N-aveam nicio îndoială.
— Haide. Hai să plecăm de-aici!
Am lăsat jos arma și am desfăcut lesa lui Waylon de piciorul biroului. Nu-mi mai tremurau doar mâinile. Acum îmi tremura tot corpul. N-aveam să mă simt în siguranță până nu ajungeam acasă la Liza. Poate nici atunci.
Imaginea pistolului îndreptat spre nepoată-mea îmi rămăsese întipărit definitiv în minte. Mă îndoiam că o să mai dorm

vreodată.

— Mătușă Naomi!

Panica din glasul lui Waylay m-a făcut să mă răsucesc. M-am așezat instinctiv între ea și pericol și am nimerit direct în brațele lui Duncan.

Și-a strâns mâna în jurul gâtului meu și mi-a tăiat suflarea.

Îi curgea sânge din nas. O fracțiune de secundă, am simțit un licăr de satisfacție că eu îi făcusem asta. Dar momentul a fost efemer, pentru că a început să mi se întunece vederea.

— Ai distrus totul! a răcnit el.

Timpul s-a oprit în loc și s-a materializat sub forma unei imagini a sfârșitului când mi-a pus pistolul la cap.

Nu putea să se termine așa. Nu sub privirile lui Waylay.

Nu cu ajutoarele care intraseră deja în clădire.

Nu fără Knox.

Am simțit cum mă cuprind din spate brațele lui Waylay. O ultimă îmbrățișare. Nu puteam nici să mă mișc, nici să vorbesc. Nu puteam să-i spun să fugă. Lumea mea devenea tot mai întunecoasă.

Ușa s-a dat de perete, surprinzându-ne și pe mine, și pe Duncan. A întors capul la timp să-l vadă pe unul dintre oamenii lui retrăgându-se în încăpere. Aiurea. Nu se retrăgea. Fusese aruncat ca o păpușă de cârpe.

Cu ultima zvâcnire de energie, i-am tras lui Duncan un șut în fluierul piciorului.

— Waylay, fugi! a ordonat cineva.

Vocea suna minunat de familiar, totuși foarte îndepărtată.

Ajutoarele erau în încăpere.

M-am cufundat în beznă.

49. Cavaleria

Knox

L-am lovit jos și tare și l-am trântit la podea. O parte din mine își dădea seama că Naomi se prăbușea.

Trebuia să mă duc la ea. Dar nu puteam să mă opresc; îl loveam în continuare pe omul căzut sub mine.

Pumnul meu îl pocnea iar și iar în față, până când m-a prins cineva din spate și m-a tras de-acolo.

— Ajunge, a zis Lucian.

Duncan Hugo a încetat să mai existe pentru mine.

Nu mai existau decât Naomi și Waylay. Fata era în genunchi lângă mătușă-sa și-i ținea mâna pe piept. Lacrimile din ochii ei albaștri mi-au tăiat suflarea.

— Trezește-te, mătușă Naomi, a șoptit ea.

M-am apropiat, am ridicat-o pe Waylay și am tras-o la mine.

— Fă-o să se trezească, Knox, s-a rugat ea de mine.

Câinele meu tâmpit s-a târât între ele și a început să urle.

Lucian era la telefon, cu degetele pe gâtul învinețit al lui Naomi.

— Avem nevoie de o ambulanță, a zis scurt.

Încă ținând-o pe Waylay lipită de mine, m-am aplecat deasupra lui Naomi și am prins în palme fața femeii pe care o iubeam. A femeii pe care o pierdusem. A femeii fără care nu puteam să trăiesc.

— Trezește-te naibii, Daze, am mârâit.

Îmi ardeau ochii și gâtul, iar vederea mi s-a împăienjenit când lacrimile au început să încețoșeze totul.

Aproape că n-am văzut. Fluturarea genelor ălora lungi. Apoi am fost sigur că e o halucinație când s-au deschis ochii ăia căprui frumoși.

— Cafea, a zis ea răgușit.

Dumnezeule, cât o iubeam pe femeia asta!

Waylay s-a încordat lângă mine și aproape că m-a sugrumat cu brațul pe după gât.

— Nu m-ai părăsit!

— Slavă Domnului, în mă-sa! a șoptit Lucian, după care și-a trecut dosul palmei peste frunte și s-a prăbușit pe podea sprijinit în coate.

— Sigur că nu te-am părăsit, a zis Naomi răgușit.

Îmi venea să-i iau viața bărbatului care-i făcuse vânătăile alea pe gât. Dar aveam altă prioritate.

— Bine-ai venit înapoi, Daze, am șoptit.

M-am aplecat și mi-am apăsat gura pe obrazul ei, sorbindu-i parfumul.

— Knox, a oftat ea. Ai venit.

Înainte să apuc să-i răspund, s-a deschis ușa laterală pe unde intrasem în timp ce Lucian crea o diversiune. Am văzut arma și lucirea din ochii bărbatului și am știut ce urma să se întâmple. Instinctiv, am tras-o pe Waylay în fața mea și m-am lăsat peste ea și Naomi ca să le țin la podea.

S-au auzit două împușcături rapide, una după alta, dar n-am simțit nimic.

Nicio durere. Doar fetele mele, calde și vii sub mine.

Am riscat să ridic privirea și l-am văzut pe trăgător pe jos.

— Idioți nenorociți! a zis Nash, rezemându-se de perete.

Avea o tăietură pe față, sânge pe tricou și era transpirat leoarcă.

— Ai tras cu dreapta? l-a întrebat Lucian impresionat.

Frate-miu i-a arătat degetul mijlociu și s-a prelins în josul peretelui.

— Și v-am zis, idioților, că sunt al naibii de bun la ce fac.

— Suntem vii? a întrebat Waylay de sub mine.

— Suntem vii, iubito, a asigurat-o Naomi.

Mi-am ridicat cu grijă greutatea de pe ele. Se uitau amândouă la mine cu zâmbete identice. Am întins degetul spre Waylay.

— O să capeți o petrecere de ziua ta, la naiba! Și după aia ne căsătorim, i-am zis lui Naomi.

A făcut ochii mari și a întins mâinile să mă pipăie frenetic pe piept.
— Ce-i, iubito?
— Ești împușcat? Te-ai lovit la cap?
— Nu, Daze. Sunt bine.
— M-am lovit eu la cap?
— Nu, iubito.
— Ba da, sigur m-am lovit. Mi s-a părut că te-am auzit zicând că ne căsătorim.
— Crezi că sunt așa de tâmpit să vă las să-mi scăpați?
— Ăăă, da, au zis în același timp Waylay, Lucian și Nash.
— Pot să primesc o rochie pentru petrecere *și* o rochie pentru nuntă? a întrebat Waylay.
— Poți să primești zece rochii, i-am promis.
— O s-o răsfeți, a remarcat Naomi și și-a trecut mâna prin părul lui Waylay.
— Să fiu al naibii dacă nu. O să te răsfăț și pe tine.
Când mi-a zâmbit, am simțit că mi se lipesc pe dinăuntru cioburi în locuri unde nici nu știam că s-a spart ceva.
— Unde-i Duncan? a întrebat Waylay.
Lucian s-a ridicat și s-a uitat împrejur.
— A plecat.
— Faci mișto de mine, în mama mă-sii, a mormăit Nash. De-asta n-ar trebui amatorii să se amestece în treburile poliției.
— Abia aștept să mă fac mare ca să pot să înjur tot timpul, a anunțat Waylay.
Am auzit toți în același timp pași pe scări. Nash s-a mișcat ca să-și îndrepte arma spre ușă, iar eu am scos pistolul de la betelia blugilor și am țintit.
Lina și Sloane au năvălit în același timp pe ușă.
— Dumnezeule, puteam să vă împușc, s-a plâns Nash și și-a coborât arma. Ce dracu' căutați aici? Cum ne-ați găsit?
Sloane părea că stă să vomite.
— Ne-am luat după Nash.
— Ai lăsat o dâră de victime de la parcare încoace. Nu ne-ai mai lăsat și nouă niciun pic de distracție, a adăugat Lina, după care a

îngenuncheat lângă frate-miu și i-a ridicat cu blândețe mâneca. Ți-ai rupt copcile, viteazule.

— Abia dacă simt ceva, a mințit Nash.

Sloane a văzut-o pe Naomi și a pornit spre noi. Însă Lucian era deja în mișcare și traversa încăperea ca un zeu venit să zdrobească un muritor.

S-au întâlnit în mijlocul camerei și s-au oprit la câțiva centimetri unul de altul.

— Ți-am zis să stai în oraș! a mârâit el.

— Dă-te deoparte, ne…

I-a pierit vocea și am văzut că se uita țintă la trupul aruncat de Nash. S-a albit la față.

— Sloane, a început Lucian, dar, văzând că nu se uită la el, a prins-o de bărbie și a întors-o cu fața spre el.

— Genunchi. Ouă. Nas, mi-a șoptit Naomi.

— Bravo! i-am răspuns și am strâns-o de mână.

— Naomi, ești bine? a strigat Lina de lângă frate-miu.

— Sunt chiar foarte bine, a răspuns ea și a ridicat privirea spre mine cu genul ăla de zâmbet care poate lumina viața unui bărbat.

— Te iubesc al nabii de tare, i-am șoptit.

A deschis gura, dar eu am clătinat din cap.

— Nu. Tu încă n-ai voie să răspunzi. Cred că am cam vreo săptămână în care să-ți tot spun până să merit să aud și eu același lucru. Ne-am înțeles?

Zâmbetul ei a devenit imposibil de strălucitor, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Scuze, s-a smiorcăit ea și și-a dus mâinile la față. Știu că nu-ți plac lacrimile.

— Cred că n-am nicio problemă cu astea, i-am spus și m-am aplecat s-o sărut.

— Bleah! s-a plâns Waylay.

Naomi se scutura de râs lângă mine. Am întins orbește mâna să găsesc fața lui Waylay și i-am dat un bobârnac ușor. S-a răsturnat pe spate râzând.

Pe scări s-a auzit mișcare și brusc intrarea s-a umplut de polițiști.

— Lăsați armele!
— Era și timpul, a mormăit Nash, aruncând Glock-ul și ridicând legitimația.

Stăteam în spatele ambulanței, lângă Naomi, în toiul nopții, și o polițistă ne punea încă un rând de întrebări. Nu suportam să stau la mai mult de treizeci de centimetri de Naomi. Aproape că le pierdusem și pe ea, și pe Waylay.

Dacă Grim n-ar fi sărit... Dacă aș fi întârziat un minut... Dacă Nash n-ar fi tras așa de bine cu dreapta...

Atâția de „dacă“, și totuși eram tot aici și mă agățam cu disperare de cel mai bun lucru care mi se întâmplase.

— Ce dracu'-i asta? Paradă? a întrebat unul dintre polițiștii în uniformă.

În parcare a intrat o motocicletă. Urmată de încă una și încă una. Vreo douăsprezece în total. Urmate de patru mașini.

Motoarele s-au oprit. S-au deschis ușile. Și a apărut tot Knockemoutul.

Am clipit de câteva ori când l-am văzut pe Wraith care o ajuta pe bunică-mea să coboare de pe motocicleta lui. Lou și Amanda s-au dat jos din SUV și au luat-o la fugă. Jeremiah, Stasia și Stef veneau chiar în urma lor. Silver și Max au sărit din dubița lui Fi, împreună cu Milford și patru dintre clienții obișnuiți de la Honky Tonk.

Justice și Tallulah au coborât de pe motocicletele lor și s-au apropiat în grabă.

— Putem să încheiem aici? am întrebat-o pe polițistă.

— Mai am o singură întrebare, doamnă Witt, a spus ea. O mașină de patrulă a ridicat o femeie care susține că ar fi Naomi Witt. A prins-o când încerca să fure un Mustang, la două străzi mai sus. Aveți vreo idee cine-ar putea fi?

— Râzi de mine, a gemut Naomi.

I-am văzut pe Nash și Lucian care se îndepărtau de un grup de polițiști. Frate-miu mi-a făcut semn să mergem la ei.

I-am cerut lui Lou să-mi ia locul.

— Mă întorc imediat, Daze.

Naomi mi-a zâmbit în timp ce taică-su se grăbea spre ea, iar în urma lui venea Amanda, care s-a oprit suficient cât să mă pupe zgomotos pe obraz și să-mi tragă una peste fund.

— Mulțumesc că mi-ai salvat fetele, mi-a șoptit înainte să-și îndrepte atenția spre fiică-sa. Ți-am adus cafea, scumpo!

— Ai terminat cu dat lucrurile peste cap? m-a întrebat Stef.

— Tocmai i-am zis fetei noastre că ne căsătorim. Așa că da. Am terminat.

— Bun. Atunci nu mai trebuie să-ți distrug viața. Vă las singuri nici două săptămâni și uite ce se-ntâmplă, Witty.

— O, Doamne, Stef! Când ai ajuns acasă?

Am simțit o mână într-a mea când traversam parcarea și m-am uitat în jos. Waylay își împletise degetele cu ale mele. În cealaltă mână avea lesa lui Waylon, care părea că nu vrea decât să se întindă pe jos și să doarmă o lună.

— Vorbeai serios cu rochiile alea? m-a întrebat în timp ce ne îndreptam spre frate-miu.

I-am dat drumul mâinii și am tras-o lângă mine, cu brațul în jurul umerilor.

— Sigur că da, puștoaico.

— Ai vorbit serios cu ce i-ai zis mătușii Naomi? Că o iubești și chestii?

M-am oprit și am întors-o cu fața la mine.

— N-am fost în viața mai serios în legătură cu ceva.

— Deci n-o să ne mai părăsești?

Am strâns-o de umeri.

— Niciodată. A fost groaznic fără voi.

— Și fără mine?

Am văzut sclipirea de speranță pe care-a alungat-o rapid.

— Way, ești deșteaptă. Ești curajoasă. Ești minunată. Și o să urăsc momentul când o să începi să ieși cu băieți. Te iubesc de nu mai pot. Și nu doar pentru că vii la pachet.

Arăta așa de solemnă, că aproape că mi-a frânt inima.

— O să mă mai iubești și dacă-ți spun ceva? Ceva rău?

Dacă Duncan Hugo își pusese mâinile pe Waylay, o să-l urmăresc, o să i le tai și o să i le bag pe gât.

— Puștoaico, nu poți să-mi spui nimic care să mă facă să nu te iubesc.

— Promiți?

— Jur pe adidașii ăia mișto ai tăi.

S-a uitat la ei, după aia la mine, și i s-a ridicat colțul gurii.

— S-ar putea să te iubesc și eu al naibii de tare.

Am strâns-o în brațe și i-am ținut fața lipită de piept. Când m-a cuprins cu brațele pe după mijloc, am simțit că-mi crește inima de mai avea puțin și-mi ieșea printre coaste.

— Dar să nu-i zici mătușii Naomi c-am zis așa.

— Ne-am înțeles.

S-a tras în spate și a început:

— Bine. Deci uite care-i treaba…

După două minute, o duceam pe Waylay la Nash și Lucian. Un paramedic îi închisese copcile lui Nash și amândoi aveau plasturi pe diverse tăieturi și zgârieturi vizibile. Toți trei urma să avem dureri mâine. Și în ziua următoare. Și probabil și în cea de după.

— Naomi a zis că Tina și Hugo căutau un stick cu niște informații pe el, explica Nash. Nu pare să știe nimeni ce informații erau sau ce s-a întâmplat cu el.

— Waylay, ce-ar fi să te duci să vezi dacă mătușa ta n-are nevoie de ceva? a propus Lucian.

I-am urmărit privirea și am văzut că era lipită de Sloane, care stătea lângă Naomi, părinții ei și Stef.

— De fapt, Way are niște informații pe care vrea să ni le împărtășească, am spus și am strâns-o de umăr. Spune, puștoaico.

Waylay a tras aer în piept și s-a aplecat să-și dezlege adidasul.

— Asta căutau, a zis ea și s-a îndreptat ținând în mână medalionul în formă de inimioară.

Nash s-a întins și l-a luat. L-a ținut în mână și s-a încruntat, după care l-a desfăcut cu grijă de la mijloc.

— Măi, să fie!

— E un stick de memorie, a explicat Waylay. Mama era agitată toată când l-a adus acasă. Tot zicea că în sfârșit o să dea lovitura și că o să se plimbe curând cu un SUV cât toate zilele și o să mănânce friptură la fiecare masă. M-a făcut curioasă și am tras cu

ochiul. Era doar o listă de nume și adrese. M-am gândit că poate-i important. Așa că am copiat fișierul pe stick-ul meu, să fie acolo. Că ea pierde tot timpul căca… adică lucruri.

I-am făcut semn cu capul să continue.

— Mama s-a înfuriat pe mine pentru o prostie și mi-a tăiat părul ca să mă pedepsească. Așa că m-am hotărât s-o pedepsesc și eu. Am luat stick-ul, ca să creadă că l-a pierdut, și după aia l-am ascuns la bibliotecă, dar nu la ficțiune istorică, cum i-am zis lui Duncan. E lipit de fundul unuia dintre sertarele de la arhivă. Nu știam că o să spargă casa la mătușa Naomi și o să ne răpească și așa mai departe. Jur!

Nash i-a pus mâna pe umăr.

— N-ai nicio problemă, Waylay. Ai făcut bine că mi-ai povestit.

— A spus c-o împușcă pe mătușa Naomi dacă nu-i zic unde e. Încercam să-i spun, dar mi-a pus banda aia pe gură.

Am mormăit când am aflat informația asta nouă.

— Nimic din toate astea nu-i din vina ta, a liniștit-o Nash din nou.

Dar era vina maică-sii și nu-mi părea deloc rău că fusese reținută. Am hotărât totuși că nu-i momentul potrivit să-i povestesc și lui Waylay.

— Mai e ceva, a adăugat ea.

— Ce anume? a întrebat Nash.

— Era și numele tău pe listă.

Lucian și cu mine am schimbat o privire.

— Trebuie să vedem lista, a anunțat el.

Nash a întins mâinile și i-a acoperit urechile lui Waylay.

— Pe naiba trebuie, nemernicilor. E treaba poliției. Hai, Way. Haide să vorbim cu mătușa ta și după aia o luăm pe Sloane să ne dea drumul în bibliotecă.

— Bine, a zis ea. Knox?

— Da, puștoaico?

Mi-a făcut semn cu degetul și m-am aplecat la ea. Am încercat să nu zâmbesc când a terminat de șoptit în ureche.

— Am înțeles. Ne vedem acasă, i-am spus și i-am ciufulit părul.

L-am privit pe Nash cum o duce spre ambulanță.

— Avem nevoie de lista aia nenorocită, a zis Lucian.

Am simțit cum mi se arcuiesc buzele.

— Ce-i? a întrebat el.

— Nu există o singură copie. A încărcat-o și pe serverul bibliotecii.

A rămas nemișcat o clipă, după care a izbucnit în râs. Sloane i-a aruncat o privire și mi-am dat seama că Lucian râdea rar. Nu așa cum râdea pe vremuri, când eram copii și totul nu era decât o poantă.

— Să vezi tu ce-o să ajungi să-ți urăști viața când o să înceapă să iasă cu băieți!

Abia așteptam, ce să zic.

Am pornit spre Naomi, care era în picioare, cu o pătură pe umeri și o cafea în mână. Cu tot ce văzusem în seara asta, cu tot ce greșisem, zâmbetul pe care mi l-a oferit m-a încălzit pe dinăuntru.

L-am bătut pe Lucian pe umăr.

— Hei, ce-ai zice să-mi fii cavaler de onoare?

Epilog. Petrecerea

Naomi

— Mmmm, Knox. Trebuie să ne întoarcem la petrecere, am șoptit lipită de gura lui.

Mă proptise de perete în bârlogul Lizei, în timp ce în curtea din spate se desfășura cea mai impresionantă petrecere pentru aniversarea de doisprezece ani. Și în curtea din față. Și în bucătărie, sufragerie și solariu.

Peste tot erau copii, părinți și motocicliști.

Bărbatul care tocmai mă săruta de mă lăsa fără suflare stătuse de vorbă cu Waylay și îi ceruse o listă cu absolut toate lucrurile pe care și le putea dori. Și după aia i le oferise pe absolut toate.

Și de-asta aveam în curtea din spate un traseu gonflabil de curse cu obstacole, o grădină zoo cu animale domestice în curtea din față și nicio legumă pe masa care se încovoia de plină ce era cu pizza, nachos, floricele și *două* torturi.

Limba lui și-a croit iar drum în gura mea și mi s-au înmuiat genunchii. Erecția apăsată de abdomenul meu îmi răscolea toate părțile intime.

— Părinții tăi, Liza, Stef și Sloane joacă rolul de gazde. Lasă-mă cinci minute, a gemut el lipit de buzele mele.

— Cinci minute?

Și-a vârât mâna între noi și și-a strecurat-o pe sub rochia mea. Când m-au găsit degetele lui, șoldurile mi s-au smucit involuntar spre el.

— S-ar putea să n-am nevoie decât de patru să te duc până acolo, s-a hotărât el.

Putea să mă ducă în vreo cincisprezece secunde, dar eram lacomă.

— De acord, i-am șoptit.

M-a târât după el să închidă ușile de sticlă, apoi s-a dus spre bufetul de lângă perete și m-a urcat pe el.

— Ce-i cu cutiile astea? am întrebat, observând un teanc în colț.

— Nu-ți bate tu capul.

Am decis să-i urmez sfatul când mi-a tras chiloții în jos, până am putut să-i scot.

— Cinci minute, mi-a reamintit el, punându-mi călcâiele pe marginea bufetului și desfăcându-mi genunchii larg.

Până să apuc să zic ceva spiritual, își elibera scula groasă și întărită din blugi și intra în mine centimetru cu centimetru.

Am gemut amândoi când s-a împins și m-a umplut cu totul.

— Nu pot să cred că m-ai convins să fac așa ceva, am zis cu dinții clănțănind când a început să se împingă în mine fără milă.

— Deja mă strângi, iubito, a răspuns el cu dinții încleștați.

Knox fusese de-a dreptul nesătul de la „incident", cum îl botezasem eu. Abia mă mai scăpa din ochi. Și eu n-aveam nicio problemă. Mai ales că mare parte din timpul pe care-l petreceam împreună eram dezbrăcați. Mă rog, între reprizele de discutat cu poliția.

Erau implicate și poliția din Knockemout, și alte departamente.

S-a dovedit că lista includea numele câtorva polițiști și ale informatorilor lor răspândiți în cinci comitate din nordul Virginiei.

Tatăl lui Duncan Hugo pusese mâna pe informație și avea de gând să bifeze lista, eliminându-i pe toți. Duncan, care voia să-l impresioneze pe taică-su, hotărâse să-și încerce norocul cu unul dintre nume: Nash.

Dar după ce treaba de mântuială pe care-o făcuse îi atrăsese furia lui taică-su, hotărâse că era mult mai convenabil să fure informația și s-o vândă cui dădea mai mult.

Toate astea le povestise sora mea. Tina ciripise tot și încerca să obțină o înțelegere cât mai îngăduitoare dacă mărturia ei dobora vreo parte a familiei mafiote Hugo.

Cu Tina în spatele gratiilor, calea către obținerea tutelei era cât se putea de liberă. Tot avea să fie de durată, dar măcar eliminaserăm obstacolele importante.

Și deși Duncan Hugo încă era în libertate, îl căuta poliția din tot statul, iar eu aveam sentimentul că n-o să mai fie liber multă vreme.

— Alți copii, a rostit Knox răgușit.

— Ce? am întrebat, dezlipindu-mă de gura lui.

Și-a împins șoldurile înainte și s-a îngropat în mine.

— Mai vreau copii.

Mi-am simțit mușchii încordându-se în jurul lui și am știut că o să termin din clipă în clipă.

— Ce? am repetat prostește.

— Way ar fi o soră mai mare extraordinară.

Cu un rânjet de lup, și-a îndesat degetele în decolteul rochiei mele și mi-a tras-o în jos, cu sutien cu tot, lăsându-mi sânii descoperiți. S-a aplecat, iar gura i-a ajuns la doi centimetri deasupra sfârcului meu chinuit.

— Te bagi?

Voia copii. Voia o familie cu mine și cu Waylay. Inima stătea să-mi explodeze. Ca și vaginul.

— D-da, am reușit să îngaim.

— Bine.

Părea mândru de el, triumfător și al naibii de sexy când și-a lăsat gura pe sânul meu. M-am arcuit pe spate și l-am lăsat să mă arunce în gol.

Eram încă în toiul unui orgasm cutremurător când s-a oprit în mine. Mi-a scăpat un geamăt înfundat când am simțit prima zvâcnire adânc în mine.

— Te iubesc, Naomi, a șoptit el, cu buzele mângâindu-mi pielea dezgolită.

— Și e…

Dar mi-a pus o mână pe gură și a continuat să intre și să iasă din mine, ca și cum încerca să savureze fiecare clipă de apropiere.

— Nu încă, iubito.

Trecuse o săptămână de la incident, de la primul „te iubesc“ și tot nu mă lăsa să-i răspund.

— Curând? am întrebat.

— Curând, mi-a promis el.

Eram cea mai norocoasă femeie din lume.

* * *

Knox a ieșit primul din bârlog, susținând că trebuia să se ocupe de ceva. Încă încercam să-mi aranjez la loc părul și rochia și speram că nu era vorba de vreun perete de escaladă sau vreun balon cu aer cald. Când am ieșit din cameră, am dat peste Liza, cocoțată pe un scaun tapițat înflorat pe care-l dezgropasem din pivniță și-l mutasem în hol.

— M-ai speriat!

— Stăteam și mă gândeam, a zis ea fără nicio introducere. Casa asta e prea mare pentru o bătrână singură.

Degetele mi-au alunecat din păr.

— Doar nu te gândești să vinzi, nu?

Nu-mi puteam imagina casa fără ea. Nu mi-o puteam imagina nici pe ea fără casa asta.

— A, nu. Prea multe amintiri. Prea mult trecut. Mă gândeam să mă mut înapoi în căsuță.

— Da?

Am simțit cum mi se ridică sprâncenele. Nu știam cum să reacționez. Presupusesem totdeauna că Waylay și cu mine o să ne întoarcem la un moment dat acolo. Acum mă întrebam dacă ăsta era felul Lizei de a ne evacua.

— Locul ăsta are nevoie de o familie. O familie mare, care să facă deranj. Focuri de tabără și copii. Adolescenți care le știu pe toate. Câini.

— Păi, are deja câini.

A încuviințat energic.

— Da. Atunci așa rămâne.

— Ce rămâne?

— Iau eu căsuța. Tu, cu Knox și Waylay stați aici.

Am rămas cu gura căscată, în timp ce prin cap începeau să-mi treacă zeci de idei de așezat mobilă nouă.

— Hm. Nu… nu știu ce să zic, Liza.

— Nu-i nimic de zis. Am vorbit deja săptămâna asta cu Knox.

— Și el ce-a zis?

S-a uitat la mine de parcă îi ceream să renunțe să mai mănânce carne de vită.

— Ce dracu' crezi c-a zis? a întrebat ea enervată. E afară și organizează pentru fata ta cea mai tare petrecere de-a văzut-o orașul ăsta vreodată, nu? Deja face planuri pentru nuntă, nu?

Am dat din cap. Rămasă fără cuvinte. Prima petrecere a lui Waylay. După aia, discuția despre copii. Și acum, casa visurilor mele. Aveam senzația că Knox m-a pus *pe mine* să scriu o listă cu tot ce-mi doream și se apucase să-mi îndeplinească dorințele.

Liza s-a întins și m-a strâns de mână.

— Mă bucur c-am stat de vorbă. Io mă duc să văd dacă putem să tăiem deja torturile alea.

Încă mă uitam la scaunul de unde se ridicase ea când a apărut Stef în hol.

— Waylay are nevoie de tine, Witty.

M-am smuls din gânduri.

— Bine. Unde e?

A întins degetul spre curtea din spate.

— Afară. Ești bine? m-a întrebat cu un rânjet atotcunoscător.

Am clătinat din cap.

— Knox tocmai m-a răpit pentru una scurtă, mi-a zis că vrea să aibă copii cu mine și după aia Liza ne-a oferit casa asta.

Stef a fluierat.

— Se pare că ți-ar prinde bine un pahar de ceva.

— Sau mai degrabă șapte.

M-a condus prin sufragerie, unde se aflau întâmplător două pahare cu șampanie. Mi-a întins unul dintre ele și am ieșit prin solariu pe terasă.

— SURPRIZĂ!

Am făcut un pas în spate și mi-am dus mâna la inimă, când o bună parte din locuitorii din Knockemout au început să aplaude din curte.

— Nu-i petrecere-surpriză, oameni buni, le-am zis.

Au râs cu toții și m-am întrebat de ce păreau așa de fericiți, de parcă așteptau ceva.

Părinții mei stăteau într-o parte a terasei, cu Liza și Waylay, și toți zâmbeau la mine.
— Ce se-ntâmplă? l-am întrebat pe Stef, dar el se retrăgea și-mi făcea bezele.
— Naomi.
M-am întors și l-am găsit pe Knox în spatele meu, cu fața așa de serioasă, că mi s-a strâns stomacul.
— Ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat, întorcându-mă să văd dacă lipsește cineva sau a pățit ceva.
Dar era toată lumea acolo. Toți cei la care țineam erau chiar acolo, în curte, zâmbind.
Knox avea o cutiuță în mână. O cutiuță mică, de catifea neagră.
O, Doamne!
M-am uitat peste umăr la Waylay, îngrijorată că-i stricam petrecerea. Azi ea era în centrul atenției, nu eu. Dar o ținea pe mama de mână și se ridica pe vârfuri, cu cel mai larg zâmbet pe care-l văzusem vreodată pe fața ei.
— Naomi, a repetat Knox.
M-am întors spre el și mi-am dus degetele la gură.
— Da?
S-a auzit mai mult un scheunat înăbușit.
— Ți-am zis că voiam o nuntă.
Am dat din cap, pentru că nu mai aveam încredere în mine să vorbesc.
— Dar nu ți-am zis de ce.
A făcut un pas în față, apoi încă unul, până a ajuns lângă mine. Am simțit că nu mai prea pot să respir.
— Nu te merit, a spus el, aruncând o privire peste umărul meu. Dar un om deștept mi-a spus odată că important e să-mi petrec restul vieții încercând să fiu genul de bărbat care te merită. Așa că asta o să fac. O să-mi aduc aminte în fiecare zi cât de-al naibii de norocos sunt. Și o să fac tot ce pot să fiu cel mai bun pentru tine. Pentru că tu, Naomi Witt, ești incredibilă. Ești frumoasă. Ești dulce. Ai un vocabular de fițe. Îi faci pe toți să se simtă văzuți și auziți. Repari lucrurile stricate. Pe mine. M-ai făcut să mă simt

întreg. Și de fiecare dată când îmi zâmbești, simt că am câștigat iar la loto.

Lacrimile amenințau să se reverse și nu puteam să fac nimic să le opresc. A deschis cutia, dar n-am putut să văd nimic printre lacrimi. Cunoscându-l pe Knox, inelul era ceva exagerat și totuși exact ce trebuia.

— Ți-am zis odată. Și acum o să-ți cer mâna. Mărită-te cu mine, Daze.

Nu i-am atras atenția că nu-mi prea ceruse mâna — mai degrabă îmi dăduse un ordin. Eram prea ocupată să încuviințez.

— Trebuie să și spui, iubito, a încercat el să mă-nduplece.

— Da.

Am reușit să rostesc cuvântul și m-am trezit lipită de pieptul foarte solid și foarte cald al logodnicului meu. Toți cei pe care-i iubeam ne aplaudau, iar Knox mă săruta — într-un fel foarte nepotrivit de față cu atâta lume.

S-a tras înapoi doar doi centimetri.

— Te iubesc al naibii de mult, Daisy.

Am oftat întretăiat și am încercat să nu încep să plâng în hohote. Am reușit să dau din cap, nu cu foarte multă demnitate.

— Acum poți s-o spui, m-a îndemnat el, prinzându-mi fața în palme și cu ochii ăia albastru-cenușiu spunându-mi exact ce voia să audă.

— Te iubesc, Knox.

— Să fii al naibii de sigură, iubito.

M-a strâns lângă el, apoi și-a eliberat un braț și l-a întins. Waylay a apărut lângă noi și s-a strecurat pe sub el, zâmbindu-mi printre lacrimi. Mi-am pus brațul liber în jurul ei, legându-ne pe toți trei la un loc. Waylon și-a vârât capul printre noi și a lătrat.

— Te-ai descurcat bine, Knox, a zis Waylay. Sunt mândră de tine.

— Te bagi la tort? a întrebat-o el.

— Nu uita să-ți pui o dorință, scumpo, i-am zis.

Waylay mi-a zâmbit.

— Nu trebuie. Am deja tot ce voiam.

Și uite-așa, lacrimile s-au întors.

— Și eu, scumpo. Și eu.

— Bine. Regulă nouă de familie. Niciuna dintre voi nu mai are voie să plângă vreodată, a zis Knox cu glas răgușit.

Părea destul de serios. Ceea ce ne-a făcut să plângem și mai tare.

* * *

Ceva mai târziu, după ce petrecerea se terminase, musafirii plecaseră acasă, iar Knox mă dezbrăcase iar, stăteam întinși pe întuneric în camera noastră. Degetele lui îmi desenau leneș linii în sus și-n jos pe spate, iar eu stăteam lipită de pieptul lui.

De pe coridor se auzeau vreo zece-douăsprezece fete chicotind din camera lui Waylay.

Liza nu pierduse vremea și se ținuse deja de cuvânt. Își luase o valiză și castroanele câinilor și își petrecea prima noapte în căsuță.

— Azi a fost cea mai bună zi, am șoptit, admirându-mi inelul de pe deget, care reflecta lumina din baie și sclipea.

Avusesem dreptate. Era ceva exagerat. Un singur diamant masiv flancat de trei pietricele mai mici de fiecare parte. O să trebuiască să încep să ridic greutăți cu cealaltă mână ca să-mi dezvolt mușchii în mod egal.

Knox m-a sărutat pe creștet.

— Fiecare zi de când te-am cunoscut a fost cea mai bună zi.

— Nu fi dulce, că acum încalc noua regulă de familie, l-am avertizat.

S-a mișcat lipit de mine.

— Mai am și altele pentru tine.

— Knox, fără supărare, dar după cea mai frumoasă petrecere de ziua de naștere pe care-a văzut-o orașul ăsta, Liza care ne-a dat casa și tu care mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine în fața tuturor prietenilor și a familiei, nu cred că mai pot să suport și altceva.

— Treaba ta!

Am rezistat zece secunde întregi.

— Bine. Dă-mi.

S-a ridicat și a aprins veioza. Zâmbea și inima mea a devenit aur topit.

— În primul rând, mâine trebuie să mă ajuți să-mi fac bagajele.

— Să-ți faci bagajele?

— Mă mut aici oficial și nu știu ce mizerii o să vrea sau n-o să vrea ai tăi.

— Părinții mei?

— Liza J ne-a dat nouă casa. Eu le dau alor tăi cabana.

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am tras cearșaful la piept.

— Le dai alor mei cabana, am repetat.

Mi-a aruncat o privire de lup.

— Încă-ți mai țiuie urechile, Daze?

— Poate. Sau poate că toate orgasmele alea pe care mi le provoci îmi încetinesc procesarea informațiilor sonore.

M-a prins pe după gât și m-a tras mai aproape de el.

— Mama ta tocmai a primit un post la școala lui Waylay. Consilier part-time. Începe în ianuarie.

Mi-am dus podul palmelor la ochi.

— Părinții mei o să...

— Se mute în Knockemout.

— Cum ai reușit? Cum ai... Waylay o să poată crește cu bunicii alături!

Toate visurile pe care le avusesem vreodată deveneau realitate, iar el era cel care mi le împlinea.

— Trebui să înțelegi ceva, Naomi. Dacă există pe lume ceva ce vrei, eu o să ți-l aduc. Fără întrebări. Dacă îl vrei, e-al tău. Uite-aici.

Mi-a întins un teanc de hârtii.

Le-am ridicat fără să văd nimic. Păreau un fel de contract legal.

— Ce-s astea?

— Dă la pagina cu semnătura.

M-am dus la semnul galben prins între foi și am văzut semnătura soră-mii pe linia punctată. Mi-au sărit în ochi cuvintele „tutelă“ și „drepturi părintești“.

— O, Doamne, am șoptit.

— Ți-a cedat ție drepturile părintești. E oficial. Nu mai e nevoie de audieri și vizite la domiciliu. Way e a noastră.

Nu puteam să vorbesc. Nu puteam să respir. Nu puteam decât să plâng în tăcere.

— Fir-ar să fie, iubito. Urăsc când faci așa, a bombănit Knox, ridicându-mă și așezându-mă în poală.

Am dat din cap, încă plângând când l-am cuprins cu brațele și l-am strâns.

— Acuma, e momentul și pentru ceva ce vreau eu.

Omul ăsta putea să aibă orice din partea mea. Ambii mei rinichi. Geanta mea preferată. Absolut orice.

— Dacă încerci să faci sex cu mine a patra oară pe ziua de azi, o să am nevoie întâi de niște Advil, un pachet cu gheață și vreo patru litri de apă, l-am necăjit printre suspine și smiorcăieli.

I-am simțit râsul ca un bubuit în piept când și-a împletit degetele în părul meu și m-a mângâiat.

— Vreau să facem nunta mai repede. Nu mai pierd niciun minut până să fii nevasta mea. Poți să ai orice vrei. O nuntă mare la biserică. Un barbecue în curte. O rochie de mireasă de 10 000 de dolari. Dar am o singură cerință.

Sigur că era o cerință, nu o rugăminte.

— Care?

— Vreau să ai margarete în păr.

Epilog bonus. După cinci ani

Knox

Cu toată grija din lume, i-am dat lui Waylay ghemotocul în brațe pe prispă și mi-am scos cheile din buzunarul din față.

A zâmbit spre fețișoara cu gene lungi, apoi a ridicat privirea spre mine.

— V-ați descurcat bine, mi-a zis.

Făcuse șaptișpe ani și aveam palpitații de câte ori mă gândeam că peste un an ne părăsește și pleacă la facultate. Nu eram pregătit. Dar după expresia ei, știam că o să facă mult mai multe drumuri acasă decât avea de gând, ca să stea cu surorile ei.

Surori.

M-am uitat la soția mea care se legăna dintr-o parte în alta, într-una dintre rochițele alea de vară vaporoase care încă reușeau să mă scoată din minți. Mă asigurasem că are șifonierul plin.

Bebelușul de pe șoldul ei stătea cu degetul în gură și avea pleoapele tot mai grele.

Zâmbetul lui Naomi era blând, mulțumit, și era pentru mine.

În clipa aia, am simțit tot. Dragoste pentru femeia care mă readusese la viață. Care-mi dăduse un motiv să mă trezesc zâmbind în fiecare dimineață. Care mă iubea suficient cât să mă mai îmblânzească.

Avuseserăm o perioadă grea la început și apoi din nou când familia asta mare nu mersese cum ne propuseserăm noi. Dar ne-am descurcat așa cum facem totul. Împreună.

Acum, stăteam aici cu cele trei fete ale noastre. Dintre care două erau cel mai mare secret pe care-l avuseserăm vreodată. După ani de pregătiri, ne-am trezit cu adopția în prag.

Nu avuseserăm timp nici măcar să le pregătim camerele când am primit telefonul. Bridget, care avea trei ani, și sora ei nouă-nouță, Gillian.

Mi-am trecut mâna peste obrazul nevesti-mii, am prins-o de ceafă și am tras-o lângă mine. Am sărutat-o pe frunte, apoi mi-am pus buzele pe părul fiicei noastre.

— Mama, tata și Liza o să dea pe dinafară de bucurie, a prezis Naomi când am băgat cheia în broască. Mi-aș dori să avem cum să le spunem tuturor deodată.

O clipă, mi-am dorit aprig ca mama să-și fi putut cunoaște nepoatele. Să poată să vadă cum au crescut băieții ei și ce femei și-au ales. Dar pierderea era o parte a iubirii.

— Câte secunde o să aștepți până pui mâna pe telefon? am necăjit-o eu.

— Cât durează să mă duc la toaletă, să-i fac o gustare lui Bridget și un biberon lui Gilly.

— Gustare!

Fiica mea era brusc perfect trează.

— Ascultă, în legătură cu asta, a început Waylay, cu un zâmbet puțin timid.

— Ce-ai făcut, Way? am întrebat-o.

— N-am zis nimănui nimic clar. Dar le-am spus că avem vești mari de anunțat azi.

Ca la un semn, ușa din față s-a deschis.

— Taică-tu și cu mine am fost pe pereți *toată ziua*, a anunțat Amanda, cu mâinile în șolduri.

L-am zărit pe Lou în living, uitându-se la televizor cu Nash și Lucian.

— Doar maică-ta. Eu am fost foarte calm, a strigat el.

— Care-i vestea cea mare? a întrebat Stef venind în spatele soacră-mii.

— Da, ce-i cu secretele astea? s-a interesat și soția lui frate-miu.

— Ați adus de mâncare? a sărit și bunică-mea, ițindu-se lângă ei.

— E vorba de bursa de fotbal a lui Waylay? s-a auzit și Wraith.

Indiferent de cât timp dura, tot nu puteam să mă obișnuiesc cu ideea că bunică-mea ieșea cu motociclistul. Deși păreau să se facă nespus de fericiți unul pe altul.

— Hei, a zis și Jeremiah, strângându-l de umăr pe Stef.

Sloane s-a ițit de după umărul Amandei când am pășit într-o parte.

— Uite, a șoptit ea.

Amanda a observat prima. Țipătul ei de bucurie i-a adus la ușă și pe Lou, Nash și Lucian, care au zbughit-o din bârlog, să găsească amenințarea. A trezit-o și pe fetiță, care nu a fost mulțumită să fie smulsă din somn în țipete.

A venit și Fi rostogolindu-se din bucătărie.

— Ce dracu'-i cu urletele asta…

S-a întrerupt cu un țipăt care-ți îngheța sângele în vine.

— Copii! a suspinat Amanda când Waylay i-a dat-o în brațe pe Gillian, care plângea de mama focului. Avem copii!

— Hai la bunicul, a zis și Lou, întinzând brațele spre Bridget. Îți promit că o să te așteptăm întotdeauna cu bomboane.

S-a codit timidă o clipă, dar cuvântul „bomboane" și-a făcut treaba și în cele din urmă s-a întins spre el.

Dacă nu greșesc, socrul meu a trebuit să-și înghită un suspin.

— Uite, e perfectă! i-a zis Amanda lui Sloane în timp ce gâdila degețelele fetiței.

— Acum înțeleg de ce-mi tot scriai întrebările alea despre părul fetelor, a intervenit Jeremiah zâmbind.

Îl tot sâcâisem să-mi spună care-s cele mai bune produse și tehnici de coafat, pentru că fetele mele urmau să aibă cel mai frumos păr din Knockemout.

Iubitul lui Waylay, Theo, a venit în față și a tras-o deoparte. M-am încruntat la el, dar nu cu intensitatea obișnuită.

— Theo, am spus.

— Domnule Morgan.

Clar îmi pierdeam exercițiul, pentru că nu și-a luat brațul de pe umerii fiică-mii.

Naomi mi-a tras un cot în coaste.

— Tati, poartă-te frumos, a zis Waylay și a ridicat privirea în tavan.

Gillian era la Liza acum, iar Nash jongla cu Bridget, făcând-o să râdă cu sughițuri.

— Păi, cred că asta cere niște pizza, a hotărât Amanda. Lucian, fă tu comanda. Lou, adu-i lui Knox ruleta.

— Pentru ce?

— Voi, bărbații, o să măsurați dormitoarele fetelor, ca să putem să începem să amenajăm camerele. Doamnelor, la dulapul cu vinuri. Avem de ales culori și teme, de căutat creșe și de făcut liste de cumpărături, a ordonat Amanda.

— Eu mă duc cu doamnele, s-a hotărât Stef.

S-a oprit și l-a sărutat pe Jeremiah.

— Păstrează-mi și mie un pahar, i-a strigat soțul lui.

Naomi m-a strâns de mijloc.

— Te iubesc, Knox Morgan, a șoptit ea.

Nu mă săturam niciodată să aud asta.

— Te iubesc, scumpo.

Mi-a scăpat din strânsoare și am privit-o ducându-se după celelalte femei în sufragerie, cu rochia fluturând în jurul gleznelor.

— Te-ai descurcat bine, Knoxy, a zis Lina, care mai rămăsese în hol.

Am strâns-o în brațe.

— Tu ești aia cu gemeni, i-am adus aminte.

— Care dorm în clipa asta în camera lui Way. Nu mă lăsa să uit de ei.

Încă o generație sub acoperișul ăsta și familia noastră părea completă.

S-a auzit o bătaie în ușa deschisă din spatele meu.

— Tată.

— Deranjez?

Arăta bine. Sănătos. Stabil. Ceea ce tot reușea să mă surprindă de câte ori îl vedeam.

John Wayne Morgan se lăsase de băut acum trei ani. Stătea în Washington cu iubita lui și două pisici salvate. Se ocupa foarte eficient de strângerea de fonduri pentru Hannah's Place, care se extinsese în centrul Washingtonului și în Maryland.

— Mi-a dat Waylay mesaj. Mi-a zis că ai niște vești mari. Pot să mă întorc când nu ești ocupat.

— Tată, a zis Nash, care a lăsat jos scara pe care numai Dumnezeu știe de ce o căra și l-a întâmpinat cu o îmbrățișare și o bătaie pe spate.

Eu încă n-ajunsesem în punctul ăsta cu tata. Dar fiecare vizită, fiecare telefon, fiecare promisiune ținută ne aducea cu un milimetru mai aproape.

— La fix ca să faci cunoștință cu noile tale nepoțele, i-am spus.

Fața tatei s-a luminat.

— Nepoțele!

— Agenția a sunat acum trei zile și a zis că aveau două fetițe numai bune să intre în familie, i-am explicat. N-am vrut să spunem nimănui până nu le-am adus acasă.

— Nepoțele, a repetat el minunat, de parcă s-ar fi simțit cel mai norocos om din lume.

Am simțit cum mai dispare un milimetru din distanța dintre noi.

— Hai, intră, am spus și i-am pus mâna pe umăr, conducându-l în centrul de criză care mustea de estrogen și unde Amanda și Liza întinseseră pe masă toate mostrele de vopsea și toate laptopurile și tabletele disponibile.

Sloane hrănea fetița cu biberonul, în timp ce Bridget stătea în mijlocul mesei și mânca un castron de boabe de strugure tăiate. Fetele mele erau înconjurate de dragoste și femei puternice și deștepte.

— Duke! Ce mă bucur că ai reușit să ajungi, a zis Amanda, ridicându-se să-l pupe pe obraz. Hai să le cunoști pe noile tale fetițe!

Tata a fost înghițit de cercul format din femei și Stef.

Am simțit niște mâini pe curea și imediat Naomi mă scotea cu spatele din cameră.

— Unde mă duci? am întrebat amuzat.

A dat drumul curelei și m-a prins de mână, ducându-mă în living, unde, deasupra șemineului, se afla portretul nostru de la nuntă. Încă mi se strângea inima când mă uitam la el. Naomi — superbă și roșind în rochia ei, cu margarete împletite în păr ca o coroană. O ținea pe după umeri pe Waylay, care insistase pentru

o rochie galbenă ca lămâia, până în pământ, și margarete. Râdeau amândouă. Și eu? Eu arătam al naibii de bine în costum. Și al naibii de fericit, uitându-mă după soția și fiica mea.
— Știu că viața o să fie o nebunie totală în următorii câțiva ani, a zis Naomi și mi-a prins fața între palme. Știu că o să fim extenuați și suprasolicitați și speriați de moarte în cea mai mare parte a timpului. Dar știu și că nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea dacă nu erai tu.
— Iubito, n-o să fiu în stare să mă descurc dacă o iei razna acum, am avertizat-o.
Unul dintre avantajele problemelor de infertilitate era că nu trebuia s-o văd pe soția mea suferind din cauza hormonilor în timpul sarcinii. Aș fi făcut față lacrimilor, dar probabil că nu prea bine.
— N-o să plâng, m-a asigurat ea.
Soția mea mințea de înghețau apele, pentru că vedeam deja lucirea din ochii ăia căprui pe care-i iubeam așa de tare.
— Dar o să-ți spun că faci fiecare zi să fie cea mai bună zi din viața mea. Că n-o să încetez niciodată să-ți fiu recunoscătoare că…
— Am deschis ochii și m-am uitat în jur? i-am sugerat.
A clătinat din cap.
— Că ai hotărât că Waylay și cu mine merităm. Mulțumesc pentru viața asta, Knox Morgan. Nimeni altcineva n-ar fi făcut o asemenea aventură din împlinirea tuturor dorințelor mele.
Cumva, reușise din nou. Întotdeauna mă surprindea când mai găsea câte un ciobuleț în mine și-l lipea la locul lui.
— Te iubesc, Knox. Și n-o să încetez niciodată să fiu recunoscătoare pentru tot ce ești și tot ce-ai făcut.
Aveam un nod tot mai mare în gât. Și o senzație de usturime în spatele ochilor, care nu-mi prea plăcea.
Am prins-o pe Naomi și-am lipit-o de mine, îngropându-mi fața în părul ei.
— Te iubesc, i-am spus răgușit.
Cuvintele nu erau destul. Nu exprimau nici pe departe ce simțeam în piept când mă trezeam cu ea cuibărită lângă mine, în

siguranță și adormită. Nu exprimau ce simțeam când intra într-o încăpere și aducea cu ea strălucirea soarelui. Și sigur-sigur nu se comparau cu ce simțeam când mă privea în ochi și-mi spunea că i-am dat tot ce-și dorea.

Din moment ce nu-i puteam spune, am hotărât să-mi petrec tot restul vieții asigurându-mă că-i arăt ce simt.

Nota autorului pentru cititor

Dragă cititorule,

Am terminat cartea asta la ora 23:03, pe 4 noiembrie 2021, și am izbucnit imediat în lacrimi.

O începusem cu cinci luni înainte. Cu doar câteva zile înainte să moară pe neașteptate David, iubitul soț al lui Claire Kingsley și dragul meu prieten. Nu numai că am fost doborâtă de moartea lui, dar a fost al treilea soț al unei prietene care părăsea lumea asta mult prea devreme, în decurs de numai două luni.

Am fost distrusă. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că ar putea exista o lume fără David. Cu atât mai puțin o lume în care trei dintre cele mai apropiate prietene să devină în mod tragic văduve înainte de cincizeci de ani.

Nu știam despre ce va fi vorba în cartea asta când am început s-o scriu. Nici chiar când ajunsesem la jumătate nu eram sigură. Dar acum, când am terminat-o, am înțeles, în sfârșit. În cartea asta este vorba despre curajul de care avem nevoie să iubim pe cineva când știm cu toții cum se termină orice poveste de dragoste. Despre cum alegem, iar și iar, dragostea în fața fricii.

Despre cum ne ridicăm și suntem curajoși chiar și când știm că o să doară rău.

Teama lui Knox că cineva pe care-l iubește ar putea pieri și teama că o să fie doborât de asta sunt foarte reale pentru mine. Am ajuns să mă confrunt cu o mare parte din durerea și teama mea în timp ce am scris povestea asta. Uneori, nu puteam trece peste pierderile pe care le suferea prietenele mele. Alteori, aveam prezența de spirit să-mi aduc aminte ce norocoase suntem

toate să iubim pe cineva așa de mult, încât pierderea să fie devastatoare.

Îmi doresc pentru toți să iubim din toată inima și să fim suficient de prezenți în relațiile noastre încât, când ne despărțim, singurul regret să fie legat de cantitate, nu de calitate. Să înțelegem cu toții că durerea pierderii este ce dă restului vieții noastre culoare, parfum și textură.

Vă mulțumesc că citiți și că sunteți curajoși, prieteni.

Xoxo
Lucy

Mulțumiri

- Kari March Designs, pentru designul perfect al copertei.
- Jessica, Dawn și Heather, pentru că sunteți niște editoare fabuloase.
- Joyce și Tammy, pentru că au fost primele cititoare ale cărții și m-au asigurat că nu era un dezastru emoțional.
- Josie, Jen și Claire, pentru că au fost suficient de puternice să-i mângâie pe alții, chiar și în fața celor mai grele pierderi personale.
- Domnului Lucy, pentru că mi-a spus să nu-mi mai fac griji pentru termenele de predare și datele de publicare și să mă concentrez să scriu cea mai bună poveste cu putință.
- Apei minerale pentru că s-a prefăcut că e suc.
- Cititorilor mei, pentru că m-au susținut chiar și când a durat așa de mult să scriu cartea asta. Sunteți cei mai buni.